

LỜI GIỚI THIỆU

Nói tới Cư Sĩ Diệu Âm Minh Trí, những người tu Phật Giáo theo Pháp Hộ-Niệm gần đây đều biết tới Ông, một người làm lay động và thức tỉnh trái tim của bao nhiêu người qua tác phẩm “***Khuyên Người Niệm Phật***”. Với tấm lòng chân thành, thương yêu con người, Ông đã mang hiểu biết và đi đến nhiều nơi trên thế giới để xiển dương sự vi diệu của giáo pháp Đức Phật từ hạnh lành “*cứu khổ độ sinh*”.

Trong những năm 2015-2017, với sự đón nhận của Phật Tử, sự ủng hộ của Giáo Hội Phật Giáo Việt Nam, đặc biệt là Hòa thượng Đệ Tam Pháp Chủ Thích Phổ Tuệ, Thượng tọa Thích Đức Thiện, Phó Chủ Tịch - Tổng Thư Ký Giáo Hội Phật Giáo Việt Nam, cùng nhiều bậc Tăng, Ni trong tổ chức Giáo Hội, trụ trì chùa khắp cả nước, Cư Sĩ Diệu Âm đã tham gia nhiều buổi sinh hoạt Phật Giáo, đem sở học từ chánh pháp độ người vãng sanh và thực tế thực hành để đúc kết thành tập sách “***Để Hiểu Thấu, Hành Đúng Pháp Hộ Niệm***”.

Thành công trong thực hành *Pháp Hộ-Niệm* ở nhiều nơi trên thế giới, đã tạo nên nhiều hoạt động đẹp với những khích lệ rất trân trọng. Tuy nhiên do hiểu đạo không đồng đều giữa các cá nhân; phong tục tập quán, lối sống không giống nhau giữa các vùng miền; pháp luật không đồng nhất giữa các quốc gia,... từ “*niệt tình thực hiện Pháp Hộ-Niệm*” đã nảy sinh một số bất cập. Để giải quyết những vấn đề mới đặt ra

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

theo tinh thần “*khế lý, khế cơ, khế thời, khế xứ*”, Cư Sĩ Diệu Âm đã dành thời gian, tâm huyết dày công tổng luận về triết lý và thực hành Pháp Hộ-Niệm, từng vấn đề cụ thể được lý giải rõ ràng.

Pháp Hộ-Niệm, một pháp tu trong Pháp Môn Tịnh Độ của Phật Giáo. Theo GS. Lê Mạnh Thát, tư liệu còn lưu, pháp tu này đã xuất hiện trong Phật Giáo Việt Nam từ thế kỷ V-VI và khá phát triển vào thời Trần ở thế kỷ XIII-XV theo quan niệm “*Phật tại tâm*” nhằm đơn giản hình thức tu Phật cho phù hợp với đời sống, thời gian lao động cùng trình độ và tập quán người Việt. Để chứng minh về điều này, GS. Lê Mạnh Thát đã chỉ ra trong bộ “*Tứ Liệu Giản*” chư Tổ đã dạy “*Thiền nan vạn tu nhất đắc. Tịnh dị thập tu thập đắc*”, (có nghĩa là tu Thiền khó, vạn người tu chỉ một người đắc. Tu Tịnh khác, mười người tu mười người đắc). Tuy nhiên để đắc được không đơn giản tu là đắc mà phải “*vững nhân quả*”, “*gốc ở tâm*”.

Do biến động của lịch sử dân tộc, sự thay đổi của đời sống tâm linh, Pháp Hộ-Niệm dần bị mờ nhạt. Gần đây, nhiều tư liệu quý được khảo cứu cho thấy tiền nhân đã đánh giá cao Pháp Tu Tịnh Độ, nhờ tiến bộ của khoa học chứng minh thành tựu tu tập Phật Giáo, nhờ tâm nguyện của Tăng, Ni và nhiều người mong muốn khôi phục pháp tu Phật Giáo nhiệm màu của tiền nhân, đặc biệt là duyên lành và công hạnh gắn với Cư Sĩ Diệu Âm Minh Trí mà pháp tu Tịnh Độ được xiển dương nhiều hơn, làm sáng thêm để Pháp Hộ-Niệm, được

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

chất lọc, cô đọng trong cuốn **“Để Hiểu Thấu, Hành Đúng Pháp Hộ Niệm – Giảng Ký”** do Cư Sĩ Diệu Âm tổng luận, lý giải.

Duyên lành, tôi được đọc bản thảo cuốn sách, bị cuốn hút bởi đây không chỉ là cẩm nang hướng dẫn thực hành Pháp Hộ-Niệm Vãng Sanh theo quan niệm Phật Giáo, mà có nhiều thông tin cô đọng, bổ ích về triết lý Phật Giáo, phong tục văn hóa, đạo đức, pháp luật,...

Từ tình cảm và sự trân quý, xin trân trọng giới thiệu cuốn **“Để Hiểu Thấu, Hành Đúng Pháp Hộ Niệm – Giảng Ký”** tới quý vị hữu duyên. Với mong muốn Pháp Hộ-Niệm thực hành như lý như pháp để người “nhất tâm” được vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc thành tựu đạo quả, để quốc thái dân an, thế giới hòa bình ngày một tốt đẹp hiện hữu niết bàn ngay tại nhân gian./.

Hà Nội, thu Tân Sửu (2021)

TS. Bùi Hữu Dược

Nguyên Vụ Trưởng Vụ Phật Giáo
Ban Tôn Giáo Chính Phủ

LỜI TRI ÂN

Kính bạch chư Tôn Đức Tăng Ni chứng minh.

Kính bạch Cư Sĩ Diệu Âm.

Kính thưa chư Thiện Hữu Tri Thức, Phật Tử, Đồng Tu, cùng các Ban Hộ-Niệm trong và ngoài nước. Cùng các Cha Má, anh chị em, bạn bè thân hữu gần xa.

Khi viết “Lời Tri Ân”, con thực vô cùng xúc động!... không biết làm sao trong vài trang giấy có thể diễn đạt trọn vẹn lòng biết ơn sâu sắc của con với Pháp Hộ Niệm?!...

Đã 20 năm ròng rã, Cư Sĩ Diệu Âm để hết tâm lực, ngày đêm tham cứu huyền ký và lời dạy của Đức Bổn Sư, của Chư Tổ, thực hành Pháp Niệm Phật Hộ Niệm Vãng Sanh và kết tập kinh nghiệm hộ niệm nhiều năm của các ban hộ niệm khắp nơi trong và ngoài nước. Năm 2017 chúng con đã nhận được Tập sách quý báu “Để Hiểu Thấu Hành Đúng Pháp Hộ Niệm” để làm kim chỉ nam học tập và thực hành Pháp Hộ Niệm.

Tập sách này đã được Cư Sĩ một lần giảng giải rõ ràng chi tiết cụ thể và khá đầy đủ về Pháp Hộ Niệm trong các Pháp Hội Niệm Phật nhiều nơi trên Thế Giới trong hai năm 2017- 2018. Nhưng khi trở về Niệm Phật Đường A Di Đà Brisbane, Cư Sĩ vô cùng từ bi đã đáp nhận lời khẩn cầu của chúng con mà giải lại lần thứ hai. Cư Sĩ đã không ngại khó

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

nhọc mỗi ngày mỗi giảng suốt 416 ngày. Lần này những câu trả lời ĐÚNG, SAI đã được Cư Sĩ tận tâm giảng rõ ràng từng điểm một, lý sự viên dung, Lý Đạo rất sâu xa mà Sự lại đơn giản, cụ thể, dễ hiểu, dễ hành...giúp cho người đã hiểu được Pháp Hộ-Niệm càng hiểu thấu hơn, Tín càng sâu xa - Nguyên càng tha thiết và thực hành Pháp Niệm Phật Hộ Niệm càng đúng lý, đúng pháp hơn... Nhờ vậy mà mấy năm qua chúng con liên tục không ngớt nhận được tin vui vãng sanh từ các ban hộ niệm khắp nơi.

Những lời giảng quý báu của Cư Sĩ nay được ghi lại thành bộ sách:

Để Hiểu Thấu Hành Đúng Pháp Hộ Niệm Giảng Ký.

Đây là một bộ tài liệu vô cùng quý báu... không những là Bộ Kim Chỉ Nam thật trọn vẹn cho người tham cứu và thực hành Pháp Niệm Phật Hộ-Niệm Vãng Sanh mà còn là tài liệu vô cùng quý báu cho tất cả những ai muốn thoát ly luân hồi sanh tử khổ.

Bộ sách ra đời lúc thế giới lâm vào cảnh tượng bi thương của trận đại dịch Covid-19. Hàng triệu người chết thảm thương, hoặc thống khổ vì bệnh dịch. Cả thế giới sống trong cảnh khổ khó, lo âu, sợ hãi! Người học Hộ Niệm chúng con, khi nghe đến chuyện lò thiêu xác khắp nơi bị quá tải, lửa cháy ngùn ngụt suốt ngày mà vẫn thiêu không kịp xác...Thật là lòng đau quặn thắt, như muối xát kim châm!... Ôi! nỗi bi thương thống thiết đang bao trùm khắp cả bầu trời!...

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Trước lúc vĩnh viễn chia ly bi thương này, chúng ta khuyên nhủ gì cho thân nhân đây? Hay chỉ biết kêu gào, than khóc thảm thiết?

Phật dạy, nghiệp chướng chúng ta lớn như núi Tu-Di. Lúc lâm chung, phước đã hưởng tận, chỉ còn nghiệp lực mạnh như thác, cuốn đi một thân thể kiệt lực, rã rời, tâm thần mê mờ, tán loạn, hoảng kinh... phàm phu ta làm sao có thể cưỡng lại dòng nghiệp lực đây? Lúc này, chính người Hộ-Niệm đã an ủi, xoa dịu trấn an, hướng dẫn, trợ duyên niệm Phật giúp cho ta thực hiện chánh pháp, chuyển nghiệp lực thành nguyện lực cầu sanh Tây Phương Cực Lạc. Đơn giản như vậy nhưng dẫn đến thành tựu bất khả tư nghị, vô số người nhờ được hộ niệm mà thay vì buông xuôi để rơi vào đường ác đã được vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

Như vậy, trong thời khắc ngắn ngủi quan trọng nhất này chúng ta nên khuyên nhủ gì để cứu nhau đây?

- Cha ơi!... (Má ơi!) Chết không phải là mất tất cả đâu, mà là đến lúc ta phải liệng bỏ thân này như liệng bỏ chiếc áo cũ, tự chọn cho mình chiếc áo mới. Tương lai về Cực-Lạc hay vào đường Đọa-Lạc cũng do tự mình chọn. Con tha thiết khuyên Cha đừng để tâm bị cuốn hút theo sự đau khổ, hoảng kinh, căm hờn, giận dữ, luyến tiếc... mà rơi vào ba đường ác hiểm. Muốn về những cõi lành Nhân, Thiên, thời gian không còn kịp để tu thiện tích phước nữa rồi, chỉ còn con đường duy nhất là nương theo đại nguyện đức Phật A Di Đà, thành tâm sám hối nghiệp chướng, buông xuống tất cả, thiết tha niệm A-

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Di-Đà Phật cầu Ngài tiếp độ vãng sanh Cực-Lạc, vĩnh viễn thoát khổ.

Chư vị ơi! Đây chính là chúng ta đang thực hành **Pháp Tu Hộ Niệm Vãng Sanh** để cứu độ nhau. Con chợt ngộ ra cái lý sâu tận của “**Pháp Tu Hộ Niệm**”. Người tu Pháp Hộ Niệm, biết chuẩn bị chu đáo cho mình từ khi còn trẻ, còn khỏe, lúc lâm chung, ngộ nhớ không có người hộ niệm, cũng tự mình biết buông xuống vạn duyên, thành khẩn trì niệm A Di Đà Phật, thiết tha cầu sanh về Tây Phương Cực Lạc. Thật đúng là một đại pháp cứu tinh vừa cứu mình, cứu người. Vì diệu ở chỗ là có thể cấp kỳ cứu nhau, nhiều khi chỉ cần trong một thời gian ngắn ngủi mà có thể đưa người vượt qua sanh tử luân hồi, vãng sanh thành đạo.

Nhiều hiện tượng vãng sanh vi diệu xảy ra hằng ngày ở đất nước Việt Nam chúng ta. Cũng nhờ Hộ Niệm mà ba chồng và Dì mà chúng con tin tưởng rằng đã được vãng sanh Tây Phương Cực Lạc. Dì con rất hiền lành, biết niệm Phật cầu sanh Tây Phương, nhưng tâm quyến luyến con cháu rất nặng, nhờ được Ban Hộ Niệm chuẩn bị trước, khi đưa cháu Dì thương nhất nói với Dì qua điện thoại: “Bà Út ơi! Bà hứa với con là bà nhất định chỉ theo Phật A Di Đà về Tây Phương Lạc nhe? Một ngày ở Tây Phương rất dài so với cõi Ta Bà nên khi bà về đó chưa được bao lâu thì con và cả nhà cũng sẽ về đó gặp bà, gia đình mình sẽ đoàn tụ ở Tây Phương Cực Lạc”. Dì đang buồn bã... nghe cháu nói vậy, gật đầu, quay sang nhìn Tượng Đức Phật A Di Đà, rồi mỉm cười ra đi, thân tướng vãng sanh thật đẹp. Người Dì bị co cứng, khắc khổ lâu

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

năm, nay chuyển thành thật mềm mại tươi hồng. Ba chồng con, tu Tịnh Độ gần 50 năm, hằng ngày công phu sáng, chiều đều đặn, quyết lòng cầu sanh Tây Phương Cực Lạc. Vậy mà lúc gần ra đi, Ba đòi ăn mặn, có lúc tâm thần sảng loạn, may nhờ Ban Hộ Niệm và sự hỗ trợ của gia đình mà cuối cùng Ba nhiếp tâm niệm Phật ra đi với thân tướng mềm mại tươi hồng thật đẹp!

Chư vị ơi! Pháp Niệm Phật Hộ Niệm đơn giản mà vi diệu không thể nghĩ bàn!...

Sinh nhằm thời mạt pháp, phạm phàm phu hạ căn chúng ta nếu không nhờ Pháp Hộ-Niệm, thì mấy ai có thể vượt thoát sanh tử khổ nạn đây? Phật dạy, NHÂN THÂN NAN ĐẮC, một khi mất thân người rồi, không biết ngàn vạn đời sau còn có thể trở lại làm người được không?! Làm sao thoát khỏi nghiệp lực mạnh như bão táp cuốn ta vào tam ác đạo đây?! Cư Sĩ Diệu Âm thường nhắc nhở rằng, chúng ta đối diện với cảnh lâm chung chỉ có một lần duy nhất rồi vĩnh viễn ra đi, không cho phép rút kinh nghiệm, không ai được quyền trải nghiệm đâu. Xin đừng sơ suất!

Con không biết nói sao để bày tỏ hết lòng biết ơn sâu thẳm, chỉ xin thành tâm lay Phật với niềm tri ân vô hạn, không có hải nguyện độ tận chúng sanh của Ngài, chúng con làm sao thoát khỏi đọa lạc đây?! Nguyện cầu Phật, Bồ Tát gia trì cho ai ai cũng đủ duyên gặp được bộ sách này để học hỏi

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

và thực hành đúng Pháp Niệm Phật Hộ Niệm kịp thời cứu mình, giúp thân bằng quyến thuộc và người hữu duyên vãng sanh Tây Phương Cực Lạc. Và con xin tri ân vô hạn đến:

- Chư Tôn Đức Tăng Ni chứng minh và hỗ trợ cho Chánh Pháp cứu người được lưu trụ dài lâu.

- Cư Sĩ Diệu Âm đã dụng hết tâm huyết để hoằng dương Pháp Niệm Phật Hộ Niệm giúp người Vãng Sanh,

- Chư vị Ban ấn tống, Ban tổ chức các buổi Hội-Thảo và Thực-Tập Hộ-Niệm trang Zoom, các Ban Hộ Niệm khắp trong và ngoài nước, tất cả sư huynh đệ tử muôi khắp thế giới đã sát cánh, chịu khó khổ cùng Cư Sĩ Diệu Âm ròng rã nhiều năm qua đem pháp đại cứu tinh này gieo rải khắp nơi.

Thành tâm cầu nguyện Tam Bảo gia trì cho chư Tôn Đức Tăng Ni, tất cả Đồng Tu, Phật Tử, Liên Hữu khắp nơi Tin sâu, Nguyện thiết, Nhất tâm trì niệm A-Di-Đà Phật để một báo thân này đồng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, thành đạo Vô-Thượng.

Phật Tử Diệu Âm (Phương Phi) Thành Kính Tri Ân.

Nam Mô A-Di-Đà Phật

LỜI BAN ẤN TỔNG
BỘ SÁCH
ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG
PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ
CỦA CƯ SĨ DIỆU ÂM

Nam Mô A Di Đà Phật.

Kính Bạch Chư Tôn Giáo Phẩm chứng minh.

Kính thưa chư vị Liên Hữu Đồng Tu.

Tổ Ấn-Quang dạy: Pháp Môn Tịnh Độ: **Lý** thì cực cao sâu, **Sự** thì cực giản dị. Đây là pháp môn rất ráo để mười phương ba đời hết thấy chư Phật, trên thành Phật đạo, dưới độ chúng sanh, trọn thỉ trọn chung thoát khỏi hàng phàm phu, chứng nhập địa vị Pháp Thân Đại Sĩ. Tất cả chúng sanh cũng do Pháp Môn Niệm Phật này mà thành tựu quả Vô-Thượng Bồ-Đề rất ráo.

Vì **Lý Đạo** cao siêu nên khó lòng hiểu thấu. Vì **Sự Đạo** cực giản dị nên khó ai tin nổi. Đối với hàng phàm phu, tội chướng sâu nặng, căn cơ hạ liệt như chúng con thì không cách nào có thể hiểu thấu **Lý** và hành đúng **Sự** được. Tệ hại hơn, đến thời mạt pháp này pháp Phật bị lai tạp quá nhiều, vàng thau lẫn lộn, chánh tà khó phân. Nhiều người muốn tu mà không biết đâu là chánh pháp để theo. Gặp được chánh

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

pháp rồi mà tuyển chọn cho được một pháp môn khế hợp với căn cơ lại càng khó. Gặp được Pháp Niệm Phật Hộ Niệm Vãng Sanh, **Lý-Sự** viên dung, là Đại Cứu Tinh cho hàng phàm phu trong thời mạt pháp lại khó trong khó.

Nhiều người chưa có duyên gặp được Pháp Hộ-Niệm, hoặc gặp qua mà thiếu tín tâm, vô tình đường tu hành đi song song bên đường tạo nghiệp, thường mắc phải nhiều điều sơ suất hết sức đơn giản mà không biết hóa giải, thường vướng phải những cạm bẫy nguy hiểm vô cùng tế vi của ma chướng mà không hay. Vì thế, cuối đời đều bị nghiệp chướng, báo chướng, oán thân trái chủ chướng báo hại. Khi xả bỏ báo thân với tứ bề thọ địch, đưa đến tình huống kinh hãi, hoảng sợ, mê man bất tỉnh đành chịu thọ nạn!... Thật oan uổng!...

May mắn lắm thay đời này chúng con gặp được chân Thiện Tri Thức hướng dẫn, chỉ bày cụ thể cách thức tu trì, thực hiện chính xác Pháp Hộ-Niệm giúp người lâm chung giữ vững chánh niệm mà được vãng sanh Tịnh-Độ. Thật là quý hóa.

Tập sách: “*Để Hiểu Thấu, Hành Đúng Pháp Hộ Niệm*” được Lão Cư Sĩ Diệu Âm kết tập hầu như trọn vẹn tất cả những gì liên quan đến Pháp Hộ-Niệm Vãng-Sanh và giải quyết vấn đề dưới dạng những câu trắc nghiệm có đáp án **[Đúng]/[Sai]** rất cụ thể, rõ ràng. Đây thật đúng là một cẩm nang cho những ai phát tâm hộ niệm giúp người vãng sanh.

Có được tập sách này, hộ niệm có chỗ nương tựa vững vàng. Lão Cư Sĩ đã giảng qua tập sách này một lần trong suốt

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

các Pháp Hộ Niệm Phật trên thế giới vào năm 2017. Thế nhưng, khi trở về Úc quốc, đồng tu ở Brisbane còn tha thiết thỉnh mời Cư Sĩ giảng giải thêm một lần nữa. Không ngờ, nhờ cơ duyên này mà chúng ta có được một tài liệu thật sự viên mãn về Pháp Hộ-Niệm. Cư Sĩ đã giảng giải lại từng đáp án một trong tập sách này suốt hơn 1 năm (2017-2018). Nghe được bộ tọa đàm này làm cho chúng con đã ngộ lại thêm ngộ. Thật sự giờ này chúng con đã thấu hiểu cả **Lý** lẫn **Sự** một cách sâu sắc, giải tỏa được tất cả những nghi hoặc về Pháp Hộ-Niệm Vãng-Sanh.

Thế mới hay, có **“Hiểu Thấu Lý”** mới **“Hành Đúng Sự”**. Có **“Hành Đúng Pháp Hộ Niệm”** mới giúp được người vãng sanh. Có **“Hiểu Thấu Hành Đúng Pháp Hộ Niệm”** mới giải thích sâu sắc và trọn lý lời chư Tổ dạy, **“Muôn Người Niệm Phật Muôn Người Vãng Sanh”**. Một sự thật hiển nhiên mà trước nay ít ai ngộ được.

Niệm Phật vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc là sự thực. Hàng vạn người Việt Nam trong khoảng thập niên qua nhờ Pháp Hộ-Niệm này mà đã được vãng sanh, với số lượng người vãng sanh đến nay không còn tính đếm được nữa. Đây quả là một bằng chứng rõ rệt, hùng hồn, chứng minh cụ thể rằng, một khi chánh pháp của Phật được thực hành đúng mức, thì có thể cứu độ chúng sanh một đời thoát ly sanh tử luân hồi, thành tựu đạo quả.

Trong suốt gần 20 năm qua, Cư Sĩ Diệu Âm đã dày công nghiên cứu Pháp Hộ-Niệm Vãng-Sanh. Lão Cư Sĩ đã cống

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

hiển cho đại chúng rất nhiều cuộc tọa đàm về Hộ Niệm, được ghi lại dưới dạng Video, MP3, hoặc trả lời bằng điện thư email. Trong số đó, hàng chục cuộc tọa đàm đã được đại chúng đồng tu phát tâm ghi chép lại và ấn tống thành sách, đã trở thành những tài liệu vô cùng giá trị về Hộ Niệm. Hôm nay chúng ta lại có thêm bộ tọa đàm này nữa thì viên mãn càng thêm viên mãn. Thật không có gì quý báu hơn.

Nhận thấy sự lợi ích lớn lao này, một số Phật Tử Đồng Tu chúng con, cả trong nước và nhiều nơi trên thế giới, đã cùng phát tâm ghi chép lại cuộc tọa đàm tuyệt diệu này để ấn tống thành sách, hầu cúng dường đến đại chúng. Chúng con nghĩ rằng, có lẽ đây sẽ là một bộ sách nói về Pháp Hộ-Niệm Vãng-Sanh trọn vẹn nhất từ trước đến nay vậy.

Nguyện hải độ sanh Di-Đà thù thắng vô cùng vô cực. Niệm Phật Hộ Niệm công đức vô lượng vô biên. Đọc “**Để Hiểu Thấu, Hành Đúng Pháp Hộ Niệm – Giảng Ký**” lợi ích cụ thể, thiết thực. Kính trình các bậc trưởng bối xem qua, từ bi bao dung chỉ dạy. Nguyện cầu Phật Tử khắp nơi gặp được pháp đại cứu tinh này, tỉnh ngộ ra đường Niệm-Phật Vãng-Sanh. Nguyện mong Liên Hữu Đồng Tu ngày đêm đang niệm Phật, tín tâm càng thêm vững mạnh. Nguyện cùng người người khi đọc đến, kết được duyên lành giải thoát, sanh tâm hoan hỷ, tăng trưởng pháp duyên. Nguyện xin tất cả cùng nhau loan truyền Phương Pháp Hộ-Niệm Vãng-Sanh, từ một truyền mười, mười truyền trăm, trăm truyền ngàn, ngàn truyền vạn... Từ gần lan xa. Từ ít lan nhiều... Trong ngoài

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

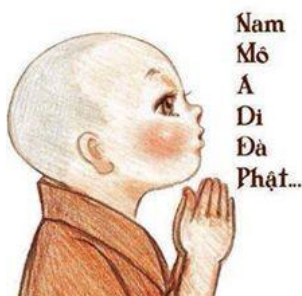
nhấn nhủ lẫn nhau niệm Phật. Trên dưới giúp đỡ cho nhau niệm Phật... Nguyên cầu cho khắp pháp giới chúng sanh cuối cùng đều được dự nơi Liên Trì Hải Hội, đều thành Chánh-Giác, cùng nhau cứu độ chúng sanh.

Chúng con nguyện cầu mười phương chư Phật Bồ-Tát, thường trú Tam-Bảo, Long-Thần Hộ-Pháp thấu rõ tấm lòng thành kính của chúng con, từ bi thương xót gia hộ.

Cầu nguyện chư vị Thiện Nam Tín Nữ gần xa, chư vị hữu duyên, cùng pháp giới chúng sanh, gặp được duyên lành này đều phát khởi tín tâm niệm Phật cầu sanh Tịnh-Độ. Cầu chúc tất cả một báo thân này đồng vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc, viên thành Phật Đạo.

TM Nhóm Đồng Tu phát tâm.

Phật Tử Minh Đạt.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM

(Tọa Đàm 001)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Lời giới thiệu

Nam Mô A Di Đà Phật!

Kính thưa chư vị đồng tu, tập sách ***Để Hiểu Thấu, Hành Đúng Pháp Hộ Niệm*** Diệu Âm đã giảng qua một lần trong các pháp hội vừa rồi ở mấy nước trên thế giới, bên Âu Châu, Mỹ, Canada, nhưng ở đây có nhiều vị góp ý kiến rằng chưa được viên mãn và đề nghị Diệu Âm giảng lại tập sách này. Diệu Âm nghĩ qua nghĩ lại thì cũng đúng, vì giảng là giảng cho các nơi, còn tại Niệm Phật Đường mình thì chưa nói qua. Hôm nay Diệu Âm xin y giáo mà đáp ứng theo sự đề nghị của chư vị. A Di Đà Phật!...

Xin thưa với chư vị, Diệu Âm này có cái duyên học Phật từ lời “**Khuyên Người Niệm Phật**”. Khuyên Người Niệm Phật thực ra cũng không phải Diệu Âm tự sáng chế ra, mà khi gặp được lời khai thị của ngài Ấn-Quang Đại Sư mà nảy sinh ra ý niệm này. Diệu Âm còn nhớ mãi lời khai thị đó như thế này: “**Khuyên Người Niệm Phật** cầu về Tây Phương là giúp cho một phàm phu thành bậc Chánh Giác. Công đức này vô lượng vô biên, nếu đem công đức ấy hồi hướng về Tây Phương thì đạo nghiệp tự nhiên thành”.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Chính lời khai thị này đã giúp cho Diệu Âm loay hoay cái tay viết ra những lá thư “**Khuyên Người Niệm Phật**”, vô tình kết cái duyên tới ngày hôm nay, còn tập sách “**Để Hiểu Thấu Hành Đúng Pháp Hộ-Niệm**” này là nói về Pháp Hộ-Niệm một cách cụ thể và tương đối đầy đủ. Khởi đầu là “Khuyên Người Niệm Phật” và kết cục là Hộ Niệm để Vãng Sanh, vô tình **NIỆM PHẬT - HỘ NIỆM - VẮNG SANH** là đề tài mà Diệu Âm nghĩ rằng có thể sẽ đi suốt cuộc đời này, đến đây là đủ rồi không thay đổi nữa.

Xin thưa với chư vị, “Niệm Phật Vãng Sanh” là pháp của Phật, “Hộ Niệm Vãng Sanh” cũng là pháp của Phật, của chư Tổ để lại chứ hoàn toàn không phải là của Diệu Âm. Vì thế, nếu vị nào muốn cảm ơn thì xin cảm ơn đức Thích Ca Mâu Ni Phật, không nên cảm ơn Diệu Âm.

Để giảng bộ sách này cho viên mãn, Diệu Âm xin đi từ đầu, từ chương 1 cho đến chương cuối luôn.

CHƯƠNG I: TỔNG QUÁT VỀ PHÁP HỘ NIỆM

Chúng ta cần phải học hỏi, nghiên cứu cẩn thận để có nhận thức đúng đắn về Pháp Hộ-Niệm, rồi chúng ta mới đồng ý với nhau rằng, đây đúng là chánh pháp trong Phật môn. Một pháp cứu người vãng sanh vi diệu, một đại cứu tinh cho tất cả mọi người trong thời mạt pháp này có cơ hội thành Đạo.

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Xin thưa với chư vị, chúng ta toàn là hàng phàm phu tội chướng rất sâu nặng. Nếu chúng ta sơ ý không nắm vững Pháp Hộ-Niệm này, Diệu Âm sợ rằng tất cả mấy chục người đang ngồi tại đây sau cùng chưa chắc gì có một người thành tựu. Vì xin thưa thực với chư vị rằng, trong thời mạt pháp này ỨC ỨC người tu hành khó tìm ra một người thành tựu đấy. Tuy nhiên những người tháp tùng với Diệu Âm trong chuyến đi vừa rồi thì có những vị đã nói lên lời này: *“Hiện tại ở Việt Nam hiện tượng người vãng sanh đã đưa đến tình trạng không còn cách nào có thể đếm được nữa”*. Rồi vị đó nói tiếp: *“Đây là một hiện tượng rất đặc biệt mà trong suốt quá trình lịch sử Việt Nam chưa từng xảy ra”*. Nên nhớ, vị đó nói chứ không phải Diệu Âm nói.

Chính vì thế mà cái Pháp Hộ-Niệm thực sự quá VI DIỆU! Quá vi diệu!... Trong khi ở các nơi người ta vãng sanh hơi nhiều đấy. Ví dụ lần này qua Âu Châu, người ta báo cáo có hai-ba người nữa vãng sanh, trong khi ở tại nơi của chúng ta hình như hơi ít. Chính vì thế, khi nghe các vị đề nghị Diệu Âm giảng lại tập sách này, Diệu Âm nghĩ cũng phải, vì giảng là do các nơi họ yêu cầu giảng, còn ở đây thì nhiều người nghĩ rằng Pháp Hộ-Niệm đơn giản quá nên không cần nghe tới. Một khi chúng ta nghĩ rằng nó đơn giản quá, coi chừng chúng ta bị hớ hênh mà mất phần vãng sanh một cách hết sức là oan uổng đó!...

Trong chương 1 này Diệu Âm nói tổng quát về Hộ Niệm. Đầu tiên Diệu Âm xin thưa với đồng tu rằng, khi nói

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

về chuyện tu hành chúng ta nên hiểu cho thấu điều này: “**Một là tất cả, tất cả là một**”. Minh tu phương pháp nào, pháp môn nào hãy quyết chí tuyển chọn một pháp môn mà tu, thì từ pháp môn đó chúng ta sẽ có tất cả. Pháp môn của Phật dạy đến vô lượng vô biên, dồn lại chỉ có một pháp môn mà thôi. Lạ lắm!... Bất cứ pháp môn nào cũng vậy. Ví dụ như tu Thiền, thì niệm Phật cũng là tu Thiền, tụng Chú cũng là tu Thiền, phá nghiệp cũng là tu Thiền. Một người tu Thiền đi đến chỗ thành tựu thì bao gồm tất cả các pháp môn khác. Chúng ta ở đây Niệm-Phật, thì Thiền cũng là Niệm-Phật, Chú cũng là Niệm-Phật, Trì-Giới cũng là Niệm-Phật, Phá-Nghiệp cũng là Niệm-Phật. Một Pháp Môn Niệm-Phật này mà chúng ta thành tựu thì coi như chúng ta thành tựu vô lượng pháp môn, rõ rệt như vậy. Một người tu hành mà không hiểu đạo lý “Một là tất cả, tất cả là một”, thấy pháp nào cũng hay, pháp nào cũng muốn học thì ra sao đây? Cuộc đời chúng ta vốn vắn chỉ có mấy chục năm, học chưa được bao nhiêu thì chết mất, chết trong cái tâm trí còn mê mê hồ hồ, đường đi chưa vững... thành ra cứ mãi lang thang theo nghiệp thọ nạn!...

Hôm nay chúng ta nói về Hộ Niệm, thì Hộ Niệm cũng là một pháp tu. Khi chúng ta vững vàng phương Pháp Hộ Niệm rồi, hình như tám mươi bốn ngàn pháp tu của Phật để lại đều dồn vào trong Pháp Hộ-Niệm này. Lạ lắm!... Diệu Âm thấy rõ rệt như vậy.

Chư vị thử nghĩ coi một pháp Thiền Định tu hành cao tốt các ngài cũng có thể minh tâm kiến tánh, kiến tánh thành

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Phật. Một Pháp Môn Hộ Niệm đơn giản, cụ thể, dẫn dắt từng bước người đang bị bệnh, những người nghiệp chướng nặng, ấy thế mà họ cũng vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc, vãng sanh về Tây Phương Cực Lạc thì một đời thành đạo. Khi thành đạo rồi thì giống nhau, trở về chơn tâm tự tánh rồi người nào cũng như nhau. **“Phật Phật đạo đồng”**. **“Tam Thế Nhất Thiết Phật cộng đồng nhất Pháp Thân”**. Trở về với Pháp Thân rồi thì ba đời mười phương chư Phật ngang nhau, bằng nhau, giống nhau, bao hàm với nhau không còn sai biệt.

Chính vì thế, trong thời này nếu chúng ta biết nghe lời Đức Thế-Tôn, chọn cái pháp mà Đức Thế-Tôn tuyên trạch cho chúng ta, trì giữ mà tu thì chúng ta thành đạo. Khi thành đạo rồi lúc đó gặp được chư Phật, mình mới hiểu rằng... À!... một Pháp Môn Hộ Niệm này đã bao gồm tám mươi bốn ngàn pháp môn của Đức Thế-Tôn mà chúng ta không hay. Tất cả chư Phật, chư Bồ-Tát... trước khi các Ngài thành đạo, các Ngài tu rất nhiều pháp môn khác nhau, nhưng khi trở về với Chơn-Tâm Tự-Tánh rồi, các Ngài tay trong tay với nhau, bình đẳng, không hơn không kém.

Nhưng có một điều chư vị cần chú ý, là có những pháp môn tu quá khó đấy, khó vô cùng đấy!... Khó đến nỗi mà đức Thế-Tôn nói rằng, ước ước người tu hành khó tìm ra một người chứng đắc đấy!... Lại có một pháp môn rất đơn giản, đơn giản vô cùng đấy, dễ tu dễ chứng. Ứng dụng pháp đó, chư Tổ nói: “Vạn nhân tu vạn nhân khứ”, muôn người tu muôn người

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

được vãng sanh đây. Đó chính là Pháp Môn Niệm Phật. Như vậy chúng ta ở đây chọn Pháp Môn Niệm Phật là chúng ta y giáo phụng hành lời đức Thế-Tôn dạy rồi. Yên chí đi chư vị, đừng nên phân đo nữa.

Nhưng xin thưa với chư vị rằng, đến thời mạt pháp này, niệm Phật dễ tự tại ra đi, an nhiên ra đi, tự lực mình theo quang minh của Phật đi về Tây-Phương Cực-Lạc hình như cũng không phải đơn giản đâu!... Tại sao vậy? Chư vị hãy suy nghĩ lại đi, nhìn lại quá khứ thật kỹ đi. Có người 5-6 chục tuổi, 6-7 chục tuổi... trong chúng ta có người đã trên 7-8 mươi tuổi rồi, hãy kiểm lại trong 7-8 mươi năm qua, những người tu hành, ngay cả những người niệm Phật, liệu có mấy ai được vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc? Liệu có mấy ai thấy được hiện tượng một người khi xả bỏ báo thân họ vui vẻ vẫy tay chào biệt, họ nói: “Tôi đi theo A-Di-Đà Phật vãng sanh đây”, họ lưu lại tướng lành tốt đẹp tươi hồng không? Không biết chư vị đã gặp qua chưa? Chứ chính Diệu Âm này, khi chưa biết phương Pháp Hộ Niệm, chưa từng thấy qua. Và đây cũng chính là một dấu nghi to lớn đã làm cho Diệu Âm vô cùng hoang mang trong nhiều năm, đôi lúc xuống tinh thần không còn tin tưởng mạnh mẽ vào Phật Giáo nữa!... Nguyên do là vì khi nghe Kinh Pháp, chư Tăng, chư Tổ thường nói rằng, niệm Phật là pháp môn muôn người tu muôn người đắc, trong khi chính mình đi tìm hiểu, thì thực sự chưa thấy được một người vãng sanh!...

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Đến khi có cơ duyên gặp được một người chính mình hộ niệm, người đó ra đi lưu lại tướng lành quá đẹp, khi ra đi rồi mà môi càng lúc càng hồng lên, mặt càng ngày càng tươi ra. Sau 12 tiếng đồng hồ thân tướng đã đẹp, mình niệm thêm 12 tiếng nữa 14 tiếng nữa, 26-27 tiếng đồng hồ thì thân tướng càng đẹp hơn. Khi tận mắt thấy hiện tượng vi diệu này, làm cho Diệu Âm ngơ ngàng, giật mình và tỉnh ngộ... Trong lịch sử Hộ Niệm, có những vị được hộ niệm 10 ngày, 20 ngày hoặc hơn nữa mà thân tướng vẫn đẹp. Thật bất khả tư nghi!... Nếu chư vị nào đã từng thấy người vãng sanh rồi thì hãy tập giật mình mà tỉnh ngộ để biết rõ đường nào vững vàng cho mình đi, đường nào giúp cho một người phạm phu tội chướng sâu nặng này có thể thành tựu đạo quả. Biết rồi thì hãy bám cho chặt chư vị ơi!... Hãy bám cho vững chư vị ơi!... Hãy bám cho sát đừng có li ra nữa. Li ra một chút, bị nạn đấy. Li ra một li, lạc luôn đấy. Li một đoạn thôi tiêu cuộc đời của mình đấy.

Chư vị nên nhớ rằng đời này chúng ta gặp được câu A-Di-Đà Phật là cũng có thiện căn, tin được câu A Di Đà Phật chứng tỏ mình cũng ngon ngon. Trong nhiều đời nhiều kiếp mình hình như có niệm Phật rồi đấy, nhớ nhé, nhưng mình phải hỏi tại sao trong đời trước mình không vãng sanh đi cho rồi để lạc tới đời này? Trong đời này mình quờ quạng một chút, phân tâm một chút, so đo một chút coi chừng mình lại trả một cái giá rất đắt, là khi liệng cái báo thân này lấy lại cái thân người không được đâu đấy, coi chừng mình biến thành

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

hàng súc sanh đấy, mình đi vào hàng nga quỷ đấy, mình đi về địa ngục đấy. Tại sao vậy? Tại vì đã sinh vào thời mạt pháp này thì nghiệp chướng của mình, so ra, nó nặng hơn phước báu của mình nhiều lắm đấy, cái tội ác của mình hơn cái thiện căn của mình nhiều lắm đấy, không phải đơn giản đâu. Với cái nghiệp chướng này sẵn sàng đưa mình xuống tam ác đạo. Chính vì thế mà Phật dạy “Nhơn thân nan đắc”. Nhiều người nói rằng ta đã được làm người rồi, có gì đâu mà khó? Không phải đâu. Phật nói là khi ta liệng cái báo thân này, đời sau lượm lại cái thân người không được, khó lắm đấy!

Hãy nghĩ lại đi, trên đời này ta đã từng gặp những người qua đời: bà con, thân nhân, bạn bè, người quen, kẻ lạ... mình thấy thân tướng họ để lại như thế nào? Có phải là 99.9% toàn là xấu không? Toàn là cứng đơ, xám ngắt!... Khó có một thoại tướng nào đẹp cả. Không có thoại tướng đẹp hiển hiện sau khi buông báo thân ra đi, chứng tỏ rằng đời sau của họ không thể nào lấy lại được thân người, nói rõ hơn là họ đã rơi vào tam ác đạo rồi đấy...

Vì phổ biến Pháp Hộ-Niệm quá quan trọng, nên Diệu Âm xin thành tâm cảm ơn các vị đã đề nghị giảng lại tập sách này. Hôm nay là lời đầu tiên và kế tiếp chúng ta sẽ tiếp tục nói cho trọn vẹn tập sách này. Nói trọn vẹn tập sách này có nghĩa là nói trọn vẹn Pháp Hộ-Niệm Vãng-Sanh một cách chi tiết vậy. Xin chư vị cố gắng kiên nhẫn lắng nghe, nếu Diệu Âm nói không được hay, xin chư vị cũng nên vỗ tay để động

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

viên tinh thần, nếu không có sự động viên này, sợ rằng Diệu Âm không hoàn thành nổi nhiệm vụ.

Cầu mong chư vị hiểu thấu tâm can, hãy hợp sức cùng nhau đi cho tới Tây-Phương Cực-Lạc.

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

ĐỀ HIẾU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM **(Tọa Đàm 002)**

Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

Hứa với chư vị giảng lại quyển sách này, bây giờ mới khởi đầu sao cảm thấy thời gian dài mù mịt, không biết tới ngày nào mới xong đây! Nhưng không sao, thế nào cũng tới ngày chấm dứt thôi.

Xin thưa với chư vị, thời gian ở cõi Ta-Bà này thấy thì lâu, nhưng rốt cuộc cũng chẳng khác gì bóng câu qua cửa sổ. Một trăm năm ở thế gian này so với cung trời Đâu-Suất thì chỉ bằng mấy tiếng đồng hồ, bằng thời gian của chư Thiên ngồi uống một tách trà. Vậy thì mình giảng quyển sách này cũng chẳng bao lâu đâu so với các Ngài. Nhưng nếu khi nghe qua tọa đàm về quyển sách này mà có vị ngộ ra, quyết lòng hộ niệm cho nhau vãng sanh, thì xin thưa với chư vị, dùng khoảng thời gian ngắn ngủi ở cõi Ta-Bà này mình biến thành thời gian vô lượng thọ trên cõi Tây-Phương Cực-Lạc. Hay lắm đấy.

Người phàm phu chúng ta trong thời này tu hành mà không khéo chọn lựa, hay gọi là trạch pháp cẩn thận, thì tu hành có đó, mà thành tựu đạo quả thì không dễ gì đâu. Khó lắm đấy!... Ấy thế mà hồi sáng này Diệu Âm có nói trong

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

pháp hội vừa rồi, có một người dám tuyên bố rằng, ở Việt Nam cái hiện tượng vắng sanh đến giờ này không còn đếm được nữa, và vị đó nói rằng, đây là hiện tượng đặc biệt trong lịch sử Việt Nam, trước đây chưa từng xảy ra.

Như vậy, rõ rệt đây là một sự việc hi hữu đầy phước báu, vô cùng may mắn cho người Việt Nam chúng ta. Hầu hết sự thành tựu này đều nhờ vào Pháp Hộ-Niệm. Hôm nay Diệu Âm xin bắt đầu từ chương 1, câu 1 giảng đi nhé.

Chương 1, Câu 1: Pháp Hộ-Niệm Vãng Sanh bắt nguồn từ đâu?

Xin thưa với chư vị, tập sách này không có văn chương gì hết, mà chỉ là những câu trắc nghiệm đơn sơ, kèm theo đáp án **[Đúng]** hoặc **[Sai]** rất rõ ràng minh bạch.

Câu 1(a): Pháp Hộ-Niệm Vãng Sanh được Phật huyền ký trong nhiều kinh điển, nhất là kinh luận Tịnh-Độ.

Chư vị nghĩ câu này có đúng không? - **[Đúng]**. Xin thưa thực, khi nói về pháp môn tu học, một pháp môn bao gồm nhiều pháp môn trong đó, nhiều pháp môn có thể qui tụ lại thành một pháp môn đơn thuần. Lại lắm chư vị. Ví dụ như một người tu pháp Sám-Hối, mình đừng nghĩ đó là một pháp môn tách rời tất cả các pháp môn khác. Thực ra tất cả mọi pháp môn, dù cao hay thấp, đều hàm nghĩa sám hối hết, chư vị nghĩ thử xem có đúng không? “Tu” là sửa, “Hành” là hành

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

vi sai trái của mình. Thấy hành vi sai trái của mình là “Sám”, sửa nó đi là “Hối”. Như vậy, pháp môn nào lại không phải là Pháp Sám-Hối? Cũng như ở đây mình đang thực hiện Pháp Hộ-Niệm Vãng Sanh, đừng vội vã nghĩ rằng đây là pháp môn tách rời các pháp môn khác. Không phải. Tất cả pháp môn của Phật, 84 ngàn pháp môn, pháp môn nào cũng là Hộ Niệm cả. Chư vị cứ suy nghĩ cẩn thận đi. Một vị Sư gặp một nhóm Phật tử giảng cho họ một bài pháp, thì bài pháp đó chắc chắn nhắc nhở cho hàng Phật tử tu hành, hoặc làm chuyện công đức gì đó, tức là Ngài đang khai thị một pháp môn tu để thành tựu cho người Phật tử đó. Khai thị hướng dẫn đường tu chính là Pháp Hộ-Niệm chứ không có gì khác cả.

Như vậy, một vị Sư giảng cho hàng Phật tử rằng, các con hãy niệm Phật vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc, thì khi Ngài giảng như vậy tức là Ngài khai thị hướng dẫn cho nhóm Phật tử đó niệm Phật cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Trong lúc giảng giải đó thì vị Sư đang thực hiện Pháp Hộ-Niệm vãng sanh chứ không có gì khác. Chư vị có đồng ý không? Một vị Thiền Sư tới một đạo tràng giảng rằng, chúng ta hãy giữ cái tâm thanh tịnh để đạt được cảnh giới gọi là “Sáng Tâm Thấy Tánh, Thấy Tánh Thành Phật”, vị Sư hướng dẫn cho chúng Phật tử một phương thức trở về Chân-Tâm Tự-Tánh để thành đạo. Hướng dẫn tu hành tức là hộ niệm chứ có gì khác hơn. Rõ ràng “Một là tất cả, tất cả là một”.

Ở đây chúng ta chuyên về phương pháp gọi là Hộ-Niệm Vãng-Sanh, thực ra là chúng ta đem tất cả những lời giảng

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

của đức Thế-Tôn quy tụ vào câu A-Di-Đà Phật, và nhắc nhở cho mọi người hãy thực hiện ngay ngày hôm nay, rồi ngày mai, ngày một... ngày ngày đều nên thực hiện như vậy. Đến lúc sắp sửa lâm chung, chúng ta sẽ đến giảng giải cho nhau từng giờ một, sau đó từng phút một, rồi từng giây một để cho một người sắp sửa ra đi thực hiện cho được Tín-Nguyện-Hạnh vững vàng mà đi vắng sanh.

Như vậy, khi chúng ta nói: “Hộ-Niệm Vãng-Sanh” là nhắm tới sự chuyên nhất, vững vàng, thường xuyên chứ không thể chỉ giảng qua một lần trong một năm, còn 364 ngày khác không cần tới. Nếu giảng một lần rồi bỏ đi, thì chúng ta chỉ hộ niệm cho nhau chỉ có một giờ thôi trong một năm, còn 364 ngày 23 giờ nữa không màng tới. Nghĩa là, 364 ngày và 23 giờ nữa ai muốn đi đường nào khác cứ đi. Vô tình, cũng là hộ niệm đó mà sau cùng không có người thành tựu.

Xin thưa với chư vị, khi nói đến một pháp môn nào, chúng ta cần nêu lên phương thức thực hiện cụ thể, vững vàng, chính xác, hợp cơ, hợp lúc để kịp thời giúp cho người đó một cơ hội thành tựu. Cụ thể hơn, hãy giúp cho một người khi liệng cái báo thân này đừng lượm cái báo thân khác trong sáu đường luân hồi nữa. Xin thưa thẳng với chư vị rằng, hạng người phàm phu như chúng ta khi liệng báo thân 2 chân này thường lượm phải cái báo thân 4 chân của một loại súc sanh ngu muội đấy. Nếu không lượm cái báo thân 4 chân, thì cũng lượm cái báo thân mà cái bụng to tướng như cái trống vì lòng

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

tham, cái cổ nhỏ xíu như lỗ kim vì keo kiệt, chân đi cà khèo vì thiếu phước báu, đành chịu đói khát triền miên đời này qua đời khác... đó là hàng nga-quỷ. Nga-quỷ thường thường thích hợp với con người phàm phu tham lam như chúng ta lắm! Tại sao lại thảm thương vậy? Tại vì không biết hộ niệm đấy. Vì không thấy sự Hộ Niệm là quan trọng nên không dẫn dắt cho người tới nơi tới chốn, thành ra người hiểu đạo có một mà người mê đạo nhiều đến vô lượng vô biên. Với hàng phàm phu mê muội như chúng ta, xin thưa với chư vị, khi chết đi thường thường lợm cái thân bị hành hạ, bị chém giết, bị cưa cắt, bị giường sắt, bị trụ đồng... đời đời kiếp kiếp trong địa-ngục đấy. Vì sao vậy? Vì sân giận, vì làm ác, vì sát sanh... Phải chăng cái nạn tam đồ ác đạo đang chờ bên cạnh chúng ta mà chúng ta không hay.

Chính vì thế, chúng ta đang nói đến Pháp Hộ-Niệm Vãng-Sanh đây là chủ tâm dẫn dắt cụ thể cho người hữu duyên. Khi bạn còn khỏe, bạn hãy đến đây chúng tôi dẫn dắt cho bạn một tuần một lần, một lần 15 phút thôi, còn lại 6 ngày, 23 giờ, mấy chục phút kia bạn hãy nhớ những lời này mà cố gắng làm đi nhé. Rồi khi bạn bệnh, chúng tôi sẽ chia phiên nhau đến giảng từng ngày từng ngày cho bạn. Khi bạn nằm một chỗ sắp sửa ra đi, chúng tôi sẽ đến sát bên cạnh bạn mà khuyên giải, gỡ rối từng chút cho bạn, khiến cho những duyên chủng địa-ngục, nga-quỷ, súc-sanh rời cái tâm của bạn ra, để bạn giữ được mãi câu A-Di-Đà Phật trong tâm cầu

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

nguyện vãng sanh mà được vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc.

Như vậy thì tất cả mỗi pháp môn, mọi kinh điển đều có huyền ký về Pháp Hộ-Niệm mà chúng ta không hay. Huyền ký là gì? Là Phật tìm cách nhắc nhở cho chúng sanh hãy cố gắng thực hiện những phương pháp nào cụ thể, chắc chắn, vững vàng, khả thi để thành tựu đạo quả, khi rời cái thế giới này đừng chui lại trong 6 đường luân hồi. Tất cả đều có huyền ký hết mà chúng ta không hay. Hi vọng là khi giảng qua hết quyển sách này, chư vị sẽ thấy rõ ràng Pháp Môn Hộ-Niệm nhìn qua thì đơn giản, nhưng cao tốt. Đơn giản đến nỗi hàng phàm phu chúng ta có nhiều người hồi giờ chưa biết tu, nhưng khi gặp Pháp Hộ-Niệm họ phát tâm tin tưởng niệm Phật một vài ngày mà vãng sanh bất khả tư nghì. Cao tốt ở chỗ hàng phàm phu chuẩn bị đọa vào tam ác đạo để chịu nạn, mà thực hiện pháp này lại có thể về tới Tây-Phương Cực-Lạc để thành tựu đạo quả.

Trong chuyến đi vừa rồi Diệu Âm thường nói lời tán thán công hạnh của bà Cụ Trần Ngọc Xoa, Diệu Âm biết bà Cụ này mười mấy năm qua từ một ban hộ niệm. Bà Cụ có lẽ đã trên 90 tuổi rồi. Bà Cụ rất thích đi hộ niệm, luôn luôn có mặt trong các ca hộ niệm, người nào mà giầu bà, không cho bà đi hộ niệm một ca nào đó, thì bà buồn mà khóc. Cuộc đời của bà khổ lắm, ở tại thành phố Hồ Chí Minh mà bà phải đi bán bánh ú hàng ngày, đi bán từ sáng sớm tới khoảng 2 giờ chiều mới về tới nhà. Một ngày bán hết một rổ bánh ú như

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

vậy bà kiếm được khoảng 15 đến 20 ngàn đồng Việt Nam. Cuộc sống của bà khổ như vậy đó. Thế mà khi về tắm rửa xong thì bà liền tham gia đi hộ niệm. Bà hộ niệm như vậy luôn mười mấy năm trường. Ngày ông Cụ thân sinh của Diệu Âm ra đi cũng được chính bà Cụ này tới hộ niệm. Bà có một thói quen là không bao giờ muốn thay ca, tức là nếu ban hộ niệm đó hộ niệm suốt đêm thì bà nhận niệm Phật từ đầu đêm đến cuối đêm không muốn thay ca, mặc dù sáng sớm hôm sau bà phải đi bán bánh ú. Thế mà bà thực hiện việc này qua mười mấy năm trường. Đến khi già rồi, không còn đi hộ niệm được nữa, bà ở nhà niệm Phật. Năm ngoái Diệu Âm còn gặp được bà. Khoảng trước ngày Diệu Âm đi qua Âu Châu, người ta báo rằng, bà bán bánh ú đã giờ tay vẩy chào mọi người rồi đi vắng sanh rồi.

Xin thưa với chư vị, nhiều người cho Pháp Hộ-Niệm này là dở, còn Diệu Âm thì thấy vi diệu vô cùng, tuyệt vời vô cùng. Một phương pháp đưa từng người thành tựu đạo quả ngay trong một đời này, trước mắt chúng ta, vậy mà có người lại hững hờ, có người không tin, nhiều người còn chê bai!...

Xin hỏi, tìm chi những pháp tu quá cao, quá xa, lại không hợp với căn cơ của mình để thực hiện không được vậy? Mà suy cho cùng ra, cái pháp đó cũng là Pháp Hộ-Niệm chứ có gì khác đâu. Thực sự. Tại vì, một là tất cả, tất cả là một mà.

Mong rằng, trong những ngày tới Diệu Âm sẽ cố gắng khai thác triệt để, để chư vị nghĩ coi Pháp Hộ-Niệm Vãng-

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Sanh này có phải là một đại cứu tinh cho tất cả mọi người một đời này khi xả bỏ báo thân không thể nằm trong dạng gọi là: “*Nhân Thân Nan Đắc*” của Phật nói, mà hãy nằm trong dạng gọi là: “*Mười Niệm Tất Sanh*” của đức A-Di-Đà ban phát cho chúng sanh. Hãy quyết định phát thê đi chư vị, làm sao làm, trước khi xả bỏ báo thân này, chư vị phải bảo đảm rằng, niệm 10 câu “*A-Di-Đà Phật*” rõ rõ ràng ràng trong tâm, và ý nguyện vãng sanh không lay chuyển, được vậy chư vị sẽ vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

Làm sao được như vậy? Xin đừng rời Pháp Hộ-Niệm này ra nhé. Xin nghiên cứu Pháp Hộ-Niệm thật kỹ đi nhé, chư vị sẽ thực hiện được ý niệm này. Nếu người nào lơ là Pháp Hộ-Niệm này thì nhất định bị trở ngại, nhiều khi mới nói hai tiếng “A-Di...”, hai chữ thôi, ta bị cứng mồm rồi, ta bị loạn rồi, ta bị hãi kinh rồi, ta quên mất hết rồi... ta không cách nào làm được gì hơn nữa!...

Mong chư vị hiểu được vấn đề này, hãy cố gắng nghiên cứu Pháp Hộ-Niệm liền đi. Đây là tập sách xin biểu chư vị để đem về nhà coi trước, khi tới đây mỗi người đều có ý niệm trước, rồi Diệu Âm bàn thêm vào, chư vị sẽ thấy thâm thía hơn. Chúng ta cùng nhau quyết đi về Tây-Phương Cực-Lạc thành đạo nhé.

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

ĐỀ HIẾU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM **(Tọa Đàm 003)**

Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

Pháp Hộ-Niệm này từ trong kinh Phật, nhiều kinh Phật có nói về Pháp Hộ-Niệm và chư Tổ của Tịnh-Độ-Tông đã soạn lại thành hệ thống để giúp cho những người sau này ứng dụng, trợ duyên cho nhau để vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

Có nhiều người chê bai Pháp Hộ-Niệm, nhưng Tịnh-Tông Học-Hội người ta chú trọng tới Pháp Hộ-Niệm. Diệu Âm cũng rất tâm đắc với Pháp Hộ-Niệm này. Trong suốt mười mấy năm qua Diệu Âm thường được mời tới một số nơi để trình bày về Pháp Hộ-Niệm. Riêng ở Việt Nam chúng ta bây giờ người ta hộ niệm tuyệt vời lắm. Hôm nay có một vị khách quý tới đây, cũng xin báo cáo với vị khách quý rằng, ở Việt Nam người ta áp dụng Pháp Hộ-Niệm này tuyệt vời lắm. Có nhiều người nói rằng ở Việt Nam hiện tượng được hộ niệm vãng sanh lưu lại thân tướng tốt đẹp, nhiều người vẫy tay ra đi, nhiều người biết trước ngày giờ ra đi... nhiều lắm! Có người nói rằng đây là một sự kiện đặc biệt trong lịch sử Việt Nam mà từ trước tới giờ chưa từng xảy ra. Hôm nay chúng ta nói đến Pháp Hộ-Niệm, hy vọng sẽ lưu lại làm tài

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

liệu căn bản cho những ai muốn tìm hiểu về Pháp Hộ-Niệm để trợ duyên cho nhau vãng sanh Tịnh-Độ.

Thưa với Sư Cô chứng minh, Pháp Hộ-Niệm này không phải là do Pháp Sư Tịnh-Không sáng chế ra, cũng không phải là do Tịnh-Tông Học-Hội sáng chế ra, như một số người đã hiểu lầm. Một sự hiểu lầm quá đáng tiếc!... Thực ra, Pháp Hộ-Niệm này có từ thời Đức Phật, Ngài đã giảng rõ, và rất nhiều lần huyền ký trong nhiều kinh điển, chứ không phải là do người thời nay sáng tạo ra đâu.

Ở Việt Nam chúng ta, cũng như nhiều nơi khác, trong suốt thời gian qua có lẽ vì sơ ý trong sự hướng dẫn cụ thể cho những người học Phật thực hiện chính xác giáo pháp của Phật một cách đúng thời, đúng cơ để tạo duyên lành thành tựu cho chúng sanh. Vì chưa đủ duyên gặp được Pháp Hộ-Niệm, nên ít người biết áp dụng đến pháp này, thành ra hiếm khi chúng ta thấy được người vãng sanh. Hôm nay duyên lành đã đến, chúng ta mới phát hiện ra rằng, sự trợ duyên cho người lâm chung vãng sanh vô cùng quan trọng, vô cùng quan trọng!... Khẩn khoản xin Sư Cô hãy cố gắng nghiên cứu Pháp Hộ-Niệm này đi, đừng nên nghĩ rằng một đời tu hành này mình có thể dễ dàng vượt qua tam giới. Khó lắm đấy! Không phải đơn giản như mình nghĩ đâu!...

Ấy thế, thực tế hiện nay có những người đồng tu bình thường thôi, nhưng khi ra đi đã thấy A-Di-Đà Phật hiện thân tiếp dẫn và an nhiên theo Phật đi vãng sanh đấy. Có những người hết sức bình thường mà biết được ngày giờ ra đi, họ

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

theo Phật đi về Tây-Phương Cực-Lạc đây. Sở dĩ họ có được thành tựu này là nhờ Pháp Hộ-Niệm, nhờ những người biết hộ niệm đến bên cạnh hướng dẫn, hóa giải, gỡ rối từng chút, từng chút giúp họ vượt qua chướng nạn mà vãng sanh. Thực sự, Pháp Hộ-Niệm vi diệu vô cùng.

Cũng xin chú ý rằng, Pháp Hộ-Niệm mà chúng ta đang nói đây là Pháp Hộ-Niệm vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc, do chư Tổ Sư trong Tịnh-Độ-Tông y cứ trong các kinh Tịnh-Độ, kinh A-Di-Đà, kinh Vô-Lượng-Thọ, kinh Quán-Vô-Lượng-Thọ, và nhiều kinh điển khác mà hệ thống lại cho chúng ta ứng dụng, chứ không phải Chư Tổ tự chế ra.

Trong nhiều kinh điển của Phật, hầu hết kinh nào cũng có huyền ký về Pháp Hộ-Niệm. Có rất nhiều tài liệu của chư Tổ để lại nói về Hộ Niệm. Biết được chuyện này, xin thưa với chư vị, cũng nên sớm cẩn thận nghiên cứu để chuẩn bị cho chính mình, đừng bao giờ sơ ý xem thường mà lỡ một ngày nào đó vô thường gõ cửa, đến thời điểm mình phải ra đi rồi, bất ngờ lắm, không còn kịp để cứu vãn đâu!.. Không kịp để cứu vãn nữa đâu!

Tất cả từ câu số 1 đến câu số 4 xin được gác qua, vì ý nghĩa ở đây quá rõ ràng, không cần gì phải nói thêm. Diệu Âm xin bắt đầu từ câu số 5. Câu này nêu vấn đề:

Câu 5: Trên thế gian này có bao Pháp Hộ-Niệm?

Xin thưa với Sư Cô cùng chư vị, nhiều người nghĩ rằng chỉ có một Pháp Hộ-Niệm. Không đâu. Không phải là chỉ có

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

một Pháp Hộ-Niệm đâu. Nếu mình hiểu rằng Hộ Niệm chính là một pháp tu, thì pháp môn nào cũng là Pháp Môn Hộ-Niệm. Hôm qua mình đã nói rõ ràng chuyện này rồi. Hôm nay xin nói rõ thêm nữa, là mỗi pháp môn tu học đều có một cách hộ niệm riêng, hay nói thẳng ra là pháp môn nào cũng là Pháp Môn Hộ Niệm. Như vậy, khi mình nói Hộ-Niệm ở đây là nói riêng về Pháp Hộ-Niệm vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc của Tịnh-Độ-Tông. Cũng xin nhắc nhở rằng, **Tịnh-Độ-Tông** chứ không phải **Tịnh-Tông Học-Hội**. Tịnh-Tông Học-Hội là một hội được lập lên để tu theo Pháp Môn Tịnh-Độ, chứ không phải **Tịnh-Tông Học-Hội** là **Tịnh-Độ-Tông**.

Mỗi pháp môn đều có cách hộ niệm riêng. Tịnh-Độ-Tông là pháp môn quy hướng chúng sanh về cõi Tây-Phương Cực-Lạc, cho nên nếu người nào thực sự muốn vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc thì chỉ nên nghiên cứu thật kỹ Pháp Hộ-Niệm của Tịnh-Độ-Tông là đủ, nhờ thế mới vững vàng đi thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc được. Ví dụ, nếu mình dùng Pháp Hộ-Niệm của Mật-Tông thì sẽ đi theo con đường khác, vì Mật-Tông người ta có cái nguyện đời sau trở lại làm người để tiếp tục hành đạo. Pháp Hộ-Niệm của họ thường hướng dẫn thần thức của người chết vượt qua rất nhiều cảnh giới trong Thân-Trung-Ấm để trở lại làm người. Phát nguyện trở lại làm người để tiếp tục độ sanh thì đường giải thoát cho chính mình cũng khó lắm đấy, không phải đơn giản đâu!... Ví dụ khác, nếu như chúng ta nghiên cứu Pháp Hộ-Niệm của các pháp môn thuộc Tiểu-Thừa, thì vô tình mình hướng dẫn con

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

đường tọa thiền, cố gắng diệt nghiệp để chứng chơn thường, đạt đến Thánh quả A-La-Hán mà vượt qua tam giới. Đường tu này là tự lực tu chứng, phải trải qua từng đại a-tăng-kỳ kiếp đấy, từng tỷ tỷ năm đấy, cũng không phải đơn giản đâu!...

Cho nên xin thưa với chư vị, khi hộ niệm chúng ta phải nắm vững là hộ niệm theo pháp môn nào, chứ đừng nên sơ ý nghiên cứu khắp nơi, cứ thấy “Pháp Hộ-Niệm” thì ứng dụng liền, coi chừng bị trở ngại, vì tông chỉ và phương cách tu hành mỗi pháp môn có sự khác nhau. Chúng ta đang nói Hộ Niệm đây là hướng dẫn thực hiện tông chỉ của Pháp Môn Tịnh-Độ, thực hiện Tín-Nguyên-Hạnh vững vàng, để lúc rời khỏi báo thân này ta về Tây-Phương Cực-Lạc. Xin chư vị xác định rõ ràng mục tiêu này, chúng ta cần phải nghiên cứu cho đúng, cho thẳng, cẩn thận từng điểm, chứ không thể sơ ý mà dễ bị kẹt đó.

Thế gian này có bao nhiêu Pháp Hộ-Niệm? Tất cả Tôn Giáo đều có phương pháp hướng dẫn người sắp chết đi về cảnh giới tương ứng, có thể gọi là cách hộ niệm của họ. Đúng như vậy đấy. Đạo Cao-Đài có cách hướng dẫn của đạo Cao-Đài. Đạo Thiên-Chúa các vị Cha Xứ cũng có cách hướng dẫn riêng giúp cho tín đồ đi về cảnh giới Trời. Đây có thể gọi là cách hộ niệm của họ. Tất cả mọi pháp môn, tất cả mọi tôn giáo, nhiều khi người thế gian cũng có cách hướng dẫn cho người chết đi về những cảnh giới họ mong muốn. Ví

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

dụ như thế gian người ta thường hay nguyện rằng khi chết đi theo ông bà, tổ tiên... Chúng ta đừng nên sơ ý áp dụng những Pháp Hộ-Niệm khác mà bị lạc con đường vãng sanh, không thể trở về Tây-Phương Cực-Lạc được.

Có người đánh giá Pháp Hộ-Niệm là tiêu cực, người tu hành tại sao lại cứ nằm đó chờ chết rồi nhờ đến hộ niệm?!... Xin chur vị nghĩ thử, sự đánh giá này đúng hay sai? Không phải vậy đâu. Đừng bao giờ nghĩ rằng có Pháp Hộ-Niệm rồi thì cứ nằm ngủ, tu tà-tà cũng được, chờ đến lúc cuối cùng mời ban hộ niệm tới niệm Phật cho mình thì mình được vãng sanh. Không có đâu! Tuyệt đối không phải vậy!... Tất cả mọi sự hướng dẫn của các ban hộ niệm chỉ nhằm giúp cho chính người bệnh biết được những gì phải làm. Ví dụ ban hộ niệm tới khuyên người bệnh phải tin tưởng nhé, người đó có tin tưởng hay không là điều khác!... Phát nguyện vãng sanh đi. Người đó có tha thiết phát nguyện vãng sanh hay không là điều khác. Niệm Phật đi. Người đó có thành tâm niệm Phật hay không là vấn đề khác. Như vậy, tin tưởng, phát nguyện vãng sanh và niệm Phật là chính người sắp sửa xả bỏ báo thân đó phải làm trọn vẹn mới được vãng sanh, chứ không phải người hộ niệm làm dùm mà được. Điều khó khăn chính là đây.

Chính vì thế, xin thưa với chur vị, nếu muốn được vãng sanh mà nằm đó chờ chết rồi kêu ban hộ niệm tới giúp, thì hoàn toàn không hiểu đúng chánh pháp. Người tu học Phật Giáo ngày nay thường kỳ vọng vào lễ cầu siêu, không lo công

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

phụ tu hành hoặc tu hành môn lung vô định hướng, rồi chờ chết mới vị Sư đến cầu siêu. Chư vị hãy mạnh dạn đến gặp các vị Sư hỏi:

- Bạch thầy! Cầu siêu như vậy mẹ con có được siêu thoát hay không?

Nếu là bậc chân chánh tu hành, chắc chắn các Ngài sẽ nói rõ ràng:

- Cầu siêu là chúng tôi đến gieo duyên Phật pháp cho Hương Linh, mong cho Hương Linh này ngộ ra niệm Phật cầu vãng sanh mà được siêu thoát, chứ ai dám bảo đảm cầu siêu là được siêu thoát.

Vì thế, người thật sự muốn siêu thoát lục đạo luân hồi, một đời này vãng sanh thành đạo thì không thể tu hành môn lung vô định hướng, hoặc nằm đó chờ chết rồi nhờ người khác tới gieo chút duyên lành mà được. Chúng ta phải chủ động mà đi. Muốn vãng sanh cần phải nhớ, chính mình đã chủ động đi về Tây-Phương Cực-Lạc đó.

Chủ động như thế nào đây? Từ ngày hôm nay bắt đầu chuyên nhất niệm Phật đi nhé. Ngày hôm nay bắt đầu đi thẳng con đường vãng sanh đi nhé. Ví dụ nhiều người nghĩ rằng phải chú tâm phá cho hết nghiệp chướng mới được giải thoát. Họ đã đi con đường khác rồi. Chúng ta hộ niệm không hướng dẫn cho người bệnh phá nghiệp, mà hướng dẫn họ hãy gói cái nghiệp lại, bao cái nghiệp lại, quên cái nghiệp đi, đừng nên động tới cái nghiệp nữa... Hãy dành hết tâm lực mà chí thành niệm câu Phật hiệu cầu sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Muốn gói được cái nghiệp thì bắt đầu từ đây đừng bao giờ nghĩ đến chuyện phá nghiệp nữa. Nếu cứ mưu toan phá nghiệp thì đến lúc nằm xuống tâm trí của mình cứ dính chặt vào nghiệp chướng, đưa đến trạng huống khó lòng thoát nạn. Tâm còn dính vào nghiệp thì nhất định tâm này phải theo nghiệp để thọ nạn. Chư vị nên rõ ràng điều này. Như vậy, bây giờ chúng ta phải chuẩn bị làm sao trong lúc lâm chung, tâm mình phải nghĩ đến A-Di-Đà Phật, phải niệm A-Di-Đà Phật cầu sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Tâm nghĩ điều nào, tâm nhớ cảnh nào, tâm muốn đi về đâu thì tự nhiên cảnh giới đó hiện tiền. Tâm mình tha thiết nguyện vãng sanh thì tâm này sẽ theo ước nguyện đó mà vãng sanh Tịnh-Độ. Xin nhớ cho thật kỹ điểm này chứ không thì chúng ta sẽ bị lận đận lao đao lắm đấy!... Kính mong Sư Cô chứng minh cho điều này.

Vì thời gian hạn hẹp, ở đây con chỉ nói lần từng bước cho đồng tu cùng suy nghĩ. Mong rằng chư vị hiểu ra vấn đề, sự tu hành bắt đầu chúng ta cố gắng **Định** lại. Định không có nghĩa là ngồi im lặng, nhắm mắt quay mặt vào tường... Không phải vậy đâu! Hôm nay chúng ta biết được đạo lý vãng sanh Tịnh-Độ rồi, thì hãy xác lập chữ Định một cách rõ ràng hơn nhé.

Định là gì? Là tâm mình có Chủ-Định. Hòa Thượng Tịnh-Không giảng nói như vậy phải không? Có Chủ-Định gì? Chủ-Định đi về Tây-Phương Cực-Lạc. Muốn có được Chủ-Định đi về Tây-Phương Cực-Lạc thì phải nghe lời Đại-Thế-Chí Bồ-Tát dạy: **“Đô nhiếp lục căn, tịnh niệm tương kế,**

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

bất giả phương tiện, tự đắc tâm khai”. Mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý hãy đóng lại. Hãy nhiếp tâm lại, định tâm lại, thành tâm thanh tịnh niệm Phật. Ở đây niệm Phật, về nhà cũng niệm Phật. Niệm Phật không cầu hết bệnh. Niệm Phật không cầu chứng đắc. Niệm Phật không cầu an khang. Niệm Phật không cầu hết phiền não... **Niệm Phật chỉ duy nhất để cầu được vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc**. Làm sao cho tâm tâm, nguyện nguyện của mình chỉ nhắm đến sự vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Nhất định phải vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc cho kỳ được, còn những chuyện bệnh hoạn, phiền não gì đó quyết không thể lung lay chí nguyện vãng sanh Tịnh-Độ của chúng ta. Chư vị rõ ràng chưa?...

Như vậy, tâm mình định ở đâu đây? Một là ở câu A-Di-Đà Phật; Hai là định vào lời nguyện vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc; Ba là niềm tin vững vàng không lay chuyển. Ba điểm này vững vàng thì tâm ta được gọi là Định. Nếu ra ngoài kia gặp người ta nói, cần phải nhờ đến Chú này Pháp nọ để xóa nghiệp. Ai lo xóa nghiệp sao đó thì lo, còn ta thì không cần xóa, cứ quyết một lòng niệm Phật cầu vãng sanh, không cần động đây tới nghiệp chướng. Làm được như vậy, thì tâm của Cô đã Định. Làm được như vậy, thì tâm của Chi đã Định. Định ngay từ bây giờ cho đến khi mạng chung. Đến lúc nằm xuống rồi, lòng tin của mình đã vững, sức nguyện của mình đã mạnh, câu A-Di-Đà Phật của mình đã thuần... Dẫu cho bệnh khổ hành hạ đón đau quằn quại, tức lung, chóng mặt gì đó cũng mặc nó, mình vẫn tự nhiên niệm Phật,

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

không còn thoái tâm. Tâm thành tất cảm ứng, chư Phật Bồ-Tát gia trì, chư Thiên Long Hộ-Pháp bảo vệ, giúp cho mình thêm tỉnh táo. Rồi còn có ban hộ niệm hướng dẫn, nhắc nhở, niệm A-Di-Đà Phật bên mình, tự nhiên mình niệm được câu A-Di-Đà Phật... đi về Tây Phương. Mười niệm tất sanh! Rất nhiều người đã vãng sanh theo diện này rồi. Xin tất cả vững tâm, đừng nên thoái chuyển.

Kính xin Sư Cô chứng minh, mong chư vị quyết tâm cùng đi. Bắt đầu từ đây chúng ta đi thẳng một mạch về tới Tây-Phương Cực-Lạc. Vãng sanh thành đạo rồi mới tính đến chuyện cứu độ chúng sanh nhé. Nhớ là phải về đây cứu độ nhau đó!

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM **(Tọa Đàm 004)**

Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

Chương 1, Câu 5: Trên thế gian này có bao nhiêu Pháp Hộ-Niệm?

Câu 5(a): Mỗi một Pháp môn tu học đều có Pháp Hộ-Niệm riêng.

Đúng đấy chứ vị. Có nhiều người hiểu lầm về Hộ Niệm. Họ nói rằng tại sao không chịu lo tu hành, lại cứ ở đó chờ chết rồi kêu người ta tới hộ niệm vãng sanh. Đâu có chuyện vãng sanh dễ dàng như vậy!...

Thực ra, mỗi một pháp môn tu hành là một Pháp Hộ-Niệm. Mỗi lần một vị Sư tới giảng pháp cho Phật tử nghe là mỗi lần Ngài hộ niệm cho đấy. Thực đấy! Tại vì Hộ Niệm là hướng dẫn, khai thị, chỉ vẽ cho người tu hành đó thành đạt mục đích của pháp môn tu, thì Pháp Hộ-Niệm Vãng-Sanh chính là người đi hộ niệm hướng dẫn cho người đồng tu, người bệnh thực hiện cho được Tín-Nguyện-Hạnh để họ vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Như vậy rõ ràng mỗi pháp môn tu đều có phương Pháp Hộ-Niệm riêng, hay nói thẳng ra, mỗi pháp môn tu là một Pháp Hộ-Niệm chứ không khác gì cả.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Nhưng khi chúng ta nhấn mạnh tới danh từ “**Hộ-Niệm**” là hàm ý một khi hướng dẫn một phương pháp tu hành thì chúng ta phải hướng dẫn cho đầy đủ, cụ thể, thực tiễn... Ví dụ rõ hơn, khi không chú ý tới vấn đề Hộ Niệm, thì có thể đến kỳ một pháp hội, hoặc nhân dịp một đại lễ nào đó trong năm, ta đến thuyết giảng một lần cho Phật tử đồng tu nghe qua pháp Phật rồi thôi. Thành ra, 365 ngày trong năm, người học đạo chỉ được nghe giảng pháp một tiếng đồng hồ, còn 364 ngày và mấy chục giờ nữa thì tự tìm cách tu lấy. Tự tu thì có thể tu sai, có thể hành sai... chính vì vậy mà Phật tử đồng tu khó có thể thành tựu được mục đích của phương pháp tu hành.

Còn khi chúng ta nói về Hộ Niệm thì trong pháp hội chúng ta giảng, gặp cơ duyên chúng ta giảng nhưng giảng thật kỹ, rồi đến những lúc cần thiết như bệnh hoạn, đau ốm, lâm chung... chúng ta đến sát bên cạnh người bệnh giảng giải, hướng dẫn, gỡ rối...

Cho nên, trong Pháp Hộ-Niệm có phương pháp gọi là khai thị, hướng dẫn. Khác với sự lập đàn thuyết kinh giảng đạo, **khai thị ở đây là hướng dẫn từng chút, từng chút và gỡ từng phần, từng phần những gì người bệnh bị rắc rối, bị vướng mắc... để họ an tâm niệm Phật cầu sanh Tịnh-Độ.**

Vì thế, người nào cho rằng tại sao không chịu lo tu hành, mà lại cứ đợi chết rồi nhờ tới hộ niệm là một sự hiểu lầm lớn lao, vô cùng đáng tiếc!.. Thực ra, phương Pháp Hộ-Niệm

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

chính là hướng dẫn cho một người từng chút, từng chút rõ ràng để họ biết đường tu hành. Hộ niệm cho người bệnh là hướng dẫn người bệnh đó từng điểm, từng điểm và đòi hỏi chính họ phải thực hiện cho được để được vãng sanh. Như vậy biết hộ niệm là biết pháp tu hành cụ thể, thiết thực, vững vàng chứ không phải nằm đó chờ chết đâu. Xin đừng hiểu lầm!...

Thành ra, tu hành mà mê lung vô định, ưa lý huyền luận diệu, cứ tưởng như vậy là đủ, là hay... không ngờ đến lúc nằm xuống rồi thì vạn sự phũ phàng ập đến, tâm hồn tán loạn, rối rắm... làm sao gỡ được đây? Vì nhiều người đã sơ ý xem thường sự Hộ Niệm, giảng giải quá sơ sài, cứ tưởng triển khai một vài lý đạo hay hay là người ta có thể thực hiện được. Xin hỏi rằng, trước nay có mấy ai thực hiện được đây!...

Xin thưa với chư vị, ngay ở Việt Nam chúng ta, bao nhiêu năm qua có lẽ cũng vì sơ suất không chú ý đến vấn đề Hộ Niệm, không dẫn dắt từng bước từng bước cụ thể để đi, không vạch rõ từng điểm từng điểm thực tế để thực hiện, làm cho người tu hành mê lung đường tu, thành ra trải qua một thời gian quá lâu dài người tới chùa lạy Phật thì có, còn sự thành tựu thì quá hiếm hoi!... May ra chỉ có những vị Cao Tăng Hòa Thượng, những vị thượng căn thượng trí mới có được sự thành tựu, chứ còn hàng Phật tử, đồng tu tại gia tìm đâu ra một người thực sự hưởng được sự lợi lạc chân chính?

Phải chăng, trong sự tu hành đã sơ ý tạo một khoảng trống quá lớn. Khoảng trống đó là ngay tại lúc người ta lâm

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

chung, ngay khi người ta bệnh hoạn, ngay trên ý niệm mộng lung, ngay ở chỗ pháp tu không khế hợp căn cơ. Từ đó vọng tưởng phát sinh, vướng mắc đủ điều... Làm sao gỡ được để thoát nạn?...

Cho nên hiểu được chân chính ý nghĩa Hộ Niệm rồi, chúng ta mới thấy đây là một điều vô cùng quan trọng, không thể thiếu, chứ không phải đơn giản như người thế gian khen chê đâu.

Câu 5(b): Tất cả mọi Tôn Giáo đều có phương pháp hướng dẫn người sắp chết đi về cảnh giới tương ứng, có thể gọi đây là cách hộ niệm của họ.

Thực sự đúng như vậy đây chứ vị. Hộ Niệm là một pháp tu. Pháp nào cũng tu cả. Tôn Giáo nào cũng tu cả. Đã tu hành thì phải có sự hướng dẫn đường đi. Hướng dẫn người ta đi thì đây là phương Pháp Hộ-Niệm chứ không có gì khác. Ví dụ như trước đây Diệu Âm tu theo đạo Cao-Đài, một khi trong bốn đạo có một người chết, thì hầu hết tín hữu trong bốn đạo ở vùng đó tề tựu lại để tụng kinh cầu nguyện suốt mấy ngày liền. Khi một người trong bốn đạo bị bệnh hoặc bị chướng nạn gì đó, nhiều người tề tựu lại tụng kinh cứu khổ, khuyên giải, giúp đỡ, gỡ rối... cho người đó. Mục tiêu của các vị đó chính yếu là đường Hiền-Nhân Quân-Tử, một đạo hướng dẫn con người làm lành, làm thiện để hưởng cảnh Nhân-Thiên trong tương lai. Họ chỉ khác với Phật Giáo là không hướng dẫn vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc thôi.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Câu 5(c): Duy nhất chỉ có một Pháp Hộ-Niệm của Tịnh-Độ-Tông mà thôi.

Câu này đúng không chư vị? Sai rồi!... Câu này nghịch ý với câu trên. Vì nghĩ rằng chỉ có Tịnh-Độ-Tông mới có hộ niệm, nên kéo theo một sự hiểu lầm khác, cho rằng Pháp Hộ-Niệm Vãng Sanh là do Tịnh-Tông Học-Hội đưa ra. Xin thưa, không phải vậy đâu. Chúng ta đang hướng dẫn nhau đi về Tây-Phương Cực-Lạc, nên khi nói đến Hộ Niệm thì tự nhiên ai cũng hiểu là Pháp Hộ-Niệm của Tịnh-Độ-Tông, chứ thực ra Tịnh-Độ-Tông có Pháp Hộ-Niệm của Tịnh-Độ-Tông. Pháp Hộ-Niệm của Mật-Tông thì ứng dụng khác hơn, thường thường một vị Thượng-Sur đến ngồi bên cạnh người chết và hướng dẫn thần thức của người chết đó vượt qua nhiều cảnh giới trong thân-trung-âm, suốt mấy ngày, có khi suốt một tuần như vậy. Đó là cách hộ niệm của họ.

Hôm trước đi qua Mỹ, có một vị nghiên cứu về Mật-Tông rồi đưa ra những cảnh giới của thân-trung-âm. Vị đó biếu cho Diệu Âm hai cuốn sách rất dày, và xin Diệu Âm cho ý kiến. Diệu Âm không dám nêu ý kiến gì cả, vì nhìn qua biết rõ ràng vị này đã nghiên cứu để dẫn dắt thân-trung-âm trải qua những cảnh giới nào đó chứ không phải là Pháp Hộ-Niệm của Tịnh-Độ-Tông. Sẵn dịp đây cũng xin thưa với chư vị rằng, với Pháp Hộ-Niệm vãng sanh của Tịnh-Độ-Tông cần chú ý cái điểm đơn giản, dễ dàng, đừng nên dẫn dắt thần thức đi vào những cảnh giới quá u huyền hóa mà nhiều khi họ bị kẹt trong đó gỡ ra không được. Ví dụ, khi diễn tả những cảnh

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

giới của thân-trung-âm, nhiều lúc chính mình chưa thể hiện những cảnh giới đó một cách rõ ràng, chưa thấy qua những cảnh giới của thân-trung-âm là như thế nào mà dẫn người ta đi vào đó, đường nào bảo đảm là đúng đây. Cho nên đã là “Mật“, nhưng chính mình chưa hiểu rõ cái “Mật“ đó như thế nào mà mạnh dạn khai thác ra coi chừng bị sơ suất!... Thứ hai, cảnh giới quá huyền hóa, nhiều khi chính mình vào trong đó rồi thì hốt hoảng, rối bù... thoát ra không được, thì làm sao có thể dẫn dắt người chết đó thoát nạn. Chính vì những lý do này mà Diệu Âm không dám ý kiến vậy!

Diệu Âm chỉ nhắc nhở một vấn đề là Pháp Niệm-Phật Hộ-Niệm vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc đơn giản vô cùng. Hãy dẫn dò người sắp ra đi đó dù thấy bất cứ một cảnh giới nào đều cứ cho đó là hảo huyền, là vô thực. Đừng mừng, đừng sợ, đừng tham, đừng chấp vào đó, đừng sơ ý đi theo. Chỉ một mục nhiếp tâm nhìn hình tượng A-Di-Đà Phật, thành khẩn niệm A-Di-Đà Phật liên tục cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Khi nào thấy A-Di-Đà Phật hiện thân tiếp dẫn, hãy theo Ngài đi vãng sanh là được.

Thành ra, dẫn dắt chúng sanh đi sâu vào nhiều cảnh giới, sao bằng dẫn họ hễ gặp bất cứ một cảnh giới nào, nếu không phải là A-Di-Đà Phật thì cứ tự nhiên, đừng để tâm tới, đừng nhìn tới, đừng nghe tới, đừng chú ý tới... Cứ cho đó là hư huyền. Hãy dẫn dò người bệnh quyết định tâm lại, vững vàng niệm “A-Di-Đà Phật“ là được. Như vậy, người ra đi chỉ còn đối diện hai vẻ thật đơn giản, một là A-Di-Đà Phật hiện thân

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

thì theo Ngài đi về Tây-Phương Cực-Lạc; hai là những cảnh giới khác hiện ra, thì mặc kệ chúng, quyết định không thềm chú ý tới, cứ nhiếp tâm niệm Phật thì tự nhiên mọi chướng nạn đều được giải tỏa. Còn nếu sơ ý, dẫn dắt chúng sanh vào những cảnh giới của thân-trung-âm, vào rồi dễ gì thoát ra!... Nên nhớ cho, nếu là Bồ-Tát thì không sao, còn hàng phàm phu mà thích chui vào những cảnh giới hư huyền, vào thì dễ đấy còn thoát ra không phải đơn giản đâu nhé! Ví dụ như có một khu rừng vô cùng tối tăm hiểm trở, thì hãy dặn bảo nhau đừng vào đó làm chi. Nếu mạo hiểm dẫn nhau vào trong đó, vừa tránh bụi gai thì coi chừng bị rơi vào hố rãnh, né được hố rãnh thì coi chừng lại sập xuống hầm rết, không rết thì cộp beo... Vạn cảnh giới hiểm nghèo mai phục trong đó, ta dễ gì có thể thoát nạn đây.

Chính vì thế xin thưa với chư vị, khi hiểu được phương Pháp Hộ-Niệm rồi thì hãy nhớ cho kỹ những điều này, tất cả mọi cảnh giới ứng hiện ra trong lúc mình xả bỏ báo thân xin đừng để tâm tới, nghĩa là đừng buồn, đừng sợ, đừng lo, đừng nghĩ, đừng chú ý tới là được. Hãy cứ nghĩ đó là cảnh giới hão huyền không thực. Hãy định cái tâm lại và vững vàng niệm A-Di-Đà Phật. Nhắc nhở người bệnh, nếu thấy một điều gì ứng hiện ra đều nên báo cho ban hộ niệm biết liền là được. Hãy tin tưởng rằng người hộ niệm có cách giải quyết. Xin nhớ lấy nguyên tắc này thì hầu hết những chướng nạn có thể được hóa giải. Ví dụ, thường nhất là người bệnh thấy ông bà, người thân đã chết hiện về... xin chư vị tuyệt đối đừng sợ,

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

đừng buồn, đừng lo, đừng đi theo họ... Những ngày giỗ kỵ, đứng trước bàn thờ Gia Tiên đừng cầu xin Tổ Tiên, ông bà, cha mẹ, những người quá cố đó về bảo hộ giúp đỡ mình. Những sự cầu xin này hoàn toàn không tốt, không đúng chánh pháp! Thấy Phật, thấy Bồ-Tát, thấy Trời, thấy Tiên, bất cứ cảnh giới gì khác ứng hiện ra cũng cứ mặc kệ. Hãy cứ vững lòng nhiếp tâm niệm A-Di-Đà Phật là được. Nếu làm được như vậy, thì trong kinh Thập-Vãng-Sanh Phật có dạy rằng, 25 vị Bồ-Tát liền phóng quang gia trì cho chúng ta, chư Thiên-Long Hộ-Pháp bảo vệ cho mình, nhờ đó mà tự nhiên mình được thoát nạn.

Xin thưa chư vị, khi biết được sự quan trọng của Pháp Hộ-Niệm rồi, mong chư vị cố gắng nghiên cứu thêm để khả năng hộ niệm càng ngày càng vững. Ở những phần sau, Diệu Âm sẽ tiếp tục nói thêm. Chúng ta cố gắng hoàn thành một khóa trình tương đối đầy đủ một chút, làm tài liệu giúp cho những ai có duyên nương theo tu tập. Mong chư vị cố gắng, quyết tâm một đường đi về cho tới Tây-Phương Cực-Lạc.

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM **(Tọa Đàm 005)**

Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

Chúng ta đồng ý rằng trên thế gian này không phải chỉ có một Pháp Hộ-Niệm và ở đây chúng ta đang nói về Pháp Hộ-Niệm Vãng-Sanh Tây-Phương Cực-Lạc của Tịnh-Độ-Tông.

Tu hành, đường nào xin chư vị hãy đi một đường thì mới vững, chuyên nhất mới thành tựu, không nên đi nhiều đường quá vì rất dễ bị hoang mang, không chủ định được. Nói về Hộ Niệm thì pháp nào cũng có hộ niệm, nhưng nếu cứ thấy sách nào nói về hộ niệm cũng nghiên cứu thì có thể đi đến chỗ mông lung, vô định hướng, khi nằm xuống rồi chúng ta không biết đâu mà ứng dụng. Ví dụ như hôm qua chúng ta có nhắc đến một vị nghiên cứu về Pháp Hộ-Niệm thân-trung-ấm và vị đó có mời Diệu Âm ý kiến về pháp này. Vị đó nói rằng nếu Diệu Âm khuyên phát hành thì vị đó sẽ phát hành, nếu từ chối thì sẽ không phát hành. Nhưng Diệu Âm cũng không nêu ý kiến gì cả. Vì sao vậy? Vì nếu không đồng ý pháp đó thì cũng không được. Đây là cả một công trình nghiên cứu của người ta thì làm sao mình từ chối, mà giới thiệu lên để cho phát hành thì Diệu Âm cũng không dám vì

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

thật sự có những vấn đề khó khăn. Thứ nhất là nhìn qua vấn đề hộ niệm cho thân-trung-âm thì không đúng nghĩa lắm, phải nói là cầu siêu cho thân-trung-âm thì đúng hơn. Vì đã rơi vào thân-trung-âm tức là chết rồi, đã chết rồi thì làm sao còn hộ niệm được? Thành ra dùng danh từ “Hộ-Niệm“ không được chính xác. Thứ hai là, Diệu Âm nhìn sơ qua đã thấy vị đó đưa ra hàng trăm cảnh giới rất huyền hóa của thân-trung-âm. Nếu dẫn dắt người bệnh suốt qua hàng trăm cảnh giới hư huyền như vậy thì làm sao người bệnh có thể an tĩnh được, làm sao khỏi bị vướng mắc!... Và, xin thưa thực, nhiều khi chính người dẫn dắt cũng bị vướng mắc trong đó khó bề thoát ra, huống chi là người bệnh. Hơn nữa, ai dám bảo đảm rằng là đương thời cái thần thức của người chết đó đang vướng tới cảnh giới nào trong thân-trung-âm? Thực sự là điều huyền hóa, khó lòng giải quyết!...

Chính vì thế, muốn hộ niệm cho người vãng sanh chư vị cần nghiên cứu cho thẳng, cho chính, không nên gập pháp gì lạ lạ cũng ứng dụng vào. Nếu sơ ý, chúng ta dễ biến thành dạng của những ông thầy cúng vong, siêu độ người chết, chẩn tế cô hồn... chứ không phải là hộ niệm cho người vãng sanh đâu.

Bây giờ xin bàn một vấn đề tiếp:

Câu 5(d): Những người tu hành mà tiêu cực nên cứ nằm đó cầu chết mới nói đến hộ niệm.

Nghĩa là có ý nói rằng, những người nói về hộ niệm là

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

những người không chịu lo tu hành, cứ nằm đó chờ chết, chết rồi mới nhờ ban hộ niệm đến giúp thì nghĩ rằng sẽ được vãng sanh. Chư vị nghĩ câu này đúng không? - [Sai...].

Câu nói này có thể đúng khi muốn nhắc nhở cho chúng ta là phải lo tu hành đi, chứ không phải cứ nằm đó chờ chết. Còn câu nói này sai nếu dụng ý chê bai những người hộ niệm là lười nhác, không chịu lo tu hành, cứ nằm chờ cho đến chết rồi nhờ ban hộ niệm tới giúp mình vãng sanh. Nghĩ như vậy thì quá sai!... Không đúng!...

Xin thưa với chư vị, công phu tu hành và hộ niệm bổ túc cho nhau, chứ không có chống đối nhau. Nhưng đáng tiếc, có những người đã hiểu quá sai lầm về Hộ Niệm. Có lẽ vì chưa nghiên cứu qua Pháp Hộ-Niệm, chưa hiểu thấu một đại pháp cứu tinh cho chúng sanh này, nên mới cho rằng hộ niệm là xúi người nằm đó chờ chết rồi mới ban hộ niệm tới niệm “A Di Đà Phật! A Di Đà Phật!” thì được vãng sanh. Vãng sanh sao dễ vậy? Ý nghĩ quá sai lầm! Đánh giá quá lệch lạc về Pháp Hộ-Niệm!

Thực ra Hộ Niệm là một pháp tu thật căn bản, rất thực tế, vạch ra những điều cụ thể cho hành giả thực hiện chính xác tông chỉ của Pháp Môn Tịnh-Độ để được vãng sanh. Nếu tu hành chung chung, không có định hướng thì sau cùng cũng khó thành tựu được gì! Tu Pháp Niệm Phật mà cứ lý luận chung chung thì cũng khó giúp ích được gì cho người khi bị rối rắm, bị vướng mắc đủ điều như về gia đình, về thế sự, về tình chấp, về cảnh giới, v.v... nhất là khi bị trọng bệnh hoặc

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

giây phút lâm chung người ta đang đối diện với cảnh khổ trùng trùng, rối loạn trong từng phút, từng giây. Thực không phải đơn giản lắm đâu.

Xin thưa với chư vị, nếu thực sự là người có phước báu lớn và trí huệ cao, người ta có thể niệm Phật đạt được cảnh giới “Nhất Tâm Bất Loạn“, tự tại vãng sanh. Rất tốt đấy. Nhưng một người phạm phu nghiệp nặng mà cứ vin vào những lý luận hảo huyền, chê bai Pháp Hộ-Niệm, thì xin thưa rằng, trên thế gian này có rất nhiều, rất nhiều, nhiều đến vô số người tu hành mà lệch lạc, đang sống trong vọng tưởng, để chờ ngày thọ nạn!... Người cứ mơ cầu đến những lý tưởng cao xa, lại coi thường phương Pháp Hộ-Niệm, đây là điều sơ suất quá lớn, đưa đến kết quả là sau cùng ách nạn tam đồ còn khó thoát được, huống chi nói tới chuyện vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

Còn chuyện đứng vãng sanh, ngồi vãng sanh, thực sự trên thế gian này cũng có đấy, nhưng thành phần này quá ít, quá ít! Tại sao vậy? Xin thưa là giữa tâm lực và thể lực không có đồng bộ. Nhiều người có tâm lực cao, nhưng về cuộc sống, gia sự, kinh tế, vợ con, việc làm... đã chi phối quá lớn khiến cho người ta thực hiện không được cái tâm lực đó. Thực hiện không được thì nhất tâm bất loạn không được. Nhất tâm bất loạn không được mà không chú ý tới Pháp Hộ-Niệm thì vô lượng vô biên người tu hành niệm Phật sau cùng bị rớt đài. Bị rớt đài nhiều quá!... Đây chính là tình trạng “Lực bất tòng tâm“ vậy.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Chính vì vậy, mới vừa thấy mình tu tốt tốt một chút đã vội vã chê bai Pháp Hộ-Niệm thì thật là điều oan uổng! Dầu cho mình tu hành có ngon lành một chút đi nữa, nhưng bên cạnh ta những người đồng tu, bạn đạo, gia đình, cha mẹ... họ tu không ngon lành được thì sao? Muốn cứu độ người hữu duyên mà ta lại chê bai những pháp hợp căn, hợp sức mà có thể cứu được nhau sao?

Có người muốn tu mà tu không nổi. Có người tu hành muốn chứng đắc mà chứng đắc không được. Tâm thì cao mà lực thì thấp, đưa đến tình trạng gọi là “Lực bất tòng tâm“. Lực bất tòng tâm mà chính mình không nhận ra sự thực, cứ nhắm mắt làm liều thì coi chừng vướng phải nạn, người đời thường gọi là “Nô Cầu Chi!“. Khó khăn lắm đấy!... Thực tế trên thế gian này đã từng xảy ra những sự cố rất đáng tiếc, người tu hành mới nhìn qua thấy rất tốt, cũng muốn một đời này thành tựu, nhưng chỉ vì sơ ý không kèm được vọng tưởng, sau cùng bị vướng phải những ách nạn mà không ai có thể ngờ tới được!...

Chính vì thế, chúng ta cần phải biết kết hợp giữa sự tu tập và hộ niệm trợ duyên. Một là vấn đề tu hành, xin chư vị cố gắng chuyên nhất, tinh tấn niệm Phật. Hai là Hộ Niệm, ở tại đây chúng ta rất chú trọng vấn đề Hộ Niệm. Coi trọng Hộ Niệm, nhưng mong chư vị đừng bao giờ sơ ý y lại vào ban hộ niệm mà lơ là việc tu tập. Biết Pháp Hộ-Niệm để biết rằng một người khi xả bỏ báo thân thường vướng phải những ách nạn gì mà tìm cách xả bỏ trước. Ví dụ như sợ bệnh, sợ chết,

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

gia sự rối rắm, vướng bận tình cảm, thương nhớ con cháu, v.v... đủ thứ, đủ thứ, nhiều thứ dính chặt vào tâm mình, không lo trước sau cùng không thể nào gỡ ra được đâu.

Ví dụ, về vấn đề bệnh hoạn, trong Pháp Hộ-Niệm, chư Tổ dạy rằng, nếu một người bệnh mà thường thăm van vái Phật Bồ-Tát giúp cho con hết bệnh, Phật Bồ-Tát giúp cho con an khang, giúp cho con vượt qua cảnh khổ này... đến sau cùng người đó rất khó được vãng sanh, rất khó được vãng sanh. Đối với những vấn nạn này mà cứ nói chung chung cũng khó bề giải quyết được gì. Khi đến với một người đang bị bệnh, mình thường thấy họ thành tâm cầu nguyện, xin đừng vội vã cho đó là sự chí thành ngoan đạo nhé, mà hãy khéo léo tìm cách dò hỏi thử coi:

- À!... *Chị đang cầu nguyện gì mà quá thành tâm vậy?*

- *Bác ơi!... Bác đang khẩn nguyện điều gì mà tha thiết lắm vậy?...*

Nhìn qua thì quá thành tâm, tha thiết, nhưng nhiều khi sự thành tâm đó là để khẩn cầu:

- *Nam-Mô A-Di-Đà Phật! Xin Phật cho con được hết bệnh. Xin Phật cho con hết đau lưng...*

Chuyện này thường xảy ra lắm đấy. Một khi đã nguyện cầu như vậy, vô tình họ đã đi lạc đường vãng sanh rồi!

Xin thưa với chư vị, người biết Pháp Hộ-Niệm mới biết được điều sơ suất tế vi này. Đau lưng sơ sơ đã vội cầu Phật gia trì hết bệnh, thì đến lúc bệnh nặng họ cầu mạnh hơn, trước lúc lâm chung họ cầu còn dữ dội hơn nữa, vì lúc đó

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

không phải chỉ đau có 1, mà đau tới 10, đau tới 20... Có nhiều lúc đau tới 100 lần nhiều hơn, lúc đó cái lực cầu nguyện hết bệnh của họ sẽ mạnh lên cả 100 lần, 1.000 lần. Ô!... Còn treo cổ, còn nhức đầu, còn ói mửa, v.v... Tâm cầu hết bệnh đã chiếm trọn nguyện vọng của họ rồi!...

Xin thưa chư vị, lo cầu hết bệnh thì mất vãng sanh. Một đời niệm Phật mà sau cùng mất vãng sanh chỉ vì vậy thôi. Rất đơn giản. Những vấn đề vô cùng là đơn giản và gần gũi đã phá tan tành sự thành tựu của một người tu hành mà ít người biết đến. Nghiên cứu kỹ về Pháp Hộ-Niệm giúp ta phát hiện ra nhiều điều sơ suất, sự tu tập hết mập mờ, đường đi bót vướng nạn. Mỗi lần nói chuyện với nhau, chúng ta khơi ra một điều sơ suất, từng điếm, từng điếm rất gần gũi chứ có gì cao xa đâu.

Một ví dụ khác, có nhiều người ước nguyện rằng, khi chết được đưa vào bệnh viện để chết. Họ sợ chết ở nhà thì con cháu sẽ khó bán được nhà. Trong bệnh viện, nhờ có bác sĩ, y tá chăm sóc kỹ lưỡng hơn, mình sẽ thoải mái hơn.

Người gần chết rồi mà tâm còn lo sợ đến căn nhà bị mất giá, thì họ bị vướng nạn rồi. Có những cái vướng mà người không biết Pháp Hộ-Niệm không bao giờ thấy được. Xin thưa với chư vị, người chết trong bệnh viện rất khó, rất khó được vãng sanh. Khó vô cùng đấy! Chính Diệu Âm trước giờ chưa từng thấy qua một người nào chết trong bệnh viện mà có thể hóa gỡ được ách nạn. Những trường hợp tương tự như vậy, nếu người bệnh được đem về nhà, ban hộ niệm có nhiều hy

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

vọng hóa gỡ được ách nạn cho họ. Đây là sự thực.

Mỗi tọa đàm chúng ta chia sẻ cho nhau một chút kinh nghiệm, mong chư vị cố gắng nghiên cứu thêm về Pháp Hộ-Niệm nhiều nhiều một chút, vì ở đây mỗi lần chúng ta chỉ chia sẻ cho nhau có một, còn khi nghiên cứu hi vọng chư vị có thể tìm thêm những điều thú vị khác.

Mong tất cả chư vị, lý đạo mỗi ngày mỗi thấm hơn, đường tu hành càng ngày càng vững vàng hơn. Chúng ta còn kết hợp với ban hộ niệm để tích cực trợ duyên sẽ giúp cho đường vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc vững càng thêm vững.

Nam-Mô A-Di-Đà Phật!

ĐỀ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM **(Tọa Đàm 006)**

Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

Kính bạch Sư Cô cùng chư vị đồng tu, chúng ta có cái cơ duyên mỗi đêm học hỏi với nhau về Pháp Hộ-Niệm, dựa theo quyển sách đã được soạn ra rất chi tiết từ đầu chí cuối này. Hy vọng khi đi suốt qua chương trình này tất cả đồng tu chúng ta sẽ nắm vững về Pháp Hộ-Niệm.

Ngày hôm qua chúng ta nói rằng, trên thế gian này có rất nhiều Pháp Hộ-Niệm. Mỗi pháp môn tu, mỗi một tôn giáo, ngay cả mỗi một dân tộc đều có cách hộ niệm hướng dẫn con người khi xả bỏ báo thân đi về những nơi chốn mà người ta mong muốn. Hôm nay chúng ta nói đến vấn đề thứ 6:

Câu 6: Pháp Hộ-Niệm Vãng Sanh Tây-Phương Cực-Lạc là của ai? Bắt nguồn từ đâu?

Trong tập sách này có mấy câu trả lời sau đây:

Câu 6(a): Là Pháp Hộ-Niệm chung của Phật Giáo không phân biệt pháp môn nào hết?

Đúng không chư vị? – [Sai]. Không phải như vậy. Mình vừa mới nói là mỗi pháp môn có một phương cách thực hành riêng, một cách tu tập riêng. Ngay trong Phật Giáo chúng ta

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

cũng vậy, mỗi pháp môn tu tập đều có sự hướng dẫn đến một cảnh giới riêng tương ứng với pháp môn đó. Có những pháp thuộc về Nhân-Thừa, Thiên-Thừa, là chú ý trở lại làm người hoặc lên một cảnh giới trời nào đó trong Dục-Giới. Có những pháp của Nhị-Thừa, Nhị-Thừa hay là Quyền-Thừa Bồ-Tát thì thường thường các ngài thực hiện những pháp tu để thành các vị A-La-Hán: Thinh Văn, Duyên-Giác (Bích-Chi-Phật). Những pháp của Bồ-Tát Thừa, còn gọi là Đại-Thừa, các vị Bồ-Tát Pháp-Thân Đại-Sĩ. Còn Phật-Thừa hay là Nhất-Thừa, đi về cảnh giới của Phật. Nói chung, mỗi pháp môn tu luôn luôn có cách hướng dẫn thực hành riêng, chúng ta nên nhớ kỹ điều này. Thành ra câu nói: “*Hộ-Niệm Vãng Sanh Tây-Phương là Pháp Hộ-Niệm chung của Phật Giáo*” thì không đúng. Không nên nghĩ như vậy.

Câu 6(b): Là pháp Hộ-Niệm của Thiền-Tông giúp cho người được “Minh-Tâm Kiến-Tánh”.

Chư vị nghĩ là câu này đúng hay sai? – [Sai!]. Cũng sai luôn!... Tại vì khi chúng ta nói vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc thì đây là tông chỉ của Pháp Môn Tịnh-Độ đưa người vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc. Từ trong bao nhiêu năm qua chúng ta thường hay nói rằng vãng sanh Tây-Phương, vãng sanh Tây-Phương... chính là thực hiện cái tông chỉ của Pháp Môn Tịnh-Độ, gọi là Di-Đà Tịnh-Độ, đi về cảnh giới Tây-Phương Cực-Lạc. Có nhiều pháp môn tu không hướng dẫn chúng sanh đi về cảnh giới Tây-Phương Cực-Lạc, mà họ

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

tự tu tự chứng lấy để trở thành những vị Bồ-Tát minh tâm kiến tánh ở cõi Hoa-Nghiêm. Đó là những cách tu khác nhau. Chư vị nên chú ý, có rất nhiều pháp môn thuộc về **Tự-Lực**, tự tu chứng lấy những cảnh giới tương ứng với sức tu. Còn Pháp Môn Niệm-Phật cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc là pháp môn **Nhi-Lực**, nương nhờ từ lực của Đức Phật A-Di-Đà tiếp dẫn về thế giới của Ngài ở cõi Tây-Phương Cực-Lạc, thành bậc A-Duy-Việt-Trí Bồ-Tát, gọi là Bất-Thối Bồ-Tát, từ đó tiến thẳng đến quả vị Phật luôn.

Phân tích rõ ràng ra chúng ta mới hiểu rằng niệm Phật cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc là tông chỉ của Pháp Môn Tịnh-Độ. Và, cũng xin chư vị nhận thức cho rõ ràng thêm, là có nhiều Pháp Môn Tịnh-Độ khác nhau, chứ không phải chỉ có một. Ví dụ như, có người tu Nhân-Gian Tịnh-Độ, Di-Lặc Tịnh-Độ, Đông-Phương Tịnh-Độ, Tây-Phương Tịnh-Độ, v.v... Chúng ta đang tu đây là đi về cảnh giới Tây-Phương Tịnh-Độ, tức là cõi Tịnh-Độ của đức A-Di-Đà Phật mà trong kinh đức Thế-Tôn chỉ điểm cho chúng ta. Mong chư vị hiểu rõ và vững vàng đạo lý này để tu hành và hướng dẫn cho người được hộ niệm đi đúng đường.

Đức Thế-Tôn dạy rằng, chỉ có thế giới Tây-Phương Cực-Lạc của đức A-Di-Đà là thù thắng nhất, là vi diệu nhất, đại nguyện của đức A-Di-Đà là vĩ đại nhất. Đi về cảnh giới Tây-Phương Tịnh-Độ, tức là thế giới Tây-Phương Cực-Lạc của đức A-Di-Đà, với cái nguyện của Ngài không bắt buộc chúng sanh phải tu cho chứng đắc rồi mới được vãng sanh,

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

mà đặc biệt là đòi hỏi người thực hành chỉ làm sao phải vững lòng tin, phải tha thiết nguyện vãng sanh và khi xả bỏ báo thân phải niệm cho được danh hiệu của Ngài, quyết lòng chí thành mà niệm, 10 niệm, 1 niệm để cầu vãng sanh sẽ được vãng sanh.

Pháp Niệm-Phật Vãng Sanh Tây-Phương Cực-Lạc rất dễ dàng!... Rất dễ dàng!... Về đến Tây-Phương Cực-Lạc rồi, thì Ngài thề rằng, nếu chúng ta không phải trong một đời thành đạo Vô-Thượng thì Ngài không giữ ngôi Chánh-Giác. Không những vậy, dẫu cho những chúng sanh trong Diêm-Ma-La Giới, trong ba đường ác, gọi là “Tam-Ác-Đạo trung chúng sanh”, nghĩa là chúng sanh trong Địa-Ngục, Nga-Quỷ, Súc-Sanh mà niệm được danh hiệu của Ngài cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc cũng thoát khỏi 3 đường ác đi thẳng về nước của Ngài, cũng một đời bất thối thành Phật. Pháp Niệm-Phật Vãng Sanh Tây-Phương Cực-Lạc thù thắng nhất chính là chỗ này. Khi giảng đến những phần sau, chúng ta sẽ thấy rõ hơn cái điểm tối vi diệu này vậy.

Còn nhiều cảnh giới khác của chư Phật cũng vi diệu lắm, thanh tịnh lắm, nhưng thường thường vẫn còn có ba đường ác, không thể sánh bằng Tây-Phương Cực-Lạc. Ví dụ như chúng ta đang ở đây là thế giới độ sanh của đức Bồ-Sư Thích-Ca Mâu-Ni Phật, vẫn còn ba đường ác, vẫn còn sáu đường luân hồi. Riêng thế giới của đức Phật A-Di-Đà chỉ có Bồ-Tát, bất cứ một phàm phu nào ở đây đưa về đó tự nhiên trở thành Bồ-Tát. Đây thật là điều vi diệu. Trong những phần

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

sau, chúng ta sẽ nói rõ hơn, còn ở đây chúng ta xác định Pháp Hộ-Niệm cầu sanh Tây-Phương Cực-Lạc là thuộc về Di-Đà Tịnh-Độ. Tu Pháp Môn Di-Đà Tịnh-Độ nên chúng ta thường niệm: “*A-Di-Đà Phật!... A-Di-Đà Phật!...* ”. Niệm A-Di-Đà Phật cầu sanh về cảnh giới Tây-Phương Cực-Lạc của Phật A-Di-Đà nên gọi là Di-Đà Tịnh-Độ. Hiểu rõ ràng như vậy, nên nói rằng Pháp Hộ-Niệm Vãng Sanh là của Thiên-Tông giúp cho người minh tâm kiến tánh thì không đúng.

Người tu Thiên-Định, nếu đắc được “Minh-Tâm Kiến-Tánh” thì trở về cõi Hoa-Nghiêm, có thể gọi là Hoa-Nghiêm Tịnh-Độ, đây là cảnh giới vô cùng vi diệu, nhưng đường tự lực tu chúng này vô cùng khó khăn, một người bình thường như chúng ta phải tu hành tới vô lượng kiếp cũng không dễ gì đạt được, nhưng về cảnh giới A-Di-Đà Tịnh-Độ thì một đời này chúng ta có thể đi được. Vi diệu ở chỗ là một đời này vãng sanh và cũng một đời này thành đạo Vô-Thượng. Thật là một điều khó tin. Nhất định một người bình thường không thể nào tin được. Đúng là “Nan Tín Chi Pháp”. Phật dạy, chỉ người nào mà duyên thành Phật thành thực rồi, có đầy đủ thiện căn rồi, gặp cơ duyên này người ta mới tin được. Còn người không đủ thiện căn thì nhất định không thể tin nổi đâu.

Chính vì thế, có nhiều người dù đã tu hành rất lâu nhưng không tin được Pháp Niệm-Phật này cũng là điều bình thường. Sở dĩ như vậy, vì đây là pháp không thể tin nổi đối với những người còn thiếu thiện căn. Chúng ta chỉ nương vào lời kinh mà nói, mong chư vị hãy tin đi, vì đây là pháp của

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Phật dạy, rất đúng đây, không sai đâu. Trong những phần sau chúng ta sẽ nói rõ hơn.

Câu 6(d): Pháp Hộ-Niệm của Mật-Tông giúp cho người tu hành được “Tam-Mật Thanh-Tịnh”.

Đúng không chư vị? – [Sai!]. Cũng không đúng luôn. Đường tu Mật-Tông cũng đi về cảnh giới Tịnh-Độ. Xin thưa chư vị, pháp môn tu nào của Phật dạy cũng đi về một cảnh giới Tịnh-Độ cả, nhưng thực hành theo Mật-Tông khó khăn hơn nhiều đấy. Theo như lời của Ngài Tịnh-Không giảng, muốn thực hiện được con đường Mật-Tông, những vị đạt được từ Thất Địa Bồ-Tát trở lên mới có thể làm được. Thật không phải đơn giản!... Tu chứng qua khỏi Thập Trụ, Thập Hạnh, Thập Hồi-Hướng rồi mới lên tới hàng Địa Thượng. Thất-Địa Bồ-Tát là những vị Đại Bồ-Tát ở cõi Hoa-Nghiêm, các Ngài đã phá đến 36 phẩm Sanh-Tướng Vô-Minh, sắp thành Phật rồi mới đạt được... Còn chúng ta đây chưa phá được một phẩm phiền não thô thiển nào, thì làm sao với tới con đường “Mật” đó? Quá khó!... Quá khó!... Nhiều người đã sơ ý, hoặc không biết đến vấn nạn này nên cứ điềm nhiên hi vọng. Ngài Tịnh-Không còn nói, tu đường Mật-Tông một là thành công đi lên (thành đạo), hai là thất bại đi xuống (Địa-Ngục). Khó lắm!... Căng thẳng lắm!... Còn chúng ta đang đi đây là con đường rất dễ, gọi là “Dị Hành” của Pháp Môn Tịnh-Độ Di-Đà, từ bất cứ một vị trí nào cũng có quyền đi thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc để một đời thành đạo. Đây là

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

pháp môn quá hay, quá vi diệu, không phải là đi từng bước từng bước, trải qua hàng vô lượng kiếp tu hành. Chính vì thế, chúng ta hôm nay là cứ nói thẳng vấn đề niệm Phật cầu vãng sanh là như vậy.

Câu 6(c): Pháp Hộ-Niệm vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc của Tịnh-Độ-Tông giúp cho người vãng sanh về nước Cực-Lạc của Đức A-Di-Đà?

Đúng không? – **[Đúng]**. Chắc chắn là đúng rồi. Vững vàng là đúng rồi đấy. Đây là Pháp Hộ-Niệm của Tịnh-Độ-Tông. Cũng xin chú ý là của Tịnh-Độ-Tông, chứ không phải của Tịnh-Tông Học-Hội. Nhiều người thường lầm lẫn giữa hai từ: Tịnh-Độ-Tông và Tịnh-Tông Học-Hội. Hai từ này khác nhau. Tịnh-Tông Học-Hội là một cái Hội của những người niệm Phật lập ra để thực hành Pháp Môn Niệm-Phật vãng sanh của Tịnh-Độ-Tông, còn Tịnh-Độ-Tông đã có từ thời đức Thế-Tôn, Ngài nói trong kinh A-Di-Đà, kinh Vô-Lượng-Thọ, kinh Quán-Vô-Lượng-Thọ. Tịnh-Tông Học-Hội mới được thành lập từ thế kỷ 20. Học-Hội này ra đời bắt nguồn từ ý tưởng của Ngài Hạ-Liên-Cư, một vị Cư Sĩ ở Trung Hoa. Ngài nói thời này mạt pháp rồi, tu hành khó được thành tựu, ngay cả các Tôn-Giáo cũng không còn chính xác nữa rồi!... Ngài Hạ-Liên-Cư chủ trương theo Tổ Ấn-Quang, ngày nay người tu học Phật-Giáo thường chú trọng quá nhiều về hình thức, lý thuyết, nên không đủ sức cứu độ chúng sanh nữa, Ngài nói nên lập cái hội nhỏ, 5 người, 10 người, 20

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

người... rồi lặng lẽ tu hành, chuyên lòng niệm Phật để đi thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc. Thì hội này có tên gọi là **Tịnh-Tông Học-Hội**, một hội ứng dụng theo Pháp Môn **Tịnh-Độ-Tông**, chuyên lòng niệm Phật đi thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc. Đây là sáng kiến của Ngài Ấn-Quang đưa ra, thực tiễn vô cùng, đã giúp cho người niệm Phật vãng sanh quá nhiều, quá nhiều. Thành quả quá vững vàng.

Ngày nay người ta nghe thấy Tịnh-Tông Học-Hội phát triển khắp nơi trên thế giới, đâu đâu cũng nghe tiếng niệm Phật vang vang, nên thường lầm lẫn rằng Tịnh-Độ-Tông tức là Tịnh-Tông Học-Hội, chứ thực ra Tịnh-Tông Học-Hội mới xuất sanh từ thế kỷ 20 thôi.

Hôm nay, chúng ta cần xác định rằng, Hộ-Niệm Vãng-Sanh là phương pháp của Tịnh-Độ Tông, giúp cho người niệm Phật thành đạt được cái mục đích của Tịnh-Độ Tông, từng người từng người để có cơ duyên vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc thành đạo.

Mong chư vị thấu hiểu được đạo lý này để vững lòng tu tiến. Ngày mai chúng ta lại giảng giải tiếp, để càng ngày càng vững, vững rồi thì chúng ta ai ai cũng được vãng sanh. Đức A-Di-Đà Phật sẽ đến đón chư vị về nước Cực-Lạc, một đời này thành tựu đạo quả, chứ không phải chờ đến đời thứ 2 hay đời thứ 3 làm chi phải không?...

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (Tọa Đàm 007)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

Hôm nay chúng ta nói đến chương số 1, vấn đề số 7, ở trang 12.

Câu 7: Trong Tịnh-Độ Tông những vị Tổ nào đề xướng Pháp Hộ Niệm?

Hôm trước chúng ta nói rằng kinh Phật có nói về Hộ Niệm. Pháp môn nào cũng hàm ý về Hộ Niệm, thì Tịnh-Độ-Tông chúng ta cũng có Hộ Niệm. Hôm nay chúng ta muốn xác định rõ hơn là Tổ nào đã nói về vấn đề này? Tính đến nay Tịnh-Độ-Tông Trung-Hoa có tất cả 13 vị Tổ, thì Tổ nào nói đến Hộ Niệm đây?

Câu 7(a): Từ sơ Tổ Huệ-Viễn đời nhà Tấn khi kết hợp Bạch-Liên-Xã ở Lô-Sơn Đông-Lâm khuyên đồng tu quyết thể đồng vắng sanh về Liên-Bang Cực-Lạc.

Đúng không? – **[Đúng]**. Đúng vậy. Tịnh-Độ Tông được lưu truyền tới ngày nay là do Tổ Huệ-Viễn đời nhà Tấn. Chư vị nên nhớ rằng, một pháp môn trong Phật Giáo chúng ta có một vị sơ Tổ, chính là vị đầu tiên tuyển trạch từ trong kinh Phật, hệ thống hóa lập thành pháp môn tu. Ngài Huệ-Viễn

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

đời nhà Tần đã ngộ ra câu A-Di-Đà Phật nhiệm mầu, Ngài liền rời xóm làng đi vào vùng Lô-Sơn Đông-Lâm, một vùng rừng núi còn hoang dã, chưa có người định cư, cùng với 123 vị chí đồng đạo hiệp, lập chí niệm Phật cầu vãng sanh nước Cực-Lạc, quyết thề không ra ngoài liên lạc với xã hội nữa. Các Ngài lấy con suối Hổ-Khê làm ranh giới. Hổ-Khê là nơi có nhiều cộp tới lui uống nước, nên được gọi là “Suối Cộp”. Con suối này có một cái cầu nhỏ gọi là Hổ-Kiều, “Cầu Cộp”.

Xin thưa với chư vị, 123 vị đồng tu đó trích máu viết thành văn đồng phát thệ, bắt đầu từ đây quyết lòng niệm Phật cầu sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Họ tự khai khẩn trồng trọt để sinh sống. Khi một người nào trong nhóm yếu bệnh phải xả bỏ báo thân, thì các vị kia họp lại hỗ trợ, dẫn dắt để đưa người đó vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc, sau cùng tất cả các vị đó đều được vãng sanh hết. Tiếng lành vang xa, Phật tử đồng tu khắp nơi nghe danh tề tựu về vùng đất Lô-Sơn Đông-Lâm cả hàng ngàn người cùng nhau niệm Phật.

Hướng dẫn, khai thị, nhắc nhở, gỡ rối, dẫn dắt, đưa tiễn một người niệm Phật vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc chính là Pháp Hộ-Niệm chứ không có gì khác. Ở Trung Hoa Pháp Hộ-Niệm vãng sanh bắt đầu từ đó lưu lại đến ngày nay.

Câu 7(b): Đại Sư Thiện-Đạo đời nhà Đường, tức là Tổ thứ 2 của Tịnh-Độ Tông Trung-Hoa, rất chú trọng Pháp Hộ Niệm để giúp người hạ căn phàm phu giữ được chánh niệm mà vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Chư vị thấy rõ không, Sơ Tổ, Nhị Tổ... từ đời nhà Tấn nhà Đường... cách chúng ta hơn cả ngàn năm, các Ngài đã đề xướng đến Hộ Niệm rồi. Đến sâu trong thời mạt pháp, ở đây chúng ta mới gặp được câu A-Di-Đà Phật, và may mắn gặp được phương Pháp Hộ-Niệm Vãng-Sanh. Chư vị thấy đó, muốn được cái duyên hộ niệm này, chúng ta phải mất qua hàng ngàn năm như vậy mới gặp được. Không phải đơn giản!...

Tịnh-Độ-Tông đã du nhập vào Việt-Nam chúng ta rất lâu. Năm ngoái (2016), Diệu-Âm có về chùa Phật-Tích ở ngoài Bắc nói chuyện về Hộ Niệm, chùa này đã lưu lại một pho tượng Phật A-Di-Đà cổ nhất Việt-Nam. Các vị Cao Tăng của Việt-Nam cũng du nhập Pháp Môn Tịnh-Độ niệm Phật cầu vãng sanh rất sớm, nhưng riêng về Pháp Hộ-Niệm, thì ai cũng có ý niệm về Hộ Niệm cả, nhưng thực tế thì hình như chưa được chú tâm mạnh tới lắm!...

Thực ra mỗi người khi đau bệnh thì thường mời các vị Sư tới thăm viếng và thỉnh bạch các Ngài khuyên giải bệnh nhân vài lời. Xin thưa thực với chư vị, các Ngài tới khuyên giải người bệnh vài lời tức là các Ngài hộ niệm cho người bệnh đấy. Nhưng khuyên vài câu rồi sau đó không tiếp tục khuyên nữa, không tổ chức thành từng nhóm liên tục khuyên giải, không trực tiếp hướng dẫn, gỡ rối cho người bệnh trước những giờ phút ra đi... Thành ra có ý niệm về Hộ Niệm, nhưng thực hiện Pháp Hộ-Niệm thì quá lỏng lẻo, ít ai lưu tâm chú ý tới. Vì không quan tâm tới vấn đề Hộ Niệm, vô hình

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

chung, hầu hết những người niệm Phật ở Việt-Nam chúng ta bị lâm vào tình trạng rối loạn trong lúc lâm chung, đưa đến tình trạng là hiện tượng vãng sanh trở nên quá hiếm hoi!...

Các vị Đại Sư, Cao Tăng, Thạc Đức chân chánh tu hành... có thể tự tại ra đi. Có đấy!... Ở Việt-Nam chúng ta có hiện tượng này đấy, nhưng không phải nhiều!... Còn thấp xuống một chút, hàng Phật tử tại gia thì hầu như vô phương được độ!... Quá khó!... Quá khó!... Họa hiếm lắm chúng ta mới nghe một tin đồn loáng thoáng rằng, có một người nào đó có cái hiện tượng vãng sanh, nhưng trong hàng vạn người, hàng triệu người mới có một người. Thực ra, dù là tin đồn thôi vẫn còn quá hiếm hoi, chứ nói chi đến chuyện thực sự vãng sanh!... Đây chỉ vì, người tu hành thường bị mê lung, quá mơ mộng vào những sự hão huyền và sợ ý không hộ niệm để có sự hướng dẫn vững vàng cho người ra đi biết đường vãng sanh, trong khi Pháp Hộ-Niệm là đại cứu tinh mà chư Tổ trong Tịnh-Độ Tông đã chủ trương thực hiện từ đời nhà Tấn, nhà Đường cách đây cả hàng ngàn năm rồi mà chúng ta không hay biết.

Câu 7(c): Tất cả các chư Tổ Tịnh-Độ Tông đều khuyên nhắc về Hộ Niệm.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Xin thưa với chư vị đúng như vậy đấy. Khi đọc tới những lịch sử của chư Tổ, chúng ta thấy rõ rằng các Ngài đều chủ tâm Hộ Niệm, mạnh mẽ nhất là Ngài Ấn-Quang Đại Sư. Ngài Ấn-Quang Đại Sư nhắc nhở về Hộ Niệm rất kỹ. Ngài nói rằng, đến thời mạt pháp rồi, Phật

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Giáo không còn dễ dàng cứu độ một chúng sanh thoát vòng sanh tử luân hồi đâu. Thành ra, trong suốt cuộc đời hành đạo của Ngài, Ngài chủ trương làm thiện, làm lành rồi khuyến tấn Phật tử đồng tu hãy kết nhóm với nhau chừng 5 người 10 người, nhiều nhất là 20 người, 20 người cộng thêm với 1 người trưởng tràng là 21 người, 21 người quyết lòng cùng nhau niệm Phật. Ngài khuyên có thể dùng một cái phòng khách nào rộng rãi của tư gia, rồi lập một Niệm Phật Đường nho nhỏ, không bảng hiệu, không phô trương, không danh phận... cứ kết nhóm nhau lặng lẽ mà niệm Phật. Nhóm đồng tu 21 người đó hãy thương yêu giúp đỡ lẫn nhau. Khi một người nào trong nhóm đau bệnh, hãy họp lại chăm sóc, hỗ trợ, khuyến tấn, gỡ rối, khai thị, hướng dẫn để cho người đó làm được trọn vẹn tông chỉ Tín-Nguyện-Hạnh mà vãng sanh. Xin thưa với chư vị, cái danh từ gọi là “Nhóm-Hộ-Niệm” bắt đầu từ đây mà có.

Hiện giờ ở khắp nơi người ta lập lên những “Nhóm-Hộ-Niệm”. Vậy “Nhóm-Hộ-Niệm” đó là gì? Chính là các vị Phật-Tử Đồng-Tu kết lại với nhau thành những nhóm cộng tu nhỏ để chuyên lòng niệm Phật. Ngài Ấn-Quang nói, phương pháp này rất cụ thể và chuyên tâm như vậy mới có thể cứu được chúng sanh trong thời mạt pháp này. Ngài Tịnh-Không cũng tuyên dương phương pháp này rất là thù thắng, có thể sử dụng trong 9.000 năm còn lại trong thời mạt pháp này để cứu độ chúng sanh.

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Xin thưa với chư vị, Tịnh-Tông Học-Hội xuất hiện trên thế giới này cũng từ ý niệm của Tổ Ấn-Quang. Sau này đệ tử của Ngài là Ngài Hạ-Liên-Cur đã ứng dụng phương pháp này một cách triệt để, Ngài đề xướng nên lập một cái hội, chứ không phải là Tôn-Giáo nữa, vì chính Tổ Ấn-Quang nói rằng, Phật Giáo đến thời mạt pháp không dễ gì cứu được chúng sanh nữa, tại vì con người vọng tưởng quá nhiều, nghiệp chướng quá nặng... Mặc dù Pháp Môn Niệm-Phật là pháp môn trăm người tu trăm người đắc, vạn người tu vạn người đi vãng sanh, nhưng đến thời mạt pháp này không dễ gì có một người được an nhiên tự tại vãng sanh, nguyên nhân chỉ vì nghiệp chướng nặng, oán thân trái chủ chướng nhiều, phiền não chướng lớn quá... Tất cả sẽ ứng hiện ra trong những lúc sắp sửa buông bỏ thân ra đi. Trăm sự vạn sự khó khăn đổ ra làm cho tâm ý người ra đi quay cuồng điên đảo!... Lâu vào trạng thái này, nếu không có người hướng dẫn cụ thể, nhắc nhở cụ thể, gỡ rối cụ thể... thì một ngàn người niệm Phật khó tìm ra một người vãng sanh, một vạn người niệm Phật chưa chắc gì tìm ra một người vãng sanh.

Ấy thế mà Tổ Thiện-Đạo tuyên bố rằng: “*Niệm Phật là pháp môn muôn người tu muôn người đắc*”. Tổ thứ sáu, Ngài Vĩnh-Minh nói niệm Phật thì: “*Vạn nhân tu vạn nhân khứ*”. Ngài Ấn-Quang nói rằng: “*Một người quyết lòng tin tưởng, nguyện vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, khi lâm chung chỉ cần giữ cho được cái ý niệm này vững vàng thì 10 niệm, 1 niệm tất sanh*”. Ngài Ngẫu-Ích nói, chỉ cần hai điểm: “*Tin*

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

tưởng cho vững và phát nguyện vãng sanh Tây-Phương tha thiết, thì khi lâm chung dẫu cho loạn tâm niệm Phật, tán tâm niệm Phật cũng được vãng sanh”.

Tại sao tán tâm niệm Phật mà được vãng sanh vậy? Chính là nhờ những người ngồi bên cạnh hộ niệm cho họ đấy. Trong lúc loạn tâm đó mà không có người nhắc nhở, không có ai hướng dẫn từng chút từng chút, hóa giải từng điểm từng điểm thì nhất định với cái tâm tán loạn đó sẽ theo sự loạn động mà đi về con đường loạn động. Ngài Vĩnh-Minh nói: *“Nhược ẩm cảnh hiện tiền, miết nhĩ tùy tha khứ”* là như vậy. Người tự lực khi tâm loạn thì ẩm cảnh ứng hiện liền, ma chướng ứng hiện liền, nghiệp chướng ứng hiện liền... nhất định không thể thoát ly sanh tử luân hồi.

Người niệm Phật khi lâm chung mà tâm hồn tán loạn thì cũng không thể vãng sanh được. Người phàm phu hạ căn khi lâm chung nhất định tâm thần bị tán loạn! Nhưng tán tâm, loạn tâm mà cũng được vãng sanh chính là nhờ sự hộ niệm đấy.

- *Anh đau quá phải không?* Người hộ niệm khuyến tấn anh quyết lòng buông cái đau đi không sợ nữa, càng đau càng vững lên nhé.

- *Anh thấy cảnh giới này cảnh giới nọ phải không?* Người hộ niệm sẽ nhắc nhở cho anh quyết không lo sợ, không thèm nhìn tới, hãy yên chí đi... có chúng tôi ngồi bên cạnh hộ niệm đây. Hãy cầm tay họ mà niệm A-Di-Đà Phật. Hãy củng cố tinh thần họ:

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

- *Anh niệm theo lên đi nhé...*

- *Anh đang nhớ tới con chẳng?... Quyết định phải buông ra mà lo niệm Phật.*

- *Anh đang nhớ tới vợ chẳng?... Nhất định phải buông ra mà lo niệm Phật.*

- *Anh đang nghĩ tới tiền bạc chẳng?... Nhất định phải buông xuống mà lo niệm Phật.*

- *Anh còn nghĩ tới một vị bác sĩ, còn cần thuốc này thuốc nọ chẳng?... Phải buông ra... bây giờ đây không cần những thứ đó nữa, nhất định anh chỉ cần A-Di-Đà Phật cứu anh về Tây-Phương Cực-Lạc. Nhờ người nhắc nhở giúp cho người bệnh mạnh dạn mà buông ra.*

- *Một vị Bồ-Tát nào đó ứng hiện ra anh không được theo nhé. Tư tưởng vững vàng lên nhé anh... Nhìn tám hình A-Di-Đà Phật cho thật kỹ mà niệm Phật đi, khi Ngài ứng hiện ra anh theo Ngài mà đi vắng sanh nhé, ngoài ra tất cả những gì khác anh cứ mặc kệ đi nhé. Mọi chuyện xảy ra anh cứ an tâm đi nhé... Có chúng tôi đây... Trong khi người bệnh thấy những cảnh giới trùng trùng vô cùng sợ hãi, có được những người biết đạo ngồi bên cạnh nói rõ ràng từng tiếng, từng tiếng nhắc nhở cho người bệnh lấy lại tinh thần bình tĩnh để cầu vắng sanh.*

Xin thưa với chư vị, người bệnh tán tâm vì đau đớn quá!... Loạn tâm vì đối diện nhiều cảnh giới hãi hùng. Thật sự có nhiều cảnh khổ sở ập tới cho họ làm cho họ hoảng kinh dấy dựa mà mình không hay biết. Những trường hợp này

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

trong bệnh viện người ta thường chích chất morphine cho người bệnh nằm im ra đi, nhiều người cứ tưởng rằng đó là an lạc ra đi, nhưng thực ra bị mê man bất tỉnh mà chết, bị oán thân trái chủ tự do hãm hại, họ chịu đốn đầu cúi đầu theo nghiệp thọ nạn!...

Còn người hiểu đạo, biết hộ niệm, chỉ cần những động tác đơn giản mà có thể giúp người bệnh vượt qua những cơn khủng hoảng, tán tâm, loạn tâm, vượt qua những cơn khổ đau, người ta vững vàng nghe lời khai thị của đại chúng mà định tâm lại niệm được câu A-Di-Đà Phật cầu vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc và được thành tựu.

Mỗi lần chúng ta nói một chút, hi vọng chư vị thấy được Pháp Hộ-Niệm thực sự bất khả tư nghĩ! Thật bất khả tư nghĩ!... Mong chư vị cố gắng phát tâm nghiên cứu thêm nữa, nghiên cứu thêm nữa. Trong những chương sau, chúng ta sẽ nói sâu hơn, thấm hơn và chư vị sẽ thấy rằng đường vãng sanh nằm ngay tại đây. Nếu sơ ý, khi phải đối đầu với đại nạn rồi thì chúng ta đành phải chấp nhận theo nghiệp thọ nạn trong ba đường ác đấy. Rơi vào trong ba đường khổ nạn rồi thì khó lấy lại thân người làm chư vị ơi!

Cần phải có trách nhiệm với huệ mạng của chính mình, xin chư vị hãy phát tâm tự mình lo cứu lấy mình đi. Cứu mình bằng Pháp Hộ-Niệm đây.

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (Tọa Đàm 008)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

Chúng ta cố gắng học thêm về Pháp Hộ-Niệm. Hôm nay chúng ta nói đến trang số 12, phần số 8.

Câu 8: Tại sao cần phải Hộ-Niệm?

Câu 8(a): Đến thời mạt pháp này nghiệp chướng của chúng sanh quá nặng, cần phải Hộ-Niệm mới giúp được người bệnh vượt qua ách nạn của nghiệp chướng.

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Xin thưa thực, đến thời này nếu không nhờ đến Pháp Hộ-Niệm trợ duyên cho nhau, thì tìm ra một người vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc cũng khó khăn lắm đấy. Phải nói là trong vạn người tu may ra mới có một người. Nói may ra, chứ cũng chưa chắc gì có. Ấy thế mà thành quả trong những năm vừa qua, những Ban Hộ-Niệm ở Việt Nam đã ghi lại những sự thành tựu tuyệt vời, rất tuyệt vời, đến nỗi có người nói rằng, cái hiện tượng ra đi vãng sanh lưu lại thoai tượng tốt đẹp nhiều đến nỗi không còn tính đếm được nữa. Tại pháp hội vừa rồi ở Âu Châu có người nói rằng, đây là một hiện tượng đặc biệt trong lịch sử Việt Nam hồi giờ chưa từng thấy qua...

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Chính vì thế mà Niệm Phật Đường chúng ta cố gắng học tập thật kỹ, để hiểu cho thấu và hành cho đúng Pháp Hộ-Niệm thì chúng ta sẽ có cơ hội giúp được người thân, bạn bè... vãng sanh. Còn nếu lơ là chuyện Hộ-Niệm, xin thưa rằng, tu thì có tu đấy, niệm Phật thì có niệm Phật đấy, hy vọng thì cũng có hy vọng đấy, nhưng hình như thất vọng thì sẽ tràn trề!... Một sự thực từ bao nhiêu năm qua ở Việt Nam, hàng bao nhiêu thế kỷ qua đâu dễ gì thấy được một người ra đi lưu lại thân tướng tốt đẹp, đưa tay vẫy chào, có người ngồi vãng sanh thoải mái, như những hiện tượng đã xảy ra trong vòng mười mấy năm gần đây của những người đồng bào Việt Nam chúng ta được hộ niệm phải không? Tất cả đều nhờ vào sự Hộ-Niệm mà được. Đây là sự chứng minh rất cụ thể.

Xin thưa với chư vị, mình đang ngồi ở cái thế giới Ta-Bà của Đức Thích-Ca Mâu-Ni Phật, và đã rơi vào thời kỳ mạt pháp rồi, xin nói thẳng thắn rằng, nghiệp chướng của chúng ta lớn lắm, không dễ gì vượt qua được cái ách nạn của nghiệp chướng này đâu. Ấy thế mà khi chúng ta đến bên cạnh người bệnh dần giải, khuyến tấn, gỡ rối... họ lại có những hiện tượng ra đi vãng sanh vô cùng tốt đẹp. Trong mấy pháp hội vừa qua Diệu Âm nói rằng, nếu khi có một người niệm Phật đến giây phút cuối cùng, mỉm cười rồi ra đi, lưu lại thân tướng tốt đẹp như vậy, mình hãy xin phép để vậy 10 ngày niệm Phật bên cạnh coi thử thân xác đó có hôi thối hay có bị trở ngại hay không? Nếu mà 10 ngày vẫn tốt đẹp, hãy xin thêm 10 ngày nữa là 20 ngày, chư vị đồng tu cứ đến ngồi bên

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

cái thân xác đó mà niệm Phật thành tâm hồi hướng cho họ. Nếu thực sự qua 20 ngày mà thân tướng vẫn tốt đẹp, thì đây quả là một hiện tượng vi diệu bất khả tư nghì. Hiện tượng này có lẽ rằng đem khoa học ra giải thích không được đâu. Chỉ có tin Phật, hiểu được Phật Pháp nhiệm mầu, mới lý giải được mà thôi. Đó là hiện tượng của những người thực sự khi buông báo thân xuống họ đi về Tây-Phương Cực-Lạc đầy chư vị a. Khi đã vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc rồi, thì chính cái thân xác của bà Cụ lụm cùm đó đã trở thành một nhục thân của Bồ-Tát đấy, có lẽ chư Thiên-Long Hộ-Pháp đang ở đó rất nhiều để bảo vệ cái nhục thân của Bồ-Tát đó chẳng.

Trước đây có những vị Tôn Sư khi các Ngài vãng sanh xong, nhục thân thường thường được nhập tháp, nhục thân được đưa vào tháp rồi đóng cửa lại. Một năm sau mở tháp ra, nhục thân đó tóc mọc dài ra, thân tướng đẹp hơn, vẫn còn mềm mại tươi hồng như người còn đang sống vậy. Hiện tượng này có đầy chư vị, nhiều lắm đấy. Tại sao vậy? Tại vì chính những vị đó đã vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc thành Bồ-Tát rồi, cái nhục thân đó là nhục thân của Bồ-Tát. Đây là một hiện tượng vi diệu. Một năm sau khi đã tắt hơi, đến kỳ khai tháp ra để làm lễ trà-tỳ mà thân tướng vẫn còn mềm mại như thường như người đang sống, tóc mọc dài ra... Lạ lắm!... Lạ lắm!...

Một đệ tử của Ngài Đế-Nhàn vào thế kỷ 20, ông Cô-Lô-Giang, một người niệm Phật hoàn toàn không biết chữ nghĩa gì cả, không biết lý luận gì cả, thế mà niệm Phật 3 năm liền

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

đứng giữa chánh điện vắng sanh, đứng luôn 3 ngày. Giả sử như Ngài Đế-Nhàn không hạ cái xác đó xuống, cứ để như vậy thì có lẽ đến giờ này cái xác Ngài Cô-Lô-Giang vẫn còn đứng đó chẳng. Đứng vắng sanh được 1 ngày thì đứng được 3 ngày, đứng được 3 ngày thì đứng được 5 ngày, đứng được 5 ngày thì cũng có thể đứng mãi cho đến nay. Hiện tượng này không cách nào có thể dùng khoa học của thế gian mà lý giải được đâu, còn người hiểu Phật Pháp thì biết rõ ràng, đây là người đã thành tâm niệm Phật và được vắng sanh, chí thành mà được cảm ứng đến nổi chư Thiên-Long Hộ-Pháp bảo vệ cho cái thân đó đứng vững mà vắng sanh vậy.

Bên đạo tràng Đông-Thiên-Mục Sơn ngày 1/5/2018, cách đây mấy tháng thôi, có một Cụ già đang nằm trên giường được hộ niệm, sau cùng Cụ bước xuống giường đứng mà vắng sanh. Cụ đứng như vậy suốt 14 giờ đồng hồ mới có người đỡ xuống. Giả sử lúc đó không đỡ xuống làm chi, cứ tiếp tục niệm Phật hộ niệm, thì có lẽ đến bây giờ Ngài vẫn còn đứng đó... Lạ lùng không chư vị.

Cho nên, xin thưa với chư vị, pháp niệm Phật vi diệu bất khả tư nghì! Nhưng niệm Phật mà còn được hộ niệm nữa thì càng vi diệu bất khả tư nghì hơn. Vì sao vậy? Vì phàm phu mà được vắng sanh an nhiên tự tại. Thường chỉ có chư vị thượng căn thượng trí mới được tự tại vắng sanh, chứ còn phàm phu như chúng ta đây nghiệp chướng sâu nặng, mấy ai dám nói lúc ra đi mình sẽ đứng vắng sanh? Ai dám hứa rằng lúc ra đi mình ngồi vắng sanh? Ai dám bảo đảm mình không

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

phải mắc bệnh thập tử nhất sinh, nằm chèo queo, thở phì phèo, thở không nổi vì nghiệp chướng báo hại? Bây giờ chúng ta có thể ngồi đây giảng lên giảng xuống, lý nọ lý kia, chứ khi nằm xuống đối diện với cận tử nghiệp rồi, lúc đó mới biết thế nào gọi là nghiệp chướng hành hạ, mới biết thế nào là sự trả thù đòi nợ của oán thân trái chủ!... Trăm thứ vạn thứ khổ đau dồn dập đổ lên cái thân xác tàn tạ này, liệu chúng ta có chịu đựng nổi chăng!...

Xin thưa với chư vị, ở tại Queensland này đang có dịch cảm cúm phải không? Trong bệnh viện có cả hàng ngàn người xin nhập viện hàng ngày, nhiều bệnh viện phải tìm cách san sẻ với nhau mới chứa hết bệnh nhân. Chư vị thấy đấy, một bệnh cảm sơ sài thôi, một một khoảng chừng một tuần lễ sẽ hết, không đến nỗi phải chết đâu, ấy thế mà nhiều khi chúng ta chịu không nổi rồi. Sơ sài thôi đấy. Hỏi thử những người đang bị cảm cúm đó có cất được lên một tiếng cười không? Không đâu! Thở phì phèo, mặt eo xèo, nói không nổi!....

Ấy thế, khi đối diện với nghiệp chướng ứng hiện rồi thì sự đau khổ đến mức độ nào! Với sự đau khổ đó, ai dám nói tôi vẫn ngồi đây giảng kinh thuyết đạo? Ai dám nói tôi sẽ ngồi mà niệm Phật ra đi? Ai dám nói tôi sẽ tỉnh táo vãng sanh? Xin thưa với chư vị, không còn tỉnh táo được nữa đâu. Vậy mà người hộ niệm có thể giúp được người bệnh vùng lên, kiên cường dũng mãnh đối diện với nghiệp chướng, chấp nhận nghiệp khổ đó, rồi nở nụ cười ra đi. Xin thưa với chư vị,

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

nếu chúng ta lấy tự lực này mà đối trị với nghiệp chướng thì ta sẽ thua nó rồi! Tại vì sao? Cái sở trường của chúng ta là yếu-xìu, còn sở trường của nghiệp chướng là mạnh-mẽ. Cái sở trường của chúng ta là mê-mê mệt-mệt, sở trường của nghiệp chướng đang hùng-hùng khởi-khởi. Sở trường của chúng ta lúc đó như thế nào? Nhiều khi nhìn một người thân đến bên cạnh mà không biết người đó là ai! Còn sở trường của oan gia trái chủ thì sao? Là hợp lại cả hàng ngàn vị quyết lòng công phá một kẻ đang trong cảnh tàn đời đã từng gây tạo quá nhiều tội lỗi đối với họ...

Xin thưa chư vị, trong tình huống đó nếu không có người hỗ trợ cho nhau, khuyến tấn nhau, an ủi nhau, bảo vệ nhau thì nhất định không cách nào có thể thoát nạn được.

Chính vì thế, dù đã niệm Phật chúng ta cũng chớ nên tự mạn nhé. Pháp Môn Niệm Phật được đức Thế-Tôn trao truyền cho chúng ta, khuyến nhắc chúng sanh trong thời mạt pháp này phải trì giữ câu A-Di-Đà Phật để có cơ hội thoát ly sanh tử luân hồi. Tuy nhiên, kinh nghiệm qua một thời gian rất dài lâu trong quá khứ, ta thường thấy rõ ràng rất nhiều người niệm Phật mà không được vãng sanh, cuối cùng ra đi vẫn bị vương nạn trùng trùng. Tại sao vậy?...

Chư Tổ vẫn nói rằng, niệm Phật thì trăm người tu trăm người vãng sanh, vạn người tu vạn người vãng sanh, muôn người niệm Phật muôn người vãng sanh. Vậy mà chính ta lại có kinh nghiệm rằng rất nhiều người chân thật niệm mà cuối cùng lại không được vãng sanh. Vậy thì giá trị những lời nói

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

của chư Tổ nằm ở đâu? Xin chư vị về Việt Nam hỏi những Ban Hộ-Niệm, có lẽ người ta sẽ trả lời được đó. Có những Ban Hộ-Niệm đến nay đã đưa cả hàng ngàn người vãng sanh rồi. Tính một Ban Hộ-Niệm thôi nhé. Diệu Âm xin nhắc lại, có một vài Ban Hộ-Niệm tạo được thành tựu này, chứ không phải là kể đến nhiều Ban Hộ-Niệm cộng lại. Có những Ban Hộ-Niệm đã nói với Diệu Âm rằng, họ từng đưa tới 7-8 trăm người vãng sanh rồi. Thấy được sự vi diệu này, nhiều người đã tự phát tâm đi khắp đất nước để phổ biến về Pháp Hộ-Niệm hầu giúp người vãng sanh đây. Đáng quý thay!

Như vậy phải chăng chính Pháp Hộ-Niệm này đã giải quyết thỏa đáng cho chúng ta về lời nói: Pháp Môn Niệm Phật trăm người tu trăm người vãng sanh, ngàn người niệm Phật ngàn người vãng sanh đó. Rõ ràng, trả lời vấn đề bằng Pháp Hộ-Niệm. Chỉ có Hộ Niệm như lý như pháp mới chứng minh được sự vi diệu này. Không hộ niệm thì một ngàn người niệm Phật nhiều khi chỉ được 1-2 người vãng sanh, không nhiều đâu. Chính Ngài Cư Sĩ Lý-Bình-Nam đã từng than rằng: *“Trong thời này, 1.000 người niệm Phật chỉ được 1-2 người vãng sanh”*. Nhưng khi Phương Pháp Hộ-Niệm khởi lên mạnh mẽ đã đưa đến một kết quả thật khá lạ lùng, quá bất ngờ!... Nhiều người nói rằng, một người nào đó chỉ cần sống hiền lành, chất phác, thật thà... rồi thành tâm niệm Phật cầu vãng sanh và được hộ niệm cẩn thận, thì có thể dự đoán kết quả đến 90% được thành tựu viên mãn. Pháp Hộ-Niệm vi diệu quá, xin mọi người hãy cố gắng nghiên cứu thêm để hiểu

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

cho thấu và hành cho đúng. Nếu hiểu chưa thấu đáo, hành không đúng lắm, lỡ đưa đến trở ngại thì thật quá đáng tiếc, quá oan uổng!...

Mong chư vị hãy lấy lòng thành kính mà đi, cẩn thận nghiên cứu thêm. Đừng thấy Pháp Hộ-Niệm quá đơn giản mà lơ là, khinh suất. Chí thành chí kính, chúng ta sẽ đưa từng người từng người vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc vậy.

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (Tọa Đàm 009)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

Bạch Sư Cô cùng chư vị đồng tu, chúng ta đang học tập về Pháp Hộ-Niệm Vãng-Sanh, chương tổng quát về Hộ Niệm: Tại sao cần phải hộ niệm? Trang 12

Câu 8(c): Lúc còn khỏe thì có thể lý luận, đến khi nằm xuống thì các căn tán hoại, nếu không được hộ niệm thì coi chừng uống phí một đời tu hành.

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Thực sự là đúng đấy. Thường thường Pháp Môn Niệm Phật cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, chư Tổ khuyên chúng ta chớ nên đi theo con đường lý luận, mà nên đi theo con đường thành tâm chí thành chí kính để được hợp với đại nguyện của Đức A-Di-Đà mà vãng sanh. Hiện tượng những người thành tâm, thực thà, chất phác với lòng tin vững vàng tha thiết cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc đã thành tựu nhiều lắm rồi. Những người không có niềm tin vững chắc, thường chạy theo lý luận, cái gì cũng đòi có khoa học chứng minh, nào là hợp với lý luận, nào là hợp với khoa học gì đó, thường thường niềm tin bị lung lay đến gốc rễ!...

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Chư vị đề ý mà coi, thường thường khi đem khoa học ra luận giải về Phật Pháp, luận giải riết rồi dẫn chúng sanh đi sâu vào ngõ đạo lạc mất tiêu. Bám víu vào khoa học vật chất, con người cạn kiệt niềm tin vào lời Phật dạy. Đây là sự thực!... Thừa chư vị, nhiều người đã quên điều này, khoa học thuộc về vật chất, còn vắng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc thuộc về tâm linh. Chính cái Chân-Tâm của người đó đi về Tây-Phương chứ không phải là chuyện vật chất hữu hình đâu. Khoa học có giỏi cho mấy đi nữa cũng chỉ lý luận tới cái chỗ gọi là “Linh-Hồn” là cùng. Còn nói đến chỗ “Chân-Tâm” là một cảnh giới cao diệu, khoa học chưa có thể với tới được đâu. Chính vì thế, đem nghiệm chứng của vật chất mà giải thích về tâm linh thì hai đường sẽ lệch nhau, càng giải càng mơ hồ, càng chao đảo, càng mất niềm tin chừng đó. Chao đảo thì đường tu không ổn, sức định không vững, niềm tin lung lay, giống như một cái cây mà gốc trồng quá cạn, hễ gió nam thì nghiêng về hướng nam, gió bắc nghiêng về hướng bắc, lung lay riết rồi có ngày cũng phải tróc gốc, chịu nạn.

Xin thưa với chư vị, tu hành mà ưa luận huyền lý diệu thật là uổng phí công phu quá! Lý luận chi vậy? Có phải vì thấy Pháp Niệm A-Di-Đà Phật khô khan, thấp kém, cằn cỗi quá nên lý luận cho đậm đà chăng? Hay là không thấy cảnh Tịnh-Độ đâu hết, không thấy Tây-Phương Cực-Lạc ở đâu mà không tin chăng? Có người nói, Tây-Phương Cực-Lạc ở đâu mà cứ mơ mơ màng màng truy tìm? Một phi thuyền lên không trung chỉ thấy mờ mờ mịt mịt, đâu có thấy cảnh Tịnh-

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Độ gì đâu, có thấy cảnh giới Tây-Phương Cực-Lạc gì đâu mà nói là có Tây-Phương Cực-Lạc?!....

Xin thưa với chư vị, người ta thiếu mất niềm tin nên họ lý luận nhiều điều buồn cười quá. Một phi thuyền tối tân nhất, vĩ đại nhất hiện giờ cũng chỉ lên tới sao Hỏa, nghĩa là nhiều lắm cũng chỉ lòng vòng trong Thái-Dương-Hệ, chưa ra ngoài quỹ đạo của mặt trời, còn một quốc độ của một đức Phật giáo hóa không phải chỉ là một thái dương hệ, không phải chỉ một dãy ngân hà, mà rộng lớn vô biên. Ví dụ như cái quốc độ giáo hóa của đức Thích-Ca Mâu-Ni Phật có “*Tam Thiên Đại-Thiên Thế-Giới*”. Tam thiên không phải là 3 ngàn, mà $1.000 \times 1.000 \times 1.000$, gọi là “*Tam Thiên*”. Tam thiên đại thiên thế giới có nghĩa là 1.000.000.000 (một tỷ) Đại-Thiên Thế-Giới. Xin nhớ cho kỹ điều này.

Một “*Thế-Giới*” trong kinh Phật nói là cả một dải Ngân-Hà. 1.000 cái “*Thế-Giới*” hợp thành một “*Tiểu-Thiên Thế-Giới*”. 1.000 “*Tiểu-Thiên Thế-Giới*” thành một “*Trung-Thiên Thế-Giới*”, 1.000 “*Trung-Thiên Thế-Giới*” thành một “*Đại-Thiên Thế-Giới*”, đó gọi là: “*Tam Thiên Đại-Thiên Thế-Giới*”. Quốc độ của đức Thích-Ca Mâu-Ni Phật rộng lớn như vậy đó.

Chúng ta ở đây dù sao cũng chỉ lòng vòng trong quỹ đạo quả đất này. Có ai trong chúng ta lên đến mặt trăng chưa? Xin thưa với chư vị, cái mặt trăng, cái quả đất này mà đem lên trên cõi Tây-Phương, so ra lớn lắm cũng chỉ bằng một cái mọt cóc dính trên một nhánh của cây Bồ-đề ở cõi Tây-

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Phương Cực-Lạc, chứ có mấy đâu mà khoe!... Vậy thì khoa học kỹ thuật này sẽ khai phá tới đâu đây?... Không đi tới đâu cả!...

Người cứ bám vào cái gọi là khoa học để lý luận về Phật Pháp, thì sự suy tư này còn quá hạn hẹp trong vòng vật chất vô thường, làm tiêu mòn niềm tin về vấn đề giải thoát tâm linh. Trong Pháp Niệm Phật có một chương ngại gọi là **“Sở Tri Chương”**. Sở Tri Chương chính là **“Thế-Trí Biện Thông”** hay còn gọi là **“Tà-Trí Biện Thông”**. Trong Phật Pháp, đây là một trong tám nạn khổ của chúng sanh. Tà-trí biện thông chính là một cái nạn khổ. Chương nạn này ngang với sự khuyết tật, hay gọi là căn khuyết. Những người khuyết tật, các căn không đủ thì khó tu lắm, rất khó tu. Trong tám nạn khổ gồm có: địa ngục, ngạ quỷ, súc sanh, trường thọ thiên, biên địa, căn khuyết, **tà trí biện thông**, Như-Lai bất xuất sanh. Thế trí biện thông không hay gì đâu nhé!

Thưa với chư vị, chính vì thế nếu chư vị thực sự muốn vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc, hãy cố gắng nuôi dưỡng niềm tin vào Phật Pháp càng vững càng tốt, lòng chân thành niệm Phật càng cao càng hay... còn cứ ngồi đó mà lý luận, thì thế gian có nhiều người cho là hay, nhưng coi chừng có được cái danh hảo huyền vài chục năm nào đó, sau cùng rồi phải tàn đời, huệ mạng phải khốn khổ trong cảnh sanh tử luân hồi này, mà thường thường bị rơi vào tam ác đạo. Kẹt lắm đấy!...

Vậy thì, mong chư vị nhớ cho, muốn được vãng sanh chúng ta không nên đi theo con đường lý luận, mà nên đi theo

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

con đường của Ngài Ân-Quang dạy: “*Lòng chí thành chí kính chính là cái đạo rất nhiệm mầu để người phàm phu vãng sanh thành đạo*”. Trong những thời gian gần đây, Diệu Âm thường hay khen một bà Cụ bán bánh ú. Chư vị biết bà bán bánh ú không? Bà Nguyễn Ngọc Xoan đó, Niệm Phật Đường mình có để bảng cầu siêu nè. Diệu-Âm biết bà Cụ từ mười mấy năm nay, bà hiền lành, ở tại thành phố Sài Gòn mà gia đình lại nghèo. Bà đi hộ niệm mười mấy năm qua. Công phu tu hành của bà chính là đi hộ niệm. Khi gặp được Pháp Niệm Phật Vãng Sanh rồi bà cứ hộ niệm. Nhiều lần bà ngồi niệm Phật hộ niệm suốt đêm, rồi sáng ra về nhà bưng cái rổ mây đi bán bánh ú: “*Bánh ú đây!... Bánh ú đây!...*”. Thường thường bán tới 2-3 giờ chiều mới về tới nhà, rồi sau đó chuẩn bị đi niệm Phật hộ niệm cho người vãng sanh. Bà làm suốt mười mấy năm trường như vậy, rồi sau cùng bà vãng sanh. Người ta nói lại, bà biết vãng sanh trước được mấy ngày, khi ra đi bà đưa tay chào mọi người đàng hoàng. Bà vãng sanh năm ngoái đây (2017). Diệu-Âm xin khoe ra đây với chư vị. Bà Cụ chính là một trong những người thành tựu.

Chư vị nghĩ đi, bà Cụ có lý luận gì đâu? Bà chỉ một lòng chí thành niệm Phật, tha thiết niệm Phật. Khi đi hộ niệm, thường thường 2 tiếng đồng hồ thay phiên một lần, nhưng nếu ban hộ niệm hôm đó niệm suốt đêm, thì bà xin lãnh niệm Phật luôn từ đầu đêm đến cuối đêm. Bà không ngồi bên người bệnh mà thường ngồi trong một góc để niệm Phật. Chính phụ thân của Diệu-Âm cũng được bà Cụ này hộ niệm.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Có một lần tôi tới mời bà Cụ xuống nghỉ ngơi, thì Bà nói, “*Không cần, không cần!...*”. Bà cứ tiếp tục niệm như vậy... Sau cùng bà đã vãng sanh.

Chư vị ơi! Bây giờ mình có thể lý luận, nhưng đến lúc sắp lâm chung thì Phật nói rằng, chư căn của chư vị sẽ tán hoại cả rồi đấy. Câu “*Chư căn tán hoại*” này Phật nói trong Kinh Hoa-Nghiêm, nghĩa là Phật cảnh cáo đến hàng Bồ-Tát đấy. Hàng Bồ-Tát mà khi lâm chung vẫn có thể bị chư căn tán hoại, đừng nói là phàm phu như chúng ta. Một khi chư căn tán hoại rồi thì không còn Định, không còn Huệ, không còn gì nữa đâu, mà coi chừng mê-mê hồ-hồ theo sự tán hoại đó mà trôi nổi trong sinh tử luân hồi. Lúc đó tất cả đã bị nghiệp chướng làm chủ rồi!...

Chính vì thế, xin thưa với chư vị, nếu muốn được an ổn vãng sanh, điều hay nhất cho người phàm phu là hãy nghiên cứu thực kỹ phương Pháp Hộ Niệm đi.

Mấy ngày vừa qua, chúng ta xác định rằng, pháp môn nào cũng hộ niệm cả. Thiền cũng hộ niệm, Mật cũng hộ niệm, Hiển cũng hộ niệm, Tịnh cũng hộ niệm... Pháp môn nào cũng hàm ý hộ niệm cho nhau hết. Nhưng ở đây chúng ta nhấn mạnh mãi đến từ “**Hộ-Niệm**” là chú ý đến sự giảng giải, dẫn dắt cụ thể, một khi đã hướng dẫn thì phải hướng dẫn cho tới cùng tới chốn. Mới khởi đầu tu hành, ta hướng dẫn. Trong lúc đang tu hành, ta hướng dẫn. Trước những giờ phút lâm chung, ta phải hướng dẫn cho cụ thể đến từng phút từng giây một, để ngay cái thời điểm xả bỏ báo thân, ngưng hơi

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

thở ra đi người ta thực hiện được cái ý niệm về tương lai của chính họ, nghĩa là tự họ thực hiện được cái đạo lý gọi là: “*Nhất thiết duy tâm tạo*”. Tất cả đều do chính cái tâm nguyện của người đó định hình cho tương lai đời kiếp về sau của họ.

Bây giờ ngồi ở đây chúng ta cũng có thể định hình được. Đúng!... Trước khi ăn cơm chúng ta niệm 10 câu: “*A-Di-Đà Phật*”, rồi còn nguyện: “*Xin Phật cho con về Tây-Phương Cực-Lạc*”, tức là chúng ta nguyện vãng sanh ngay trước lúc ăn cơm. Đúng!... Nhưng sau khi ăn cơm xong, hình như chúng ta không còn nguyện nữa rồi!.. Trong đạo tràng này hôm nay chúng ta nguyện vãng sanh, ngày mai ra ngoài kia chúng ta gặp chuyện gì khác hay hơn, chúng ta liền nguyện cái khác rồi đây.

Vì thế, đối với chúng ta nên nhớ câu: “*Quán Tâm Vô Thường*”, cái tâm phàm phu nó chao đảo, chòn vòn, nó chạy khắp nơi, khó có chỗ định.

Chính vì vậy mà Ngài Lý-Bình-Nam nói, 1.000 người niệm Phật sau cùng chỉ có được 2-3 người vãng sanh, lý do phải chăng vì không được hộ niệm kỹ càng, không có sự dẫn dắt tới nơi tới chốn vậy...

Người học Phật mà mê lung, thiếu định hướng, đến lúc lâm chung bao nhiêu cảnh giới ùn ùn ập tới làm cho họ chịu đựng quá nhiều đau khổ. Đối diện với sự đau khổ thì tâm trí quay cuồng, hải kinh. Họ rối rắm theo sự loạn động đó mà bị đọa lạc. Thôi chịu thua!... Nói chung, lúc đó không còn định hướng gì được nữa, nghiệp chướng đã ứng hiện dẫn dắt

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

họ đi theo đường nghiệp báo mà thọ nạn rồi. Thành ra đạo lý: “*Nhất thiết duy tâm tạo*”, (tất cả đều do chính tâm tạo), họ không thực hiện được trong lúc xả thân này thọ thân khác.

Chính vì thế, phương Pháp Hộ Niệm dạy chúng ta phải định hướng tương lai rõ ràng, đó là Tây-Phương Cực-Lạc, và phải định cho được ngay trước lúc lâm chung. Khó nhất chính là đây. Đạo lý 10 niệm 1 niệm tắt sanh chính là ý niệm vãng sanh lúc lâm chung.

Lúc lâm chung không đơn giản!... Hãy nhờ người hộ niệm giúp đỡ cho, hãy nhờ người hộ niệm định giùm cho:

- *Bác Bấy ơi!... Sắp buông báo thân này rồi, phải buông hết... buông hết... buông hết nghe bác. Không nhớ con nhớ cháu... Không nhớ tiền nhớ bạc... Nhớ tới tiền nợ, phải buông ra liền. Nhớ tới đứa con, phải buông ngay lập tức...*

Nhờ người hộ niệm nhắc nhở cho mình. Người hộ niệm khai thị nói mạnh mẽ, làm cho người bệnh tỉnh ngộ mà kịp thời buông ra và niệm được câu A-Di-Đà Phật cầu nguyện vãng sanh. Niệm Phật nguyện vãng sanh xong rồi buông báo thân ra đi thì người bệnh đã thực hiện được đạo lý duy-tâm. Tất cả đều do tâm tạo.

Chính vì vậy, một người biết đường đi rồi, đến lúc lâm chung chúng ta đến hướng dẫn cụ thể, giúp cho họ theo nguyện lực mà đi vãng sanh, để lại tại thế giới này một khối nghiệp vĩ đại như núi Tu-Di. Về Tây-Phương Cực-Lạc rồi, tất cả đều có cách giải quyết trọn vẹn.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Hiểu được như vậy mới thấy Pháp Hộ-Niệm thực sự hàm chứa một lý đạo cao siêu vi diệu. Mong chư vị cố gắng chú ý nghiên cứu cẩn thận, đừng nên sơ ý mà lỡ cuối đời bị thọ nạn, đành chịu oan uổng cả một cuộc đời tu hành.

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

ĐỀ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (Tọa Đàm 010)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

Hôm nay chúng ta tiếp tục giảng về phần tại sao phải hộ niệm.

Câu 8(d): Người bệnh còn rất nhiều những vướng mắc khác, nên cần phải hộ niệm mới hóa giải được, giúp người bệnh chuyên nhất niệm Phật cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Tu hành rất cần thiết, nhưng cần thiết nhất chính là lúc lâm chung mình nương dựa với nhau. Trong Niệm Phật Đường cùng nhau niệm Phật, nhưng sự nương dựa quý báu nhất chính là giúp đỡ nhau trong lúc lâm chung. Nếu sơ ý cứ tưởng rằng công phu như thế này là đủ cho mình thành đạo, thì coi chừng đến lúc lâm chung đối diện với những sự vướng mắc, những sự khó khăn... lúc đó chúng ta có ngộ ra cũng thành thừa, đành chịu thua. Đã quá trễ rồi!...

Cho nên, quan trọng nhất là lúc lâm chung có người giúp đỡ, lúc lâm chung có bạn đồng tu tới hộ niệm cho mình. Điểm này quan trọng lắm. Chính vì điểm quan trọng này mà Ngài Thiện-Đạo Đại Sư, Tổ thứ 2, đời nhà Đường, Ngài đã

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

nhắc lên nhắc xuống rất nhiều về vấn đề Hộ Niệm. Ngài luôn luôn khuyên nhắc Phật tử đồng tu phải cố gắng hộ niệm giúp đỡ cho nhau, lúc lâm chung không được bi lụy, không được nói lời an ủi vu vơ, không được sầu bi... Ngài nhắc nhiều lắm. Từ thời đó đến nay cách nhau cả ngàn năm. Các Ngài nhắc nhở việc Hộ Niệm hàng ngàn năm rồi đến nay chúng ta mới biết tới. Rõ ràng muốn có cái duyên hộ niệm, chúng ta phải mất qua hàng ngàn năm mới gặp được. Khó khăn lắm mới gặp được đó chứ vị.

Một vấn đề hệ trọng là khi bệnh xuống, chúng ta có còn giữ vững được tinh thần niệm Phật cầu vãng sanh hay không? Hôm nay mỗi lần niệm Phật xong chúng ta có nguyện vãng sanh. Nhưng lúc bị bệnh nặng chứ vị có còn tha thiết nguyện vãng sanh hay không? Xin chứ vị phải tự giải quyết vấn đề này. Niệm Phật nguyện vãng sanh rồi, cũng đừng nghĩ rằng mình sẽ ngon lành nghe chứ vị. Hôm qua mình nói về, “Quán Tâm Vô Thường”. Hãy chú ý điều này. Lúc khỏe như thế này mình niệm: “*A-Di-Đà Phật, xin Phật cho con về Tây-Phương Cực-Lạc*”. Lúc đau bệnh, vừa gặp một đứa con tới khóc, mình niệm: “*A-Di-Đà Phật, xin Phật cho con được sống thêm vài năm nữa để lo đứa con thành đạt rồi sẽ vãng sanh sau*”. Có nhiều người già đến 70-90 tuổi rồi, bệnh sắp chết rồi mà vẫn còn nghĩ bây giờ thằng con trai út chưa có việc làm, đứa cháu ngoại chưa có ai trông. Như chị Đ... có đứa cháu nội sắp sinh. Chị phải cố gắng chăm sóc chứ lơ là sao được. Rồi vài chục năm nữa sẽ có đứa cháu chít... rồi chúng

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

cũng nhờ tới bà Cố chăm sóc giùm à. Đời này khổ lắm đó chứ vị ơi! Đây là những mối dây chằng chịt với nhau nó kéo mình mãi thôi. Trước đây có một chị đồng tu, chị thương đứa cháu nội, thương đến nỗi không thể xa cách một ngày. Lỡ một khi nằm xuống, thấy đứa cháu nội chưa có vợ, thôi không nỡ nào bỏ cháu để đi vắng sanh đâu!... Nhiều cái vướng mắc lắm.

Xin thưa với chư vị, mình ngồi tại đây niệm Phật như vậy, đừng nghĩ là mình không vướng mắc nhé. Thực đấy!... Ví dụ như chuyện sợ chết, bây giờ thì nói ngon lắm, tôi không sợ chết đâu. Nhưng coi chừng một khi bác sĩ phát hiện mình bị ung thư đến thời kỳ cuối rồi... Ôi Giờ ơi!... Ngày đêm thở vắn than dài!... Tâm hồn phân vân chao đảo, hồi giờ mình niệm Phật cầu vắng sanh mà không biết Phật có đến tiếp dẫn mình không đây?... Hồi giờ vẫn nguyện vắng sanh, tưởng là tha thiết, nhưng bây giờ thì cứ đứng trước bàn Phật chấp tay khẩn nguyện: *“Nam Mô A-Di-Đà Phật, xin Phật cho con sống thêm được ngày nào hay ngày đó, con có chút tiền bạc đây, sẽ đem cúng dường cho Phật...”*.

Xin thưa với chư vị, có nhiều sự vướng mắc lắm, ở đây mình nói tượng trưng cho vui đó thôi, chứ đến khi chính mình bệnh rồi, đối diện với những cảnh giới qua từng giờ từng phút rồi, lúc đó mới thấy thế nào gọi là nan giải.

Tại sao có nhiều người tu hành mà sau cùng ra đi thân tướng lại cứng đơ? Tại sao tu hành cũng khá mà sau cùng trong giờ phút cuối đời tự nhiên biến đổi hình như hoàn toàn,

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

không còn bình tĩnh được nữa? Hãy nhớ cho, bây giờ đây chúng ta ngồi nói chuyện với nhau không có gì bất thường cả, nhưng đêm đêm nằm ngủ nhiều khi có đấy, nào mộng này mơ nọ. Nhưng những sự mộng mị đó dù sao cũng chỉ là những cảnh giới hư huyền xảy ra trong một vài giây, nhẹ nhàng lắm, không đến nỗi căng thẳng như lúc lâm chung đâu. Lúc lâm chung, từng cơn từng cơn ác mộng hãi hùng liên tục xảy ra đấy. Một cơn đến thì có thể chịu đựng được, hai cơn thì còn có thể chịu đựng thêm được, chứ hết cơn này đến cơn khác dồn dập ập đến làm cho các căn tán loạn, tinh thần hãi kinh. Tinh thần mình quá khủng hoảng rồi, từng giờ từng phút khủng bố dồn tới khủng bố. Thôi chịu thua!... Lâm vào trạng huống khổ đau như vậy, nếu không có người biết đạo tới hướng dẫn, mà lại gặp toàn những người thế gian đến thăm nói những chuyện sai lầm, làm những điều sai lầm... khiến cho mình sợ càng sợ hơn! Rồi con cháu đứng bên cạnh khóc than, kêu gào thảm thiết!... Ôi thôi!... Vạn chuyện rối rắm!...

Xin thưa với chư vị, chính vì những nguyên do này đã làm cho người tu hành bị chới với, ngỡ ngàng, ngã ngựa bất ngờ!... Lúc đó dù có ngộ ra cũng quá muộn màng, có muốn hóa gỗ cũng không còn cách nào hóa gỗ nổi!... Ách nạn đã bao trùm rồi!...

Hôm qua chúng ta có nói đến chuyện oán thân trái chủ, xin thưa với chư vị, dễ sợ lắm đấy! Các vị Cao Tăng tu hành nghiêm túc mà đôi lúc sau cùng cũng bị nạn oán thân trái chủ nhiều khi chịu không nổi. Ngài Ngộ-Đạt là một vị Quốc Sư,

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

là Quốc Sư thì có chư Thiên-Long Hộ-Pháp bảo vệ cho Ngài, ấy thế mà chỉ cần sơ ý một chút liền bị oán thân trái chủ nhập thân báo hại cơ hồ muốn mất mạng, không phải đơn giản đâu. Ngài Giới-Hiền Luận-Sư là một đại Cao Tăng một thời, nhưng khi nghiệp chướng đổ ra, Ngài chịu không nổi đến nỗi muốn quyên sinh. Vậy thì đừng nghĩ rằng chúng ta tu hành như thế này là mình đã hết nghiệp chướng nhé. Còn nhiều lắm đó chư vị ơi!

Chính vì vậy, những chướng nạn lúc cuối cùng của cuộc đời tự mình khó có thể hóa gỡ được, nên rất cần những người biết hộ niệm đến bên cạnh giúp đỡ đỡ dẫu mình. Xin thưa, nếu người tu hành cao, đức hạnh tốt đến hộ niệm thì mình rất có lợi. Nhưng những người tu ít, tu dở, mới biết tu tới hộ niệm cho mình vẫn có lợi như thường. Họ tu dở hơn mình, họ không biết đạo pháp gì cao siêu bằng mình, nhưng họ vẫn hơn mình ở chỗ họ đang còn tỉnh táo. Mình tu hành hơn họ, nhưng giờ đây mình thua họ vì mình đang bị chướng nạn, tinh thần đang bị khủng hoảng, thể lực thì đang nằm chèo queo, tay chân khó ngúc ngắc nữa rồi. Rõ ràng, đến lúc này, loài ruồi, loài muỗi, những con vật nhỏ nhít cũng có thể dễ dàng phá hoại chánh niệm của mình rồi, huống hồ chi là oan gia trái chủ họ mạnh mẽ biết đường nào.

Nhiều người vì lơ là chuyện Hộ Niệm, cứ cho rằng tự mình có thể vượt qua sanh tử luân hồi dễ dàng, đến sau cùng khi đối diện với cận tử nghiệp, gặp hoàn cảnh quá khắc

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

nghiệt bủa vây mà đành cúi đầu chịu nạn!... Thật quá sơ suất!...

Xin thưa với chư vị, khi chúng ta biết và hiểu thấu Pháp Hộ-Niệm rồi mới thấy được Hộ Niệm quý báu vô cùng. Quý ở chỗ ngay tại thời điểm lâm chung có người giúp đỡ. Quý ở chỗ ngay lúc mình sắp bị sụp xuống hố có người đưa tay kéo mình lên. Quý ở chỗ mình đi lạc đường có người kịp thời kéo mình lại. Còn bây giờ đây mình chưa bị sụp hố, mình chưa bị vướng nạn, mình chưa biết sẽ lạc như thế nào, nên không thấy rõ lắm sự quý báu này phải không?

Vậy thì, mong chư vị cố gắng nghiên cứu Pháp Hộ-Niệm cho cẩn thận một chút. Biết rõ qui luật Hộ Niệm thì trong khi tu hành mình kịp thời ngăn ngừa những điều sơ suất. Nhờ vậy đến lúc cuối cùng, những người biết hộ niệm đến khai thị, hướng dẫn, chỉ cần vài lời nói của họ rót vào tai mình, tự nhiên bao nhiêu những gì cần thiết cho đường vắng sanh tự mình nhớ lại hết, mình thực hiện chính xác để được vắng sanh. Còn tu hành sơ suất, khinh chê Pháp Hộ-Niệm, giả sử như lúc lâm chung có người hộ niệm thật giỏi ở bên cạnh cũng đành chịu thua thôi. Đây là vì tâm bài bác Pháp Hộ-Niệm mà nhận lấy quả báo đấy. Người ta giảng giải cho mình đường siêu thoát mà mình không nghe. Người ta muốn cứu mình mà mình không chịu tiếp nhận. Người ta năn nỉ mình cố gắng niệm Phật để vắng sanh thì mình lại phản đối. Mình sợ hãi khi nghe đến vắng sanh, mình đang van xin được sống

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

thêm ngày nào hay ngày đó. Làm sao cứu chư vị đây, chư vị ơi!...

Một người đang rối loạn trong cơn khủng bố, người hộ niệm tới hóa giải, nói rằng tất cả những cảnh giới gì đó đều là hư huyền, đừng lo, đừng sợ, có chúng tôi đang ở bên cạnh trợ giúp đây, nhưng họ cứ mở mắt ra sợ hãi vì nhìn thấy mọi người đều là oán thân trái chủ hết, tại vì giờ giờ, phút phút, giây giây họ sống trong cảnh giới hải hùng của oán thân trái chủ trả thù đòi nợ, họ thấy những người ngồi bên cạnh cũng là oan gia trái chủ luôn, nhiều khi họ thấy con cháu trong nhà cũng là oan gia trái chủ. Vì sao vậy? Vì lúc đó mắt đã hoa rồi, tai đã điếc rồi, lưỡi đã đờ rồi... không còn lời gì có thể giải thích được nữa!... Nhiều cảnh giới xấu ác dồn dập xảy ra, không cho phép họ bình tĩnh nữa đâu.

Cho nên, muốn được hộ niệm vững vàng, xin chư vị nhớ phải nghiên cứu Pháp Hộ-Niệm trước. Biết rõ về hộ niệm rồi, khi được người tới hộ niệm cho mình, thì cơ hội vãng sanh của mình cao lắm. Nếu có người hộ niệm, nhưng chính mình không biết gì về Hộ Niệm, nhiều khi được hộ niệm mà cũng đành thất bại mà thôi.

Xin thưa với chư vị, tâm chấp của chúng sanh nặng lắm! Bây giờ chấp một, thì lúc đó mình chấp tới một trăm. Bây giờ mình mê một, thì lúc đó mình mê tới một ngàn. Những người ưa lý luận này lý luận nọ, bây giờ thì lý luận hay lắm, nhưng lúc đó còn gì để lý luận nữa, mà chính sự lý luận mê lung đã làm cho cái tâm không được định, tâm không vững, tâm

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

không biết đường nào để đi. Lý luận nhiều thì phải nghiên cứu nhiều thứ, nghiên cứu nhiều thứ thì tất cả những kiến thức sẽ nhồi vào tâm. Nhồi vào tâm nhiều kiến thức quá thì không có chỗ chủ định. Tâm không có chủ định, thì lúc lâm chung sẽ hoang mang, phân vân, do dự. Oán thân trái chủ nhiều đời nhiều kiếp đã bao vây, rào đường, bít ngõ giải thoát rồi, nghiệp chướng bùng lên làm chủ rồi, thôi đành phải theo nghiệp mà đi đầu thai trong 3 đường ác đạo, chứ còn cách nào khác hơn! Chính vì vậy, Phật dạy kiến thức thế gian nhiều là một ách nạn rất lớn, là một nạn trong tám cái nạn khổ lớn của chúng sanh đây, chứ có hay ho gì đâu mà cứ luận huyền lý diệu.

Bây giờ chúng ta biết niệm Phật rồi, xin chư vị hãy cố gắng nhiếp tâm lại, thành tâm mà niệm Phật đi, không nên nghiên cứu lung tung nữa nhé. Hãy giữ niềm tin cho vững, hãy giữ sức nguyện vãng sanh cho tha thiết để tu hành. Chư Tổ dạy chúng ta như vậy, chỉ cần tin cho vững, nguyện cho tha thiết, niệm Phật sẽ được vãng sanh, còn phẩm vị cao hay thấp là nhờ công phu niệm Phật sâu hay cạn của mình.

Ở đây mỗi ngày chúng ta đều nói với nhau về Hộ Niệm, hãy cố gắng tự mình củng cố con đường chuyên nhất của mình. Bây giờ mỗi bữa cơm, mình niệm “A-Di-Đà Phật” 10 câu, mình còn nguyện thêm câu: “*Xin Phật cho con về Tây-Phương Cực-Lạc, Nam Mô A-Di-Đà Phật*”, thành ra tới 11 câu, phải không? Hay vô cùng. Đây là sáng kiến của các vị bên Châu Âu đây. Hay ở chỗ là ngay trong lúc ăn cơm mình

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

cũng nguyện vãng sanh, cũng nhắc nhở thêm cho mình lời nguyện vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

Nguyện vãng sanh rất quan trọng. Nhớ nhé chư vị, lúc lâm chung xả bỏ báo thân này mình phải nguyện vãng sanh thì mới được vãng sanh. Lúc lâm chung mình không nguyện vãng sanh thì mình phải mất vãng sanh. Lúc lâm chung nhiều nỗi khổ bức bách, dễ làm mình lạc tâm lắm đấy. Chính người hộ niệm nhắc nhở cho mình giữ được chánh niệm. Xin quyết tâm cùng vãng sanh về nước Cực-Lạc nhé.

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM

(Tọa Đàm 011)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

Nếu vị nào có sách, xin mở ra trang 13, phần tổng quát về Hộ Niệm.

Câu 8(e): Khi nào người bệnh muốn chết sớm thì nên cần đến hộ niệm.

Câu này đúng hay sai chư vị? - [Sai]. Sai quá!... Mỗi ngày ở đây chúng ta học tập về Pháp Hộ-Niệm, thì ở nhiều nước trên thế giới người ta cũng đang hàng ngày học hỏi về Pháp Hộ-Niệm. Trước đây, nói về Hộ Niệm chúng ta cứ nói chung chung, nay may mắn nhờ có tập sách này giống như một cái khóa trình. Chúng ta hãy cố gắng theo suốt khóa trình này thì hi vọng tất cả ai cũng rõ ràng, không còn có sự lầm lẫn buồn cười như câu này nữa.

Có người nghĩ rằng vì hộ niệm đã làm cho người bệnh chết sớm, nên họ sợ hộ niệm. Người ta nói rằng, kêu ban hộ niệm tới để họ cầu cho chết sớm. Con kiến mà còn muốn sống, tại sao con người lại cứ cầu chết?!... Mắc cười quá!... Đây là một điều hết sức sai lầm! Chúng ta không được nghĩ như vậy nhé. Thôi bỏ qua chuyện ngớ ngẩn này đi.

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Câu 8(f): Phàm phu khi lâm chung bị nghiệp khổ bức bách, gia sự rối ren, oán thân trái chủ trả thù đòi nợ rất nguy hiểm, nếu không được hộ niệm rất khó thoát nạn.

Chư vị thấy câu này đúng không? – **[Đúng]**. Nhất định đúng. Câu này đúng, câu trên sai, hết sức sai!... Nghĩ rằng ai muốn chết sớm thì mời hộ niệm. Sai lầm! Mỗi người chúng ta sinh ra đã có nghiệp số rồi, tại vì thân này là thân nghiệp báo. Thân của chúng ta không phải là *Thân Nguyên-Lực*, mà chúng ta đầu thai vào thế giới này bằng cái *Thân Nghiệp-Báo*.

Thân-Nghiệp-Báo có nghĩa là sao? Nghĩa là chúng ta theo nghiệp mà sinh ra, sinh ra để trả nghiệp, khi thời hạn trả nghiệp hết thì ta phải liệng bỏ cái báo thân này mà đi đầu thai vào cái báo thân khác để tiếp tục trả nghiệp khác nữa. Còn Thân Nguyên-Lực là của các vị Bồ-Tát, chư Thượng-Thiện-Nhân trên cõi Tây-Phương Cực-Lạc, các Ngài theo cái Nguyên độ sanh mà thị hiện xuống đây. Các Ngài có thể sống vài trăm tuổi vì còn duyên với chúng sanh, có vị sống vài chục năm thì thấy cái duyên với chúng sanh đã hết, thôi các Ngài đi mất. Rõ ràng, các Ngài muốn đi thì đi, muốn ở thì ở. Tự tại vô cùng!... Đó là phần của các vị đại Bồ-Tát.

Còn cái thân chúng ta là cái thân nghiệp báo, gọi là “Nhân Sinh Thù Nghiệp”, sinh ra để trả nghiệp. Vì theo nghiệp mà sinh ra thì miễn cái chuyện sanh tử tự tại đi. Bây giờ khoa học tiến bộ, người ta tìm cách làm cho tuổi thọ dài hơn. Nhưng thực tế chư vị hãy để ý thì biết, khoa học càng mạnh chừng nào hình như tuổi thọ con người càng ngắn

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

chừng đó chứ chưa hẳn là dài hơn đâu. Trước đây, có nhiều người sống đến gần 200 tuổi mới chết, còn trong thời này mà tìm cho được một người sống đến 200 tuổi khó lắm đấy. Nhân số 7-8 tỷ người trên quả địa cầu may mắn mới có một vài người đặc biệt thọ mạng dài. Còn trước đây, chúng ta có thể tìm được đến cả hàng ngàn người sống thọ hàng trăm tuổi đấy. Nhờ đời sống thuần lương làm cho tuổi thọ của họ cao hơn. Cho nên đừng nghĩ rằng khoa học kỹ thuật tiến bộ có thể đem lại mạng sống của người dài hơn. Không đâu. Thuốc thang chữa bệnh thì có nhiều, nhưng thọ mạng con người chưa chắc gì thọ hơn đâu nhé. Chính vì thế, phải chú ý câu này: “8(f)”: *Phàm phu khi lâm chung bị nghiệp khổ bức bách!*”.

Hôm nay, xin được nhắc đi nhắc lại chuyện khi lâm chung này, chứ không phải là lúc chúng ta ngồi giữa đạo tràng này. Ngồi giữa đạo tràng nếu cảm thấy khó chịu, chúng ta có thể xúc dầu cù-là phải không? Nhưng lúc lâm chung xin miễn nói chuyện xúc dầu cù-là đi, muốn xúc dầu cũng không xúc được nữa đâu. Xin thẳng thắn báo trước với chư vị như vậy.

“*Lúc lâm chung bị nghiệp khổ bức bách!*”. Hãy hỏi bác sĩ trong những bệnh viện thì biết rõ chuyện này. Trong bệnh viện thường xuyên thấy người bệnh bị nghiệp khổ bức bách. Khổ dữ lắm!... Đau dữ lắm!... Than thở không chịu được!... Thôi thì đành chích cho họ một mũi thuốc morphine cho im, chứ không còn biết làm gì hơn.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Nhưng người biết đạo một chút mới thấy chất morphine này tối nguy hiểm, tối nguy hiểm!... Chích vào rồi thì tâm thần mê man luôn, thôi chịu thua, không cách nào có thể tự chủ được, đành phải theo oán thân trái chủ dẫn đi con đường đọa lạc.

Chính vì thế, khi biết được Pháp Hộ-Niệm rồi, chúng ta mới nghĩ rằng, khi lâm chung, là lúc chuẩn bị xả bỏ báo thân đây, cái nghiệp khổ nó hành hạ thân xác chúng ta tới rã rời, tả toại, không dễ gì đứng đó để nói định, nói huệ, nói sáng, nói suốt nữa đâu. Xin thưa với chư vị, không dễ đâu, không có chuyện lý cao luận diệu mà dễ thành tựu đâu. Bao nhiêu định huệ, lý luận cao siêu đến lúc đó sẽ tiêu tan thành mây khói rồi, chỉ còn chăng là những gì khổ não, khổ đến mức không còn cách nào có thể thoát lên lời đây. Xin đừng sợ ý mà đứng đó lý với luận, cao với thấp... Khó lắm đó chư vị ơi!...

Chắc chắn trên thế gian này cũng có người niệm Phật đạt đến Tam-Muội, nghĩa là vào định rồi đấy. Có đấy! Nhưng hàng triệu người tu hành may ra mới có một người. Sự thành tựu được công phu này khó quá. Nhưng khi biết được sự bức bách khi lâm chung như vậy, đã dạy cho chúng ta một sự khôn khéo, là cẩn thận nhờ những người hộ niệm trợ duyên. Chư vị ơi!... Cánh tay mình đau rã rời, tự mình xoa bóp không được, nhưng nếu có người tới xoa cho mình một chút đỡ vả lắm đó. Cái lưng bị đau quặn thắt, nếu có người tới xoa giùm cho mình một chút, là cả một ơn huệ đó chư vị. Mình nhức đầu như búa bổ, lúc đó tự mình vô phương chống chọi,

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

nhưng có người giúp đỡ thì quý hóa vô cùng. Người hộ niệm sẽ đến cho mình những bài pháp vô giá đây. Pháp gì vậy?

- *Bác ơi! Cố gắng vùng lên Bác!... Niệm Phật lên Bác nhé!...*

Pháp đó chính là sự động viên tinh thần. Đơn giản vậy thôi. Còn lúc đó tự mình giải quyết, mấy ai được thoát nạn đây! Khó lắm chứ vị ơi!... Gia sự rối ren, thân thể đau nhức, tâm thần bấn loạn... Nếu bên cạnh có con cái, vợ chồng hiểu đạo một chút thì đỡ khổ cho mình biết chừng nào. Mà hầu hết thì sao đây? Trời ơi!... Mình thì đang nằm quay cuồng trong khổ đau, còn người chồng thì cứ lo nghĩ tới:

- *Bây giờ làm sao hé?*

- *Phải chôn chỗ nào đây hé?*

- *Kinh phí nhà quàng bao nhiêu hé?...*

Toàn tính toán những chuyện vô thường, không hề để tâm tới chuyện giải thoát khổ nạn cho nhau!... Rồi còn gì nữa? Con cái thì ôm nắm, khóc lóc, than thở...làm cho mình đau càng thêm đau, rồi càng thêm rối!... Đã bị rối rồi thì chịu thua, không còn cách nào có thể cứu thoát được.

“*Oán thân trái chủ trả thù đòi nợ rất nguy hiểm!*”. Trước đây, Diệu Âm có một người bạn, cha của người bạn đó trong khoảng 3 năm trước khi chết, ngày nào ông ta cũng lên trước bàn thờ tổ tiên ngồi rủ rủ, nói chuyện gì đó. Đứa cháu lên mời ông nội xuống dùng cơm, thì ông nói:

- *Các cháu đừng hỗn láo, Ông đang nói chuyện với ông Cố các cháu đây.*

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Người con lên mời, thì ông rầy la:

- *Các con đừng hỗn hào, cha đang nói chuyện với ông Nội, với bà Nội các con đây. Ông Bác các con cũng đang có ở đây luôn...*

Ông tiếp xúc với người chết suốt 3 năm trường như vậy, mà tất cả người trong gia đình cứ tỉnh bơ, không để tâm tới:

- *Ồ!.. Người già rồi, lú lẫn là chuyện thường tình.*

Xin thưa với chư vị, đây là hiện tượng oán thân trái chủ trá hình ga gẫm mà không hay. Nếu người trong gia đình đó biết Phật pháp một chút, tin Phật pháp một chút, có đi chùa thường xuyên, chỉ cần đem những chuyện này trình lại cho một vài vị Sư nghe, kể cho một vài vị đồng tu nghe... Cứ thành thực hỏi: “*Tại sao cha tôi lại có hiện tượng lạ lùng như vậy?*”. Nói với vài ba người đi... Người thứ nhất không biết, người thứ hai không biết, nhưng có thể người thứ ba sẽ biết. Nhất là hỏi đến những người biết hộ niệm, người ta sẽ hiểu rõ vấn đề liền, người ta sẽ bày vẽ cho phương cách giải tỏa vấn nạn này không khó khăn lắm đâu, có thể 3 ngày thì hết đây.

Ấy thế mà người cha bị nạn như vậy trong suốt 3 năm trường mà gia đình hoàn toàn không hay biết. Sau cùng ông bị bệnh rồi chết trong bệnh viện, bác sĩ báo cho biết đã chết 20 phút rồi mà người con trai chạy vào năn nỉ bác sĩ xin mượn cho được cái máy làm hô hấp, với tâm nguyện còn nước còn tát để cứu người cha. Anh ta đặt cái máy trên ngực

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

ông Cụ mà bấm nút: “Rầm!... Rầm!... Rầm!...” như vậy cả tiếng đồng hồ, làm bấm dập cả xác thân ông Cụ.

Chư vị thấy không? Ai làm cho ông Cụ này bị dọa đây? Chính con cái chứ ai khác đâu. Khi biết được Pháp Hộ-Niệm rồi, ta mới rõ ra những hành động này vô cùng kinh khủng, làm cho người ra đi bị nạn vô cùng đau thương mà hồi giờ mình không hay biết!...

Nhiều người cứ tưởng rằng Hộ Niệm là cái gì thấp thỏm, nên khinh thường mà cho rằng, ai chán đời muốn chết sớm thì kêu người hộ niệm tới giúp cho chết sớm. Không phải! Không phải! Đừng nên nói lời sai lầm!... Biết hộ niệm rồi ta mới thấy những gì cần nên làm, những gì cần phải bỏ. Chuyện này cần phải ngộ ra, ngộ sớm đi, nếu không thì bị nạn cả đấy, không thể nào có thể cứu vãn được đâu, chư vị ơi!...

Đừng vội vã nghĩ rằng mình tu hành như thế này thì sau cùng thoát được ách nạn dễ dàng nhé chư vị. Không đâu! Mình muốn thoát mà con cái không cho thoát. Mình muốn thoát mà đồng tu không cho thoát. Mình muốn thoát mà khoa học kỹ thuật gì đó không cho thoát. Mình muốn thoát mà xã hội này không cho mình thoát. Trăm sự vạn sự lôi kéo mình lại. Lôi tới đâu đây? Lôi xuống tam ác đạo mà không hay đấy.

Chỉ cần biết một Pháp Hộ-Niệm vãng sanh này mà chúng ta phát hiện ra những lỗi lầm vô cùng kinh khủng mà con người trước giờ cứ mặc nhiên làm, không một chút áy

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

náy trong tâm!... Vậy thì nay chúng ta hãy mạnh dạn nói những điều này ra, mau mau tìm cách chặn lại những điều sai lầm này lại để kịp thời cứu nhau. Thà rằng cứ để người ta âm thầm theo nghiệp báo của họ mà còn đỡ hơn một chút, vì đúng ra người ta có thể sinh lại làm người hoặc có thể sinh vào một cảnh giới đỡ hơn một chút, chứ vô ý cứ thấy người vừa chết thì nhào vào ôm, nắm, níu, kéo... bắt linh hồn người chết phải đọa xuống tận địa ngục thì quả thật quá kinh hoàng!...

Tình thương mà thiếu trí huệ, gây nên biết bao cảnh trạng thương tâm!... Khoa học mà thiếu giác ngộ đạo pháp, tạo nên biết bao sự khổ đau cho chúng sanh!...

Cần thấy rõ vấn nạn kinh khủng mà tìm cách cứu giúp nhau, không cứu nhau thì không những chỉ có chúng sanh đại nạn, mà xin thưa với chư vị, vạn ức người tu hành tìm đâu ra người thoát vòng sanh tử luân hồi để thành tựu đạo quả đây? Lý do tại đâu? Có phải do vì không biết Pháp Hộ-Niệm Vãng Sanh chăng?

Chính vì vậy mà Thiện-Đạo Đại Sư, Ngài là A-Di-Đà Phật tái lai từ đời nhà Tùy, tịch trong đời nhà Đường bên Trung Quốc, Ngài đã nhắc nhở cần phải hộ niệm, cần phải hộ niệm... Có hộ niệm mới giúp cho những người phạm phu, tội chướng sâu nặng này giữ được chánh niệm để được vãng sanh. Nếu không hộ niệm, khó có thể tìm ra một người thực sự giữ được chánh niệm để thành tựu đường tu hành. Mong chư vị hiểu cho chỗ này.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Sẵn đây thì cũng nói thêm về **Chánh-Niệm** một chút. Không nên nghĩ rằng Chánh-Niệm lúc nào cũng giống nhau. Không phải! Người tu Thiền có Chánh-Niệm của người tu Thiền, người tu Mật có Chánh-Niệm của người tu Mật, người niệm Phật có Chánh-Niệm của người niệm Phật. Chánh-Niệm khác nhau tùy theo mỗi pháp môn tu hành. Người ước nguyện khi tới ra đi làm sao lúc đó giữ được cái tâm không lo nghĩ, không sợ sệt, thì không cần lo nghĩ gì cả là Chánh-Niệm của họ. Người nghĩ việc thiện, họ có thể theo đường nghiệp thiện. Người muốn trở lại làm người, thì Chánh-Niệm của họ là giữ năm giới. Người muốn trở thành đấng Hiền Nhân Quân Tử, thì Chánh-Niệm của họ là tu nhân tích đức. Người có nguyện ước rằng khi ra đi được an lành là tốt, không bị đau khổ là được, thì Chánh-Niệm của họ chính là khi chết làm sao đừng để bị đau đớn, tức là, đơn giản hãy tặng họ một liều thuốc morphine là xong chứ không có gì khác hơn. Còn Chánh-Niệm của người niệm Phật chính là chí thành, chí kính niệm câu A Di Đà Phật, niềm tin vững vàng và tha thiết cầu vãng sanh.

Cho nên khi nói đến Chánh-Niệm, chúng ta phải hiểu rằng, Chánh-Niệm của người niệm Phật trong lúc lâm chung là làm sao phải nhớ câu A-Di-Đà Phật, thành tâm niệm câu A-Di-Đà Phật và tha thiết cầu nguyện vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, với lòng tin tưởng không được lay chuyển, không được xuống cấp, không được thoái tâm. Như vậy cái Chánh-Niệm của người niệm Phật chính là: Tín-Nguyện-Hạnh vững

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

vàng trong lúc lâm chung, chứ không phải chỉ có Tín-Nguyện-Hạnh bây giờ.

Ngài Thiện-Đạo nói, trong thời mạt pháp mà không hộ niệm cho nhau thì người niệm Phật tu hành dầu công hạnh có giỏi, nhưng sau cùng cũng khó giữ được chánh niệm để vãng sanh. Xin thưa với chư vị, cái từ “Mạt Pháp” ở thời của ngài Thiện-Đạo thực ra lúc đó là cuối thời tượng pháp mà thôi, chứ chưa hẳn là mạt pháp, vậy mà ngài đã đoán trước tệ nạn của thời mạt pháp rồi. Chính vì thế mà Ngài nhắc nhở rất nhiều, niệm Phật với lòng chí thành, chí kính rồi mà còn hộ niệm nữa thì **“Niệm Phật muôn người tu, muôn người vãng sanh”**.

Hiểu được như vậy, mong chư vị cố gắng lên, mỗi ngày chúng ta củng cố thêm một chút, hãy cùng với chư vị trên thế giới thi đua học tập. Họ ngày đêm nghiên cứu về Hộ Niệm, ta ở đây cũng mỗi ngày nói về Hộ Niệm. Nhất định chúng ta phải có được một cơ sở vững vàng để đi, từng bước, từng bước đi tới chỗ thành tựu. Hi vọng qua cái khóa trình này, tất cả chúng ta đều vững vàng cả.

Chư vị nghĩ thử coi, Phải chăng Pháp Hộ-Niệm này vừa cao, mà vừa đơn giản phải không? **“Một là tất cả, tất cả là một”**. Tất cả đều ở tại đây. Mong tất cả chư vị, quyết lòng một đời này vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

ĐỀ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (Tọa Đàm 012)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

Mấy ngày qua tôi nào mình cũng nói về Hộ Niệm, chư vị thấy chương trình này có lợi ích không?

- Có!
- Có thiệt không?
- *Thiệt có!*
- Thiệt có hả?...

Nếu chư vị thấy thiệt có lợi lạc thì hãy cố gắng loan truyền Pháp Hộ-Niệm này ra, may đâu có người gặp được cơ duyên này mà phát tâm tin tưởng, lo tu hành, chuyên tâm niệm Phật, chuẩn bị cẩn thận hộ niệm thì có đầy hi vọng được vãng sanh. Nếu một người có được sự hộ niệm mà chính họ không tin, chính họ chưa biết hộ niệm là gì, hỏi giờ lại không tu hành thì cũng khó được cứu độ lắm đấy! Xin thưa với chư vị, không phải hễ cứ được hộ niệm là được vãng sanh, không dễ dàng như vậy đâu.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Cho nên, nếu thấy có lợi ích thì mong chư vị hãy phổ biến Pháp Hộ-Niệm ra. Hi vọng nhờ sự phổ biến này mà tạo được duyên cho vài người vãng sanh. Chư vị cứ tưởng tượng đi. Mỗi người chúng ta chỉ cần giúp được 2 người vãng sanh thôi, rồi 2 người có duyên đó mỗi người hãy tìm cách phổ biến pháp này ra để giúp được 2 người nữa vãng sanh. Cứ 1 người giúp được 2 người vãng sanh, nếu bảo đảm được điều này, hình như rất nhiều chúng sanh được cứu rồi đấy. Công đức vô lượng, không nhỏ đâu.

Hôm nay, chúng ta tiếp tục nói phần **“Hộ-Niệm Tổng Quát”**, câu số 8, trang 13.

Phần 8(g): Người tu hành lâu năm thì không cần hộ niệm cũng được vãng sanh.

Đúng không chư vị? – [Sai]. Rất nhiều người cứ nghĩ rằng hễ có tu hành là được vãng sanh. Không! Không phải dễ như vậy đâu.

Thứ nhất là đường tu có vạn cách, điềm về có vạn phương. Chưa chắc gì một người tu hành lâu năm mà họ muốn vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Có thể là họ không biết về Tây-Phương Cực-Lạc, hoặc giả là họ không muốn vãng sanh về đó, mà lại muốn sinh lại làm người, muốn sanh lên cảnh trời, muốn tu cầu xin gia tài, điền sản, sự nghiệp gì đó, v.v... Có nhiều cảnh giới, có nhiều nơi chốn lắm. Một người tu hành mà không muốn vãng sanh Tịnh-Độ thì không thể nào vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc được.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Thứ hai là có nhiều người muốn vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, nhưng công phu niệm Phật chưa đủ, họ cứ lầm tưởng rằng hễ tu nhiều năm thì tự nhiên được vãng sanh. Xin thưa với chư vị, không phải như vậy. Muốn vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc thì làm sao người đó trong lúc xả bỏ báo thân vẫn giữ vững niềm tin vào Pháp Niệm Phật, ý nguyện vãng sanh của họ vẫn tha thiết, vẫn chí thành và họ phải niệm cho được câu “A-Di-Đà Phật”. Đây là điều khó khăn, chứ không phải đơn giản. Có nhiều người nghĩ rằng niệm 10 niệm được vãng sanh Tây-Phương thì quá dễ dàng, thành ra ỷ lại, cứ tưởng mình tu như vậy là ngon lành rồi, mỗi ngày tới đây theo thời khóa tu như vậy là đủ rồi. Xin thưa với chư vị, không đủ!... Làm sao người đó phải bảo đảm được rằng, lúc lâm chung vẫn còn tín tâm vững vàng, vẫn còn nguyện vãng sanh tha thiết, vẫn còn niệm câu A-Di-Đà Phật chí thành, thì khi tắt hơi họ đi thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc luôn. Còn nếu lúc đó bị chướng nạn chập chùng, thì coi chừng một câu “A-Di-Đà Phật” mà không biết niệm tiếng nào trước tiếng nào sau, một lòng tin thôi mà lúc đó không biết đường nào để tin nữa, chứ đừng tưởng rằng đơn giản nhé. Một khi tâm ý đã hải kinh, nhiều cảnh giới hải hùng đe dọa từng phút, từng giây... làm tâm hồn bấn loạn, sợ hãi, kinh hoàng rồi thì nhất định phải theo những cảnh giới xấu ác mà chịu ách nạn trong tương lai đấy.

Vậy thì không thể nói tu hành lâu năm thì được vãng sanh. Hoàn toàn không phải. Người thực hiện đúng pháp

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

vãng sanh mới được vãng sanh. Mong chư vị chú ý cẩn thận, đừng sơ ý.

Câu 8(h): Người niệm Phật đã được Tam-Muội thì có thể không cần đến hộ niệm, ngoài ra ai cũng cần đến hộ niệm.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Người niệm Phật đạt được “Tam-Muội”, tức là đã đạt được cảnh giới gọi là “Nhất-Tâm Bất-Loạn” đấy. Nếu niệm Phật đến cảnh giới nhất-tâm bất-loạn thì có thể chư vị không cần đến hộ niệm nữa. Thực tế có nhiều nơi người ta chủ trương phải niệm Phật đạt đến cảnh giới nhất-tâm bất-loạn, không cần hộ niệm. Điều này nên khuyến khích, cầu mong cho mọi người đều được cảnh giới nhất-tâm bất-loạn. Đã được nhất-tâm bất-loạn thì không cần đến hộ niệm nữa đâu. Hộ niệm chỉ cần cho những người yếu, những người dở, những người tệ, những người muốn nhất-tâm bất-loạn mà không thể nào chứng đắc cảnh giới này được.

Vì thế, nếu chúng ta cố gắng một thời gian quá lâu, quá lâu, nhưng tâm ý vẫn loạn động, lúc đau bệnh vẫn còn khổ sở, lúc thất nghiệp vẫn thấy khó khăn, gặp chuyện thế sự, sự đời, sự đạo gì đó vẫn làm cho mình phiền não... thì xin thưa với chư vị, phải chú ý đến vấn đề hộ niệm... Pháp Hộ-Niệm trở nên tối cần, không thể thiếu. Nếu không được hộ niệm thì nhất định khi xả bỏ báo thân không cách nào có thể thoát được ách nạn. Rất nhiều người tu hành khá lâu nhưng không

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

chú ý đến ách nạn của cận tử nghiệp nên khi xả bỏ báo thân đã lưu lại sắc tướng không tốt, tướng lành không hiện, đây là một triệu chứng báo cho biết rằng đời sau của họ phải chịu thảm thương rồi... Thật ra tu hành không phải đơn giản đâu, phải hiểu cho thấu mới hành đúng được, mới được thành tựu.

Khi đi hộ niệm cho một người mà sau 12 tiếng đồng hồ thăm thân thấy thoai tướng đẹp, thân thể mềm mại, sắc tướng tươi hồng, mình mừng lắm rồi đó. Xin thưa chư vị, mừng vô cùng rồi đó. Những tướng lành này không bảo đảm chắc chắn họ được vãng sanh, nhưng dù sao, ít ra họ cũng vượt qua được ba đường ác. Nghĩa là, Địa-Ngục, Nga-Quỉ, Súc-Sanh chắc chắn họ không bị vướng vào. Lấy điều này ra mà ấn chứng, mình hãy tự nghĩ thử, hồi giờ những người thân thuộc, bà con, vợ chồng, cha mẹ, anh em... của mình ra đi, liệu có người nào lưu lại được tướng lành chưa? Phải chăng hàng ngàn người đã chết không tìm ra một người hai người phải không? Xin đừng khinh thường nhé. Một, hai người lưu lại tướng lành không có, thì một ngàn người chết đó họ đã đi về đâu đây?... Giả sử nếu có 1, 2 người có chút tướng lành, thì 998 người kia bị nạn tam đồ rồi đấy phải không?... Hãy hiểu cho thấu thì mới thấy cái ách nạn của chúng sanh vô cùng kinh khủng!

Người sống thường hi vọng ở sự tu hành để tương lai bớt khổ. Nhưng thực tế khi chết rồi thì hầu hết bị đọa vào những cảnh giới vô cùng tối tăm mà họ không hay, tại sao vậy? Tại vì đường tu không vững, không biết đường giải thoát, đến lúc

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

lâm chung lại không có người biết hộ niệm đến dìu dắt, giúp đỡ, thành ra bị vướng nạn trùng trùng.

Xin thưa với chư vị, Pháp Hộ-Niệm đơn giản vô cùng, dễ dàng ứng dụng để cứu người thoát vòng nguy hiểm, nhưng nhiều người vẫn chưa có duyên để tin tưởng. Vì không tin nên lơ là. Vì lơ là chánh pháp nên mờ mịt đường giải thoát, rồi khi thấy người thân của mình ra đi với sắc tướng u ám, thân xác cứng đơ thì tự an ủi rằng đó chỉ là điều bình thường, sau đó rồi mặc sức mà nghĩ lên, nghĩ xuống, nghĩ đủ cách để dựng lên một mơ tưởng gì đó, hi vọng rằng người thân được giải thoát. Nhưng thực ra, biết Pháp Hộ-Niệm là đã có chỗ ẩn chứng cụ thể rồi, đó là, người nào ra đi mà thân tướng mềm mại, tươi hồng thì người đó mới có khả năng trở lại làm người. Còn nếu ra đi mà thân tướng cứng đơ, mặt mày xanh tái, sắc tướng hãi kinh... thì nhất định đời sau lấy lại thân người không được. Đúng là: **“Nhơn Thân Nan Đắc”**, lời Phật dạy không sai.

Chỉ vì không biết đường tu, không biết hộ niệm mà người chết đi không dễ gì lấy lại thân người đó thôi. Cho nên, xin thưa chư vị, Pháp Hộ-Niệm Chư Tổ đã nhắc đến hàng ngàn năm qua rồi, trong kinh điển Phật đã dạy hàng ngàn năm qua rồi mà đến nay nhiều người vẫn chưa biết, nay biết rồi có người vẫn lơ là, vì lơ là nên sự cứu độ chúng sanh vẫn còn gian nan. Thực sự đáng tiếc.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Câu 8(i): Người được hộ niệm nếu không được vãng sanh thì cũng hết bệnh.

Đúng không chư vị? – [Sai]. Câu này hoàn toàn sai. Câu này hoàn toàn sai. Có nhiều người nói rằng, kêu người ta tới hộ niệm, hộ niệm nhờ Phật gia trì cho mình hết bệnh. Nếu một người muốn vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc mà cứ thăm cầu hết bệnh, thì dầu cho có 1.000 người tới hộ niệm cho họ, họ ra đi thân xác cũng cứng ngắc, mặt mày cũng tái xanh, sắc tướng cũng không có gì vui tươi cả. Vì sao một đời niệm Phật mà sau cùng họ bị như vậy? Vì cả một đại pháp của Đức Thế-Tôn để cứu độ chúng sanh vãng sanh thành Phật, họ lại đem đại pháp đó vui dập vào cái thân xác bất tịnh này. Sai là sai chỗ này vậy. Phật dạy niệm Phật cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, Tín-Hạnh-Nguyện đầy đủ để vãng sanh, người ta lại cầu mong cho sống thêm, cho hết bệnh, vô tình đem cả một đại pháp của Đức Thế-Tôn cứu cái thân thức, linh hồn của người đó đời sau không chui vào hàng bàng-sanh, không bị lạc vào hàng ngạ-qui, không rơi xuống hàng địa-ngục, lại được vượt qua sáu đường luân hồi đi thẳng về Tây-Phương thành Phật, giờ đây họ lại áp dụng cái pháp đó để cầu cho cái thân này sống thêm, cho xác này khỏe mạnh. Vô tình, vì cái túi thịt chỉ còn vài ba ngày nữa là tới thời kỳ tan rã này, nếu không chôn thì thối rữa, mà cứ đem hết tâm lực vui dập vào đó nên sai lệch pháp tu. Vì đi sai nước cờ mà thất bại, vì lệch mất đường tu nên không được Phật lực gia trì.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Có những người cứ nguyện rằng: “*Xin Phật thương con, nếu thân mạng chưa hết thì cho con hết bệnh, nếu thân mạng này đã mãn kỳ, thì cho con vãng sanh cũng được...*”. Đây là lời nguyện “đưa đồ”, lời nguyện của những người không tha thiết muốn vãng sanh. Vì nguyện không đúng theo tông chỉ của Pháp Môn Niệm Phật nên thất bại. Vì ý nguyện sai lầm, cứ tưởng xin Phật cho mình hết bệnh thì mình sẽ hết bệnh, nên mất vãng sanh. Xin nhắc đi nhắc lại với chư vị, bệnh của mình là do nghiệp báo ứng hiện, nó có nhân quả của nó, vì mình tạo cái nhân chủng chẳng tốt, gọi là nghiệp nhân, có nhân thì có quả. Quả báo gây điều chướng ngại, nói chung là nghiệp chướng. Nghiệp chướng là nguyên nhân tạo ra bệnh khổ. Nếu mình cứ cầu xin Phật cho mình hết bệnh là điều sai lầm, vì đây là nhân quả của chính mình, tự làm tự chịu, chứ không phải Phật có quyền ban phước lành hay tạo nghiệp chướng cho chúng ta. Pháp Hộ-Niệm dạy rằng, quyết lòng niệm Phật cầu nguyện vãng sanh. Hãy coi thường cái bệnh đi, vì coi thường cái bệnh, vô tình từ cảnh bệnh khổ này thúc đẩy cho tâm lực của mình mạnh mẽ lên, nhờ tâm lực mạnh mẽ mà thắng nghiệp lực, giúp mình vượt qua ách nạn, theo nguyện lực mà vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc.

Nguyện lực mạnh sẽ thắng nghiệp lực, nghiệp lực thua thì nghiệp chướng phải lui, nghiệp chướng lui thì có bệnh mà hình như không bệnh. Đó là đạo lý “**Vạn Pháp Duy Tâm Tạo**”, chứ không phải cầu xin hết bệnh mà được hết bệnh.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Mong chư vị hiểu được điểm này mà quyết lòng niệm Phật cầu sanh Tịnh-Độ. Mỗi ngày mình nhắc nhau một chút, cần nắm vững tông chỉ của Pháp Môn Niệm Phật để cho một đời này vãng sanh thành đạo!

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM

(Tọa Đàm 013)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

Hôm nay, chúng ta nói đến trang 13.

Câu 9: Người phát tâm hộ niệm vãng sanh cần nghiên cứu những gì?

Mấy ngày qua, chúng ta thường nhắc nhở hãy cố gắng nghiên cứu Pháp Hộ-Niệm, thì hôm nay chúng ta bàn đến chuyện nghiên cứu. Mình sẽ nghiên cứu gì đây?

Câu 9(a): Nghiên cứu tất cả những Pháp Hộ-Niệm để tổng hợp và rút tĩa ưu khuyết điểm.

Đúng không chư vị? – [Sai]. Hôm trước, chúng ta cũng đã nói rồi, mỗi pháp môn tu đều có một hướng đi riêng và cách thực hành riêng, nên có những Phương Pháp Hộ-Niệm khác nhau, chứ không phải các Pháp Hộ-Niệm đều giống nhau. Chính vì thế, nếu muốn vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc, thì chúng ta không thể nào nghiên cứu tất cả những Pháp Hộ-Niệm khác để tổng hợp lại và rút tĩa ưu khuyết điểm được. Mỗi phương pháp tu người ta hướng dẫn đi về một đường riêng. Ví dụ như người tu pháp gọi là Nhân-Thiên, thì suốt cả cuộc đời tu hành của họ đều nhắm tới là làm sao trở

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

lại làm người hiền-nhân, quân-tử trong đời sau. Một pháp hướng dẫn trở lại làm người, hoặc sinh lại trong ba đường thiện của lục đạo luân hồi, thì không thể nào chúng ta nghiên cứu pháp đó rồi nhắc nhở người bệnh khi ra đi hãy trở lại làm người mà đúng với Pháp Hộ-Niệm vãng sanh được. Xin nhớ cho kỹ.

Vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc là vượt qua sáu đường sinh tử luân, tức là vượt qua luân cõi Nhân, cõi A-tu-la, cõi Thiên. Vượt qua được sáu đường sinh tử luân hồi, thì mình mới thoát được nạn sanh sanh tử tử. Có rất nhiều Tôn-Giáo chú tâm tu hành cầu sanh về một cảnh Trời. Xin thưa với chư vị, về một trong những cảnh trời thì Phật-Giáo chúng ta gọi là đi về ba đường thiện trong lục đạo luân hồi, chứ chưa thoát khỏi sanh tử luân hồi đâu. Những người tu Thiên nếu vượt qua Vị-Đáo-Định, tức là bắt đầu chứng được Sơ-Thiền, thì họ có thể sinh vào cảnh trời Sơ-Thiền Sắc-Giới. Nếu công phu đạt đến Nhị-Thiền, Tam-Thiền, Tứ-Thiền thì họ sinh vào bốn cõi trời thuộc Sắc-Giới Thiên.

Kinh Phật nói như vậy, chứ thực ra đây là pháp tự lực tu chứng, không phải là dễ dàng mà được sinh về các cảnh trời Sắc Giới đâu chư vị. Ví dụ như vào thế kỷ 20 ở bên Trung Quốc có một vị Hòa Thượng, Ngài tu về Thiền-Định, Ngài đạt được mức Thiền Định rất tuyệt vời. Khi nhập định, thường thường Ngài ngồi trong định cỡ 2-3 tháng trường mới xuất định. Ở đây chúng ta tìm một người mà ngồi thiền được vài ba giờ thì đã bắt đầu nể rồi, người nào ngồi được một

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

ngày thì mình nên cúi đầu sát đất để kính phục rồi. Những công phu này dễ gì có được. Nhưng lão Hòa Thượng Hư-Vân, Ngài ngồi trong định 2-3 tháng liền là chuyện hết sức bình thường. Có những chuyện kể lại rằng, khi Ngài tu trên núi trong một cái chòi tranh đơn sơ, Ngài ăn uống cũng rất đơn sơ. Có lần Ngài nấu một nồi khoai lang, đang lúc nấu thì Ngài nhập định luôn. Ngồi trong định một mình, không ai đánh thức, Ngài cứ tiếp tục ngồi trong định bên cái bếp đó, định suốt như vậy. Sau đó có người phát hiện ra mới dùng khánh đánh thức Ngài dậy. Khi Ngài xả thiền thì thấy cái nồi khoai lang meo đã lên cao mấy tấc. Tức là, thời gian Ngài ngồi trong định trải qua 2-3 tháng trường. Những chuyện này rất bình thường đối với Ngài.

Tâm của Ngài rất thanh tịnh. Có những lần Ngài đi trong đêm tối mịt mù, hoàn toàn không đèn đuốc mà Ngài thấy cảnh vật sáng rõ như ban ngày. Mức công phu của Ngài thật quá tuyệt vời! Có một lần Ngài đi xuyên qua khu rừng trong đêm tối, thì có một vị trong làng đi ngược về gặp Ngài mới hô lên: “Ủa!... Sao Hòa Thượng một mình đi xuyên qua rừng trong đêm tối mà không có đèn đuốc gì cả vậy? Làm sao Ngài thấy đường đi?...”. Khi người đó hô hoán lên làm cho Ngài giật mình, vừa giật mình thì tự nhiên trời đất tối thui. Tức là, với mức định thâm sâu, Ngài có thể thấy suốt qua màn đêm đen tối.

Xin thưa với chư vị, ấy thế mà khi Ngài tịch, Ngài chỉ sanh về cảnh trời Đâu-Suất, là cảnh trời thứ tư trong Dục-

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Giới, chưa vào được Sắc-Giới Thiên. Chư vị thấy đó, cái mức tu của Ngài phi thường như vậy mà vẫn chưa vào được Sắc-Giới Thiên.

Thế mới biết những pháp tu này khó quá! Nếu chúng ta sơ ý đem những phương pháp tu tự lực mà ứng dụng để hộ niệm thì sai với Pháp Hộ-Niệm vãng sanh, làm cho người niệm Phật không thực hiện được đường vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Chính vì thế cần phải nghiên cứu cho đúng, nghiên cứu cho thẳng. Không nên nghiên cứu rộng khắp vì rất dễ lệch mất đường vãng sanh Tịnh-Độ.

Câu 9(b): Nghiên cứu nhiều Pháp Hộ-Niệm rồi chọn một pháp tâm đắc để hộ niệm cho người ta vãng sanh.

Đúng không chư vị? – [Sai]. Câu trước là nghiên cứu rất nhiều Pháp Hộ-Niệm, rồi tổng hợp lại tạo ra một phương pháp chung bao gồm tất cả những Pháp Hộ-Niệm khác nhau, thì mình đã không chấp nhận được, vì mỗi phương pháp dẫn đi một đường khác nhau, không thể cùng một lúc đi nhiều đường khác nhau được. Bây giờ, câu này ý nói mình nghiên cứu tất cả những pháp môn, rồi chọn lấy một pháp tâm đắc nhất với mình để hộ niệm cho người vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

Thì xin thưa rằng, tìm một phương pháp tâm đắc để mình tu theo pháp môn đó, đi theo cảnh giới đó thì được, chứ không thể nói tìm một pháp môn tâm đắc với mình để ứng dụng hộ niệm cho người ta vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

được. Ví dụ như bên Mật-Tông người ta có pháp hướng dẫn thân-trung-âm đi qua nhiều cảnh giới rất huyền hóa, nếu thích những cảnh giới đó chúng ta hãy tới tu chung với họ thì được, chứ đem phương pháp đó ứng dụng để hộ niệm cho người vắng sanh thì nhất định bị lạc đường.

Trong lần đi qua Mỹ vừa rồi, có một vị nghiên cứu về pháp “Hộ-Niệm Thân-Trung-Âm”, đã viết ra 2 tập sách rất dày. Nhìn qua mục lục thôi đã thấy ngay có hàng trăm cảnh giới vô cùng huyền ảo. Xin thưa thực rằng, bây giờ đây mình chưa thấy cảnh giới nào hết, nhưng chỉ đọc qua một vài cảnh giới trong đó thôi mà mình đã bị rối ròi, thì làm sao có đủ khả năng dẫn dắt người khác đi qua cả hàng trăm cảnh giới như vậy?... Một người muốn vắng sanh mà bị lạc vào đó thì làm sao thoát ra? Chính vì nhìn thấy vấn đề này, nên Diệu Âm thâm nghĩ rằng chính người dẫn dắt cũng có thể bị lạc luôn trong đó khó ra được, huống chi người chết là hàng phàm phu mê mờ bị lạc vào đó mà để gì thoát ra để vắng sanh.

Pháp Hộ-Niệm vắng sanh dẫn dò người bệnh cần tránh xa những cảnh giới huyền hóa đi. Những cảnh giới vô thực như chiêm bao, mộng mị, ác mộng, v.v... hãy cho đó là không thực, là hão huyền. Hãy tránh xa đi, đừng để ý tới. Để chi vậy? Để tâm định lại, một lòng một dạ nhìn ảnh tượng A-Di-Đà Phật, niệm A-Di-Đà Phật, cầu A-Di-Đà Phật đến tiếp dẫn vắng sanh là vững vàng nhất.

Xin nhắc lại, tất cả mọi cảnh giới nào khác hiện ra nhất định đừng để ý tới, đừng sợ, đừng mừng, đừng vui, đừng

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

chạy theo... Trong cuộc tọa đàm “**Hộ-Niệm Chú Ý**”, Diệu Âm nói rất rõ vấn đề này. Dặn dò người bệnh khi thấy bất cứ hiện tượng nào hiện ra như: thấy cọp, thấy beo, thấy rắn, thấy rết, v.v... cứ mặc kệ chúng, đừng sợ. Thấy nước, thấy lửa, thấy lạnh, thấy nóng, thấy giông, thấy bão, v.v... cũng mặc kệ, đừng sợ. Thấy Phật, thấy Bồ-Tát, thấy Ma, thấy Quỷ... cũng cứ tự nhiên, đừng sợ. Nhất định phải nhớ cho kỹ những điểm này, để định được tâm, niệm chắc câu Phật hiệu cầu vãng sanh mà mình đi vãng sanh. Nếu không chú ý điều này thì sẽ bị sơ suất, lỡ chui vào những cảnh giới huyền hóa đó rồi, thì khó bề gỡ ra được.

Hộ niệm thân trung ấm, có nghĩa là việc làm trước một người đã chết rồi. Đây là vấn đề thuộc về cầu siêu, chứ không phải là hộ niệm. Hộ Niệm là hướng dẫn cho người còn sống biết cách thực hiện pháp vãng sanh, chứ không thể chờ cho người ta chết rồi mới hộ niệm. Rõ ràng là vị đó đã nghiên cứu nhiều Pháp Hộ-Niệm, rồi tìm ra một pháp gọi là tâm đắc với mình đấy, nhưng tâm đắc này là giúp đỡ cho người đã chết rồi hưởng được một sự lợi lạc nào đó, chứ không phải thẳng đường vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

Xin thưa với chư vị, nhiều khi nghiên cứu trên sách vở mình nói một cách vô tư, chứ khi chính mình đối diện với những cảnh giới đó rồi thì tâm thần cũng tán loạn, hãi kinh luôn, làm sao bảo đảm rằng mình đủ sáng suốt dẫn dắt người khác vượt qua ách nạn? Chính vì thế, nghiên cứu tự tìm ra một pháp tâm đắc để áp dụng hộ niệm cho người vãng sanh

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

thì không đúng pháp, dễ dàng hướng dẫn người ta đi lạc đường.

Xin chư vị nhớ cho, khi nằm xuống là lúc tâm hồn của chúng ta dễ bị tán loạn, dễ rơi vào những cảnh giới vô cùng kinh hoàng, hãi hùng. Hãy cố gắng định cái tâm lại, hãy giữ tinh thần trước bất cứ một cảnh giới nào ứng hiện ra. Nghĩa là, đừng nghĩ tới, đừng nhìn tới, đừng lo tới, đừng mừng, đừng sợ, cứ một lòng cất lời niệm “A-Di-Đà Phật”, nhìn kỹ tám hình A-Di-Đà Phật đang treo trước mặt, thành khẩn cầu Ngài đến tiếp độ ta về Tây-Phương Cực-Lạc, thì tự nhiên chư vị sẽ an tịnh trong quang minh phổ chiếu tiếp độ của Phật A-Di-Đà, chư Thiên-Long Hộ-Pháp sẽ ứng trực bên cạnh bảo vệ cho chư vị liên.

Muốn được định cái tâm trước những cảnh giới hãi hùng, thì bắt đầu từ bây giờ chư vị phải nghiên cứu cho kỹ Pháp Hộ-Niệm vãng sanh của Tịnh-Độ-Tông, nắm cho vững Pháp Hộ-Niệm vãng sanh, đừng nên đi lang thang nhiều quá. Đi lang thang thì chết!... Đi lang thang thì tiêu!... Rõ ràng Pháp Hộ-Niệm vãng sanh đã dạy cho chúng ta tất cả những điểm cần thiết phải làm rồi, không còn sợ bị lạc đường nữa.

Với pháp môn Niệm Phật, Phật dạy chúng ta hai chữ “Nhất Tâm”. Càng chuyên chừng nào, càng vững chừng đó. Những người mà nay tu cách này mai tu cách kia, nay học cái này mai học cái nọ... đến cuối cùng họ sẽ rơi vào chỗ hoang mang vô định! Vì niềm tin không vững nên sức định không có. Sức định không có nên bám trụ không được. Nghĩa là

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

cuối cùng sẽ chơi vơi như đứng giữa vạn nẻo đường, phân vân, do dự. Khi đối diện với sự thực phũ phàng rất cần đến định lực, nhưng lúc đó tâm lực lung lay như cây gốc trồng quá cạn, ngã nghiêng đủ chiều, dễ dàng bị cảnh giới lôi đi theo đường đọa lạc. Trong những cảnh giới đó, oán thân trái chủ vô cùng dễ sợ! Vô cùng dễ sợ!...

Hiểu được như vậy, xin chư vị cần lập chí vững vàng. Ngày nào rảnh thì nên tới đây tu hành, niệm Phật thường xuyên tập lấy công phu. Càng nhiều công phu mình càng có sức định, càng nhiều công phu mình mới dự trữ được cái vốn liếng chịu đựng. Nếu có chút bệnh hoạn gì xin chư vị hãy bình tĩnh chấp nhận cái bệnh đó đi, vui vẻ với cái bệnh đó đi, để chúng ta tập cái sức đề kháng trước bệnh hoạn, tập cái sức đề phục nghiệp chướng. Hãy chuẩn bị trước đi, đừng thấy đau một chút thì than lên than xuống, khổ một chút thì buồn tới buồn lui, bệnh một chút thì cứ lạy Phật cầu xin hết bệnh... Làm như vậy là cách huân tu vô cùng sai lầm, nó sẽ trở thành thói quen, thành tập khí, thành một thứ phản xạ tự nhiên đưa mình đến chỗ đại nạn. Nên nhớ cho, người đến lúc sắp chết, ít khi nghĩ rằng mình sắp chết, vì nghĩ mình còn sống thêm nên cứ van vái cầu Phật phù hộ cho mình hết bệnh... Niệm Phật để cầu hết bệnh, thì đành phải mất vãng sanh vậy.

Chính vì thế mà chúng ta cần chuẩn bị trước, tu phải hiểu cho thấu lý, hành cho đúng sự, cố gắng tu tập công phu cho vững vàng, rồi khi gặp phải bệnh hoạn mình nên thể hiện tâm thái chấp nhận tự nhiên: “À!... Mình là phàm phu tục tử,

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

làm nhiều điều sai lầm tạo nhiều nghiệp chướng, nên giờ đây nhận lấy bệnh khổ. Thôi chấp nhận. Bây giờ mình thọ khổ thì lúc lâm chung bớt khổ...”.

Hãy tập chấp nhận hiện thực, tâm hồn thoải mái đón nhận thì ta lợi dụng được cơn khổ này để trả đi một số lớn nghiệp chướng, bên cạnh đó thành tâm niệm Phật, cầu nguyện vãng sanh nghiệp chướng sẽ tiêu mòn một cách tự nhiên, chứ không phải niệm Phật cầu hết bệnh, cầu tiêu nghiệp là nghiệp chướng tiêu trừ đâu nhé.

Hiểu được lý đạo này, tâm chúng ta sẽ vững vàng để thực hiện đường vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

ĐỀ HIẾU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM

(Tọa Đàm 014)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

Mỗi đêm, chúng ta học hỏi nhau về Hộ Niệm. Thì hôm nay, Diệu Âm xin báo cho chư vị một tin vui! Người dì của bác sĩ Phi đã ra đi rất là viên mãn, vô cùng viên mãn. Bà dì này cũng có chút duyên với Diệu Âm. Diệu Âm có khai thị, hướng dẫn cho bà Cụ trước khi ra đi, và ngày hôm nay, sau khi ra đi, Diệu Âm vẫn tiếp tục khai thị cho bà Cụ. Nói chung cuối cùng rất là tốt. Phi đang có mặt tại Việt Nam, chắc vui mừng lắm.

Chư vị thấy không? Rõ rệt là Pháp Hộ-Niệm đã cứu người trước mắt. Nếu không biết cách hộ niệm, làm sao Phi có thể cứu được người Dì đây? Vì gia đình của Phi nghiên cứu rất kỹ về Hộ Niệm, quyết lòng, quyết dạ một đường đi, nên gia đình hộ niệm cũng có phần vững vàng. Chính cuốn sách này đã được Phi viết lời tri ân, đúng là lời tri ân có giá trị, đã cứu được một người Dì ra đi vô cùng tốt đẹp.

Tu theo pháp môn nào chúng ta nên theo cho trọn vẹn một pháp môn. Cần chọn lựa cho vững để hạ thủ công phu. Pháp Môn Niệm Phật rõ ràng cứu người đã có chứng minh cụ thể, rất hợp với căn cơ của đại chúng, và đây là pháp của Đức

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Thích-Ca Mâu-Ni Phật tuyển chọn cho chúng ta. Phật dạy, thời mạt pháp chỉ còn niệm Phật mới thành tựu, mà Pháp Hộ-Niệm là pháp hướng dẫn cho người niệm Phật làm cho vững, hành cho đúng, tu cho chính xác, thực hiện cho kịp thời Pháp Môn Niệm Phật để vãng sanh.

Hôm qua chúng ta nói, người hộ niệm mà nghiên cứu tất cả những Pháp Hộ-Niệm để tổng hợp lại, tìm ra ưu khuyết điểm thì sai chứ không đúng, vì mỗi pháp môn có một hướng đi riêng, mỗi Pháp Hộ-Niệm có một sự khai thị riêng và dẫn dắt chúng sanh về một cảnh giới riêng. Nên nhớ, ưu điểm của đường này chưa chắc sẽ thuận lợi cho đường kia, thành ra không thể nào rút ưu khuyết điểm được. Phật dạy, tất cả đều do tâm chúng ta quyết định lấy. Đi đường nào chúng ta phải đi một đường cho thật vững, không nên hiếu kỳ, gặp pháp nào hay ho cũng nghiên cứu, coi chừng sau cùng rất khó cứu được một người thành tựu đấy.

Hôm qua chúng ta cũng nói một điểm nữa là: “*Cần nghiên cứu nhiều Pháp Hộ-Niệm, rồi chọn ra một pháp môn tâm đắc để hộ niệm cho người ta vãng sanh*”, thì câu này cũng sai luôn. Vì rõ rệt là chúng ta quyết định đi thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc, thì chúng ta phải nói thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc, chứ không thể cầu sanh về bất cứ một cảnh giới nào khác. Vậy thì chúng ta không có tâm đắc nào khác ngoài Pháp Hộ-Niệm vãng sanh của Tịnh-Độ-Tông, vì chính Tịnh-Độ-Tông hướng dẫn chúng sanh quy tụ thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc, còn những pháp môn khác thường không

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

hướng dẫn vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc, mà dẫn về những cảnh giới khác, hoặc là phá nghiệp, hoặc cầu tìm phước báu, hoặc theo nghiệp thọ báo... Cho nên, người nào quyết định muốn đời này vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc thì chỉ nên nghiên cứu Pháp Hộ-Niệm của Tịnh-Độ-Tông mới chính xác.

Thành ra, nghiên cứu nhiều pháp môn rồi chọn một pháp tâm đắc để hộ niệm cho người vãng sanh là sai chứ không thể đúng được! Hôm qua, mình đã chứng minh rõ rệt rồi. Hôm nay xin đi tiếp đến mục khác.

Câu 9(c): Người nghiên cứu nhiều Pháp Hộ-Niệm khác nhau thường bị mê lung, không có định hướng thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Khi nghiên cứu nhiều quá, thì tâm ý sẽ mê lung. Lấy gia đình Phi ra làm ví dụ, giả như gia đình này nghiên cứu đủ pháp: Mật, Hiển, Thiền, Tịnh... đều nghiên cứu hết, thì chắc rằng cuối cùng sẽ ứng dụng đủ cách, không có cách nào thuần thực, thì làm sao cứu được bà Cụ Trần Thị Nãi này? Trước khi bà Cụ ra đi có hiện tượng oán thân trái chủ báo hại đến trọn mắt lên, một trạng thái kinh hoàng! Hình ảnh đó Phi có chụp lại và đưa cho Diệu Âm xem. Gia đình có nhờ Diệu Âm khai thị, và thật may mắn cho bà Cụ, sau khi khuyến tấn thì bà Cụ dịu lại, hiền lại... Người ta báo rằng sau đó bà Cụ nằm im, không nói, không giẫy dụa nữa, và bắt đầu niệm Phật... Rõ ràng, bà Cụ này

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

đúng là có duyên, thật sự có duyên. Chư vị thấy đó, Diệu Âm không nghiên cứu nhiều, không nói lý đạo gì cả, chỉ thành tâm điều giải và khuyến tấn cho Cụ yên tâm thôi. Nếu nghiên cứu nhiều quá, thì không đi thẳng vào trọng tâm của Pháp Hộ-Niệm vãng sanh, không thành tâm điều giải thì khó mà giúp cho một người vượt qua những chướng nạn đó để vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc được.

Hôm qua, mình đưa ra một ví dụ, một người nghiên cứu về Pháp Hộ-Niệm thân-trung-âm. Nếu dẫn dắt đi vào những cảnh giới thân-trung-âm thì nhất định bà Cụ này trở ngại liền, tại vì bà Cụ đang đối diện với những cảnh hãi hùng, mà còn nói lên cảnh giới hãi hùng nữa thì nhất định tiêu rồi!...

Pháp Hộ-Niệm của Tịnh-Độ-Tông rất đơn giản, ta phải đem sự đơn giản đó mà khuyến tấn bà Cụ:

- Cụ ơi! Tất cả mọi cảnh giới đang hiện ra chỉ là giả huyễn, Cụ buông đi, bỏ đi, không thèm để ý tới... Không lo! Không sợ! Không buồn! Không để ý tới làm chi nhé. Cứ nhiếp tâm lại, nhìn tám hình A-Di-Đà Phật, niệm A-Di-Đà Phật cầu vãng sanh là được.

Rõ ràng, ta đang gỡ rối cho bà Cụ từ chỗ hoang mang thấy đủ điều bây giờ còn lại chỉ có hai vấn đề: Một là A-Di-Đà Phật, hai là những hiện tượng khác. Hiện tượng gì khác là giả, là huyễn, là mộng... hãy bỏ đi, hãy quên đi. Chỉ một lòng chờ A-Di Đà Phật đến thì theo Ngài vãng sanh. Nếu sợ ý chúng ta dẫn dắt vào những cảnh giới trong thân-trung-âm: À!... Đi qua cảnh quỷ này... Đi qua cảnh địa ngục nọ... Đi qua

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

cảnh súc sanh kia... Đi qua hết cảnh này đến cảnh nọ thì tiêu rồi, còn cách nào nữa để thoát nạn khi bà Cụ cứ tiếp tục chìm trong những hiện tượng hãi hùng đó.

Nói thẳng rằng, người bình thường như thế này mà rơi vào trong đó còn khó gỡ ra, huống chi là người đang bị khủng hoảng trong cơn bệnh yếu. Điều này quá rõ ràng rồi phải không?

Chính vì thế, khi biết được bà Cụ bị nạn như vậy, lúc đó đã vào nửa đêm, qua điện thoại thôi mà Diệu Âm nói rất lớn, rất mạnh, để cho bà Cụ tỉnh lại, vững tâm lại, không còn sợ nữa. Diệu Âm khuyên bà Cụ hãy mở mắt ra, nhìn những người đang hộ niệm bên cạnh mình, con cháu đang cầm tay mình bảo vệ cho mình mà yên tâm đi. Tất cả những điều gì làm mình sợ hãi chỉ là ác mộng mà thôi, không có gì trở ngại, đừng nên lo sợ nữa... Cũng cố tinh thần thì tự nhiên bà Cụ tỉnh ra, hiền lại, ánh mắt trong xanh... và bắt đầu niệm Phật.

Chư vị thấy đó, trải qua một cuộc hộ niệm, chúng ta có thêm một kinh nghiệm. Tất cả những kinh nghiệm này đều nằm sẵn trong Pháp Hộ-Niệm hết. Diệu Âm cứ lấy những qui tắc trong Pháp Hộ-Niệm ra mà hướng dẫn cho nhau, quần đi quần lại cũng bấy nhiêu đó thôi chứ không có gì khác hơn. Nếu cứ lang thang những lý cao luận diệu thì lời không mạnh, ý không chuẩn... thì khó có thể hóa gỡ được chướng ngại của người bệnh. Hóa gỡ không được thì nhất định người đó bị nạn..

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Chúng ta nên nhớ rằng, vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc không phải là phá nghiệp, đoạn nghiệp, diệt nghiệp để vãng sanh, mà được vãng sanh là nhờ sự ủng hộ làm cho tinh thần người bệnh vững lên, niềm tin kiên cường hơn, ý chí vãng sanh tha thiết hơn. Nhờ tâm lực mạnh mẽ đó mà họ vượt qua các cảnh giới của nghiệp chướng, của oán thân trái chủ chướng, và họ theo cái nguyện lực mạnh mẽ đó mà được vãng sanh.

Xin chư vị hãy nắm vững lý đạo này để khi chính mình nằm xuống, mình không còn bị phân tâm đối với những cảnh giới gì đến với mình. Ma quỷ đến, mình không sợ!... Bồ-Tát nào đến, mình cứ tự nhiên!... Đừng tham chấp bất cứ cảnh giới gì khác nhé. Nếu tâm ý vững vàng như vậy, thì bất cứ một người nào đến nhắc nhở: “*Cụ ơi!... Cụ niệm Phật đi. Tất cả những cảnh giới nào khác hiện ra, đừng bao giờ để ý tới nhé...*”, tự nhiên trở thành một lời khai thị sắc bén. Mình đã huân tu chuyện này rồi, vừa nghe có người nhắc nhở, làm ta giật mình tỉnh ngộ, định lại tinh thần, chủ động niệm Phật không còn hoang mang nữa, bao nhiêu chướng ngại tự nhiên giải tỏa, trả lại trạng thái an lành cho mình niệm Phật.

Vậy thì, nếu chư vị muốn vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc, thì đừng nên tham cầu học hỏi nhiều thứ quá, cũng đừng nên sợ ý mà quên nghiên cứu kỹ Pháp Hộ-Niệm vãng sanh. Hi vọng khi trải qua khóa trình này, chư vị có thể nắm biết vững vàng phương pháp cứu người vãng sanh này vậy.

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

“Nghiên cứu nhiều Pháp Hộ-Niệm khác nhau, thường tâm hồn bị chao đảo, phân vân, do dự, không có định tâm sẵn về Tây-Phương Cực-Lạc”. Đứng đây. Đến lúc lâm chung chúng ta đối diện với những cảnh hãi hùng, bệnh khổ, oán thân trái chủ... Xin thưa với chư vị, nếu chúng ta không thể tự chủ được, tâm hồn sẽ tán loạn, thôi đành chịu thua, không cách nào có thể cứu vãn được.

Câu 9(d): Phải nghiên cứu thật kỹ Pháp Hộ-Niệm của Tịnh-Độ-Tông là đủ, vì chỉ có Pháp Hộ-Niệm của Tịnh-Độ-Tông mới hướng dẫn đi thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Đây là điều khá rõ ràng. Ví dụ, nếu như gia đình Phi hồi giờ thích nghiên cứu đủ thứ hết, ưa lý luận lung tung, thì nhất định bà Cụ sẽ lạc đường, khó có thể cứu vãn được. Nhưng vì gia đình một lòng một dạ quyết chí hộ niệm cho bà Cụ vãng sanh, nhờ thế mà trải qua nhiều biến chuyển sau cùng vẫn thấy được sự hiệu quả rõ rệt của Pháp Hộ-Niệm, những lời khai thị vững vàng đã vực cái tâm của người bệnh dậy. Thật là tuyệt vời! Đúng là một pháp cứu tinh giúp người thoát nạn, thay vì họ phải rơi vào những cảnh giới vô cùng hãi hùng, vô cùng khủng hoảng để chịu nạn vạn kiếp, thì giờ đây họ thoát qua những cảnh dọa lạc khổ đau, vãng sanh Tịnh-Độ thành đạo. Tất cả thành quả có được, chính do từ Pháp Hộ-Niệm này ban cho, chứ có gì khác hơn.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Xin thưa với chư vị, mục đích chính yếu chúng ta tu hành là để làm chi đây? Thoát ly sanh tử luân hồi phải không? Vậy thì khi chúng ta rời cái thân nghiệp báo này, nhớ đừng nên lượm cái thân trong lục đạo luân hồi nữa nhé. Muốn vậy, thì phương Pháp Hộ-Niệm này thực tế đang từng ngày từng ngày cứu người vãng sanh thoát vòng sanh tử đấy.

Một phàm phu như chúng ta, nếu không tu đường vững vàng, nhất định khó có hi vọng thoát nạn. Vãng sanh không phải quá đơn giản đâu, đừng nghĩ rằng mình sẽ an nhiên tự tại ngồi như thế này ra đi vãng sanh đâu nhé, một vạn người may ra có một người đấy, đừng nên vọng tưởng!... Còn biết nương theo Pháp Hộ-Niệm, một vạn người làm được như vậy coi chừng vạn người được vãng sanh đấy chư vị. Phải đi con đường rộng độ chúng sanh. Cánh cửa giải thoát mở rộng thênh thang, quyết đi thì tới. Hãy đi cho vững, đừng nên sợ ý mà tự mình làm kẹt cho mình đấy. Cho nên muốn cứu được một người vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, chúng ta phải nghiên cứu Pháp Hộ-Niệm của Tịnh-Độ-Tông mới được.

Xin nhắc rõ, Tịnh-Độ-Tông, chứ không phải là Tịnh-Tông Học-Hội. Có nhiều người nhầm lẫn rằng Tịnh-Độ-Tông là Tịnh-Tông Học-Hội. Không phải!... Ví dụ như, Niệm Phật Đường của chúng ta cũng là một cái Hội, gọi là “A-Di-Đà Hội”, (A-Di-Đà Association). A-Di-Đà Hội của chúng ta lập lên hội tụ lại một số đồng tu cùng nhau quyết lòng thực hiện pháp tu của Tịnh-Độ-Tông, chứ không phải Tịnh-Độ-Tông là A-Di-Đà Hội. Còn Tịnh-Tông Học-Hội cũng là một cái Hội

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

của người Hoa lập ra hướng dẫn đồng tu niệm Phật vãng sanh Tây-Phương Tịnh-Độ mà thôi.

Cho nên Tịnh-Tông hay Tịnh-Độ-Tông, là một tông phái trong Phật giáo, được Phật lưu lại, còn Tịnh-Tông Học-Hội là một cái hội của người Hoa, mới thành lập vào thế kỷ thứ 20 tới nay, để đồng tu niệm Phật theo tông chỉ của Tịnh-Độ-Tông. Chúng ta cần phân biệt rõ danh từ, không nên nhầm lẫn.

Rồi, một điểm nữa. *Câu 9(e): Phải nghiên cứu Pháp Hộ-Niệm của Tịnh-Độ-Tông, nhưng cần nên bổ túc thêm những sáng kiến mới.*

Đúng không chư vị? – [Sai]. Pháp Hộ-Niệm nguyên gốc đơn giản, nhiều người lại muốn làm cho phong phú hơn, nên thích bổ túc thêm những sáng kiến mới làm cho sai lệch pháp Phật. Diệu Âm thường nhắc nhở rằng, chúng ta phải y giáo phụng hành lời Tổ, lời Phật, không được tự ý xen tạp, thêm vào, bớt ra. Ngài Ấn-Quang rất cứng rắn về vấn đề này. Nếu anh xen tạp được thì người kia xen tạp cũng được, anh thêm được thì tôi thêm cũng được, tôi thêm được thì chị thêm cũng được, đến sau cùng không biết đâu là chánh pháp, đâu là sự xen tạp, đưa đến tình trạng gọi là “Mạt-Pháp”, Pháp Hộ-Niệm sẽ mai một đi. Mình ứng dụng sự xen tạp nơi này thấy tốt, nhưng qua tới chỗ khác ứng dụng không được thì sao? Tốt ở đây nhiều khi chỉ là một sự may mắn, nhưng sau đó những nơi khác bị trở ngại thì sao đây?

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Cho nên xin thưa với chư vị, Pháp Hộ-Niệm là pháp của Phật, của chư Tổ để lại, chúng ta không được tự quyền thêm vào bớt ra mà làm cho chánh pháp của Phật bị lai tạp. Khi có vấn đề cần phải uyển chuyển, ví dụ tình trạng đặc biệt gia đình yêu cầu, người bệnh khó khăn cần phải đáp ứng... người hộ niệm có thể uyển chuyển giải quyết, nhưng một khi uyển chuyển thì người hộ niệm cần giải thích rõ ràng lý do để tránh sự hiểu lầm, tránh cho chánh pháp bị tam sao thất bản, tránh cho đại chúng bị mất niềm tin sau này...

Chúng ta ngày ngày nghiên cứu Pháp Hộ-Niệm ở đây, mong rằng qua khóa trình học tập này chúng ta ai ai cũng sẽ vững tâm, vững chí. Tự mình vững chí mà đi, thì tự mình có thể cứu mình, và cứu được người thân yêu, người có duyên với mình đi về Tây-Phương thành đạo. Cứu một người thành đạo công đức vô lượng vô biên.

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM **(Tọa Đàm 015)**

Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

Câu thứ 10, Chương 1: Tổng Quát Về Hộ Niệm- Pháp Hộ-Niệm Vãng Sanh là gì?

Chắc có lẽ ở đây chư vị biết cả rồi, nhưng bên ngoài còn có nhiều người chưa biết pháp vãng sanh. Nhiều người đi hộ niệm, nhưng lại lầm lẫn rằng pháp tu nào cũng hướng dẫn vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc. Nên vấn đề này đặt ra nhằm xác định cho mọi người biết rằng, Vãng Sanh Tây-Phương Cực-Lạc không phải là tiêu điểm chung của Phật Giáo chúng ta, không phải pháp môn nào cũng qui hướng về đó, mà đây là mục đích độ sanh của Tịnh-Độ-Tông.

Câu 10(a): Là người khỏe niệm Phật thay cho người bệnh, vì thường người bệnh không tự niệm Phật được.

Định nghĩa như vậy đúng không chư vị? – [Sai]. Sai thực sự! Nhiều người giảng nghĩa theo văn tự, chữ “Hộ” là trợ giúp, “Niệm” là niệm Phật, như vậy “Hộ-Niệm” là niệm Phật giúp cho người bệnh. Xin thưa với chư vị, định nghĩa như vậy không đúng đâu!... Không ai có thể niệm Phật giúp cho ai được cả. Mà thực ra, người hộ niệm đến đâu đấy, hướng

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

dẫn người bệnh và giúp cho người bệnh tự thực hiện cho được đúng pháp, làm được những điều cần phải làm để họ vãng sanh. Những điều đó qui vào ba điểm sau đây:

Một là, nhắc nhở người bệnh giữ vững niềm tin,

Hai là, người bệnh phải phát tâm nguyện vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc tha thiết.

Ba là, chính người bệnh phải thành tâm niệm A-Di-Đà Phật khi xả bỏ báo thân.

Nếu người bệnh làm được ba điều này khi xả bỏ báo thân thì được vãng sanh. Nếu người bệnh làm không được thì mất vãng sanh, dầu rằng người đó đã từng niệm Phật nhiều năm, nhiều tháng qua. Ví dụ như chúng ta đây, hôm nay tại Niệm Phật Đường này chúng ta niệm Phật dẻo dai, mạnh dạn, ngon lành lắm... nhưng đến lúc lâm chung chúng ta làm không được chuyện này thì cũng không được vãng sanh. Ngược lại, có nhiều người trong đời dù chưa từng niệm Phật qua, nhưng nếu có cơ duyên, lúc sắp lâm chung, lại gặp được ban hộ niệm, gặp được người khuyên họ niệm Phật cầu vãng sanh, bỗng dưng họ phát khởi lòng tin mãnh liệt, phát tâm niệm Phật chí thành, thiết tha cầu nguyện vãng sanh, nhiều khi người ta niệm Phật một tuần, hoặc một ngày thôi mà lại được vãng sanh đây.

Người Dì của bác sĩ Phi mới vãng sanh ngày hôm qua, thoai tướng vô cùng tốt đẹp. Bà Cụ này không phải là người niệm Phật nhiều, mà bà Cụ là một người bệnh nằm trên giường khá lâu. Có một điều đáng khen là gia đình của Phi

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

rất tin tưởng về Pháp Hộ-Niệm. Trong những năm vừa qua, những pháp hội về Niệm-Phật Hộ-Niệm Vãng-Sanh được tổ chức ở Vĩnh Long, Vũng Tàu, Sài Gòn, v.v... người trong gia đình của Phi đều tham gia rất tích cực. Thực sự đã có sự đóng góp công sức rất tích cực. Và gia đình của Phi cũng rất vững vàng trong vấn đề Hộ-Niệm Vãng-Sanh. Chính vì vậy mà người Dì, tức là bà Cụ Trần Thị Nãi, dù trước khi ra đi cũng bị trở ngại, bị oán thân trái chủ đánh phá khá nặng, nhưng sau cùng vẫn có kết quả khá tốt đẹp. Thật là một tin vui lớn.

Bà Cụ này ít tu, nhưng lại rất hiền lành. Khi biết được Pháp Môn Niệm Phật thì đã bệnh nằm trên giường bệnh hơn 20 năm rồi!... Diệu Âm này cũng có duyên với bà Cụ, là trong những lúc khó khăn nhất, thì Phi thường nhờ khai thị hướng dẫn. Trước ngày ra đi, bà Cụ bị tình trạng có lẽ là oán thân trái chủ đánh phá, mắt bà trợn to ra, thất thần nhìn chăm chăm trên trần nhà, nhìn đến nỗi trông thấy thành một người hoàn toàn xa lạ. Nhưng may mắn, khi điều giải xong thì bà Cụ hiền lại, mắt đen trong lại trông rất tươi tốt, rồi sau đó bà Cụ an lành ra đi. Khi ra đi xong được niệm Phật hộ niệm liên tục 12 tiếng đồng hồ, lưu lại thoai tướng tuyệt vời vô cùng.

Chư vị thấy rõ ràng đây, Cụ Trần Thị Nãi này trước sau gì cũng phải niệm cho được câu A-Di-Đà Phật cầu vãng sanh mới ra đi được tốt lành. Nếu với tình trạng bị oán thân trái chủ báo đòi, Cụ phải trợn mắt hãi kinh, nhưng hoàn toàn không hay, không biết, không niệm Phật được, hoàn toàn không nghe được lời khai thị hướng dẫn đường giải thoát, thì

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

khi ra đi chắc chắn không cách nào có thể lưu lại cái thân tướng tốt đẹp như vậy đâu.

Cho nên vấn đề khai thị hướng dẫn rất quan trọng, xin chư vị cần chú ý. Khi giảng đến chương “*Hướng-Dẫn, Khai-Thị*”, Diệu Âm sẽ nói nhiều hơn. Khi hộ niệm gặp phải những trường hợp này chúng ta không thể nào khai thị theo kiểu nhừa nhựa, nói đều đều giống như mình đang nói chuyện với nhau như thế này được, mà nên dùng những lời nói thẳng, mạnh, vững... để giúp cho người bệnh giật mình tỉnh ngộ. Cũng giống như mình đang ngủ mê, bị ác mộng, nếu có người tới đánh thức mình, nhờ sự đánh thức đó mà giúp mình tỉnh dậy liền. Tỉnh dậy thì ngay lập tức phá hết tất cả các cơn ác mộng. Hoặc có một tiếng trống, một tiếng hét, một tiếng gọi lớn, làm cho mình tỉnh dậy. Tỉnh dậy thì mình thoát khỏi cơn ác mộng đó đi. Cách xử lý cũng tương tự như vậy.

Vì cần đến phương pháp khai thị điều giải này, nên khi hộ niệm cho một người đang nằm trong bệnh viện thì rất khó thành công, khi gặp những trường hợp cần phải lớn tiếng nhắc nhở thì đành chịu thua, không ai cho phép mình lớn tiếng gây ồn trong bệnh viện, nên không cách nào có thể điều giải được. Trong bệnh viện rất cần sự im lặng cho bệnh nhân nghỉ ngơi, không ai cho phép chúng ta tụ họp niệm Phật dài lâu, khai thị hướng dẫn ồn ào. Không thể khai thị hóa giải chương nạn, không niệm Phật bên người bệnh thì người bệnh

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

không thể thực hiện được Pháp Niệm Phật Vãng Sanh, nên không thể vãng sanh được.

Nói tóm lại, trước sau gì người bệnh cũng phải tự niệm cho được câu A-Di-Đà-Phật, mà niệm với lòng thành tâm, chí thành, chí kính và nguyện vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc thì người đó mới vãng sanh. Chính vì thế, nếu bảo rằng hộ niệm là niệm Phật thay người bệnh thì hoàn toàn không đúng pháp. Chúng ta cần xác định rõ ràng điều này.

Câu 10(b): Là một pháp do Tịnh-Độ-Tông Trung Hoa sáng chế ra, chứ không có trong kinh điển của Phật.

Câu này chư vị nghĩ đúng hay sai? – [Sai]. Quá sai!... Xin chư vị hãy coi đây như một khóa trình học tập chi tiết và cụ thể suốt qua Pháp Hộ-Niệm nhé. Những vị nào chưa tin Pháp Hộ-Niệm, thì nên tin đi để tự cứu mình. Xin hãy tin gấp, tin rồi còn phải nghiên cứu gấp nữa để kịp thời cứu người thân yêu. Ví dụ như Phi là một trường hợp điển hình, đã kịp thời cứu được người Dì ruột. Người Dì không có gia đình, ở chung với gia đình Phi, thương chị em Phi như con ruột. Đặc biệt là Phi rất thương người Dì, trong suốt những ngày qua, Phi thường nhờ Diệu Âm điện thoại về nói chuyện với bà Cụ. Xin thưa với chư vị, vì quyết lòng muốn hộ niệm cho Dì vãng sanh, nên Phi đã nghiên cứu rất kỹ tập sách này, nghiên cứu trước khi nó được ấn tống ra, nhờ thế Phi áp dụng khá vững và sau cùng cứu được người Dì. Chị em Phi ở Việt

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Nam cũng theo sát, học kỹ Pháp Hộ-Niệm này. Thật đáng khen.

“Là một pháp của Tịnh-Độ-Tông Trung Hoa sáng chế ra?”. Không phải đâu. Trước đây ở Việt Nam ít người biết đến hộ niệm, hầu hết cứ chờ chết rồi xin nhờ cầu siêu. Nay mới biết danh từ “Hộ-Niệm”, cảm thấy mới mẻ quá, nên nhiều người nghĩ rằng, là pháp mới sáng chế ra của người tu theo pháp môn Tịnh-Độ. Quá sai lầm!... Pháp Hộ-Niệm vãng sanh của Phật để lại. Còn chư Tổ thì từ Tổ Huệ-Viễn thời nhà Tấn đã có ý niệm hộ niệm rồi. Ngài lập ra Liên-Xã ở tại Lô-Sơn Đông-Lâm, giúp cho những người niệm Phật vào vùng đó để quyết lòng vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Lô-Sơn Đông-Lâm là vùng núi rừng còn hoang dã nhưng cảnh trí rất đẹp, nói chung là phong thủy rất tốt. Những người theo Ngài vào đó quyết thề không bao giờ bước ra khỏi con suối Hổ-Khê, lấy đó làm ranh giới giữa Liên-Hữu với người thế tục. Ở trong đó tự cày cấy, tự canh tác để sinh sống, công phu niệm Phật, rồi hộ niệm giúp đỡ cho nhau cùng vãng sanh Tịnh-Độ.

Đến đời đệ nhị Tổ thời nhà Đường, Ngài Thiện-Đạo Đại Sư còn chú trọng về vấn đề hộ niệm mạnh hơn nữa. Ngài dạy rằng, với hàng phàm phu tội chướng sâu nặng mà không được hộ niệm thì khó tìm ra một người giữ được chánh niệm trong khi xả bỏ báo thân.

Cho nên, xin thưa với chư vị, ở bên Trung-Hoa, các Tổ đã thực hiện Pháp Hộ-Niệm cả hàng ngàn năm qua rồi mà chúng ta không hề hay biết. Đến nay người Việt Nam chúng

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

ta mới có cái cơ duyên gặp được Pháp Hộ-Niệm này mới thấy được hiện tượng ra đi vãng sanh. Rõ ràng một cái duyên phải trải qua hàng năm mới có thể gặp được đó chứ vị. Phải trân quý, đừng nên khinh thường!

Hôm trước đi qua các Pháp Hộ Niệm Phật bên Âu Châu, bên Mỹ, bên Canada có người đứng lên nói rằng, đây là hiện tượng đặc biệt, vô cùng đặc biệt của dân tộc Việt Nam từ suốt dòng lịch sử, trong quá khứ chưa bao giờ có chuyện này, đó là hiện tượng vãng sanh bây giờ đến nỗi không còn đếm được nữa. Vãng sanh hàng ngày đó chứ vị. Có một vị ở Thái Bình nói rằng: *“Tại tỉnh nhà của tôi bây giờ cứ trung bình một cây số vuông là có một người vãng sanh”*. Một cây số vuông có một người vãng sanh, tỉ lệ này còn đang tăng lên nữa. Câu nói đơn sơ mà hay quá! Hay quá! Vị đó bây giờ đi khắp nước để nói chuyện về hộ niệm. Tuyệt vời vô cùng! Tuổi chưa cao lắm, mới cỡ bốn mươi mấy tuổi thôi đã phát tâm đi khắp các nơi để hộ niệm, để tuyên dương Pháp Hộ-Niệm. Hay lắm! Tuyệt vời vô cùng!

Xin thưa chứ vị, cái duyên lành này phải mất qua hàng ngàn năm chúng ta mới gặp được, không phải đơn giản đâu. Nếu bỏ lỡ cơ hội này, xin thưa thực, chúng ta có tu mà không được chứng đắc! Thoát vòng sanh tử luân hồi là một vấn đề vô cùng hệ trọng, thành công hay thất bại là có vượt được cửa ải này hay không đây! Chúng ta phải suy nghĩ cho kỹ, kỹ vô cùng mới được!...

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Xin thưa với chư vị, khi biết được Pháp Hộ-Niệm này chính là một đại cứu tinh cho chính ta rồi, nên Diệu Âm này chỉ nói một câu A-Di-Đà Phật, chỉ tuyên dương một Pháp Hộ-Niệm này cho nhau thôi, ngoài ra không muốn nói một điều gì khác cả, không muốn học một môn nào khác nữa, không muốn đi con đường nào nữa đâu. Sự thành tựu vắng sanh đã lộ diện rõ rệt rồi, từng ngày từng ngày ở Việt Nam đều có người vắng sanh thì ta còn chọn lựa gì nữa đây, phải không chư vị?

Mỗi người chúng ta hãy tự suy nghĩ lấy, trải qua bao nhiêu kinh nghiệm rồi, thời gian dài vất vả trong quá khứ, mình có thấy được những hiện tượng người Phật tử tu hành ra đi lưu lại thoai tướng đẹp đẽ, tươi hồng, mềm mại nhiều như khi được hộ niệm chưa? Tại sao vậy? Tại vì chúng ta tu hành mà đôi khi chỉ được nghe giảng kinh thuyết đạo một lần trong 3 năm, nhiều khi chỉ có 1 lần trong 1 năm ở một ngày lễ nào đó, còn 364 ngày 24 giờ nữa không được ai hướng dẫn cho. Mà còn nghe được pháp gì đây? Mênh mông vô định. Rõ ràng, người muốn tu hành mà không biết đường tu. Trong khi Pháp Hộ-Niệm, chính là sự hướng dẫn cụ thể, thực tiễn, chính xác, chi tiết từng ngày từng ngày, đến lúc lâm chung chúng ta ngồi bên cạnh người bệnh mà giảng từng chút, từng chút, dần dần từng giây từng giây, nhờ vậy người phàm phu mới khỏi bị lạc đường mà vắng sanh được đó chứ. Còn cứ nói khơi khơi, danh từ thì thật là cao siêu hoa mỹ, nhưng thực ra thì dễ lý luận cho vui đó thôi, chứ áp dụng cho hàng phàm phu này thì

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

mấy ai làm được đây?!... Bên cạnh, một thực tế đầy phũ phàng là khi đối diện với cảnh sanh tử, có được mấy người giữ được tâm hồn thanh tịnh, ý chí vững vàng, tín tâm kiên cố, tinh thần không tán loạn, để theo định lực của mình mà thực hiện trọn vẹn ý nguyện trong đời kiếp tương lai không?...

Niệm Phật vắng sanh về Tây-Phương Cựu-Lạc là pháp dễ tu nhất, nhưng đâu phải dễ dàng như ngồi đây lý luận là xong. Hoàn toàn không phải quá đơn giản như vậy đâu! Một người niệm Phật mà có kết cuộc không như ý muốn, vì phạm phàm phu nghiệp chướng quá nặng rồi, mà không được trợ duyên thích đáng, nên sau cùng đành phải theo nghiệp thọ nạn, phải ngoan ngoãn theo oán thân trái chủ dẫn vào ba đường ác mà nhiều người không hay!...

Chính vì thế, xin thưa với chư vị, hãy cố gắng nghiên cứu Pháp Hộ-Niệm. Nghiên cứu sớm để hiểu cho thấu và hành cho đúng, hầu kịp thời cứu ta cứu người, chứ còn lơ là thì cứu giúp được ai đây!...

Nam-Mô A-Di-Đà Phật!

ĐỀ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM

(Tọa Đàm 016)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

Hôm nay là ngày đầu tiên chúng ta bắt đầu cộng tu niệm Phật ở tu viện Phật-Đà. Cộng tu niệm Phật công đức vô lượng. Trong thời mạt pháp này, Đức Thế-Tôn căn dặn chúng sanh hãy niệm Phật để có thể thoát vòng sanh tử luân hồi, nếu không niệm Phật thì quá khó quá khó cho chúng ta có hy vọng trong một đời này thành tựu.

Trong suốt mấy tuần qua ở tại niệm Phật đường A-Di-Đà, Diệu-Âm được chư vị đề nghị nên nói xuyên qua quyển sách “Đề Hiểu Thấu Hành Đúng Pháp Hộ-Niệm” này, và chư vị đề nghị hãy cố gắng thực hiện một khóa trình học tập cho những người có duyên với Pháp Hộ-Niệm.

Mấy tuần qua Diệu-Âm đã nói đến chương số 1, phần 10: **Pháp Hộ-Niệm Vãng Sanh là gì?** Hồi sáng này chúng ta nói *Câu 10(c): Pháp Hộ-Niệm Vãng Sanh là cách giảng giải Phật Pháp cho người bệnh hiểu rõ lý đạo vãng sanh.*

Theo chư vị nghĩ, câu trả lời này đúng hay sai? – [Sai]. Câu trả lời này sai! Không đúng. Vì với Pháp Hộ-Niệm là thường thường chúng ta đối diện với những người bệnh, những người phàm phu. Chúng ta đây là những người phàm

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

phu, phàm phu mà còn rơi vào cảnh bệnh khổ nữa thì thường thường là thân thể đau nhức, tinh thần bấn loạn, bất an. Nếu chúng ta đem những lý đạo cao siêu của Phật ra giảng giải cho họ trong trạng thái đó thì khó giúp cho một người đang bị bệnh khổ tiếp nhận được những lời pháp.

Cho nên hộ niệm vãng sanh không phải là đến bên cạnh người bệnh để giảng giải đạo lý cao siêu, mà chính là đến bên người bệnh để giúp đỡ họ, họ có điều gì khó khăn mình giúp đỡ họ vượt qua cái khó khăn đó. Ví dụ, như một người đang chóng mặt quá sức, mình hãy tới xoa cái đầu người ta một chút, bóp nắn nhẹ nhẹ huyết thái dương cho người ta một chút nhiều khi sẽ lợi ích nhiều hơn lời nói. Những người đã rơi vào trạng thái bệnh nặng, sắp sửa xả bỏ báo thân rồi, xin thưa với chư vị, họ rơi vào những cảnh giới vô cùng hãi hùng, kinh sợ, có thể ví dụ như là đang nằm ác mộng vậy. Một người đang nằm ác mộng đừng tới đó mà giảng đạo lý với họ, mà tốt nhất hãy đến vỗ vỗ cái vai, đập đập cái chân, gọi họ dậy: *“ Tỉnh dậy bác Chín ơi! Tỉnh dậy đi có con đây này! ”*. Một động tác đơn sơ nhẹ nhàng vậy thôi mà có thể giúp họ vượt qua cảnh ác mộng một cách đơn giản, dễ dàng.

Đối với người bệnh đã đi vào tình trạng phải lâm chung rồi, những cơn ác mộng này không phải bình thường qua một vài giây như chúng ta nằm mộng trong giấc ngủ đầu nhé, mà nó đến chập chùng, hết ác mộng này đến ác mộng khác, nó quay cuồng cái tâm của người bệnh trong cảnh giới hãi hùng

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

đó, không dễ chịu lắm đâu! Họ không thể bình tĩnh nghe mình nói cao nói diệu đâu.

Vì thế, người hộ niệm vững vàng thì tới làm gì đây? Hãy nói những lời khuyến tấn mạnh mẽ, an ủi, vực cái tâm họ dậy, vực tinh thần họ lên. Phật dạy, tâm lực mạnh sẽ thắng nghiệp lực. Nếu lúc đó chư vị hộ niệm khéo léo động viên cho tâm lực của người bệnh mạnh lên, thì tự nhiên nghiệp lực phải chìm xuống. Ngài Triệt-Ngộ Đại Sư nói, con người chúng ta luôn luôn bị chi phối bởi hai cái lực, một là **Nghiệp-Lực**, hai là **Tâm-Lực**. Những người mà tâm lực yếu thì đi đêm thường sợ ma, nằm ngủ thường giật mình, không dám ngủ một mình, đi đường vắng teo thì thường sợ sệt... Những người này thường thường bị ma nhát, thường thường bị ma nhập. Thành ra, những người bị nhập này nhập nọ, chư vị cứ tìm hiểu cho kỹ đi thì sẽ rõ, đó là những người có tinh thần yếu đuối. Hễ tinh thần yếu thì thường bị vướng phải tình trạng như vậy.

Chư vị nên nhớ, chúng ta đang sống ở đây không phải chỉ có cảnh giới hữu hình, mà còn có rất nhiều những cảnh giới vô hình khác, nhiều hơn cảnh giới hữu hình. Có nghĩa là, chúng ta đang ngồi đây, dù không thấy, nhưng có chư Thiên-Long, chư Quỷ Thần, chư vong linh tràn ngập khắp nơi... Thế thì, tại sao có người vẫn an nhiên, tự tại? Vì tâm lực của họ mạnh. Tại sao có người thường bị chướng nạn đủ thứ? Vì tâm lực họ yếu, vì hệ thần kinh của họ yếu.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Chính vì thế, niệm Phật chúng ta hãy tập gìn giữ cái tâm lực của mình mạnh mẽ lên nhé chư vị. Phật dạy: “Nhất thiết duy tâm tạo” là như vậy đấy. Tất cả đều do chính cái tâm của mình tạo ra. Cái tâm có thể điều phục thân thể. Cái tâm có thể giúp mình giác ngộ. Cái tâm có thể giúp mình vượt qua những cảnh khổ. Cái tâm có thể giúp mình vượt qua nghiệp chướng.

Nghiệp chướng có phiền não chướng, có oán thân trái chủ chướng. Phiền não chướng là do tham, sân, si, mạn... Oán thân trái chủ là do mình tham ăn thịt chúng sanh, giết hại chúng sanh, nhiễu loạn chúng sanh mà sinh ra. Những người tâm lực mạnh thường thường oán thân trái chủ không làm gì được, họ chỉ chờ đợi khi nào cái tâm lực của mình yếu xuống, chìm xuống, xuống cấp rồi thì họ mới có thể ra tay. Nói rõ hơn, chính là lúc nằm chèo queo, thở phèo phèo đấy, lúc đó họ mới hợp lại mà trả thù.

Nhưng cũng với nghiệp chướng như vậy, mà một người niệm Phật với lòng chân thành, vững vàng thì tự nhiên có chư Thiên-Long Hộ-Pháp bảo vệ, chư Bồ-Tát gia trì, thành ra các vị đó không dám đòi nợ trả thù nữa, mà đành theo hộ pháp. Vì một người niệm Phật quyết lòng vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc thì một đời này khi xả bỏ báo thân họ trở về Tây-Phương Cực-Lạc, họ sẽ có thần thông đạo lực phi thường, họ sẽ cứu độ chúng sanh. Phát tâm cứu độ chúng sanh thì những vị oán thân trái chủ, những chúng sanh mà họ hãm hại trong nhiều đời nhiều kiếp chính là thành phần mà

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

họ cứu độ trước đây. Biết được lý đạo này, hộ niệm không phải đến trước người bệnh để giảng giải lý này lý nọ, mà chủ yếu là cố gắng vực cái tâm lực của người đó mạnh mẽ lên, để họ có cơ hội vượt qua chướng ngại.

Diệu-Âm đưa ra một thí dụ cụ thể, cách đây mới hai ngày, bà Cụ đó chính là bà Dì của bác sĩ Phi, ở Việt Nam, bị rơi vào tình trạng tâm thần hỗn loạn. Nói chung đó là hiện tượng oán thân trái chủ ứng hiện báo hại. Trước giờ phút lâm chung bà Cụ bị nạn đến nỗi suốt ngày đó tinh thần hẫ hẫ, biến thành một người hoàn toàn xa lạ.

Đây là một trạng thái rất kinh khủng đối với người bệnh! Oan gia trái chủ đã chuẩn bị sẵn, chờ đến trước những giờ phút sắp sửa ra đi để hợp sức tấn công lần cuối cùng, quyết lòng kéo về trong tam ác đạo để hãm hại đây. Thì xin thưa với chư vị, bà Cụ này cũng có chút duyên với Diệu-Âm, trước đó vài lần Diệu-Âm có khai thị cho bà Cụ. Những lúc khó khăn nhất thì gia đình có kêu tới Diệu-Âm nhờ khai thị giúp. Lần mới nhất hình như lúc đó cũng nửa đêm rồi. Xin thưa chư vị, Diệu-Âm cũng chỉ đem hết tất cả lòng chân thành của mình và cũng lấy đúng theo Pháp Hộ-Niệm ra mà hướng dẫn cho bà Cụ thôi. Nói chung, Diệu-Âm kêu bà Cụ hãy mau mau tỉnh dậy, nhất định không sợ gì cả, tất cả những cảnh giới ứng hiện ra trước mặt chỉ là hảo huyền, huyền mộng, hoàn toàn không thật. Cụ đang niệm Phật, đã được gia đình hộ niệm, đã có ban hộ niệm tới hộ niệm bên cạnh tức là có quang minh của chư Đại Bồ-Tát phủ trùm tại đó, có Phật

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

A-Di-Đà cùng chư Phật mười phương phóng quang gia trì cho Cụ, xin Cụ đừng sợ hãi. Tất cả mọi cảnh giới dù trắng, đen, đỏ gì đó... gặp cạp, gặp nước, gặp lửa gì đó... đừng lo đừng sợ nữa. Hãy định tâm lại quyết lòng niệm Phật cầu về Tây-Phương, thì nhất định A-Di-Đà Phật sẽ lai nghinh tiếp dẫn Cụ. Đừng sợ nhé, đừng sợ nhé...

Xin thưa với chư vị, đây là những lời thường xuyên dùng đến. Đi hộ niệm, chư vị cần nhớ kỹ những lời này để động viên tinh thần người bệnh vững vàng trở lại. Bà thấy ma, thấy quỷ... đừng nói rằng đó là ma, là quỷ, đó là oan gia trái chủ nhé... Nói vậy làm bà Cụ sợ chết luôn đi. Đã sợ, nghe mình nói lại thêm sợ, không tốt. Hãy nói rằng, đó hoàn toàn chỉ là những điều huyền mộng, không thực. Hãy mạnh dạn nói như vậy đi. Rồi chúng ta chấp tay lại, mời mọi người cùng chấp tay lại để điều giải oan gia trái chủ, khuyên tất cả chư vị pháp giới chúng sanh hữu duyên với người này hãy phát tâm buông xả oán thù cùng nhau niệm Phật.

Chúng ta nên nhớ rằng, tất cả chúng sanh trong pháp giới ai cũng có cái Chân-Tâm Tự-Tánh là một đức Như-Lai cả, nhưng chỉ vì tham chấp trần đời, chấp trước, phân biệt mà chịu ách nạn, chịu làm chúng sanh khổ nạn trong ba đường ác trải nhiều đời nhiều kiếp. Nếu mình khuyên họ, hãy khuyên cho chí tình, để họ hiểu được đạo lý này mà mạnh dạn buông xả oán thù ra, cùng nhau niệm Phật để trở về Cực-Lạc. Rất nhiều ban hộ niệm đã nói những lời này để điều giải mà làm cho chư vị trong pháp giới đó phát tâm niệm Phật và họ vãng

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

sanh trước người bệnh. Lại lắm chư vị ơi. Họ vãng sanh trước người bệnh đấy.

Thì bà Cụ này đúng là có phước duyên. Khi được khai thị xong thì bà Cụ hiện lại, không còn trợn mắt nữa, nằm an nhiên tự tại vô cùng, ánh mắt trong veo, đen thui... cùng niệm Phật với đại chúng. Lại không chư vị? Mấy tiếng đồng hồ sau thì bà cụ nhẹ nhàng buông hơi thở ra đi, để lại thoai tướng tốt đẹp bất khả tư nghĩ. Thật bất khả tư nghĩ!... Mới hôm qua đây chứ không đâu xa cả.

Xin thưa với chư vị, Pháp Hộ-Niệm đơn giản vô cùng mà lại trực tiếp cứu không biết bao nhiêu người vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Xin báo cáo với chư vị như vậy. Có những người dám tuyên bố rằng: *“Hiện tượng vãng sanh ở Việt Nam đã trở thành một sự kiện vô cùng hy hữu chưa từng xảy ra trong lịch sử dân tộc Việt Nam...”*. Có những ban hộ niệm nói rằng, ở tại tỉnh nhà của tôi cứ trung bình một cây số vuông là có một người vãng sanh. Có những ban hộ niệm đã tuyên bố đã đưa trên 1.000 người. Xin nhắc lại, một ban hộ niệm nêu ra thành tích như vậy, chứ không phải nhiều ban hộ niệm cộng lại mới có trên 1.000 người vãng sanh. Vào năm 2015 người ta nói đã đưa bảy trăm mấy chục người, năm 2016 người ta nói đưa thêm ba trăm mấy chục người nữa. Trong khi đang bận bịu lo cho pháp hội như vậy, mà họ cho biết đêm nay phải chia nhau hộ niệm 40 ca, họ còn báo rằng mới ngày hôm qua đây họ đã hộ niệm được 10 ca có hiện tượng vãng sanh vô cùng tốt đẹp.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Xin thưa với chư vị, Pháp Niệm-Phật Hộ-Niệm Vãng-Sanh đúng là đại cứu tinh cho chúng sanh trong thời mạt pháp này. Nay gặp được duyên lành, mong chư vị hãy nghiên cứu Pháp Hộ-Niệm đi. Diệu-Âm xin giới thiệu với chư vị tập sách gọi là: **“Để Hiểu Thấu, Hành Đúng Pháp Hộ-Niệm”** để nghiên cứu. Hãy đọc thật kỹ đi, đây không phải những điều của chính Diệu-Âm nghĩ ra, mà Diệu-Âm chỉ sưu tập lại những lời chư Tổ dạy, những vấn đề thực tế của chư vị các nơi đưa ra, có những vấn đề đúng, có những vấn đề sai, rồi kết tập thành những đáp án **[Đúng]** – [Sai] rõ ràng để làm tài liệu nghiên cứu.

Một đời này chúng ta có cơ duyên gặp được chánh pháp, đừng nên sơ ý chỉ nhắm vào các đường tu phước báu tạm bợ nào đó mà cho là đủ, vô tình làm cho mục đích giải thoát của đức Thế-Tôn bị chận đứng lại. Oan uổng vô cùng!

Tu hành cũng phải cẩn thận, không thể áp dụng những pháp môn nằm ngoài khả năng của mình làm cho đường tu xa vời, khó bề thành tựu. Phải nhớ lời Phật dạy: *“Thời mạt pháp ực triệu người tu hành khó tìm ra một người chứng đắc, chỉ nương theo pháp niệm Phật mà thoát luân hồi”*.

Xin thưa chư vị, đi hộ niệm rồi mới thấy được hiện tượng vãng sanh. Đúng là một pháp đại cứu tinh cho chúng sanh, cho bà con thân nhân, cho chính mình. Cầu nguyện tất cả chư vị ai ai cũng được vãng sanh Tây-Phương, thành đạo trong một đời này.

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM **(Tọa Đàm 017)**

Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

Chương trình của chúng ta là liên tục học tập về Pháp Hộ-Niệm, mong rằng tất cả đồng tu sau cùng ai ai cũng nắm vững phương pháp này để trợ giúp nhau vãng sanh. Xin thưa với chư vị, thực sự Pháp Hộ-Niệm là pháp cứu độ chúng sanh. Rất nhiều người đã thực sự hưởng được lợi lạc từ Pháp Hộ-Niệm này. Người phạm phu nghiệp chướng sâu nặng mà sau cùng lại thoát nạn sanh tử luân hồi. Sự thành tựu này quả thực là một điều thần kỳ. Mong chư vị hãy cố gắng, cố gắng nhiều lên.

Cái khóa trình học tập này sẽ nói rất chi tiết, chi tiết từng điểm nhỏ từ lúc sơ khởi cho đến khi viên mãn những gì cần thiết trong Pháp Hộ-Niệm vãng sanh. Diệu Âm cũng xin nương theo tập sách “**Để Hiểu Thấu, Hành Đúng Pháp Hộ-Niệm**” này mà giảng giải từng mục từng mục, nếu chư vị nào không có dịp trực tiếp nghe liên tục thì sau này vẫn còn có những băng ghi âm lại, và Diệu Âm cũng có ý định dùng những băng này để phổ biến đến chỗ nào cần mà thay thế cho chính mình phải đi tới tận nơi để giảng. Tình thật là Diệu Âm

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

muốn đóng cửa để lo niệm Phật vãng sanh, chứ sức khỏe càng ngày càng yếu, không cho phép đi xa nhiều nữa.

Hôm nay chúng ta tiếp tục bàn về: **Pháp Hộ-Niệm Vãng Sanh là gì?**

Chư vị nào có sách xin mở trang 14, *phần 10(d): Là cách hướng dẫn người bệnh thực hiện đầy đủ Tín-Nguyện-Hạnh để vãng sanh.*

Đúng hay sai? – **[Đúng]**. Đúng như vậy đó. Bây giờ đây chúng ta hãy đặt câu hỏi, khi lâm chung mình có dám bảo đảm được là mình còn đủ lòng tin, còn đủ sức nguyện tha thiết và còn niệm Phật được hay không? Đây là một câu hỏi rất lớn cho mỗi người chúng ta phải trả lời.

Tình thực, đi hộ niệm rồi chúng ta mới thấy rõ vấn đề, nhiều khi 100 người mình hộ niệm, có thể có tới 99 người bị trở ngại đấy, không phải đơn giản đâu. Chính vì thế, nếu chư vị là hàng căn cơ cao thượng thì không ngại gì lắm. Các Ngài thượng căn tự tại trước cảnh sanh tử, các Ngài muốn đi thì đi, muốn ở thì ở. Khi vãng sanh, các Ngài muốn đứng thì đứng, muốn ngồi thì ngồi. Thực sự có hiện tượng này. Nhưng với chúng ta thì phải nghiêm chỉnh tự xét lại, nếu không phải là Bồ-Tát gì cả, mà toàn là hàng phàm phu nghiệp nặng, thì phải ý thức rõ rệt rằng lúc lâm chung không đơn giản như mình ngồi đây lý luận đâu nhé.

Thưa với chư vị, mình vẫn thường thấy nhiều người tu hành rất cao, công phu rất tốt, nhưng sau cùng vẫn bị trở ngại vì bệnh khổ làm cho bầm dập trong bệnh viện đấy. Khi chưa

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

đối diện với nghiệp chương hiện hành, chúng ta chưa biết nó như thế nào, chứ khi đã đối diện rồi mới thấy rõ rệt rằng, với cái khả năng của chính mình chưa thể tự vượt qua cái ách nghiệp đó đâu. Quá khó! Quá khó đấy chứ vị!... Ví dụ, ít bữa nữa bác sĩ Phi về đây, chứ vị có thể hỏi để biết về một người vừa mới vãng sanh cách đây một-hai ngày, đến ngày cuối cùng, một hiện tượng lạ lùng đã xảy ra đến nỗi không còn biết người đó là ai nữa đây!...

Nếu trường hợp này mà không có người hộ niệm giúp đỡ, khai giải, gỡ rối... thì thôi chịu thua rồi! Là hàng phàm phu, một khi bị nghiệp chương ứng hiện nhiều khi chúng ta không còn biết chính mình là ai nữa đấy, chứ đừng nói chi là còn biết đến A-Di-Đà, còn biết đến vãng sanh, còn biết lý này luận nọ...

Vì thế, chúng ta rất cần những người lịch lãm về hộ niệm, có đầy đủ kinh nghiệm về hộ niệm ngồi bên cạnh, người ta sẽ nói những lời rất cụ thể, rất rõ ràng... Người hộ niệm có những phương thức khai thị cần thiết giúp hóa giải ách nạn cho ta. Khi nào tới phần khai thị hộ niệm, Diệu Âm sẽ trình bày rõ hơn.

Nói chung, chúng ta rất cần người hộ niệm đấy. Xin đưa ra một ví dụ, người được chúng ta hộ niệm gần nhất là sư huynh Quảng-Chương. Xin hỏi ở đây có ai cùng đi hộ niệm với Diệu Âm trong ngày cuối cùng của huynh Quảng-Chương không? Một người trước khi xả bỏ báo thân bị mê man bất tỉnh, đây là một trường hợp khó trong khó, vô cùng

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

truân chuyên để hóa giải đây. Nếu anh Quảng-Chương không có cơ may gặp được những người hộ niệm tích cực thì dễ gì anh có thể vượt qua được ách nạn. Chính chúng ta nằm luôn tại nhà của anh, không dám rời nửa bước để tìm cách hóa giải. Và, sau cùng may mắn nhờ tìm ra được một nguyên nhân chính đáng mới hóa giải được. Hóa giải xong thì tự nhiên thân tướng chuyển biến liền.

Xin thưa với chư vị, hộ niệm vi diệu bất khả tư nghì. Hàng phàm phu như chúng ta, xin thưa thực, nếu không hộ niệm, khi ra đi coi chừng 100 người không có được 1 người thoát nạn đây. Chính vì thế, hộ niệm rất cần thiết, rất cần thiết.

Phải giữ cho được Tín Tâm, phải giữ cho được Nguyên Tâm, phải niệm cho được câu A-Di-Đà Phật, không thể khinh thường mà tự cho rằng mình sẽ dễ dàng làm được chuyện này khi lâm chung nhé. Chính vì thế, thưa với chư vị, nên tập thêm công phu tu hành, có công phu tốt chúng ta mới có sức chịu đựng, nhờ sức chịu đựng đó, cộng với người hộ niệm giúp đỡ nữa, mình mới vượt qua cảnh khổ mà vãng sanh. Xin nhắc nhở, đừng nghĩ rằng một đời tu hành như vậy là ngon lành nhé! Đừng nghĩ rằng có được chút ít tiếng tăm thì ngon lành nhé! Phải tập khai ra những cái dở của mình đi.

Đã là nghiệp chướng rồi thì trước sau gì cũng phải đối diện. Đã là bệnh khổ rồi thì trước sau gì cũng phải nhận lấy thôi. Xin chư vị hãy lập cái hạnh tự tại trước bệnh khổ đi. Tự tại trước bệnh khổ có nghĩa là có bệnh mà mình không sợ

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

bệnh. Có bệnh mà mình không hãi hùng. Bị bệnh sắp chết rồi cũng tự nhiên đi nhé. Đây đúng là chuyện đồ đưa mình về Tây-Phương Cực-Lạc, chứ có gì đâu mà sợ? Xin thưa thẳng với chư vị, nếu Diệu Âm bị ung thư, Diệu Âm sẽ khai báo cho tất cả mọi người biết, khai báo từng ngày luôn, không còn sợ nữa đâu. Bảo đảm!... Đời này sống là sống gọi, khi liệng báo thân này mình mới về Tây-Phương Cực-Lạc, có chi mà lo ngại. Mình trông chờ cái ngày đó để vãng sanh thì đâu có gì mà sợ, đâu có gì mà ngại, đâu có gì mà buồn khi bệnh hoạn tới đây? Tự tại trước bệnh hoạn là như vậy đó, chứ phàm phu này đừng mơ cầu không đau, không bệnh nhé.

Tự tại thì không sợ... Sợ thì không tự tại... Không tự tại thì khi đối diện với căn bệnh nhất định tâm thần không thể nào an tịnh được. Tâm thần không thể an tịnh thì tuyệt đối không thể nào gọi là Tín-Hạnh-Nguyện đầy đủ được. Không đầy đủ Tín-Nguyện-Hạnh thì nhất định bị nạn là như vậy.

Cho nên, mong chư vị chú ý nhớ cho, đã biết đường về Tây-Phương rồi thì không sợ bệnh nữa. Bảo đảm!... Chết mà không sợ thì sợ chi bệnh? Bị bệnh nặng thì bảo đảm được ngày vãng sanh sớm hơn những người khác. Thế thôi! Nhờ vậy mà mình giữ được đầy đủ Tín-Hạnh-Nguyện. Người đầy đủ Tín-Nguyện-Hạnh là tâm lực mạnh. Nhờ tâm lực mạnh, cộng với sự hộ niệm trợ duyên sẽ giúp mình gỡ được ách nạn. Còn người tâm lực yếu quá, dẫu gặp một ban hộ niệm giỏi nhiều lúc cũng đành phải chịu thua. Nên nhớ, Tín là của mình, Nguyện là của mình, Niệm Phật là chính mình niệm,

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

chứ ban hộ niệm không có quyền niệm giùm cho mình được. Nhớ điều này thật kỹ để quyết định chính xác, đừng có nên sơ xuất mà bị nạn...

Một câu khác nữa, 10(e): *Pháp Hộ-Niệm vãng sanh là pháp cầu tiêu tai giải nạn, tiêu trừ tật bệnh.*

Đúng hay sai chư vị? – [Sai]. Hoàn toàn sai!... Hoàn toàn sai!... Trước đây mình đã nói qua rồi, nếu thực sự cầu tiêu tai giải nạn mà mình tiêu tai giải nạn thực, thì lúc đó mới linh. Mình cầu hết bệnh mà hết bệnh thực, thì lúc đó mới linh chứ. Ngày nào mình cũng cầu xin hết bệnh mà bệnh càng ngày càng nhiều, mình cầu tiêu tai giải nạn mà năm nào mình cũng bị nạn, không nạn xe cộ thì cũng nạn đau bụng, không nạn đau bụng thì cũng tiểu đường, không tiểu đường thì cũng sạt nghiệp, không sạt nghiệp thì cũng lỗ vốn... đủ thứ hết, tức là sự cầu đó không linh. Không linh là tại vì chúng ta cầu sai. Có rất nhiều người học Phật mà cầu sai, cứ bệnh xuống thì cầu Bồ-Tát Quán-Thế-Âm cho con hết bệnh, cầu Phật cho hết bệnh... Không phải. Bệnh là do nghiệp chướng, là do nhân quả của mình nó sinh ra như vậy. Có người từ khi sinh ra cho đến lúc 97 tuổi, 100 tuổi... chưa bị qua một căn bệnh nào là tại vì trong những đời trước người ta tu hạnh vô úy bố thí rất lớn đấy. Bây giờ nếu chư vị muốn hết bệnh thì hãy bố thí vô úy đi, sẽ có quả báo hết bệnh. Hãy thương người, giúp người, những người thường vào các bệnh viện giúp đỡ người bệnh, chư vị để ý coi, người đang bệnh nặng lại khởi tâm đi giúp người bệnh khác, tự nhiên chính họ lại hết bệnh. Diệu Âm

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

này là người bị bệnh, chịu không nổi, đến nổi sau cùng rồi phải quyết định là đành phải đi vãng sanh thôi, chứ không còn cách nào khác nữa. Ngài Thiện-Huệ năm đó đã 88 tuổi, vậy mà Ngài đành cặp nách cậu bé Diệu Âm này kéo về liều phòng ở Tịnh-Tông Học-Hội, vì cậu bé này xui trong chánh điện. Nhưng sau đó Diệu Âm hết bệnh không phải vì niệm Nam Mô A-Di-Đà Phật cầu xin hết bệnh, mà vì thấy bệnh khổ quá, sinh ra buồn chán cảnh này rồi, mới quyết lòng lay Phật cầu vãng sanh. Trước đó lay 3 lay thì muốn xui, có tháng phải đi vào bệnh viện cấp cứu tới 2 lần... Nhưng khi liều mạng, quyết lòng niệm Phật cầu nguyện vãng sanh, hạ quyết tâm lay Phật cho xui để được chết luôn giữa đạo tràng...cầu xin Phật cho đi vãng sanh luôn. Không ngờ, vì liều mạng như vậy mà tự nhiên hết bệnh.

Vô tình, nhờ cơ duyên rõ ràng này đã giúp mình ngộ ra một đạo lý: Không phải cầu hết bệnh mà được hết bệnh. Nhưng muốn hết bệnh thì không được sợ bệnh. Hãy quyết lòng cầu vãng sanh, thành tâm niệm Phật quyết chí cầu vãng sanh thì tự nhiên hết bệnh. Hay vô cùng!

Cho nên xin thưa với chư vị, Pháp Hộ-Niệm hướng dẫn chúng ta quyết lòng cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Ngài Ấn-Quang Đại Sư nói, nếu người nào quyết lòng chí thành chí kính niệm Phật cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc thì đây là một hành giả chuẩn bị đi về Tây-Phương thành đạo, nên liền có 25 vị Bồ-Tát gia trì cho người đó, có Phật lực gia trì cho người đó, tự nhiên người đó hết bệnh. Nói theo

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Ngài Triệt-Ngộ, đây là nhờ cái tâm lực của người đó mạnh mẽ lên, bừng bừng lên, hưng khởi lên làm cho nghiệp lực phải bị đè xuống mà họ vượt qua ách nạn. Mình vẫn thường thấy có những người vô gia cư, họ sống ngoài đường, ăn ngủ bên đồng rác... vậy mà trông họ hình như không bệnh hoạn gì nhiều. Lạ lùng!... Người ta vẫn vui vẻ nở được nụ cười như thường, trong khi có những người giàu có bạc tỷ mà lại buồn khổ, nhảy lầu tự tử... Nhảy lầu tự tử là do nghiệp chướng ứng hiện đấy. Những người lang thang ngoài đường cũng là đang thọ nghiệp, họ đối diện với nghiệp chướng nhưng lại không sợ nghiệp chướng. Nhìn thấy họ nằm trên vỉa hè như vậy mà họ vẫn cười, vẫn vui, vẫn sống.

Chính vì thế, xin thưa với chư vị, phương thức của Pháp Hộ-Niệm là tăng cường cái năng lực của tự tâm lên, làm cho tâm lực của mình mạnh lên, quyết chí dùng cái tâm lực này mà đè bẹp nghiệp lực xuống. Lúc lâm chung ai cũng phải khổ, ai cũng phải nhức, ai cũng phải đau đến quặn thắt cả người. Trong cảnh đau khổ có người khóc than đến thấu trời xanh, nhưng vẫn có người mỉm cười, vẫy tay chào vui vẻ để đi vãng sanh đấy. Bà bán bánh ú vãng sanh mấy tháng trước là một ví dụ. Bà Trần Thị Nảo, Dì của Phi là một ví dụ cụ thể, cách đây mấy ngày bà bị oan gia trái chủ đánh phá hải kinh đến nỗi phải trợn con mắt lên, hiện tượng khổ đau đến nỗi gia đình nói rằng, bây giờ không biết là bà Dì hay là ai nữa!... Ấy thế mà nhờ ban hộ niệm củng cố giúp tinh thần giúp cho bà Cụ mạnh dạn lên, niệm Phật mạnh dạn lên tự nhiên bà Cụ

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

vượt qua cái ách nạn đó, rồi bà Cụ an nhiên, tự tại, mỉm cười ra đi, lưu lại thân tướng đẹp vô cùng. Lạ lùng không chư vị.

Tại sao vậy? Đây là do thiện-căn, phước-đức trong nhiều đời nhiều kiếp của bà Cụ nay gặp duyên mình đun đầy, củng cố mà ứng hiện về, giúp bà Cụ phát khởi lòng tin, tâm lực vững vàng lên không còn sợ nữa. Nhờ đó mà tinh thần tự nhiên tịnh lại, định lại, bà Cụ quyết lòng niệm Phật mà vãng sanh.

Xin thưa với chư vị, thực sự ai đã cứu bà Cụ vậy? Chính Pháp Niệm-Phật Hộ-Niệm Vãng-Sanh cứu bà Cụ đấy. Chính gia đình thành tâm mà cứu bà Cụ đấy. Hiểu được như vậy, chúng ta mới thấy Pháp Hộ-Niệm tuyệt vời vô cùng, vững vàng vô cùng, vi diệu vô cùng. Chư vị hãy tìm hiểu cho rõ ràng đi, tại sao có nhiều người nói rằng hiện tượng vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc ở tại Việt Nam là một sự kiện lịch sử, mà trải qua suốt một quá khứ lâu dài chưa từng xuất hiện trong lòng dân tộc chúng ta?

Thấy được như vậy, chúng ta mới biết con đường siêu độ chính là đây. Con đường giải thoát chính là đây, không đâu xa cả. Mong chư vị định tâm lại niệm Phật để chúng ta cùng vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Đừng nên sợ ý mà uổng phí một đời tu hành sau cùng vẫn chịu nạn.

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM **(Tọa Đàm 018)**

Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

Pháp Hộ-Niệm Vãng Sanh là gì?

Câu 10(f): Là pháp giúp cho người đang bị bệnh khổ hành hạ được chết sớm để bớt đau khổ.

Đúng không chư vị? – [Sai]. Có nhiều người sợ Pháp Hộ-Niệm lắm! Người ta nói con kiến cũng muốn sống, còn người tu hành gì mà cứ cầu chết! Có một lần Diệu Âm đi hộ niệm cho người đó, thì người con của người đó từ xa gọi điện về nói với gia đình:

- Bác ơi! Đừng nên kêu ông Diệu Âm tới hộ niệm, ông đó tới hộ niệm thì mẹ mình chết liền đó.

Thật là lòng!... Xin thưa với chư vị, nếu thực sự tới hộ niệm mà người ta chết liền thì có lẽ rằng pháp Phật cũng không còn đứng vững nữa rồi. Một sự thật rất quý hóa là Pháp Hộ-Niệm giúp cho một người thoát cảnh chết mà được vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc mà nhiều người không biết. Nếu là một Thánh Nhân thị hiện xuống dưới cõi trần này làm đạo, thì khi hết duyên người ta ra đi, đi nhanh lắm, đứng cũng được, ngồi cũng được, lạng lẽ đi cũng được. Có điều này.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Còn người phàm phu như chúng ta, xin chư vị phải nhớ kỹ cho, cái thân này gọi là thân nghiệp lực, thì bắt buộc phải bị nghiệp lực chi phối, và thời gian mãn hạn tự nó đã có số phần, khó ai có thể thay đổi được.

Thành ra xin nhắc nhở đến mấy vị cứ thấy bị bệnh một chút thì buồn đau, than thở... Sai lầm quá! Bệnh đã hành hạ mình khổ rồi, mà mình còn hành mình khổ nữa... Hai cảnh khổ cộng lại mà hại mình thêm, một là làm cho bệnh trạng tăng lên, hai là tâm hồn thêm khổ não. Khổ quá mình chịu sao nổi!

Căn bệnh làm cho mình khổ, nhưng mình không khổ thì mới gọi là tự tại trước bệnh khổ. Người muốn vãng sanh thì khi thân mạng này hết sớm mình được sớm trở về Tây-Phương thành đạo, hưởng đời an lạc, hạnh phúc hơn chứ có gì đâu mà sợ. Có rất nhiều người đã đóng cửa không muốn tiếp xúc với ai để lo tu hành, ngày đêm niệm Phật cầu nguyện vãng sanh, họ cầu đi cho sớm để được về tới Tây-Phương Cực-Lạc sớm. Mình không có đủ năng lực như họ, thì mình cũng nên nghĩ rằng, khi bệnh khổ đến với mình chỉ là chuyện đương nhiên, hãy sẵn sàng chấp nhận. Ít ra mình cũng được cái phần này chứ. Muốn vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, mà không tập giữ tâm tự tại trước bệnh khổ, thì khi lâm chung làm sao tránh khỏi sự dày vò của bệnh khổ, bị nghiệp chướng hành hạ làm tinh thần phải điên đảo, tâm hồn bị rối loạn thì làm sao có thể được vãng sanh?

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Tự tại trước bệnh khổ có nghĩa là sao? Xin thưa với chư vị, là chúng ta bị bệnh khổ, bị ung thư, bị tiểu đường, bị nhức đầu, bị đủ thứ bệnh hết như tất cả mọi người, nhưng ta không sợ, ta không ngại, ta không quá khổ tâm vì bệnh hoạn, mà hãy nghĩ rằng đúng ra với nghiệp chướng chúng ta đã tạo ra trong nhiều đời nhiều kiếp nó phải hành hạ ta gấp 10 lần, gấp 100 lần, gấp 1.000 lần hơn nữa, còn ở đây mới mớm thử một chút thôi, ăn nhằm gì... Nghĩ như vậy, khi một cơn bệnh đến không làm cho ta quá lo lắng, mà chấp nhận một cách tự nhiên và coi như sẵn dịp này ta trả được chút nghiệp nào hay chút đó, trả bây giờ thì lúc lâm chung bớt trả. Những người thường có bệnh thì có cái tâm đề kháng mạnh hơn, có cái tâm điều phục phiền não mạnh hơn, có cái năng lực thích nghi với hoàn cảnh mạnh hơn những người không có bệnh. Những người sống trong sự giàu sang khi bị bệnh họ thường than như bộng, đau có một tí tẹo mà họ lo sợ giống như trời sắp sập. Thế gian cũng có câu nói: “*Nhà giàu xước tay bằng ăn mày đổ ruột*”. Kẻ ăn mày đổ ruột mà họ có thể chịu đựng được, còn người giàu bị té trầy tay một chút mà chịu không nổi, đây chính vì sức chịu đựng của người giàu quá yếu đuối vậy!...

“*Đắc thất nan truy họa phước*”. Chính người thế gian đôi khi cũng biết trên đời này sự được hay mất chưa biết đâu là phước đâu là họa. Người ăn mày chịu đựng quá nhiều khổ sở rồi, nên đến lúc lâm chung khổ thêm chút nữa người ta vẫn chịu đựng được dễ dàng. Những người ăn mày này mà có

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

duyên gặp được ban hộ niệm hướng dẫn thì họ vãng sanh dễ lắm. Bệnh khổ đối với họ đã quá bình thường rồi, đến lúc lâm chung khổ thêm một bước nữa người ta chịu đựng được dễ dàng, không đến nỗi quá khó khăn. Nhưng vì đã trải qua quá nhiều nỗi khổ khiến họ không muốn sống thêm làm chi, nên khi biết được đường vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc để hưởng đời an vui hạnh phúc, họ phát tâm niệm Phật mạnh hơn, họ cầu xin vãng sanh tha thiết hơn người bình thường nên dễ được vãng sanh hơn.

Cho nên, xin thưa với chư vị, biết được như vậy, thì người tu học Phật mình phải hiểu sâu lý đạo một chút. Thân mạng này là cát bụi, nó phải trở về với cát bụi vô thường, đây là điều tất nhiên. Thân xác này trước khi trở về cát bụi, nhất định nó phải có bệnh. Như vậy ta hãy nghĩ rằng, khi bị những căn bệnh này: Một là, nó giúp cho ta tiêu trừ bớt một số nghiệp; Hai là, có thể trong cơn bệnh này mình được vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc. Nghĩ như vậy, thì khi một căn bệnh đến mình cảm thấy vui vẻ và lóe lên một tia hi vọng vãng sanh, có gì để lo âu nữa?

Vào năm 2002, ở thành phố Sydney Úc Châu, có bà Du Tú Ky bị bệnh ung thư, bà muốn nằm tại nhà điều trị, bác sĩ cho thuốc về uống, họ còn lo sợ gia đình sơ ý quên liều lượng, nên lúc đầu hàng ngày y tá phải tới tận nhà cầm ly nước cho bà uống thuốc. Nhưng bà hứa sẽ uống thuốc đầy đủ nên về sau y tá không cần tới nữa. Nhưng sau đó bà không uống thuốc nữa, bà quyết lòng niệm Phật cầu vãng sanh. Tất

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

cả thuốc bà để vào một cái rổ mây và dặn con cái khi bà vắng sanh rồi, hãy trả lại cho bác sĩ...

Đó là những người có chí khí kiên cường. Bà ấy bị bệnh ung thư mà khi ra đi không có một dấu hiệu nào đau đớn, không có một mũi thuốc morphine nào chích cho bà. Chư vị thấy cái tâm lực của bà Cụ mạnh không? Hẳn nhiên đây là trường hợp đặc biệt cá nhân, chứ không ai bắt chư vị phải bỏ thuốc thang. Nhưng tâm lực thì mình phải tập cho mạnh lên, đừng nên sợ chết, đừng quá âu lo về bệnh hoạn. Tâm lực có mạnh mẽ thì mới chịu đựng được sự khảo nghiệm của bệnh khổ. Pháp Hộ-Niệm hướng dẫn như vậy, chứ không phải có bệnh kêu ban hộ niệm tới niệm Phật thì mình chết liền đâu. Pháp Phật cứu chúng sanh thoát cảnh sanh tử luân hồi, làm gì có chuyện hộ niệm cho chết. Không có đâu, đừng nghĩ vẩn vơ!

Câu 10(g): Là một pháp giúp cho người đang trong cơn hấp hối được tắt hơi sớm.

Đúng không chư vị? – [Sai]. Sai quá! Giúp cho người đang bị bệnh khổ hành hạ được chết sớm để bớt khổ cũng sai luôn. Là một pháp giúp cho người đang trong cơn hấp hối được chết sớm cho đỡ khổ, cũng sai luôn. Những ý niệm này sai hết. Xin chư vị khi đi hộ niệm, chúng ta phải vững vàng về qui tắc hộ niệm. Đã học tập vững vàng về qui tắc hộ niệm rồi, thì hộ niệm phải cho đúng lý đúng pháp. Giờ phút xả bỏ báo thân đã có định kỳ rồi, đừng lo sợ nữa. Là một phạm phu

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

chúng ta không thể định được ngày giờ ra đi đâu, không thể muốn đi lúc nào thì đi, muốn ở lúc nào thì ở. Cái thân mạng này nó có định số rồi, tới ngày giờ xả bỏ phải xả bỏ thôi. Tự tại về vấn đề này đi nhé.

Vì thế xin chư vị đừng nên sợ chết nữa! Có nhiều người nằm trên giường bệnh mười mấy hai chục năm, ngày đêm cầu chết mà chết không được. Có những người đang khỏe mạnh, sáng lái xe vô sở làm, chiều có tin báo là đã bị chết rồi. Thời điểm đã đến thì đi liền lập tức, thời điểm chưa đến dù có cầu xin chết sớm, chết cũng không được đâu. Người Dì của Phi là một người nằm trên giường bệnh mấy chục năm. Chính vì nằm trên giường bệnh lâu năm khổ quá, bà trông mong chết sớm cho khỏe thân, nhưng đâu dễ gì chết. Nhưng nhờ vậy mà trước khi chết bà không sợ. Chính vì trước cái chết không sợ, thành ra vừa nghe một lời khuyên: *“Hãy niệm Phật về Tây-Phương Cực-Lạc cho sướng, chứ ở đây làm chi! Bao nhiêu năm qua bị khổ rồi, bây giờ còn bám víu nơi đây làm chi cho khổ nữa!...”*. Nghe vậy, tự nhiên bà vui vẻ thoải mái, bà liền bình tĩnh niệm Phật cầu vãng sanh. Nếu giả sử như bà Dì này hồi giờ khỏe mạnh, đẹp gái, không bệnh không đau gì cả, đến lúc đó chưa chắc gì bà đã vui vẻ niệm được câu A-Di-Đà Phật thành tâm chí kính để được vãng sanh dễ như vậy đâu.

Thế mới hay, chưa biết đâu là may đâu là rủi. Chúng ta là người niệm Phật, hãy xác định lập trường rõ rệt là niệm Phật để vãng sanh về Tây-Phương. Thân mạng này đến ngày giờ nào mãn hạn thì cứ để nó ra đi. Nếu thực sự chết mà

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

chúng ta không sợ, thì còn sợ gì một vài căn bệnh. Vì thế, những người học Phật khi gặp bệnh mà buồn bã, âu sầu, than thở... thì dở lắm vậy! Quá dở đi! Người lo sợ về bệnh, dù có niệm Phật sau cùng cũng khó được vãng sanh.

Cho nên, xin chư vị, đừng bao giờ nghĩ rằng ban hộ niệm đến là mình chết liền. Đừng nghĩ vắn vơ nữa. Chết sống là do số mạng đã định sẵn, có chi phải lo sợ dữ vậy! Xin hãy tự tin một chút nhé. Vậy thì, hãy tự mình kiểm điểm lại liền đi: Lúc bệnh, mình có sợ sệt không? Lúc ốm, mình có sầu khổ không? Lúc đau, mình có buồn lo không? Lúc sắp chết, mình có hãi hùng không? Lúc lâm chung, mình có trông cầu sống thêm được ngày nào hay ngày đó không? v.v... Nếu vướng vào những điểm này, dẫu cho chư vị tu hành niệm Phật 50 năm, 60 năm... sau cùng cũng khó mà vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc được.

Hiểu được như vậy chúng ta hãy đi cho vững, đi cho đúng, đừng đi sai nữa, đừng đi lệch nữa! Đừng nghĩ rằng hễ có niệm Phật thì yên chí sau cùng chắc chắn được vãng sanh. Không phải đơn giản như vậy đâu! Cái chấp nó nằm ngay trong tâm mình, tự mình phải bỏ ra. Nếu không bỏ ra, phải chịu thất bại. Hẳn nhiên, không ai có quyền bắt mình phải bỏ, nhưng không bỏ tham chấp thì mình phải mất phần vãng sanh vậy thôi.

Bây giờ xin hỏi rằng, niềm tin của mình vào Pháp Niệm Phật Vãng Sanh vững chưa? Chưa vững thì phải tin cho

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

vững. Tin vững rồi, mà còn phải tin cho đúng nữa nhé, đừng đưng đầu tin đó. Nguyên vãng sanh phải nguyện cho tha thiết, đừng thấy ai nguyện gì mình cũng bắt chước nguyện theo. Nguyên vãng sanh mà còn tham cái này, còn chấp cái kia, còn vương cái nọ... thì đâu có nguyện vãng sanh hàng ngày cũng chỉ là nguyện suông, nguyện lấy lệ, khi ra đi chưa hẳn sẽ dễ vãng sanh đâu nhé. Người hộ niệm chỉ giúp đỡ, hướng dẫn cho mình, nhưng chính mình phải tự thực hiện cho được. Mình thực hiện không được thì đành chịu thua.

Xin thưa với chư vị, hãy thử hỏi, tại sao một người ít tu mà sau cùng lại được vãng sanh Tây-Phương Cực-lạc? Đây chính là vì cái duyên phần của họ tốt lắm đấy. Họ là những người hiền lành chất phác, khi ban hộ niệm đến hướng dẫn nói đâu họ nghe đó. Họ thực hiện được đầy đủ niềm tin là một, tha thiết muốn vãng sanh cho sớm là hai, và thành tâm niệm Phật là ba. Nhiều lúc tự niệm Phật không nổi, nhưng nghe tiếng niệm Phật của đại chúng, họ âm thầm thành khẩn niệm theo: “A-Di-Đà Phật... A-Di-Đà Phật... A-Di-Đà Phật...” ngay trong lúc xả bỏ báo thân, họ tắt hơi trong tiếng niệm Phật của chính họ, chứ không phải trong tiếng niệm Phật của đại chúng, nhờ vậy mà họ vãng sanh. Còn ta tu hành như thế này, đừng vội tưởng là giỏi nhé, coi chừng lúc đó có người tới nhắc:

- *Chị ơi! Niệm Phật đi!...* Mình cãi lại, không chịu niệm Phật!

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

- *Anh buông chuyện này ra đi nhé!...* Mình lại bám thật chặt, không chịu buông ra!

- *Bác đừng buồn phiền nữa nhé!...* Nhưng mình vẫn phải buồn, phải phiền, phải giận, phải hờn đủ cách mới được. Thôi chịu thua rồi! Tu hành cả đời sau cùng bị nghiệp chướng trói chặt, làm sao thoát nạn!...

Mong chư vị phải nhớ cho thật kỹ điều này, niệm Phật vắng sanh, là chính mỗi người phải thực hiện lấy, còn ban hộ niệm chỉ hướng dẫn những điểm cụ thể để chúng ta làm mà thôi. Sở dĩ trước giờ chúng ta thường thấy có người tu nhưng ít khi thấy được người thành tựu, là tại vì tu mà ít khi được hướng dẫn cụ thể, nên đường tu bị phạm quá nhiều sơ suất, đến lúc cuối cùng lại không có ai nhắc nhở, hỗ trợ, gỡ rối giúp đỡ cho nữa, thành ra bị vướng mắc lung tung mà chịu nạn. Thực sự, khi biết được Pháp Hộ-Niệm rồi, chúng ta mới phát hiện ra một sự sơ suất quá lớn trong việc tu hành mà nhiều người không hề hay biết!...

Nhờ có Pháp Hộ-Niệm chúng ta mới có được sự giúp đỡ, nhắc nhở tích cực cho mình tu sửa những điều sơ suất. Nhắc nhở từ lúc nào đây? Nhắc nhở ngay từ bây giờ. Cần nhận thức kịp thời những sơ suất của mình mà tự hóa gỡ trước, để nghiệp chướng rơi rớt xuống, thì lúc lâm chung may ra mình mới tỉnh táo thực hiện chính xác Pháp Niệm-Phật Vãng-Sanh. Nếu mình cứ bám vào cái thân bất tịnh này, bám vào cái ý niệm vô thường này, bám vào căn nhà tạm bợ này, bám vào cái danh vọng hão huyền này, v.v... thì nghiệp

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

chương nó sẽ bám chặt lấy mình, cuối cùng nó sẽ bùng lên hành hạ mình, làm mình mê man bất tỉnh, đành phải theo nghiệp thọ nạn. Lúc ấy dù có ban hộ niệm tới cũng đành chào thua, không cách nào có thể hướng dẫn một người đã mê man bất tỉnh mà niệm được câu A-Di-Đà Phật để vãng sanh Tịnh-Độ.

Thành ra, xin chư vị nên hiểu điều này, nghiệp chương báo đời mình cũng do mình bám vào nghiệp chương. Nghiệp chương xa lìa mình cũng do mình biết xa lìa nghiệp chương ra. Muốn xa lìa nghiệp chương thì đừng nghĩ về nghiệp chương, đừng sợ về nghiệp chương, đừng vô ý tạo duyên cho nghiệp chương hiện ra. Nghiệp chương thể hiện ở đâu? Thường thể hiện trong những căn bệnh. Vì thế, xin chư vị hãy tập tữ tại trước các căn bệnh để nghiệp chương khó có thể báo hại được mình. Nghĩa là, nếu có bệnh hiểm nghèo đến cũng đừng lo sợ quá, hãy an tâm đi. Vì sao vậy? Vì thấy rằng mình được vãng sanh sớm hơn thiên hạ. Vãng sanh sớm thì mình được trở về Tây-Phương thành đạo sớm hơn thiên hạ. Có được trạng thái này là có tâm lực mạnh. Nhờ tâm lực mạnh giúp cho chư vị vượt qua tất cả ách nạn của nghiệp chương để vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc, gọi là “Đới Nghiệp Vãng Sanh” vậy.

Mong chư vị ai ai cũng vững vàng đi về Tây-Phương trong một đời này nhé.

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

ĐỀ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (Tọa Đàm 019)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

Xin mở trang 14, vấn đề: **Pháp Hộ-Niệm Vãng Sanh là gì?**

Đáp án 10(h): Là một pháp thuộc về tâm lý học nhằm an tâm người bệnh, giảm bớt sự đau khổ cho gia đình trước cảnh sanh tử biệt ly.

Định nghĩa như vậy đúng không chư vị? – [Sai]. Thừa với chư vị, làm đạo khó lắm! Chư Tổ Tịnh-Độ-Tông đã ứng dụng Pháp Hộ-Niệm gần 2.000 năm qua, cứu độ vô lượng chúng sanh rồi đến nay chúng ta mới biết được. Muốn gặp một cái duyên để được độ thoát phải trải qua cả hàng ngàn năm chứ không phải tầm thường đâu chư vị. Trong cơ duyên này, mình gặp được phương pháp cứu mình vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, cứu người thân của mình vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, nếu sơ ý định nghĩa rằng đây chỉ là một vấn đề thuộc về tâm lý để giúp cho người bệnh an tâm, giúp cho gia đình bớt khổ, nhằm chia sẻ nỗi buồn sanh tử biệt ly, thì coi chừng có tu hành nhưng đọa lạc vẫn hoàn đọa lạc đấy, chính mình vẫn cứ tiếp tục cảnh sanh rồi tử, tử rồi sanh trong sáu đường, hàng ngàn năm sau chưa chắc gặp lại cơ hội này.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Nên nhớ cho, một duyên được độ thoát phải trải qua cả hàng ngàn năm mới gặp được. Khó lắm đây chư vị ơi!...

Thưa thực, câu nói này được thu lượm từ những người đã biết tu học Phật Giáo. Người tu hành mà còn nói như vậy, thì người thế gian hiểu lầm còn tệ hại hơn! Tập sách này ghi lại những tin tức, những suy nghĩ, những ý kiến thu thập từ khắp nơi, trong đó có điều đáng tiếc là chính những người có tu học Phật lâu năm mà lại nói lời này: *“À!... Đây chẳng qua là vấn đề tâm lý làm cho người bệnh an tâm, làm cho gia đình bớt khổ, chứ có Tây-Phương Cực-Lạc đâu mà về!...”*.

Chư vị ơi!... Hãy nhìn cho rõ đi. Phật dạy, đến thời mạt pháp, người nói lên chánh pháp khó gặp lắm, còn người nói tà pháp thì nhiều như cát sông Hằng. Vì thế, khi biết được Pháp Hộ-Niệm giúp được từng người niệm Phật vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, mình phải biết giạt mình tỉnh ngộ đường tu hành nhé chư vị. Có nhiều người dùng Tâm-Lý-Học ra ru chúng sanh vào đường tình thức mà cho là Phật Pháp. Có người dùng Triết-Học ra dẫn dắt chúng sanh vào những con đường lý luận mông lung trừu tượng mà cho là Phật Pháp. Cũng có người tự nghĩ ra những phương pháp riêng của mình rồi đem truyền cho đại chúng để tìm cầu những sự cảm ứng hão huyền mà cứ cho đó là Phật Pháp!... Chính vì thế, trong cái cơ may này mình gặp được Pháp Niệm Phật là chánh pháp của Phật thật là quý báu, lại biết được Pháp Hộ-Niệm giúp ta thực hiện chính xác và nghiêm chỉnh Pháp

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Niệm Phật lại càng quý báu vô cùng. Xin chư vị hãy cố gắng trân trọng gìn giữ để được độ thoát nhé.

Pháp Hộ-Niệm không phải là vấn đề tâm lý, tuy nhiên mình có thể ứng dụng vấn đề tâm lý để hướng dẫn người bệnh giúp cho họ vui vẻ phát khởi niềm tin, đây là điều đáng khuyến khích. Như vậy, hộ niệm có thể ứng dụng tâm lý để sự thành tựu được dễ dàng hơn, chứ không phải hộ niệm chỉ là vấn đề tâm lý nhằm ru ngủ đại chúng, giảm bớt sự đau buồn đâu.

Có nhiều người đã từng tu học Phật Giáo lâu năm mà lại mạnh tiếng nói như thế này:

- Người ta sắp chết mà không cho thân nhân khóc than để trút nỗi bi thương. Tại sao không có một chút tâm lý gì cả vậy? Trước cảnh sanh tử biệt ly mà không cho khóc, không cho rơi lệ, thì xử trí tình cảm sao cho thông?!...

Chư vị thấy đó, hình thức thì tu hành, còn nội dung thì toàn là tình cảm thế gian! Có nhiều người nói, anh tu hành niệm Phật, muốn làm gì thì làm... nhưng khi người thân chết mà không cho tôi khóc than thì tôi không chịu. Thấy thân bằng quyến thuộc muốn khóc, thôi thì mình cũng châm thêm vài câu tâm lý nào nê để giúp họ thêm tủi lòng mà khóc nã nuốt cho thỏa lòng nhau vậy. Ôi!... Xử sự hoàn toàn theo thế tục phàm tình, còn Phật Pháp thì bỏ quên đâu mất rồi, không hề nhắc đến? Vậy mới biết, muốn cứu một người thực sự đâu phải dễ!... Khi chư vị học tập qua Pháp Hộ-Niệm này rồi, mong sao mọi người cố gắng thực hiện cho đúng lý đúng

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

pháp, đừng uýnh chuyển làm theo cảm tình nặng quá mà sai pháp Phật nhé.

Diệu Âm có gặp một vị đã đề xướng một phương pháp gọi là “*Hộ-Niệm Thân-Trung-Ấm*”. Vị đó hỏi xin ý kiến, thì Diệu Âm nói rằng, rơi vào cảnh thân-trung-ấm tức là người đã chết rồi, thì làm sao hộ niệm được nữa? Đối với người đã chết, thì phải nói là cầu siêu mới đúng, chứ sao lại gọi là hộ niệm?

Chính Diệu Âm này có coi sơ qua phương pháp đó. Những cảnh giới của thân-trung-ấm thực quá huyền hóa! Vị đó đã nghiên cứu và đưa ra hàng trăm cảnh giới trong thân-trung-ấm, khi đọc đến chính mình cũng cảm thấy có nhiều cảnh giới quá dễ sợ, nhiều lúc sợ muốn rụng tóc gáy.

Như vậy ngồi trước người bệnh chưa chết mà mình lại giảng những cảnh trong thân-trung-ấm có lẽ người ta cũng phải chết luôn. Sợ quá mà chết!... Khi chết rồi, lại còn dẫn dắt họ vào sâu trong đó nữa thì làm sao cứu được đây?!... Xin thưa thẳng với chư vị, nhiều khi chính người dẫn dắt này mà chui vào khu rừng đó rồi, chưa chắc gì sẽ thoát ra được, đừng nói chi là người bệnh đang trong cơn hỗn loạn.

Mong chư vị cần nên hiểu thấu, những gì cần giữ phải giữ, những gì cần buông phải buông ra. Phật dạy khi biết con đường thành Phật rồi, thì pháp Phật cũng phải buông ra mà đi thành Phật, gọi là: “**Pháp thượng ưng xả**”. Xin nhớ cho kỹ điểm này, đừng thấy hễ là pháp Phật thì cứ ôm hết mà nghiên cứu, cứ đưa hết pháp này đến pháp nọ vào tâm này, thì coi

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

chùng tâm này sẽ rời bùng ben, đến một lúc nào đó nằm xuống rồi, thì những chủng tử trong kho tàng rồi ren đó sẽ tự động hiện ra, chúng ứng hiện một cách tự nhiên, không thể kiểm soát được. Lúc đó mình sẽ đối diện với trùng trùng cảnh giới, chịu không nổi đâu!...

Nên nhớ, bây giờ chúng ta còn tỉnh táo có thể ý thức được, có thể kiểm soát được, nhưng đến lúc đó tâm trí của chúng ta đã mê mết rồi, không còn tự chủ được nữa, tất cả những chủng tử trong tiềm thức tự động ứng hiện ra trong vô thức. Vô thức tức là không còn ý thức được, những gì lưu chứa trong tâm tự động tuôn trào ra. Nhiều thứ thay phiên ứng hiện ra thì tâm bị rối loạn, chúng ta không còn biết đường nào để vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc đâu.

Chính vì vậy, Pháp Hộ-Niệm dạy cho người niệm Phật cần chuyên nhất, nhờ chuyên nhất mà dễ định tâm, tránh sự mộng lung chao đảo. Cụ thể nhất, lúc đó phải niệm “A-Di-Đà Phật” cho thành tâm, phải nguyện vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc cho tha thiết. Nhắc lên nhắc xuống vẫn là niệm Phật cầu vãng sanh. Một điểm này thôi mà chư vị làm được thì thành tựu. Một điểm này mà chư vị làm không được, thì dầu cho tu hành 10 năm, 20 năm, 30 năm, 50 năm... dầu cho phước đức của chư vị tràn trề, thì may lắm cũng chỉ theo đường phước báu hữu lậu nào đó mà hưởng thôi, chứ không dễ gì vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc đâu. Mong chư vị nhớ cho.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Đáp án 10(i): Pháp Hộ-Niệm Vãng Sanh là sự kết hợp giữa pháp Siêu-Độ vong linh của Việt Nam và pháp Tam-Thời Hộ-Niệm của Quốc Sư Trung-Phong.

Đúng không chư vị? – [Sai]. Cũng sai luôn. Siêu độ vong linh là giúp cho những vong hồn, những vong linh, những thần thức của người chết đang lang thang trong cảnh giới trung-âm được siêu thoát. Cầu mong cho họ được phân siêu thoát, chứ dễ gì cầu siêu là được siêu sanh. Người Việt Nam chúng ta thường nô nức gọi những vong linh này là “Ma”, là “Quỉ”... Gọi họ bằng những danh từ mĩa mai chua xót, chứ thực ra thì không phải ma quỉ gì đâu. Đó chính thực là những người chết mà chưa đầu thai chuyển thế, mê muội không biết đường giải thoát. Người lúc chết mà tham đắm thế gian, thương con nhớ cháu, tham tiếc gia tài, sợ chết, sợ bệnh... vì tâm ý hoang mang nên theo sự hoang mang đó mà rơi vào cảnh giới không nơi nương tựa. Vì cứ tham tiếc gia tài, điền sản, sự nghiệp, con cái, vợ chồng gì đó nên cứ lảng vảng chung quanh, nhất là những người sợ chết cứ bám theo cái thân xác không nở rời xa... Vì sự mê mờ này mà luống qua 49 ngày không đầu thai chuyển thế được, đành phải lang thang chỗ này, chỗ nọ chịu lấy cảnh trạng khổ đau vậy thôi.

Những người chết rồi thường hay về báo mộng cho con cái nhiều lần chính là những người bị vương nạn này đây... Hiểu được điều này thì xin chư vị hãy sớm ngộ đạo đi, đừng tham chấp nữa mà bị nạn, bị nạn quá khổ rồi mới ân hận mà tìm cách báo mộng này mộng nọ, nhưng rốt cuộc có giải

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

quyết được gì đâu! Mộng mị, mộng mị riết rồi cũng có ngày đành ngán ngẩm, thôi thì lặng lẽ tìm đến những cây nho nhỏ nấp vào đó mà sống tạm, chịu qua những năm tháng dài vất vưởng lạnh lẽo, cô liêu!... Đã chịu cảnh thương tâm như vậy mà còn bị chúng sanh cho là ma là quỷ nữa chứ. Ôi!... Thật sự quá tủi thân!...

Người biết đạo, chúng ta khi đi đường nếu gặp được những cảnh ngộ đáng thương tương tự, như chợt nghe tiếng khóc than từ trong lùm cây quanh quẽ, từ trong những bãi tha ma lạnh lẽo... xin chớ vội dừng nên sợ hãi mà bỏ chạy nhé. Đó là trường hợp những người lơ mơ, trong lúc chết không chịu niệm Phật, không chịu định hướng tương lai đành rơi vào cảnh giới đau khổ đáng thương đó thôi. Vì quá tủi thân mà họ khóc đến nổi bật lên thành tiếng đấy!... Hãy thương họ mà khai thị vài lời giúp cho họ phát tâm niệm Phật cầu vãng sanh đi. Trong cảnh khổ, nhiều khi một lời khai thị chánh pháp cũng có thể dễ làm cho họ tỉnh ngộ ra niệm Phật mà vãng sanh Tịnh-Độ đấy. Đây chính là pháp siêu độ vong linh vậy.

Vì thế, pháp cứu độ thân-trung-âm gọi là “Siêu-Độ” vong linh, chứ không thể gọi là “Hộ-Niệm” được. Hộ niệm là thực hiện cho người còn sống, khuyên người ta niệm Phật, khuyên người ta buông xả, khuyên người ta không sợ chết, khuyên người ta không sợ bệnh để cho họ an tâm, vững vàng niệm Phật cầu nguyện vãng sanh. Niệm Phật và cầu nguyện vãng sanh tự nhiên nhân duyên kết hợp lại, khi xả bỏ báo

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

thân họ đi qua ách nạn của nghiệp chướng, theo nguyện lực vãng sanh đó đi về Tây-Phương Cực-Lạc. Như vậy, rõ ràng hộ niệm là giúp người sống đi vãng sanh, chứ không phải là pháp siêu độ cho vong linh.

Tam Thời Hệ-Niệm của Quốc Sư Trung-Phong là pháp cầu siêu, nhưng đặc biệt pháp này có những nghi thức rất trang nghiêm, tán tụng với pháp khí rất mạnh, có tụng kinh A-Di-Đà, niệm chú, có khai thị tạo nên cảm ứng rất tốt. Chính vì vậy có nhiều nơi người ta ứng dụng để vừa cầu siêu vừa làm công khóa tu hành, mong cầu âm siêu dương thới, âm dương lưỡng lợi. Còn Pháp Hộ-Niệm là sự hướng dẫn người còn sống phương thức tu hành cụ thể, xác đáng để chủ động đi vãng sanh. Điểm mạnh của Pháp Hộ-Niệm là trợ duyên cho người sắp sửa buông xả báo thân buông xả vạn duyên, giữ vững chánh niệm để đi thẳng về Tây Phương thành đạo, chứ không phải là pháp siêu độ cho người đã chết hay pháp Tam-Thời Hệ-Niệm. Xin nhớ cho kỹ điều này. Nhiều người sơ ý đem pháp Tam-Thời Hệ-Niệm ra để hộ niệm cho người bệnh là không đúng pháp. Ở những phần sau chúng ta sẽ nói rõ hơn.

Tất cả đều do tâm tạo. Hành trình đi về tương lai của mình do chính cái tâm nguyện của mình thực hiện lấy. Lúc xả bỏ báo thân mà mình không sợ chết thì mình vượt qua cảnh chết, mình không sợ bệnh thì mình vượt qua cảnh bệnh, mình không chấp thế gian này thì mình vượt qua thế gian này, mình chấp về Tây-Phương Cực-Lạc thì mình có thể trở về

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Tây-Phương Cực-Lạc thành đạo. Như vậy, vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc cũng do chính cái nguyện vãng sanh tha thiết mà được. Tất cả đều do chính cái tâm của người bệnh đó thực hiện lấy. Nếu lúc đó người ta không buồn, không lo, không nhớ nhà, không thương con, không nhớ vợ, không nhớ cháu... người ta quyết lòng nhớ A-Di-Đà Phật, niệm A-Di-Đà Phật, cầu A-Di-Đà Phật lai nghinh tiếp dẫn vãng sanh, mà người ta vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc vậy.

Cho nên tất cả những thời khóa tu tập tại đây nhằm chuẩn bị cho chúng ta thực hiện được cái đạo lý vãng sanh trong lúc buông xả báo thân đây. Nếu vị nào nghĩ rằng: “À!... Mười niệm vãng sanh thì dễ quá, ta ở nhà ngủ cho đã đi, đến chừng đó ta niệm 10 niệm là xong chứ cần gì phải lo lắng!...”.

Xin thưa với chư vị, không dễ như vậy đâu, nếu sơ ý coi chừng một niệm thôi mà niệm không được đấy!... Một câu “A-Di-Đà Phật” coi chừng không biết chữ nào trước chữ nào sau đấy!... Lúc đó tâm ý điên đảo, thể lực kiệt tận, đầu óc quay cuồng... nhất định không dễ dàng như ta tưởng đâu nhé.

Cho nên tập công phu cho nhiều là điều rất quan trọng. Hãy cố gắng tinh tấn công phu, ngày ngày đem công đức tu hành hồi hướng cho chư vị pháp giới chúng sanh hữu duyên, nhất là oán thân trái chủ, để hóa gỡ bớt cái mối nạn oán hận truyền kiếp, giúp cho chúng ta khi lâm chung được bớt thù thêm bạn, chư vị oán thân cảm thông xóa bỏ hận thù, được chư Thiên-Long Hộ-Pháp yểm trợ, cảm ứng được Phật lực

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

gia trì phóng quang tiếp độ thì chúng ta mới dễ được vãng
sinh Tây-Phương Cực-Lạc.

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM **(Tọa Đàm 020)**

Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

Hôm nay chúng ta giảng tới vấn đề thứ 11. Trang 15.

Câu 11: Phật dạy tất cả đều do tâm tạo, Pháp Hộ-Niệm thực thi cụ thể và chính xác lý đạo này, xin giải thích rõ ràng.

Đây là vấn đề đã được minh định cụ thể, không úp mở. Tất cả những cảnh gì đến với mình trong tương lai là đều do chính tâm của mình quyết định lấy. Không ngờ mình đi thành Phật cũng do tự tâm mình quyết định lấy, mình xuống địa ngục cũng là do tâm mình quyết định, mình lãng vãng bên khu nhà để biến thành con gà con heo gì đó cũng do tâm mình quyết định. Tu hành một đời mà sau cùng mình bị gặp khó khăn, không được thành tựu gì cả cũng do chính tâm mình quyết định. Chúng ta quyết lòng niệm Phật, trước sau vẫn giữ nguyên ý niệm này, khi xả bỏ báo thân mình cũng quyết lòng niệm Phật cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc thì mình trở về Tây-Phương Cực-Lạc viên mãn thành tựu đường tu.

Xin chư vị cần hiểu thật rõ vấn đề này, là tất cả đều do chính cái tâm của mình định đoạt tương lai của mình. Sự định

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

đoạt có tính quyết định ngay ở trong giây phút liệm cái báo thân này để lượm cái báo thân khác. Nếu trong giây phút đó ta quyết lòng buông cái báo thân này ra cầu sanh về Tây-Phương Cực-Lạc, thì cái thân phàm phu nhơ bẩn này sẽ tan hoại trong một vài ngày không còn vương bận đến ta nữa, ta an nhiên theo A-Di-Đà Phật trở về Tây-Phương Cực-Lạc thọ lấy cái thân Thanh-Hư Vô-Cực, một cái thân Kim-Cang Bất-Hoại của Bồ-Tát. Tất cả đều do chính cái tâm của mình quyết định lấy. Đây là đạo lý của Phật dạy.

Nhiều đời nhiều kiếp qua, chúng ta đã sống trong mê mờ không biết đạo lý duy tâm. Vì không biết được lý đạo này nên đường tu hành có quá nhiều sơ suất, thường tham chấp thế gian, tham sân si mạn... những thứ đó cứ quylene lấy cái tâm, thành ra cái tâm trở thành kẻ nô lệ cho cái thân thịt, khi rời cái thân thịt này thì nhập vào cái thân thịt khác, thân bàng sanh, thân ngạ quỷ, thân địa ngục... Tất cả những cảnh giới sướng hay khổ đều do chính mình chiêu cảm lấy. Hiểu rõ đạo lý này, ta mới thấy Pháp Hộ-Niệm hướng dẫn thực hiện chánh pháp một cách cụ thể, vững vàng, hãy chủ động chọn lấy tương lai của mình, một khi liệm cái báo thân làm người khổ cực này hãy mạnh dạn lượm một cái báo thân ngon lành sung sướng hơn một chút, đừng lượm cái thân bốn chân hai sừng làm chi mà cực khổ thêm phần khổ cực, ngu muội chồng thêm ngu muội!... Tất cả đều do chính mình chọn lấy mà thôi. Mỗi đêm chúng ta nói thêm một chút đạo lý giải

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

thoát, hi vọng mọi người từ từ ngộ ra, ngộ dần ngộ dần. Nhiều tiểu ngộ sẽ thành đại ngộ. Cố gắng ngộ ra đi nhé.

Đáp án 11(a): Ý niệm cuối cùng quyết định đời kiếp tương lai. Ví dụ: sân giận đọa địa ngục, tham lam đọa ngạ quỷ, ngu si đọa bàng sanh. Vậy thì khi lâm chung nếu người bệnh quyết niệm Phật cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc thì được vãng sanh.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Đúng quá rồi phải không. Cái ý niệm cuối cùng của mình quyết định đời kiếp tương lai. Khi xả bỏ báo thân mình nghĩ thân gái hời giờ chăm sóc cẩn thận, trang điểm đẹp quá thì nữ nào đành lòng bỏ đi. Vì quá tiếc nuối cái thân nên cứ bám sát theo cái thân không nữ lìa xa. Cái thân bỏ trong hòm, mình cứ lảng vảng lảng vảng bên cạnh cái hòm, thấy con cái khóc mình cũng khóc theo!... Đầu óc hồ đồ hỗn loạn cứ thương tiếc cái thân không nữ rời mà kẹt trong thân-trung-âm!... Như vậy rõ ràng do mình tham tiếc cái xác thân mà bị nạn chứ có ai bắt mình bị nạn đâu.

Lúc chết mà nghĩ đến đứa con út chưa thành thân, còn nhớ đến đứa cháu không có người chăm sóc, nếu mình chết thì ai bảo bọc chúng đây... Nhớ đứa con thì khi chết rồi linh hồn cứ vất vưởng bám theo mãi đứa con, thương đứa cháu thì đứa cháu đi đâu mình cũng đi theo để bảo vệ, tưởng vậy là giúp ích cho con cháu, nhưng thực ra vô tình làm cho chúng nó sợ muốn xỉu luôn, sợ đến thất đởm kinh hồn!... Hiện ra

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

một vài lần thì chúng có thể làm thính, nhưng hiện ra nhiều lần coi chừng biến chúng thành người bất hiểu bất nghĩa bằng cách mời thầy bùa tới đánh tả toi đấy nhé!...

Xin thưa với chư vị, thực ra chính do cái tâm của mình tạo nên cảnh tượng thương tâm!... Khi ra đi mà tham luyến trần đời thì mình chịu nạn. Khi xả bỏ báo thân mà luyến lưu con cháu thì mình chịu nạn. Lúc chết mà tham tiếc gia tài coi chừng thành một loài gì đó rất đáng thương trong tương lai vậy!...

Phật dạy, tham lam biến thành loài ngạ quỷ. Như vậy vì tham tiếc căn nhà mà khi chết không đầu thai chuyển thế được, cứ lảng vảng chung quanh bám lấy căn nhà, bám riết căn nhà nên không ai dám ở nữa... Căn nhà đáng bạc triệu đô-la bây giờ con cháu mời bán vài chục ngàn mà không ai để mắt tới. Thật thua lỗ quá lớn!... Chính vì thế, xin mọi người cùng ngộ ra chút đạo đi, phải mạnh dạn buông ra. Khi lâm chung phải buông ra để thoát nạn nhé chư vị.

Người đã niệm Phật mà sợ bệnh thì quá dở!... Người tu hành khi bị chút bệnh mà lo âu sầu muộn, thì dù có tu lâu năm đi nữa cũng không hiểu đạo gì nhiều!... Người có nguyện vãng sanh, nhưng khi bệnh đến mà than lên thở xuống, thì có tiếng là nguyện vãng sanh, nhưng không phải tu đường vãng sanh đâu!... Xin thưa với chư vị, một lúc mỗi người chỉ có một báo thân thôi, muốn vãng sanh thì phải trông cho cái thân này sớm mãn hạn để mình sớm được vãng sanh chứ, còn bám giữ cái thân thì làm sao mình vãng sanh

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

để thọ lấy báo thân của Bồ-Tát được. Chư vị có nhớ truyện Tề Thiên Đại Thánh không? Tề Thiên có thể cõng cả quả núi chạy được, nhưng lại mang cái nhục thân của Ngài Tam Tạng thì mang không nổi. Ý nghĩa là cái thân nghiệp báo nó nặng hơn núi Tu-Di. Phật dạy cái nghiệp của chúng ta nặng hơn núi Tu-Di. Cái nghiệp nó nằm ở đâu vậy? Nó nằm ở trong thân xác này, nó ứng hiện trong cái cục thịt này. Như vậy cái thân nghiệp này nó nặng hơn núi Tu-Di thì làm sao mình mang đi cho nổi. Chính vì vậy, muốn vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc thì chư vị phải liệng cái thân này xuống chứ. Nếu ta là Bồ-Tát thì thân này ta muốn liệng lúc nào cũng được, nhưng ta không phải là Bồ-Tát, mà là phàm phu thì phải đợi cho lúc thân này mãn hạn ta mới liệng được. Vậy thì người muốn vãng sanh, khi có một căn bệnh ngặt nghèo đến nó báo hiệu thân ta sắp mãn hạn, thì tại sao ta không vui mà lại buồn?

Cho nên, người niệm Phật khi gặp bệnh mà buồn phiền lo sợ thì dở lắm!... Quá dở, quá dở!... Phải vui vẻ lên, phải vững vàng lên mới được. Người niệm Phật đúng pháp thì càng ngày tâm càng vững, vững vàng lên để đến lúc bác sĩ báo rằng mình bị bệnh ung thư, người thế gian buồn sao buồn kệ họ, còn ta thì cứ vui vẻ lên. Vì sao vậy? Vì ta biết được cái tin ta sắp sửa được về Tây-Phương Cực-Lạc rồi. Tâm trí vững vàng như tường đồng vách sắt, có như vậy chúng ta mới vãng sanh được. Còn bây giờ ngày nào cũng nguyện sanh, nhưng cái tâm chúng ta không chịu nguyện thì có ích lợi gì đâu.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Miệng nói vãng sanh leo lẻo, còn tâm lại sợ bệnh, sợ chết thì thật là uổng phí công sức tu hành, sau cùng bị mất phần vãng sanh xin đừng đổ thừa cho ban hộ niệm. Phải nhớ cho, ban hộ niệm không có năng lực gì để quyết định sự vãng sanh của mình đâu. Họ chỉ là những người tới khuyên tấn:

- *Chị ơi! Chị buông cái thân phàm này xuống để đi vãng sanh nhé...*

Nhưng chị không chịu buông, thôi đành chịu thua!...

- *Bác ơi! Bác buông cái nhà ra đi nhé...*

Nhưng Bác cứ bám chặt cái nhà, thôi đành chịu thua!...

Cái tâm mình chấp ở đâu mình dính chặt vào chỗ đó. Phật dạy tất cả đều do tâm tạo. Như vậy rõ ràng nếu tâm mình chấp vào cõi Tây-Phương Cực-Lạc, tâm mình chấp mãi vào câu A-Di-Đà Phật thì lúc cuối cùng mình sẽ niệm được câu Phật hiệu cầu vãng sanh, nhất định mình được vãng sanh. Được vãng sanh hay không nằm tại tâm mình, đúng không chư vị? Phải vững vàng lên nhé.

Đáp án 11(b): Người niệm Phật có tâm nguyện cầu hết bệnh thì sẽ được hết bệnh.

Đúng không? – [Sai]. Tất cả đều do tâm tạo mà?... Tâm mình muốn hết bệnh, tại sao mình cầu hết bệnh mà không hết bệnh? Xin hỏi, có ai giải thích giùm chỗ này không? Người bệnh có tâm nguyện niệm Phật cầu hết bệnh, thì với đạo lý Phật dạy, tất cả đều do tâm mình tạo ra, như vậy người niệm Phật có tâm cầu hết bệnh thì sẽ được hết bệnh chứ, đúng

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

không?... Sai!... Tại sao sai? Tại vì bệnh là quả báo từ nghiệp chướng. Nghiệp chướng là nhân, bệnh khổ là quả. Tất cả không ngoài Nhân-Duyên-Quả Báo. Người niệm Phật cầu hết bệnh thì đem cả một đại pháp của Phật cứu độ chúng sanh, cứu độ chính ta thoát vòng sanh tử đọa lạc, bây giờ mình lại đem pháp đó vùi dập vào trong cái thân vật chất nhơ bẩn vô thường này. Tu hành chỉ nhắm vào cái túi thịt này thì nhất định không thể vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc được. Tâm cầu hết bệnh là tâm tham sống sợ chết, đây là cái tâm đọa lạc chứ không phải cái tâm giải thoát. Có tâm đọa lạc thì phải theo cái thân xác này chịu đọa lạc vậy thôi.

Người tu hành phải biết cái thân mệnh này là vô thường giả tạm. Thân vô thường giả tạm thì nó phải theo định luật vô thường mà đi. Bệnh khổ là do nghiệp chướng, đó là vấn đề nhân quả. Không ai có thể phá luật nhân quả được. Vậy thì hãy nên lợi dụng cái thân này để tìm đường giải thoát, chứ không phải tu hành để phục vụ cho cái thân này. Tâm niệm Phật cầu vãng sanh thì tâm này không theo sự vô thường nữa, mà theo tâm nguyện vãng sanh để vãng sanh thành Phật. Cần phải hiểu cho đúng lý đạo duy-tâm mới được.

Cái tâm thuộc về thể Tánh, cái thân thuộc về thể Tướng. Lấy thể Tánh ứng dụng cho thể Tướng là sai lầm lắm vậy!... Thể Tánh thuộc về Tánh-Linh, không thuộc về vật chất. Tánh-Linh chỉ ứng dụng về mặt Tánh-Linh để giải thoát hay đọa lạc, chứ không thể ứng dụng vào vật chất để bảo vệ cho xác thịt trường tồn được. Đừng nên lầm lẫn đạo lý duy tâm

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

mà đem tâm này phục vụ cho thân xác, cầu nguyện cho cái thân này sống 1.000 năm thì sẽ được sống 1.000 năm. Đem cái tâm vô sanh vô diệt mà nô lệ cho thứ vật chất giả tạm thì thật là quá mê muội!...

Có nhiều người thường đi tới chùa cầu xin cho hết nghiệp chướng. Chư vị cứ để ý xem người đó có hết nghiệp chướng không? Không!... Phật dạy làm sao hết nghiệp chướng đây? Ví dụ, không tham lam thì được giàu có, mà con người cứ tham lam nên bị nghèo khó. Như vậy không phải tham tiền thì ta được tiền. Không phải đâu. Phật dạy tham lam đi vào cảnh giới ngạ quỷ. Tham lam là nhân, sinh vào cảnh giới ngạ quỷ là quả. Phải hiểu rõ ràng định luật Nhân Duyên Quả Báo. Tại sao một người cũng bình thường như mọi người nhưng làm đâu được đó, tiền bạc tuôn vào như nước? Tại vì trong đời này hoặc nhiều đời kiếp trước người ta biết bố thí tiền tài. Bố thí tiền tài là nhân, được tiền tài là quả. Xin hiểu rõ định luật nhân-quả thì tâm mới an, chúng ta mới vững vàng đường tu hành, đừng cầu nguyện sai lầm nữa.

Phật dạy niệm Phật cầu vãng sanh, chúng ta cứ tha thiết nguyện vãng sanh đi thì ta mới được vãng sanh, còn lo nguyện những thứ khác coi chừng lạc đường. Niệm Phật là Nhân, thành Phật là Quả. Niệm Phật Thành Phật.

Đã hết giờ rồi, xin hẹn ngày mai chúng ta nói tiếp về chuyện này.

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM **(Tọa Đàm 021)**

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

Phật dạy tất cả do tâm tạo. Pháp Hộ-Niệm thực thi cụ thể và chính xác đạo lý này.

Đáp án 11(b): Người bệnh có tâm nguyện cầu hết bệnh thì sẽ được hết bệnh.

Chư vị thấy câu này đúng hay sai? – [Sai]. Câu này không đúng. “Nhất thiết duy tâm tạo” ứng vào Pháp Hộ-Niệm là nói người niệm Phật muốn vãng sanh chứ không muốn lưu lại trong sáu đường sanh tử luân hồi nữa, khi xả bỏ báo thân chúng ta hãy buông xả cái thân này không còn lưu luyến đến nó nữa, quyết lòng niệm Phật cầu sanh Tịnh-Độ, thì chúng ta được vãng sanh. Còn nghĩ rằng tất cả đều do tâm tạo, vậy ta muốn gì được nấy, muốn hết bệnh sẽ được hết bệnh, thì không đúng chánh pháp. Vì thực sự cái nhục thân này thuộc về sự hợp tan của tứ đại: đất, nước, gió, lửa. Chúng duyên hợp lại mà thành gọi là Sanh, hết duyên tan rồi gọi là Tử. Thân xác này có sanh, lão, bệnh, tử theo định luật vô thường, chứ không phải mình muốn hết bệnh thì hết bệnh, muốn không chết thì không chết được. Tương tự, chúng ta không thể nói, tôi muốn giàu thì được giàu, tôi muốn đẹp thì

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

được đẹp... nói như vậy không đúng. Đẹp-xấu, khỏe-yếu, giàu-ngèo... tất cả đều có nhân duyên quả báo cả...

Như vậy muốn hết bệnh thì ở đây chúng ta hàng ngày nguyện đem công đức này hồi hướng cho oán thân trái chủ, để gỡ cái nạn oán thân trái chủ. Phật dạy chúng ta làm thiện làm lành thì được quả báo thiện lành. Nếu từ vô lượng kiếp qua chúng ta thường làm thiện lành thì phước báu của chúng ta lớn, nghiệp xấu ác ít, thì tự nhiên đời này chúng ta ít bị bệnh hoạn. Thực tế có nhiều người từ lúc sinh ra đến 80 tuổi, 90 tuổi, 100 tuổi chưa bao giờ có bệnh. Sở dĩ được vậy là nhờ trong nhiều đời nhiều kiếp những người này tu thiện tích đức rất lớn, nhất là không sát sanh hại vật. Nói chung, là những người biết tu bố-thí vô-úy lớn đưa đến quả báo thân thể an khang không bệnh hoạn, chứ không phải niệm Phật cầu xin hết bệnh thì được hết bệnh. Xin chư vị nhớ kỹ đạo lý này.

Cũng xin nhắc thêm, những bệnh không thuộc về nghiệp chướng thì dễ dàng điều trị, ví dụ bệnh sinh ra từ việc ăn uống không điều độ, cảm mạo, trái gió, trở trời, v.v... hãy đi bác sĩ mua thuốc về uống là xong, ở Việt Nam chúng ta thường có khoa xoa bóp, cạo gió cũng hết, đâu cần gì phải cầu xin, khẩn nguyện. Còn các bệnh thuộc về nghiệp chướng thì bác sĩ chịu thua. Đây là do cái nhân tạo tác ác nghiệp trong nhiều đời tích tụ lại, khi nhân gặp duyên sinh ra bệnh khổ. Bệnh khổ do nghiệp chướng thì thầy thuốc hay bác sĩ chịu thua, chữa không được đâu.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Riêng bệnh về nghiệp chướng có bệnh liên quan đến oán thân trái chủ. Xin thưa với chư vị, bệnh về oán thân trái chủ thì bác sĩ cũng chịu thua. Nhiều lắm người ta giới thiệu đến bệnh viện tâm thần, để người bệnh nhập vào đó mà tiếp tục chịu nạn, chứ ở đó người ta cũng không chữa được đâu. Vì thế thường thường ở đây buổi sáng và buổi trưa chúng ta có đọc lời nguyện: “*Nguyện đem công đức này hồi hướng cho lịch đại kiếp số oán thân trái chủ...*”, là chúng ta hàng ngày đều sám hối với họ đấy, đem công đức hồi hướng cho họ để hóa giải cái ách nạn này ra. Xin thưa với chư vị, đối với bệnh về nghiệp chướng, nếu có bệnh về oán thân trái chủ, bây giờ chư vị có cầu trời cầu Phật thì cũng vô ích, mà tự chúng ta phải giải quyết lấy:

1. Là sám hối nghiệp chướng, đem công đức hồi hướng cho oán thân trái chủ.

2. Là bắt đầu cứ kiêng sát sanh hại vật, kiêng cử những việc xấu để tạo thêm phước đức. Chúng ta cần tạo phước đức để chan hòa nghiệp chướng. Phước tội do chính mình làm thì chính mình phải phải giải quyết, chứ không thể nào cầu Phật ban phước hay kết tội cho ai được.

Cho nên mong chư vị chú ý, niệm Phật cầu hết bệnh là không đúng chánh pháp, không đúng chánh pháp thì không có kết quả đâu. Người niệm Phật cầu xin hết bệnh chính là cầu nguyện cho sống lâu, tức là tham sống sợ chết. Thân mạng thuộc về vật chất vô thường, nếu còn tham thân mạng thì phải theo thân mạng vô thường mà chịu sanh tử luân hồi,

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

chứ không thể được vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Mong chư vị nhớ cho điều này, đừng nên nguyện sai lầm nữa.

Câu 11(c): Cầu hết bệnh là đem cả đại pháp của Phật để phục vụ cho cái thân xác tứ đại vô thường này. Tu hành sai pháp Phật nên không được vãng sanh.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Chính câu này trả lời cho câu trước. Cầu hết bệnh là đem cả một cái đại pháp của Đức Thế-Tôn phục vụ cho căn bệnh này. Phật dạy cần chán chê cái thế giới này, chán chê cái cõi đời này, chán chê cái thân xác này để mình trở về Tây-Phương lấy cái thân của Bồ-Tát mà sống, mà thành đạo. Chúng ta lại thương cái thân này, nên lúc lâm chung lại chú tâm nguyện cầu hết bệnh, vì thương tiếc cái thân này nên vô tình chúng ta theo cái thân vô thường mà chịu sanh, già, bệnh, chết. Theo vật chất sanh, trưởng, di, diệt thì bắt buộc phải chịu vô thường. Vì bám lấy sự vô thường nên không thể đi về cảnh giới vô sanh vô tử được. Đó mới đúng là nhất thiết duy tâm tạo vậy.

Thương cái thế giới vô thường này thì phải ở lại cái thế giới vô thường này chịu nạn, dẫu tu hành có giỏi cho mấy đi nữa thì sau cùng cũng bị vô thường lôi đi. Nhiều người thường đưa cái chiêu thức sám hối tiêu tội, tiêu trừ nghiệp chướng, bình phục bệnh khổ... Đại chúng nghe đến vấn đề nghiệp chướng tiêu trừ, tiêu tai giải nạn... thì ai cũng thích thú. Nhưng xin thưa rằng, nếu tu hành cứ nhắm thẳng vào sự đoạn nghiệp, tiêu trừ tật bệnh thì khó có thể vãng sanh Tây-

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Phương Cực-Lạc được, vì đây là pháp tu luôn luôn đối trị thẳng với nghiệp chướng, muốn diệt đoạn nghiệp chướng, nên cái tâm cứ nghĩ mãi về nghiệp chướng. Nếu nghiệp chướng không tiêu trừ được, thì tâm này sẽ bị lôi cuốn theo nghiệp chướng mà chịu nạn.

Còn với Pháp Niệm-Phật Vãng-Sanh, chúng ta không còn theo nghiệp nữa, mà theo đại nguyện độ sanh của Đức A-Di-Đà trở về quốc độ của Ngài bằng cách niệm câu A-Di-Đà Phật tha thiết nguyện cầu vãng sanh, theo cái nguyện đó mà ta về Tây-Phương Cực-Lạc. Đây chính là đạo lý “Tất cả đều do tâm tạo”.

Vậy thì, mong chư vị phải nhớ, đừng nên đem cái đại pháp của Đức Thế-Tôn mà lo cứu cái thân nghiệp vô thường này. Không đúng pháp đâu! Hãy đem đại pháp của Đức Thế-Tôn để cứu cái Huệ-Mạng của chúng ta, cứu cái Chơn-Tâm Tự-Tánh của chúng ta. Chúng ta không muốn theo cảnh vô thường nữa, mà bắt đầu từ đây ta theo đại nguyện của Đức A-Di-Đà đi về Tây-Phương, sống trong cái thế giới Pháp-Tánh mà thành đạo.

Hiểu rõ đạo lý này thì việc tu hành đừng nên quá sơ suất. Khi có chút bệnh hoạn gì đó đừng nên lo âu rầu rĩ quá đáng. Lo âu rầu rĩ về bệnh hoạn tức là tâm chúng ta bị dính vào bệnh hoạn. Lo diệt trừ nghiệp chướng thì tâm sẽ dính vào nghiệp chướng. Nay biết đạo lý duy tâm rồi, thì chúng ta không lo những cái đó nữa, mà cứ lo niệm Phật cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, tâm chúng ta sẽ dính mãi vào cõi

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Tây-Phương Cực-Lạc, nhất định sau cùng chúng ta sẽ có cơ hội vãng sanh. Chính vì nhờ tâm nguyện vãng sanh này mà ta được vãng sanh vậy.

Câu 11(d): Người một đời tu hành nhưng khi sắp chết lại thương tiếc thân mạng cầu xin hết bệnh thì phải theo xác thân mà đọa lạc.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Rõ ràng hai câu này trả lời câu trên. Người bệnh có tâm nguyện niệm Phật cầu hết bệnh thì sẽ được hết bệnh là sai. Cái câu trước trả lời sai rồi, câu này thêm một lần nữa xác định rằng, người tu hành cả một cuộc đời nhưng khi sắp chết lại thương tiếc cái thân mạng thì bị đọa lạc. Không biết chư vị có thương hay không? Tôi không biết!... Nhưng thực sự có nhiều người bình thời thì niệm Phật cầu vãng sanh hay lắm, giỏi lắm, nhưng khi bệnh xuống rồi thì cầu xin hết bệnh. Ngài Ấn-Quang Đại Sư nói, hễ khởi cái niệm cầu hết bệnh trong khi lâm chung thì theo cái nguyện này đi đường đọa lạc, chứ không được vãng sanh. Nghĩa là theo cái thân nghiệp này mà chịu nạn. Tất cả những công hạnh tu hành suốt cả cuộc đời có thể biến thành phước báu cho chư vị hưởng. Người niệm Phật tốt, rất là tốt, có thể sanh làm ông tổng thống, làm vua chúa. Trong kinh Vô-Lượng-Thọ có nói rõ, tức là một người tu hành niệm Phật rất tinh chuyên, niệm Phật rất tinh tấn, ăn ở rất hiền lành, công khóa rất đầy đủ... nhưng cuối đời lại không nguyện vãng

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

sanh, nhờ cái công hạnh tu hành cao có thể người ta sẽ sinh vào trong nhà vua chúa hưởng phước.

Xin chư vị nhớ cho kỹ, khi mà hưởng phước báu, sung sướng mà thường mê vào đó không còn tu hành nữa đâu. Không tu thì hết phước, lại tạo nghiệp trùng trùng. Tạo nghiệp nhiều nên đời sau nữa dễ bị trở ngại lớn. Những người hiện thời làm tổng thống, làm vua chúa, sinh trong hoàng tộc, v.v... thì trong tiền kiếp người ta tu hành tốt lắm, không phải đơn giản đâu. Chư vị cứ nghĩ đi, một cái phước báu mà vừa sinh ra tự nhiên trở thành một thái tử, mọi người phải tôn kính... Cái phước báu này lớn lắm chứ không phải đơn giản đâu. Ở nhiều nơi, chỉ cần một lời nói sơ ý phạm tới nhà vua thì có thể bị tử hình. Thực ra đó là những người đại tu trong tiền đời. Cũng có thể là người niệm Phật, hiền lành, chất phác, công hạnh rất cao... nhưng vì không muốn vãng sanh, không nguyện vãng sanh, để sau cùng thành người hưởng đại phước báu. Cũng có thể suốt đời họ nguyện vãng sanh, nhưng sau cùng lại không muốn vãng sanh mà vô tình bị chuyển qua cảnh giới khác. Vì phước báu lớn quá nên người ta vừa sinh ra là liền có quyền lực là như vậy.

Mong chư vị nhớ rằng, không có phước báu thế gian nào có thể sánh bằng phước báu trên cõi Tây-Phương Cực-Lạc được. Cho nên người thực sự muốn hưởng phước báu thì phải tha thiết cầu được vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, ở đó thần thông đạo lực phi thường, rồi tiền bạc thì không đếm hết, vàng thì lót dưới chân mà đi, không thèm đeo lên mình làm

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

chi, còn thọ mạng thì vô lượng vô biên, không còn sanh tử nữa.

Chư vị hiểu được như vậy rồi, thì chúng ta phải cố gắng niệm Phật để vãng sanh, nhất định không thêm đi con đường nào khác nhé. Bệnh trạng gì đó, đau ốm gì đó, chết sống gì đó... đối với người niệm Phật không còn gì phải lo ngại nữa đâu. Quyết lòng niệm Phật cầu vãng sanh thì sau cùng chúng ta có thể giơ tay lên chào biệt mọi người rồi đi theo A-Di-Đà Phật về miền Cực-Lạc thành Phật.

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

ĐỀ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (Tọa Đàm 022)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

Hôm nay chúng ta nói đến trang 15.

Đáp án 11(e): Ý niệm cuối cùng quyết định đời kiếp tương lai. Cho nên Pháp Hộ Niệm hướng dẫn thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc để người lâm chung vãng sanh.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Đúng quá phải không. Đây mới chính là ý nghĩa của câu: “*Tất cả do tâm tạo*” đấy, chứ không phải là lúc lâm chung muốn hết bệnh là chúng ta hết bệnh, không muốn chết là chúng ta không có chết đâu nhé.

Lúc lâm chung người đó muốn vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, người đó niệm Phật cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, nhờ vậy mà được vãng sanh. Đó mới đúng nghĩa của lời Phật dạy: “*Tất cả do tâm tạo*”. Còn lúc đó ta cầu hết bệnh là vì chúng ta muốn sống thêm, muốn sống thêm vì cái tâm sợ chết, vì cái tâm còn bám theo cái thân này nên đành phải ở lại trong lục đạo luân hồi mà tiếp tục sanh tử luân hồi chịu nạn. Ví dụ như lúc đó gặp bệnh khổ, nghiệp chướng báo đời, mình phát cái tâm tiêu trừ nghiệp chướng, thì do vì phát cái tâm nguyện tiêu trừ nghiệp chướng, nên bắt buộc phải đối

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

diện với nghiệp chướng, thành ra phải theo nghiệp chướng để chịu nạn. Tâm thì muốn tiêu nghiệp chướng, nhưng lực thì không đủ khả năng thành ra nghiệp chướng vẫn còn hiện hữu trước mặt. Dù nghiệp nặng hay nhẹ, phước hay tội vẫn là nghiệp. Ngài Ấn-Quang nói: *“Dẫu cho còn một tí ti nghiệp hoặc bắt buộc cũng phải theo nghiệp thọ báo trước”*. Mà đã theo nghiệp thọ báo thì nhất định phải kẹt lại trong sáu đường luân hồi không cách nào có thể vắng sanh được, không có cách nào thoát nạn được. Chính vì thế mà những pháp môn tự lực phá nghiệp để chúng đắc đối với chúng ta vô cùng khó!... Khó quá sức khó!... Chỉ có những vị Đại Bồ-Tát mới làm được, còn phàm phu chúng ta thì ta phải nhớ rằng, Pháp Môn Niệm Phật là tuyệt diệu, xứng hợp với căn cơ. Ta nương nhờ đại nguyện của Đức A-Di-Đà tiếp dẫn để về Tây-Phương Cực-Lạc. Đường tu hành dễ dàng, gọi là dị hành đạo.

Mong chư vị nhớ cho rõ điều này, hầu hết những đường tu khác thuộc về tự lực tu chứng. Tự lực tu chứng thì bắt buộc phải phá nghiệp chướng. Nhưng với khả năng phàm phu như chúng ta thì phá nghiệp không nổi. Tu tập ngăn ngừa trong một đời này, nhất định hàng phàm phu không thể nào phá nổi nghiệp chướng. Không những không phá nổi nghiệp mà còn tạo thêm nghiệp mới nữa: tham, sân, si, mạn, nghi, ác kiến trùng trùng cứ tiếp tục tạo thêm nghiệp, thì làm sao tiêu trừ được nghiệp chướng đây?!...

Chính vì thế, những pháp môn tự lực không hợp với căn cơ của hàng phàm phu nghiệp sâu trí cạn như chúng ta. Phật

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

dạy, đến thời mạt pháp căn tánh chúng sanh hầu hết thuộc hàng trung hạ, chỉ còn nương theo Pháp Niệm Phật mới có thể siêu thoát luân hồi, vãng sanh thành đạo. Còn tất cả những đường khác thì triệu triệu người tu hành khó tìm ra một người chứng đắc để thành tựu đạo quả. Khó lắm, khó lắm!... Chắc chư vị đã hiểu rõ lý do tại sao chúng ta quyết định đi theo đường niệm Phật rồi chứ gì?

Mong chư vị hiểu cho, quyết định cuối cùng của cuộc đời định hình cho đời kiếp tương lai. Hôm nay chúng ta niệm Phật như vậy, xin chư vị đừng nghĩ rằng đến cái thời điểm cuối cùng ta cũng gợn gàng niệm Phật đi về Tây-Phương. Không dễ như vậy đâu!... Nếu sau cùng mà tự mình được rõ rõ ràng ràng niệm Phật chọn lấy tương lai đi về nước Cực-Lạc, thì trong 1.000 người, có thể vài ba người làm được, còn lại chín trăm chín mươi mấy người thất bại đấy. Bây giờ đây chúng ta còn khỏe lắm, nói chuyện vãng sanh ngon lành lắm, nhưng đến lúc bệnh khổ hành hạ rồi, nghiệp chướng ứng hiện rồi, phiền não trùng trùng rồi, gia sự rối ren rồi, con cháu khóc than rồi, oán thân trái chủ ra tay làm việc rồi, v.v... lúc đó chư vị mới thấy thế nào mười niệm tất sanh là dễ hay khó!...

Chính vì thế, muốn cuối đời bảo đảm niệm được câu A-Di-Đà Phật quyết lòng trở về Tây-Phương Cực-Lạc, chúng ta rất cần người hộ niệm đến hướng dẫn, khai thị, chỉ vẽ, gỡ rối từng điểm từng điểm. Ví dụ cụ thể, như người Dì của bác sĩ Phi đâu phải là người có tu hành nhiều, nhưng cuối đời nhờ

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

ban hộ niệm gỡ rối, hướng dẫn, động viên tinh thần, vỗ tay bên cạnh, giúp bà niệm Phật, ấy thế mà bà Cụ ra đi ngon lành vô cùng. Ít bữa nữa Phi về rồi chư vị có thể hỏi thẳng để biết thêm chi tiết. Rõ ràng nếu không có hộ niệm nhất định bà Di của Phi không cách nào vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc được. Trường hợp người Di của Phi trước khi xả bỏ báo thân đã bị oán thân trái chủ ra tay cũng khá mạnh, đến nỗi bà thất kinh phải trợn ngược mắt lên. Gia đình kể lại rằng, bấy giờ không biết đây là bà Di hay là một người nào đó, hoàn toàn khác lạ. Lâm vào trạng thái đó hỏi thử làm sao có thể niệm Phật để vãng sanh? Chính vì vậy, hộ niệm, khai thị, hướng dẫn, nhắc nhở, đôn đốc, trợ duyên cho người bệnh vô cùng quan trọng, vô cùng quan trọng. Nếu không hộ niệm thì khó khăn vô cùng đối với chúng ta!.

Câu 11(f): Người phàm phu lâm chung bị nghiệp khổ hành hạ, nghiệp chướng bức bách không thể tự chủ được. Nhờ hộ niệm họ quyết lòng niệm Phật cầu vãng sanh mà được vãng sanh.

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Chắc chắn đó! Trường hợp người Di của Phi là đúng như vậy. Gia đình của Phi biết hộ niệm, cũng nghiên cứu kỹ về tập sách này, quyết định cùng nhau niệm Phật, cũng có liên hệ với một vài ban hộ niệm, nhưng chủ yếu là gia đình hội tụ lại hộ niệm cho người Di. Nhưng đến sau cùng bị nghiệp chướng bức bách làm cho bà Cụ vô cùng hãi kinh, không thể tự chủ được. Chư vị thấy

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

không? Khó lắm đấy nhé, không phải đơn giản đâu. Ấy thế mà sau khi Diệu-Âm nói chuyện với bà Cụ xong thì bà Cụ tự nhiên hiền lại, cặp mắt trong ra, rồi an lành niệm Phật lặng lặng ra đi, theo như người nhà nói lại, Bà ra đi mà không có sự hắt hơi nữa là khác. Thật lạ lùng! Đó là cái duyên lành của bà Cụ. Gặp được những hiện tượng này, chúng ta mới thấy Pháp Hộ Niệm thực sự vi diệu vô cùng. Trong những trường hợp như vậy, xin chư vị hướng dẫn nên nói lớn tiếng một chút, đánh thức bà Cụ dậy: *“Dì Út ơi!... Hãy nghe con nói chuyện đây. Con đang hộ niệm cho Dì Út đây... Con đang niệm Phật cho Dì Út đây... Con đang hướng dẫn Dì Út trở về Tây-Phương đây... Chỉ cần Dì Út nghe lời này, định tâm lại niệm Phật vững vàng thì tất cả những cảnh giới mà Dì Út thấy sẽ mất đi, nó hoàn toàn chỉ là huyền mộng, không có gì phải lo sợ nữa. Bên cạnh Dì Út có con cháu bảo vệ đây, đang có đồng tu hộ niệm cho Dì Út đây, có quang minh của Phật gia trì đây...”*. Hãy nói rõ ràng, mạnh dạn, thì có thể giúp người bệnh lấy lại tinh thần. Một khi lấy lại tinh thần thì tự nhiên không còn chương nạn nữa. Còn nếu cứ để người đó tiếp tục sợ sệt, tiếp tục hãi kinh, tiếp tục khủng hoảng thì cứ tiếp tục theo đó mà chịu nạn! Cho nên nhờ hộ niệm mà người đó quyết lòng niệm Phật cầu sanh Tây-Phương Cực-Lạc mới được vãng sanh. Mong chư vị cố gắng thực hiện cho đúng.

Mỗi đêm chúng ta đều nói Hộ Niệm là mong muốn mọi người vững vàng về Pháp Hộ Niệm, vững vàng từng điểm một, không còn phân vân lo ngại nữa. Thực hành cho đúng

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

thì được vãng sanh. Nếu sơ ý phạm phải nhiều sơ suất thì đành mất vãng sanh, như lúc ra đi quyển luyện con cháu, mất vãng sanh! Sợ bệnh mất vãng sanh! Sợ chết mất vãng sanh! Hải kinh về những cảnh giới hiện ra mất vãng sanh!... Từ chỗ người bệnh đang hoang mang rối loạn, khai thị hướng dẫn kịp thời giúp họ định tâm lại mà có thể chuyển đổi cảnh giới, thay vì đi theo nghiệp thọ nạn trong ba đường ác, họ giật mình tỉnh ngộ định tâm niệm Phật đi vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

Hiểu được điều này, mong chư vị cần nghiên cứu Pháp Hộ Niệm cho thật kỹ, càng kỹ chừng nào chúng ta càng an tâm chừng đó. Tại sao Việt Nam bây giờ có nhiều người vãng sanh đến nỗi không còn cách nào đếm được, thật quý hóa thay. Trong khi cũng có nhiều nơi lơ là, khinh thường Pháp Hộ Niệm, thật đáng tiếc thay!... Có nhiều người nghĩ rằng, phải tu cho chứng đắc mới được vãng sanh, chứ đâu dễ gì vãng sanh đơn giản vậy!... Nói cũng đúng đấy. Nếu người nào tu hành chứng đắc được cảnh giới “Nhất tâm bất loạn”, thì đứng vãng sanh, ngồi vãng sanh, tự tại biểu diễn vãng sanh cách nào cũng được. Có đấy! Nhưng sự thành tựu này hiếm lắm đấy chư vị, không phải ai cũng làm được đâu nhé. Chỉ có những người thượng căn thượng trí, có đầy đủ thiện căn phước báu, có người cúng dường phụng dưỡng chăm sóc, riêng mình chỉ lo niệm Phật tu hành, hàn toàn không bận bịu nhà cửa, không bận bịu vợ con, không bận bịu gia tài, không bận bịu việc làm, không bận bịu lo lắng về cuộc sống gì cả,

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

thì lúc đó mới hi vọng làm được. Còn đối với tất cả chúng ta, xin thưa với chư vị, phải cần hộ niệm, phải cần hộ niệm. Có hộ niệm mới vững vàng hơn để được vãng sanh. Không có hộ niệm, chỉ mơ cầu đến cảnh giới “Nhất tâm bất loạn” để vãng sanh, thì xin thưa với chư vị, không ai dám nói rằng, vạn người niệm Phật vạn người vãng sanh, muôn người tu muôn người đắc đạo được đâu. Còn quyết lòng hộ niệm cho người hữu duyên, giúp họ gỡ được những chướng nạn trong lúc lâm chung mà niệm Phật cầu vãng sanh, thì 1.000 người làm được như vậy, 1.000 người được vãng sanh, một vạn người làm được như vậy, một vạn người được vãng sanh.

Cho nên câu chư Tổ nói: “*Vạn nhân tu vạn nhân khứ*”, “*Muôn người tu muôn người đắc*” chính là làm sao giúp cho người đó lúc lâm chung niệm được câu A-Di-Đà Phật, vững vàng tin tưởng, đừng hồ nghi, buông tất cả, sợ cũng buông, thương cũng buông, nhớ cũng buông, đau cũng buông, mạnh dạn buông vạn duyên ra để niệm câu Phật hiệu cầu sanh Tịnh-Độ thì muôn người tu muôn người đắc.

Nói tóm lại, chính là lúc lâm chung người nào giữ vững được ba điểm Tín-Nguyện-Hạnh của pháp Niệm Phật thì vãng sanh. Được như vậy hầu hết đều nhờ công đức của người hộ niệm giúp cho chúng ta thực hiện đấy.

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

ĐỀ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM **(Tọa Đàm 023)**

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

Câu 11(g): Người ưa thích lý luận cao huyền, vô tình sự lý luận này sẽ tạo chủng tử hỗn loạn trong tâm, tâm loạn không thể vắng sanh Tịnh-Độ.

Thưa chư vị, đúng là như vậy. Ưa thích lý luận bắt nguồn từ cái tâm ham thích về những điều mới lạ, yếu phần thực tế. Những người đam mê về khoa học luận lý họ ưa thích lý luận lắm. Những người học về các môn thuộc về tư tưởng, triết học người ta ưa thích lý luận lắm. Thắng hay bại đối với họ chính là sự lý luận cao hay thấp, còn ứng dụng trong cuộc sống thực tế trở thành thứ yếu. Nhưng đối với Pháp Niệm Phật vắng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, thì càng lý luận chừng nào càng hỗn loạn chừng đó. Càng lý luận chừng nào càng chứng tỏ cái tâm chưa được định. Vì tâm chưa định nên mới chạy tìm những điều lạ để mơ tưởng, để lý luận. Còn người tâm đã định rồi, thì họ không mơ cầu những gì hào huyền để lý luận nữa, họ làm lui tiến bước, âm thầm thực hiện con đường giải thoát. Chư Tổ thường nhắc nhở chúng ta, muốn vắng sanh Tây-Phương Cực-Lạc nhất định đừng nên chạy theo con đường lý luận. Sự lý siêu luận diệu thường chỉ

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

là thể trí biện thông, thuộc về thể gian pháp. Phật Pháp không phải là lý luận, mà Phật Pháp thuộc về tâm-luận, tâm-học, hay gọi là tâm-chứng. Tu hành là pháp dụng tâm, giúp cho cái tâm của mình định lại, vững lại để khai mở Chân-Tâm, chứ không phải khai mở lý luận mà Chân-Tâm khai mở đâu. Lý luận thường làm cho tâm trí bị rối loạn, vọng tưởng.

Trong Kinh Vô-Lượng-Thọ Phật luôn luôn nhắc nhở: *“Nhất hướng chuyên niệm A-Di-Đà Phật, cầu sanh Tịnh-Độ”*, để khi nằm xuống người đó trong cơn đau đớn, trong cơn mệt mỏi, hơi thở phì phèo đến nỗi tay chân không ngoe được nữa... họ vẫn còn nhớ câu A-Di-Đà Phật để niệm, để nguyện. Xin thưa với chư vị, niệm Phật trong lúc lâm chung không phải dễ! Vì không dễ dàng để lúc lâm chung chúng ta niệm được câu A-Di-Đà Phật, nên Pháp Hộ-Niệm trở thành vô cùng quan trọng, vô cùng quan trọng, chính nhờ sự hộ niệm đã dẫn dắt, nhắc nhở kịp thời, giúp cho người nằm xuống đó niệm được câu A-Di-Đà Phật.

- *Bác nhớ câu A-Di-Đà Phật không? Không nhớ được, thì chúng con niệm A-Di-Đà Phật rõ ràng cho Bác niệm theo nhé. Bác còn nhớ gì nữa không? Quên hết rồi sao? Nguyện vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Chắp tay lại nguyện đi Bác...*

Xin thưa thật với chư vị, có nhiều lúc người bệnh chắp tay lại không nổi nữa. Chắp tay không nổi, cũng không sao! Nguyện vãng sanh như thế nào? Cũng quên luôn rồi! Nguyện 50 năm mà bây giờ lại quên hết, không biết cất lời nguyện

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

làm sao đây!... “*Nam Mô A-Di-Đà Phật, xin Phật cho con về Tây-Phương Cực-Lạc*”, mấy chữ này thôi mà quên sạch rồi. Niệm Phật không được, nguyện vãng sanh ta cũng quên rồi... Nhưng nhờ người hộ niệm nhắc nhở cho, nhờ vậy mà người bệnh niệm được, nguyện được.

- *Bác đang nghĩ gì mà mở con mắt to vậy?!*

Ồ!... Có chuyện gì làm cho người bệnh sợ quá rồi! Sợ đến cứng mồm rồi nói không được nữa!... Người hộ niệm nắm tay, xoa đầu:

- *Bác Sáu ơi! Đừng sợ!... Có chúng con đây. Yên chí lên nhé!...*

Nấn nấn cánh tay, bóp bóp cái vai... làm cho người bệnh tỉnh lại trở về với thực tế.

- *Có chúng con đang ở bên cạnh hộ niệm cho Bác đây nhé. Hãy niệm Phật lên đi Bác, quyết vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc. Niệm Phật lên, quang minh của A-Di-Đà Phật sẽ che chở cho Bác. Tất cả mọi cảnh giới đều hư giả, đừng sợ, đừng lo, đừng mừng, đừng để ý tới nhé.*

Nhắc nhở từng câu từng câu gọn gàng, rành rẽ bên tai, giúp người bệnh sớm trở về trạng thái an nhiên, hiền hòa, điềm tĩnh lại và họ có thể dễ dàng nhép miệng niệm câu A-Di-Đà Phật theo với đại chúng. Tất cả những điều này hoàn toàn không phải là sự khai thị đạo lý gì cao siêu cả, mà chính là sự hành xử rất bình thường nhằm hỗ trợ cho tâm thần của người sắp sửa ra đi đó không còn hãi kinh, không còn sợ sệt,

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

không còn lo lắng gì nữa cả. Nhắc nhở họ cứ khẩn thiết niệm Phật, theo A-Di-Đà Phật mà đi về Tây-Phương Cực-Lạc.

Xin thưa chư vị, Pháp Hộ-Niệm rất đơn giản, nhưng đã tạo được những thành tích vãng sanh tuyệt vời. Hiện tượng vãng sanh được thành tựu rõ rệt, nhiều đến nỗi không còn đếm được nữa. Quả thực vô cùng lợi lạc cho đại chúng trong thời này.

Hôm trước chúng ta nói cái duyên đưa đến cho người Việt Nam chúng ta được vãng sanh như ngày hôm nay đã phải trải qua hơn cả ngàn năm. Chư Tổ Tịnh-Độ-Tông bên Trung Quốc từ đời nhà Tấn, nhà Đường, nhà Tống, nhà Tùy cách đây gần 2.000 năm các Ngài đã thực hiện Pháp Hộ-Niệm này để cứu độ những người có duyên. Phật đã nói gần 3.000 năm rồi, đến bây giờ chúng ta mới gặp được. Muốn gặp một cái duyên lành, phải trải qua hàng ngàn năm như vậy mới gặp được, chứ không đơn giản! Ngài Thiện-Đạo Đại Sư nói: *“Tất cả đều do duyên bất đồng”*, người học Phật được thành tựu hay không đều do cái duyên. Có duyên có thành tựu, không duyên đành phải ngậm ngùi thất bại. Chúng ta ngày ngày đều nói với nhau về Hộ Niệm, đây cũng là nhờ có duyên về Hộ Niệm. Chư vị đừng sợ ý làm mất cái duyên này nhé. Nếu chư vị lơ là đánh mất cái duyên này, thì chúng ta cũng chẳng khác gì với vô lượng người đang đi lại ở ngoài đường kia, họ hoàn toàn không biết gì hộ niệm cả, mặc dầu khoảng cách từ đây đến đó chỉ vài sải tay. Họ đang sống để chờ chết. Khi chết rồi, chư vị cứ nghĩ thử họ sẽ đi về đâu?

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Liệu rằng họ có thoát được vòng sanh tử luân hồi hay không? Không có đâu!... Không có đâu!... Sợ rằng sau khi chết, họ không lấy lại thân người đây. Không lấy lại được thân người thì họ bị đọa vào ba đường ác rồi. Sống đọa lạc khổ đau đến 1.000 năm sau, liệu họ trở lại làm người được chưa? Chưa chắc!... Một vạn năm sau họ trở lại làm người được không? Chưa chắc!... Khi trở lại làm người rồi, liệu họ có thể gặp được câu A-Di-Đà Phật, gặp người nhắc nhở cho Pháp Hộ-Niệm để niệm Phật cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc hay không lại là chuyện khác!...

Như vậy, đã luống qua hàng ngàn năm rồi, nay chúng ta mới gặp được Pháp Hộ-Niệm này. Nghe thì cũng lâu đây nhưng cũng may mắn vô cùng, rất may mắn. Chư vị hiểu được như vậy rồi mới thấy đây chính là cơ duyên cho chúng ta thành đạo đây. Chư vị đừng nên lơ là nữa nhé. Không cần gì lý luận nhiều đâu nhé! Không cần chi phải biện luận nhiều thêm nhé!

Trong khoảng thời gian này mình khen người Dì Út của Phi, rõ ràng là một người không tu hành gì nhiều cả, nhưng cuối đời nhờ những đứa cháu biết hộ niệm, túc trực bên cạnh Dì Út mà niệm Phật. Ít bữa nữa Phi về đây, chư vị hỏi Phi mới biết rõ hơn. Đến những ngày sắp ra đi, nhiều hiện tượng đưa đến bất ngờ đến nỗi không còn biết đây có còn là người Dì của mình nữa không!... Tại sao vậy? Nghiệp chướng đã ứng hiện rồi, oán thân trái chủ đã ứng hiện rồi. Chư căn tán hoại rồi, còn đâu nữa để nhớ đến con cháu, còn đâu nữa mà

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

nhớ tới người thân, còn đâu nữa để nhớ đến A-Di-Đà Phật!... Tất cả chỉ còn nỗi sợ hãi, nỗi kinh hoàng, tâm hồn tán loạn còn biết gì nữa đâu để nhận ra con cháu!... Chư vị thấy không, nếu có một người nào hiểu đạo đứng bên cạnh cầm tay bà Dì đi, vỗ vai bà Dì đi:

- *Dì ơi!... Tỉnh dậy đi, có chúng con ở bên cạnh đây...*

Những lời nói này đâu phải là lý huyền luận diệu, đâu phải là đạo lý cao siêu, nhưng những lời nói đơn giản này lại giúp cho người đang trong cơn hoảng sợ đó trở về với thực tại, cảm thấy an tâm vì có con cháu đang đứng bên cạnh bảo vệ cho mình, đang hộ niệm cho mình, đang niệm Phật cho mình, đang điều giải hóa gỡ mối nguy cho mình, đang thành tâm cầu Phật gia trì, phóng quang tiếp độ mình trở về Tây-Phương. Nhờ vậy mà bà Cụ tỉnh lại, không còn sợ sệt nữa, thành tâm niệm Phật cầu nguyện vãng sanh. Rõ ràng mười niệm tắt sanh, ứng hiện cụ thể. Thật quá vi diệu!...

Người được hộ niệm vãng sanh nhiều lắm, nhiều lắm. Một lần tọa đàm Diệu-Âm có nêu lên một người để làm chứng minh cho Pháp Hộ-Niệm vi diệu, chứ nhiều quá rồi những hiện tượng vãng sanh đã xảy ra liên tục, liên tục còn gì phải nghi ngờ nữa đây chư vị? Tất cả đều nhờ công đức của Pháp Hộ-Niệm đây.

Còn bây giờ nếu chúng ta cứ khinh suất nghĩ rằng:

- *À!... Người ta đứng vãng sanh được, thì mình đứng vãng sanh cũng được chứ có gì đâu mà lo?...*

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Không phải dễ dàng như vậy đâu!... Một triệu người tu niệm Phật trên thế gian này, may ra trong năm này chỉ có một người làm được chuyện đó, còn 999.999 người kia đi đâu mình chưa biết đấy nhé. Hiểu không chư vị? Khó lắm đấy! Không phải dễ đâu. Nhưng còn Pháp Hộ Niệm này thì sao? Kịp thời hóa giải ách nạn của người bệnh, kịp thời hóa giải những chướng nạn của người ra đi, kịp thời phục hồi cái tâm lực của người đó, để người ta vững vàng niệm câu A-i-Đà Phật để trở về Tây-Phương. Xin thưa với chư vị, Pháp Hộ-Niệm lợi lạc bất khả tư nghì. Trải qua hàng ngàn năm rồi hôm nay chúng ta mới gặp được. Chịu nạn hàng ngàn năm qua rồi người Việt Nam chúng ta hôm nay mới hưởng được sự lợi lạc này. Xin đừng nên đặt ra vấn đề bên Tàu, bên Tây, bên Ấn Độ gì nữa. Không nên phân biệt chấp trước. Phật là bậc đại Giác Ngộ chung của hư không pháp giới, Phật không phải dành riêng của một chủng tộc nào cả. Bồ-Tát là hữu tình chúng sanh ngộ đạo, phát tâm hướng dẫn chúng sanh trở về với đạo giải thoát, Bồ-Tát chung của pháp giới, chứ không dành riêng cho một quốc gia nào. Bồ-tát có thể thị hiện tại Việt Nam, có thể thị hiện tại Campuchia, có thể thị hiện tại Trung Quốc, có thể thị hiện tại Ấn Độ, bất cứ nơi nào có duyên.

Dưới mắt của chư Phật, chư Bồ-Tát, quả địa cầu này nhỏ nhắn chẳng khác gì như một hạt vi trần. Trong cái vi trần đó lúc nhúc vô lượng vô biên chúng sanh đang sinh sống. Một hạt vi trần đó đối với quốc độ của một vị Phật giáo hóa thấm

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

thía vào đâu. Xin thưa chư vị, nên nhớ cho, quốc độ của đức Thích-Ca Mâu-Ni Phật không phải là quả địa cầu này mà cả nhiều dãy ngân-hà hợp lại đây. Ngài độ sanh rộng lớn đến cỡ đó. Với một dãy ngân-hà thôi, thì cái quả địa cầu này cũng chẳng khác gì là một hạt vi trần. Vậy thì còn gì để phân biệt nữa!... Mỗi tối nhìn lên bầu trời ta thấy vô vàn những vì sao lấp lánh, nhỏ xíu như những hạt cát, đúng không chư vị? Nhưng coi chừng, những hạt cát đó lại lớn hơn quả địa cầu này cả ngàn lần đây. Lực độ sanh của chư Phật rộng lớn bao la như vậy, thì chúng sanh chen chúc trong hạt vi trần địa cầu này còn phân biệt chấp trước màu da sắc tộc làm chi nữa?!...

Chư Phật, Bồ-Tát thị hiện ra để giúp cho chúng ta trở về với Chơn-Tâm Tự-Tánh. Chơn-Tâm Tự-Tánh thì châu biến pháp giới vô tận, chứ không phải tự nhốt mình trong cái hạt vi trần nhỏ xíu này đâu. Phương pháp trở về Chơn-Tâm Tự-Tánh đối với hàng phàm phu chúng ta không có cái gì khác hơn là câu A-Di-Đà Phật. Đường đi về Chơn-Tâm Tự-Tánh thành Phật của chúng ta không có cái gì dễ hơn là câu A-Di-Đà Phật.

Niệm câu A-Di-Đà Phật vãng sanh dễ lắm. Nhưng xin đừng vội nghĩ rằng mình sẽ tự tại niệm Phật ra đi, muốn ngồi thì ngồi, muốn đứng thì đứng. Nghĩ vậy thì hơi câu thả rồi!... Thiếu cẩn thận quá rồi!... Muốn an toàn vững vàng vãng sanh, xin chư vị phải cần nhờ có người bên cạnh nhắc nhở cho mình, thì mình mới có thể niệm được câu A-Di-Đà Phật mà đi vãng sanh đấy nhé... Nếu bất cẩn mà đành ân hận đấy.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Thấy được tầm quan trọng của Pháp Hộ-Niệm nên liên tục trong những ngày này chúng ta nói về Hộ Niệm. Mong chư vị cố gắng đến đây lập công phu niệm Phật cho tốt hơn, để cho nghiệp chướng bớt đi, để cho oán thân trái chủ của mình cũng thông cảm mà tha thứ cho, nhờ thế mà đường đi về Tịnh-Độ bớt phần chướng ngại. Bên cạnh đó, chúng ta kết hợp với đạo tràng, kết hợp với người hộ niệm để chuẩn bị tạo an toàn cho nhau vãng sanh. Nên nhớ cho, chúng ta tu tập ở đây dù có giỏi cho mấy đi nữa thì nghiệp chướng cũng không cách nào có thể tiêu trừ hết được, nạn oán thân trái chủ không dễ gì vượt qua dễ dàng đâu.

Chính vì thế hộ niệm giúp cho công phu tốt hơn, công phu tốt giúp cho hộ niệm được như lý như pháp, hai đường kết hợp lại hỗ trợ cho ý nguyện vãng sanh của chúng ta được thành tựu vững vàng. Mong chư vị quyết lòng quyết dạ vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc nhé.

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

ĐỀ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM **(Tọa Đàm 024)**

Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

Hôm nay là ngày tu thứ hai niệm Phật tại đây, mong rằng trong chương trình học tập về Hộ-Niệm này chư vị Phật tử ở Tu Viện Phật-Đà nên phát tâm Hộ-Niệm giúp nhau vãng sanh. Hôm nay tình cờ Diệu Âm đọc được cái tờ phát nguyện ở đây hay quá:

Phát nguyện đánh lễ Phật A-Di-Đà cầu vãng sanh Cực-Lạc Quốc.

Chắc chư vị tới đây cũng thường đọc lời nguyện này phải không? Hay lắm đó! Không biết chư vị đọc lời nguyện này mà có quyết lòng đi về nước Cực-Lạc không? Nếu quyết lòng đi về Tây-Phương Cực-Lạc, thì Diệu Âm xin mách nước cho chư vị Pháp Hộ-Niệm giúp chư vị thực hiện ước mơ này tuyệt vời vô cùng. Nếu chư vị quyết lòng đi về Tây-Phương mà sợ ý không tìm người trợ giúp trong những giây phút xả bỏ báo thân thì coi chừng thực hiện không được đây.

Xin thưa với chư vị, bây giờ đây mình ngồi trước đạo tràng tụng kinh niệm Phật, lễ Phật cầu xin vãng sanh, nhưng không có nghĩa là lúc mình buông bỏ thân này mình dễ dàng đi vãng sanh đâu nhé. Không phải như vậy đâu! Mà làm sao

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

trong lúc xả bỏ báo thân đó chư vị còn tin tưởng lời Phật dạy, còn tha thiết nguyện vãng sanh và tranh thủ từng giây phút một niệm được câu A-Di-Đà Phật thì chư vị mới được vãng sanh. Còn nếu hôm nay chúng ta niệm Phật cầu vãng sanh, đến lúc đó thân thể đau nhức quá, đau nhức giống như con rùa đang sống bị lột cái mai ra vậy, nên không dễ cho chúng ta niệm được câu A-Di-Đà Phật để đi vãng sanh đâu.

Trong lời phát nguyện, câu thứ nhất nói là:

*Kính lạy Phật A-Di-Đà,
Con nay xin phát nguyện,
Thường xuyên đánh lễ Ngài,
Cho đến lúc lâm chung,
Thân thể không đau bệnh.*

Câu này hay quá! Không biết ở đây chư vị đọc rồi, mà có ai giảng cho rõ ý nghĩa câu này hay không? Xin chư vị nghĩ thử, hồi trước tới giờ chư vị có thấy người nào ra đi mà thân thể không đau bệnh không? Ở đây có ai thấy không? Riêng Diệu Âm thì nói thẳng thắn với chư vị rằng, đến lúc lâm chung rồi người nào cũng đau quần quại cả. Nhưng với Pháp Hộ-Niệm thì dạy cho chúng ta là đau mà không sợ, đau mà không hãi kinh, đau mà không thấy bức xúc, có bệnh mà sẵn sàng chấp nhận, vì đó chính là nghiệp chướng của mình. Đã là nghiệp của mình, không trước thì sau cũng phải nhận lấy. Vậy thì càng đau mình càng niệm Phật chứ không phải càng đau mình càng rên la. Không phải cầu xin Phật đến lúc lâm chung không còn đau bệnh, thì lúc đó Ngài sẽ không cho

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

mình đau bệnh đau nhé. Như vậy lúc đó đau bệnh mà chúng ta cứ nghĩ rằng: *“Phật ơi!... Con đã xin Ngài giúp cho con không đau bệnh, tại sao bây giờ con lại bị đau bệnh dữ vậy?”*, thì không đúng đâu nhé. Coi chừng cứ lo trách Phật, thì vừa tạo tội vừa quên mất lời nguyện vãng sanh đó!...

Vì thế, mong chư vị chú ý cho, nghĩa lý của câu này hay lắm, nhưng đừng nên hiểu sai. Lý giải cần *“Y Ý, Bất Y Ngữ”*, nghĩa là giảng giải theo ý nghĩa của câu này, đừng y theo từng chữ mà giảng coi chừng sai lầm đó. Nếu mình cứ thăm nguyện: *“Nam Mô A-Di-Đà Phật, xin lay Ngài một lay, để đến lúc cuối cùng con không còn đau bệnh gì cả”*, thì coi chừng chư vị đã giảng sai ý nghĩa.

“Y Ý” là hiểu theo ý nghĩa hay **Lý** bên trong, chứ không phải căn cứ theo **Sự** bên ngoài. Có nghĩa là đau bệnh mà chúng ta không lo, ung thư mà chúng ta không sợ. Trước cái chết mà chúng ta mừng vui để chuẩn bị xả bỏ báo thân đi về Tây-Phương Cực-Lạc, thì chư vị hiểu đúng. Hiểu đúng thì mới thực hành đúng, nghĩa là chúng ta phải chuẩn một nghị lực để vượt qua cái nghiệp chướng đó. Vượt qua bằng cách nào đây? Thân mạng này ngày nào bệnh cứ bệnh, ngày nào buông cứ buông, riêng phận mình hãy lo đi về Tây-Phương Cực-Lạc.

Nhưng thực tế, nếu lúc đó đau quá mình niệm Phật không được thì sao? Xin chư vị phải kết hợp lại một nhóm 5 người, 10 người chuẩn bị để hỗ trợ nhau trong lúc lâm chung thì chư vị sẽ có nhiều hi vọng vượt qua ách nạn này. Đây là

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

điều sơ khởi nhất của Pháp Hộ-Niệm mà trong những ngày qua ở Niệm Phật Đường A-Di-Đà chúng tôi nói đến nhiều lắm rồi.

Bây giờ xin tiếp tục chương trình còn đang dang dở, ở đây có một số sách chư vị có thể thỉnh về và bắt đầu theo dõi chương trình này. Hôm nay xin vào trang thứ 16. Vấn đề: **Pháp Hộ-Niệm thực thi cụ thể và chính xác lý đạo “Tất cả do tâm tạo” của Phật dạy.** Chúng ta thực hiện như thế nào đây?

Câu trả lời 11(h): Người tu tập nhiều thứ, tìm hiểu nhiều lý đạo thì khi lâm chung họ dễ dàng chọn lựa đường nào thích hợp để đi.

Đúng không chư vị? – [Sai]. Ai nói đúng không?... Câu này sai! Người tu tập nhiều thứ là niềm tin của họ trang trải quá nhiều thứ, đi không có mũi nhọn. Ví dụ như những người ngày đêm đều tụng niệm câu này, là phát nguyện đánh lễ A-Di-Đà Phật cầu sanh Tây-Phương Cực-Lạc, ngày ngày đều chuyên tu như vậy là chư vị đi theo một mũi nhọn. Còn tới đây chư vị niệm như vậy, về nhà chư vị niệm cái khác, ngày nay niệm cái này ngày mai niệm cái khác... thì chư vị tu tập nhiều thứ. Tại sao lại tu tập nhiều thứ vậy? Tại vì mình niệm, mình nguyện, mình đánh lễ A-Di-Đà Phật cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc chỉ vì tới đây gặp được cái duyên này mình thấy vui mà niệm theo với đại chúng, chứ không phải tin tưởng mà niệm. Nếu người tin tưởng thì có định tâm. Tâm

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

định rồi, một đường như vậy mà đi thì vãng sanh sẽ vững vàng hơn, khó bị lạc đường, nhờ sức huân tu mà lúc lâm chung chư vị sẽ dễ dàng nhớ câu A-Di-Đà Phật để niệm. Suốt cuộc đời chư vị cứ niệm câu A-Di-Đà Phật cầu vãng sanh, thì lúc nằm xuống ngoài câu A-Di-Đà Phật cầu vãng sanh ra không còn một ý niệm nào khác lưu lại trong tâm. Phật dạy trước khi xả bỏ báo thân chư vị niệm được 10 câu danh hiệu A-Di-Đà Phật cầu vãng sanh, nếu Ngài không lai ngênh tiếp dẫn Ngài thì không thành Phật.

Có người vì không tin tưởng sự tiếp độ của Phật nên phân vân do dự, thôi thì tu để kiếm chút phước, xóa chút nghiệp, tạo chút duyên gì đó cho tạm an lòng, không có chủ định, nên gặp đầu tu đó. Tu hành không có chủ định thành ra tu xen tạp. Tạp tu là một trong ba cái đại kỵ của người muốn vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc.

- Tin thì không được nghi, nghi ngờ thì chí không vững, không vững thì mộng lung, thiếu định hướng.

- Niệm Phật thì cần phải chuyên để lực đầy mạnh, không được tạp. Giáp tạp thì đi không tới nơi tới chốn.

- Nguyện vãng sanh phải thực sự tha thiết. Không tha thiết thì đường đi không thẳng, thường chạy lòng vòng.

Nói chung, tạp tu nhiều lắm chỉ có thể hưởng một thứ phước báu nào đó, chứ còn đường vãng sanh thì vô cùng khó khăn, vô cùng khó khăn!... Nên nhớ cho, muốn được vãng

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

sanh thì phải thực hiện tông chỉ Pháp Niệm-Phật trong lúc lâm chung, chứ không phải niệm bây giờ.

Chính vì không hiểu rõ lý đạo này nên 1.000 người niệm Phật mà tìm mãi tìm mãi hình như không có mấy người vãng sanh. Trong khi đó thì Pháp Hộ-Niệm năm người, ba người đến trước người bệnh giảng giải cho họ:

- *Bác Chín ơi!... Niệm Phật trở về Tây-Phương nhé. Không sợ chết nữa nhé. Quyết lòng đi vãng sanh Bác nhé.*

Bà đó vui mừng đồng ý. Hay lắm rồi.

- *Bác chấp tay lại nguyện vãng sanh đi Bác - Nam Mô A-Di-Đà Phật xin Phật cho con về Tây-Phương Cực-Lạc.*

Rồi sau đó ban Hộ-Niệm cứ tiếp tục niệm A-Di-Đà Phật, niệm từ giờ này qua đến giờ khác, nghĩa là làm sao cầu mong cho bà Bác đó đến giờ phút này chỉ còn câu A-Di-Đà Phật để mà niệm, không còn câu gì khác. Nếu còn những gì khác xen vào thì bà Bác mất vãng sanh, chắc chắn bị kẹt trong sáu đường luân hồi.

Mình nghĩ thử coi, đến lúc lâm chung mình xúi giục cho người bệnh chuyên nhất niệm A-Di-Đà Phật cầu nguyện vãng sanh để người ta vãng sanh, tại sao bây giờ còn khỏe chúng ta lại không quyết lòng huân tu câu A-Di-Đà Phật, ngày ngày niệm A-Di-Đà Phật, đêm đêm niệm A-Di-Đà Phật để khi cuối đời chúng ta nhớ câu A-Di-Đà Phật, ta niệm được câu A-Di-Đà Phật để đi vãng sanh, lại đi tu tập chi nhiều thứ quá, để cho bao nhiêu những chủng tử khác nhau tích tụ vào tâm, lúc

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

lâm chung như đang đứng giữa vạn nẻo đường, biết đường nào mà đi đây?

Ngài Vĩnh-Minh Diên-Thọ là Tổ thứ sáu của Tịnh-Độ-Tông Trung Hoa, Ngài nói chỉ cần một khoảnh khắc phân vân thôi, một tích tắc chao đảo thôi, ám cảnh liền hiện tiền. Ám cảnh là cái gì chứ vị biết không? Rơi vào thân trung ấm đấy. Có 5 loại ám ma, gọi là ngũ ám: Sắc, Thọ, Tưởng, Hành, Thức. Mỗi loại có 10 thứ, tất cả là 50 thứ ám ma, chúng lôi ta đi đọa lạc mất. Cả một cuộc đời tu hành lúc đó chỉ cần một chút do dự, phân vân thì nhất định nghiệp chướng ứng hiện ra liền, oan gia trái chủ ứng lên liền. Và cái thân thức chúng ta rơi vào cảnh giới thân trung ấm liền. Thôi đi theo đó mà chịu nạn. Chính vì thế, tu Pháp Môn Niệm-Phật rất cần chuyên lại, chuyên trong chuyên. Ở đây Diệu Âm cũng thấy chư vị để Kinh-Vô-Lượng-Thọ ở trước. Đây là những kinh nói thẳng về Tây-Phương Tịnh-Độ, chư vị đọc tụng trong đó có đếm thử bao nhiêu lần Đức Thế-Tôn dạy: **“Nhất hướng chuyên niệm A-Di-Đà Phật cầu sanh Bĩ quốc”** không?

Lâu lâu rồi Diệu Âm mới tới một lần, đây là buổi thứ hai, cũng xin nhiệt thành nhắc nhở rằng, nếu mà chư vị ngày ngày đều đọc: *“Kính lạy Phật A-Di-Đà, con nay xin phát nguyện...”* thì chư vị cần phải chuẩn bị cụ thể, vững vàng con đường tu của mình thì mới thực sự là người phát nguyện cầu sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Chứ sơ ý chỉ đọc suông suông, không có gì cụ thể, không chuẩn bị đàng hoàng, thì xin thưa với chư vị vạn nhân tu coi chừng một nhân đi thành đạo

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

không được đấy. Với Pháp Môn Niệm-Phật chư Tổ nói, vạn nhân tu vạn nhân khứ, vạn người niệm Phật vạn người vãng sanh. Tổ Thiện-Đạo nói, muôn người tu muôn người được vãng sanh, thế thì tại sao có người niệm Phật không được vãng sanh? Chư vị có đặt vấn đề này ra không? Khi đi Hộ-Niệm rồi chư vị mới giảng rõ ràng được câu này của Tổ. Khi lịch lãm Pháp Hộ-Niệm rồi chư vị mới hiểu thật sự viên mãn câu nói của Tổ vậy.

Tổ nói rằng, trước khi xả bỏ báo thân, nếu người nào có niềm tin không thay đổi, ý chí vẫn vững như tường đồng vách sắt, tâm lòng của chư vị vẫn tha thiết muốn vãng sanh Tây-Phương Tịnh-Độ và tranh thủ từng hơi thở một để niệm câu A-Di-Đà Phật, được như vậy thì vạn nhân tu vạn nhân khứ, muôn người niệm Phật muôn người vãng sanh.

Bây giờ hỏi rằng, mình là một người niệm Phật như thế này, làm sao đến lúc lâm chung dễ dàng niệm được câu A-Di-Đà Phật để cầu sanh Tây-Phương Cực-Lạc? Diệu Âm xin mách nước cho chư vị, đó chính là nhờ công đức của những người Hộ-Niệm đang ngồi bên cạnh chư vị, đánh thức chư vị trong lúc bị chìm trong những ác mộng kinh hoàng, nâng đỡ tinh thần cho chư vị khi gặp phải những ma chướng, gặp oán thân trái chủ trá hình hãm hại. Lúc đó chư vị có lẽ không còn tỉnh táo nữa, tâm ý thì hoảng sợ lên, thân thể thì đau nhức như cắt làm sao tự chủ được đây? Phải nhờ người Hộ-Niệm họ cầm tay nói những lời khuyến tấn, nâng đỡ, hỗ trợ tinh thần thì may ra chư vị mới vượt qua được ách nạn.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Cho nên, chỉ có Hộ-Niệm mới cứu được những người phàm phu như chúng ta vượt qua ách nạn của nghiệp chướng mà theo nguyện lực của mình đi về Tây-Phương. Nếu sơ ý không được Hộ-Niệm, thì Bồ-Tát có thể tự tại ra đi, chư vị Thượng-Thiện-Thân có thể tự tại ra đi, các vị Cao Tăng, Hòa-Thượng đại tu có hi vọng được vãng sanh, còn hàng phàm phu chúng ta thì không dám bảo đảm đâu. Nghĩa là, tu hành thì có đấy, nhưng sau cùng vẫn bị ách nạn như thường. Hộ Niệm vô cùng quan trọng, không thể thiếu vậy.

Hiểu được như vậy, mong chư vị cố gắng lên, quyết lòng đi về cho tới Tây-Phương Cực-Lạc trong một báo thân này nhé.

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

ĐỀ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM

(Tọa Đàm 025)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

Nếu giảng xong toàn bộ tập sách này, có thể chúng ta đều nhận ra hầu hết những yếu tố cần thiết liên quan đến Hộ-Niệm. Cho nên người nào có duyên nghe suốt qua cái khóa trình này thì coi như sau này trở thành một chuyên gia Hộ-Niệm đấy nhé. Không còn gì để lo ngại nữa đâu. Từ những điều nhỏ nhặt nhất cho đến những điểm lớn ở đây đều nói qua hết đấy. Mấy tuần qua chúng ta chỉ nói phần tổng quát thôi, chưa đi vào chi tiết mà vẫn còn nhiều, cố gắng nghe chur vị nhé.

Bây giờ bàn đến trang 16. *Câu 11(i): Người tu tập quá nhiều thứ thì lòng không chủ định, đến khi lâm chung dễ hoang mang như đứng giữa vạn nẻo đường, nên đành phải theo nghiệp thọ nạn.*

Đúng không chur vị? – **[Đúng]**. Rõ ràng đúng lắm đấy. Mình nên nhắc đi nhắc lại để đi càng sâu thêm vào chi tiết hầu nêu lên những điểm đúng điểm sai cho rõ rệt. Người tu tập nhiều pháp môn tức là thường không có chủ định vào một pháp môn nào đặc biệt, và quan niệm rằng hễ pháp Phật là tốt thôi. Vì nghĩ rằng, Đức Thích-Ma Mâu-Ni Phật giảng kinh

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

thuyết đạo để lại tới 84 ngàn pháp môn vi diệu, có chi chúng ta chỉ học có một pháp môn. Vì tu tập quá nhiều pháp môn, nên thường thường bị rơi vào tình trạng hoang mang! Xin thưa thực với chư vị, vẫn là chánh pháp của Phật đây, nhưng có nhiều pháp lại nói hình như ngược với nhau. Lạ lắm đây!... Ví dụ như trong pháp Đại Thừa, có những lúc Phật nói không được xem tới các pháp Tiểu Thừa. Lại có Kinh khác Phật nói, phải học qua Tiểu Thừa, nếu không học qua Tiểu Thừa thì làm sao học được Đại Thừa. Chư vị thấy hai lời dạy này hình như trái ngược với nhau phải không?

Nhưng thực ra không phải Phật nói nghịch lại ý Phật đâu, chúng ta cần phải xét thật kỹ là đoạn pháp này Phật đang thuyết giảng cho hạng người nào mới được. Phải chú ý đến vấn đề này. Nếu Phật giảng cho hàng Đại Bồ-Tát, thì không bao giờ Phật bắt những vị Đại Bồ-Tát mà đi học những pháp Phật dạy cho hàng phàm phu được. Cũng giống như trường học ở thế gian, nếu đang giảng một lớp tiến sĩ, chư vị không thể khuyên một người tiến sĩ đi nghiên cứu sách của các em tiểu học được. Nếu một người tiến sĩ cầm sách tiểu học lên nghiên cứu, thì chư vị sẵn sàng phê rằng: “Tại sao ông lại chịu mất thời gian đọc đến những tập sách vô ích này?”. Ngược lại, nếu một người trình độ tiểu học mà tìm sách của hàng tiến sĩ để nghiên cứu, thì chư vị có thể quở trách rằng: “Trình độ của ông tới đâu mà dám đọc đến sách này vậy?”. Sự lý là như vậy đây.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Có nhiều người nuôi mộng ý nghiên cứu tất cả ba tạng kinh điển rồi mới tính chuyện tu tập. Khi nghiên cứu vào gặp phải tình trạng này thì nhất định sẽ hoang mang. Có những pháp Phật dạy phải buông xả tất cả không được chấp. Chấp là dính, chấp là sai, chấp là thiên lệch. Cũng có Kinh Phật dạy là phải chấp, nhất định phải chấp, không chấp không được. Tại sao trái nghịch vậy? Những vị Đại Bồ-Tát đã minh tâm kiến tánh, các Ngài chỉ còn vài phẩm Vô-Minh nữa là thành Phật thì tất cả những kinh điển của Phật dạy cũng không cần chấp nữa. Đối với họ, Phật dạy, “**Pháp thượng ưng xả**”, nghĩa là Pháp của ta chư vị cũng phải buông xuống để đi làm Phật. Nhưng đối với hàng phàm phu, Phật lại nói, chúng sanh phải chấp cho chặt điểm này, phải làm cho đúng điều kia để tu hành. Ví dụ, với chúng sanh trong thời mạt pháp này, Phật dạy phải chấp trì danh hiệu A-Di-Đà Phật mà niệm, không được buông ra, chấp vào cõi Cực-Lạc mà cầu sanh về đó để thành tựu đạo quả.

Như vậy có những pháp Phật dạy không được chấp, phải buông hết tất cả, buông hết xuống, ngay cả kinh Phật cũng buông luôn. Có những pháp Phật dạy phải chấp thật vững để không bị lạc đường. Khi chư vị vãng sanh về tới Tây-Phương Cực-Lạc rồi sẽ hiểu thấu suốt điều này, mới quán triệt được tại sao có lúc Phật dạy xả, có lúc Phật dạy chấp.

Xin thưa thực, vì mỗi kinh Phật dạy đều có đối tượng để độ. Đối với hàng phàm phu tội sâu trí cạn như chúng ta, sau khi thuyết giảng ba tạng kinh điển rồi, Phật mới dạy chúng ta

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

hãy buông xuống hết đi, chấp trì danh hiệu A-Di-Đà Phật để niệm và cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Tam Tạng Kinh Điển đều do Phật nói ra, nhưng Phật cũng dạy rằng, nếu hàng phàm phu cứ cố gắng nghiên cứu tất cả Kinh Điển đó để tu trì, thì vạn người tu hành, triệu người tu hành, cũng khó tìm được một người chứng đạo!...

Trong kinh Đại-Tập, Phật dạy rõ rệt: **“Úc ức người tu hành khó tìm một người chứng đắc, chỉ nương theo pháp Niệm-Phật mà được độ thoát”**. Phật dạy phải buông tất cả xuống, niệm câu A-Di-Đà Phật thì mới được thoát luân hồi.

Như vậy, chẳng lẽ Phật giảng ra Tam Tạng kinh điển rồi, bây giờ Phật lại dạy phải đốt hết tất cả kinh Phật đi để niệm câu A-Di-Đà Phật hay sao? Không! Xin thưa với chư vị, không phải vậy. Phật thuyết kinh giảng đạo có thứ lớp, có căn cơ, tùy theo chúng sanh từng cấp từng cấp đều có chỗ ngộ. Hợp với căn cơ, tu hành thành tựu. Chúng ta là hàng phàm phu trong thời mạt pháp này, Phật quán căn cơ thấy rõ rệt rằng, chúng sanh trong thời này chỉ còn niệm câu A-Di-Đà Phật, nhờ đại nguyện của đức A-Di-Đà tiếp độ vãng sanh thì mới được một đời này siêu thoát sáu đường luân hồi thành tựu đạo giải thoát. Phật dạy rõ ràng như vậy, chứ Phật không dạy hãy niệm câu A-Di-Đà Phật, còn tất cả các kinh điển khác phải liệng hết, phải đốt đi. Phật không dạy như vậy.

Có nhiều người còn nói, tại sao kinh Phật mà chúng ta phân biệt, chọn này bỏ kia? Xin thưa, không phải chúng ta phân biệt chọn này bỏ kia, mà chúng ta tuyển trạch pháp môn

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

thích hợp để tu hành dễ thành tựu. Phật dạy chúng sanh phải thấu rõ bảy điểm cần phải giác ngộ để tu hành. Đầu tiên phải chọn một pháp môn nào thực sự khế hợp với căn cơ của chính mình mà trì giữ, tinh tấn, hoan hỷ, khinh an, tỉnh giác, tập trung tinh thần vào đó mà tu, ngoài ra cần biết buông xả ra. Đó chính là Thát Giác-Chi hay Thát Bỏ-Đề Phần của Phật dạy.

Mong chư vị phải nhớ cho, chúng ta là hàng phàm phu tội chướng sâu nặng thì không dễ gì vượt qua cái ách nạn của nghiệp chướng đâu. Chúng ta phải biết nghe lời Phật dạy, làm đúng theo lời Phật dạy, để kịp thời trong một phần đoạn sanh tử này ta vượt qua ách nạn của nghiệp chướng, đi trên nghiệp chướng, băng qua nghiệp chướng, bằng cái tâm lực, bằng cái nguyện lực vãng sanh của mình. Nếu chúng ta sơ ý nghĩ rằng, hễ là kinh Phật bình đẳng, thì pháp nào tu tập cũng được, thì coi chừng không khế hợp căn cơ. Kinh Phật bình đẳng không cao không thấp, pháp Phật nào cũng siêu vi diệu cả, nhưng chúng ta tu theo pháp nào cũng dễ được thành tựu thì không đúng!... Ngài Ấn-Quang nói: **“Pháp Phật không pháp nào cao không pháp nào thấp, nhưng phải khế hợp với căn cơ mới sinh ra diệu dụng”**. Chúng ta chọn Pháp Môn Niệm-Phật cầu vãng sanh là theo đúng lời Phật dạy, đúng lời Tổ Phật dạy. Phật dạy, thời mạt pháp chỉ có niệm Phật mới được thành tựu.

Có nhiều người không chịu niệm Phật, thì đường tu của họ truân chuyên lắm đấy! Khó khăn lắm đấy! Công phu của

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

họ phải tuyệt vời lắm đấy! Một ngày tinh tấn công phu sáu thời nhưng sự thành tựu cũng không phải dễ đâu!

Có một lần, Diệu-Âm nghe tới sự tích của Ngài Cao-Phong Thiền-Sur mà giật mình, thực sự tự nhiên giật mình ngớ ngàng. Ngài Cao-Phong Thiền-Sur là vị sư phụ của Ngài Trung-Phong Thiền-Sur. Ngài trung-Phong Thiền-Sur là Quốc-Sur đời nhà Nguyên. Ngài Cao-Phong tinh tấn tu hành, có chí hạnh rất cao. Ngài lên một mỏm núi đá cheo leo để tọa thiền, bên dưới là vực sâu thăm thẳm. Tuyết, mưa, sương, nắng... Ngài không quản ngại, cứ vậy mà Ngài công phu thiền định. Chắc chắn mức thiền định của Ngài vô cùng tuyệt vời. Ngài thề rằng, nếu một có một sự giải đãi nào, Ngài chịu rơi xuống vực sâu tan xương nát thịt chứ không chịu lui bước. Sức định lực của Ngài thật quá phi thường. Ấy thế đến một lúc nào đó, sức Ngài cũng có hạn, một cái sơ ý chộp mắt Ngài đành bị rơi xuống vực sâu. Từ trên cao chót vót rơi xuống vực thẳm thì còn gì thân xác nữa!... Nhưng mức công phu tốt, hạnh nguyện của Ngài quá cao, nên được Bồ-Tát Vi-Đà Tôn-Thiên gia hộ đưa tay cứu giúp. Khi cứu lên rồi, Ngài mới cảm ơn Bồ-Tát và hỏi rằng: “*Xin Bồ-Tát cho biết trên đời này có ai tu tinh tấn như vậy không?...*”. Nghe vậy thì Bồ-Tát trả lời: “*Người hỏi làm chi vậy?... Thôi được rồi, 500 đời tiếp theo phải tự mình bảo vệ lấy nhé*”. Khi mà nghe đến câu “*500 đời tiếp*” làm Diệu-Âm giật mình! Giật mình!... Thật sự giật mình!... Một người tu tinh tấn, công phu thâm hậu như vậy, mà còn phải chịu đựng 500 đời nữa đấy. Mà 500 đời không biết ở

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

trong cảnh giới nào. Rồi sau 500 đời đó, Ngài còn ở đâu đây? Nghe đến giai thoại này mà ngỡ ngàng!... Chư vị có thấy sự khó khăn chưa?

Phật nói đến thời mạt pháp, hàng phàm phu chúng ta tu mà không chọn lựa kỹ, tu theo các pháp tu của các vị Đại Bồ-Tát, thì tu cho đến vô lượng A-Tăng-Kỳ kiếp chưa chắc gì đã thành tựu. Quá khó! Quá khó!... Ấy thế mà người nào nương theo Pháp Niệm-Phật, quyết lòng niệm Phật cầu vãng sanh thì được thoát ly sanh tử luân hồi vãng sanh Tây-Phương thành đạo.

Xin thưa với chư vị, có phải là Pháp Hộ-Niệm đang từng ngày thực thi ý nguyện này không. Rõ rệt, cứ một lần nói ra đây thường thường Diệu-Âm kể ra một người có hiện tượng vừa vãng sanh. Mới hôm nay thì có người Di của Phi. Nếu tìm hiểu thêm, ở Việt Nam hình như hàng ngày đều có người được Hộ-Niệm vãng sanh. Mỗi lần Diệu-Âm về Việt Nam, nhiều người tới khoe rằng hôm nay con đưa một người, Ban Hộ-Niệm kia nói tôi cũng đưa một người vãng sanh, người nọ nói tôi vừa đưa một người, hai người... Xin thưa với chư vị, trên khắp dải đất hình chữ S của Việt Nam, 90 triệu người Việt Nam rải rác khắp nơi đều có người được Hộ-Niệm vãng sanh. Nếu có hiện tượng như vậy thì vãng sanh có nhiều không chư vị?

Tuy nhiên, một ngày ở tại đất nước Việt Nam, có thể có hàng ngàn người chết đấy, chư vị có tin không? Có thể tới mức đó đấy, chứ không ít đâu! Một cơn nắng lên, một cơn

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

mưa xuống, một cơn trái gió trở trời có thể làm cho hàng ngàn người chết đuối. Vậy thì một người, hai người nghe nói được vãng sanh so ra đâu nhiều! Đếm lại thì có vẻ nhiều, nhưng người bị chết vẫn quá nhiều phải không. Nhưng đã có một số người được vãng sanh, thì đây cũng là một cái nhân tốt tốt làm cho chúng ta phấn khởi. Xin chư vị phát tâm Hộ-Niệm. Nhờ duyên Hộ-Niệm, xin thưa với chư vị, đúng là nhờ duyên Hộ-Niệm mà giúp cho nhiều người sau khi xả bỏ báo thân họ vẫy tay chào, họ mỉm cười, họ ra đi lưu lại thân tướng vô cùng tốt đẹp. Thấy rõ điều này, mong chư vị cố gắng giữ vững niềm tin vào pháp Phật, cố gắng nghiên cứu thật kỹ Pháp Hộ-Niệm để kịp thời cứu người thân, cứu chính ta vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Hy vọng khóa trình này sẽ giúp cho chư vị từng điểm chi tiết một, có đáp án [**Đúng**] [Sai] rõ ràng, tránh khá nhiều điều sơ suất.

Mong chư vị vững tâm vững chí, cố gắng học tập với nhau, để mỗi người chúng ta là một người Hộ-Niệm tốt giúp người vãng sanh Tịnh-Độ.

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM **(Tọa Đàm 026)**

Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

Phật dạy tất cả đều do tâm tạo, Pháp Hộ-Niệm thực hiện như thế nào theo lý đạo này?

Câu 11(j): Một người tu hành rất giỏi, công phu cao, thì khi xả bỏ báo thân chắc chắn được vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

Đúng hay sai chư vị? – [Sai]. Tại sao sai? Một người tu hành rất giỏi công phu cao thì khi xả bỏ báo thân chắc chắn được vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Câu này không đúng, tại sao? Nếu nói “*có thể đúng*”, thì còn chấp nhận, còn nói chắc chắn thì không đúng. Vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc chỉ dành cho người nào muốn vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc mà thôi. Phật dạy tất cả đều do chính tâm của người đó thực hiện cảnh giới trong tương lai. Muốn vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc thì người đó phải tin “Giỏi” này, phải nguyện vãng sanh “Giỏi” này, và phải niệm Phật “Giỏi” này, quan trọng là phải Tín-Nguyện-Hạnh “Giỏi” ngay trong giờ phút xả bỏ báo thân mới được vãng sanh. Chứ còn một người bây giờ tin giỏi, nguyện giỏi, niệm Phật giỏi, nhưng đến lúc lâm chung quên đi, không niệm được nữa thì cũng không

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

được vãng sanh. Xin chư vị phải nhớ là đại nguyện của Đức A-Di-Đà, 10 niệm tắt sanh là 10 niệm trong lúc lâm chung. Hãy nhớ cho kỹ là lúc mình xả bỏ cái báo thân này làm sao Tín-Nguyện-Hạnh cho vững vàng thì mới được vãng sanh.

Những người niệm Phật đến “Nhất-Tâm-Bất-Loạn” thì xin thưa với chư vị, không cần hộ niệm nữa, tại vì họ đã giỏi trên đường niệm Phật rồi. Tín-Nguyện-Hạnh giỏi mà đạt được “Nhất-Tâm-Bất-Loạn” nữa tức là họ đã phá được nghiệp chướng rồi, họ đã ứng hiện được Chơn-Tâm rồi, lúc đó họ không còn mê man bất tỉnh nữa đâu, không bị nghiệp chướng báo đời nữa đâu, chắc chắn họ sẽ an nhiên tự tại vãng sanh.

Còn nói rằng tu hành giỏi, công phu cao thì chắc chắn vãng sanh là không căn bản. Tu hành giỏi nhưng không muốn vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, nghĩa là họ tìm về những hướng khác thì làm sao có thể vãng sanh Tịnh-Độ được. Thành ra câu này sai là sai chỗ này. Chính vì thế, xin thưa với chư vị, Pháp Môn Niệm-Phật là nhằm quy hướng về Tây-Phương Cực-Lạc. Đây là mục đích của Tịnh-Độ-Tông, cũng là mục đích tối thắng của Phật pháp. Phật dạy chúng ta chân thực cầu nguyện vãng sanh, chúng ta phải y giáo phụng hành. Mong chư vị phải nhớ ngày ngày đêm đêm chuyên tu Pháp Niệm-Phật. Chuyên hành Pháp Niệm-Phật, phải Tín-Nguyện-Hạnh đầy đủ thì chư vị lúc đó sẽ dễ dàng được vãng sanh Tây-Phương. Còn tu giỏi trong những đường khác, nếu có sự

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

thành tựu thì sẽ sanh về những cảnh giới tương ứng với hướng tu, chứ không phải vãng sanh Tịnh-Độ.

Ví dụ, như hôm qua chúng ta có nhắc đến Ngài Cao-Phong Thiền Sư, là một người tu rất giỏi, rất tinh tấn. Ngài ngồi trên mỏm đá cheo leo chịu sương, chịu lạnh, chịu nắng, chịu mưa... để tu, nhưng Ngài Vi-Đà Tôn-Thiên Hộ-Pháp còn nhắc nhở Ngài rằng, 500 đời sau tự ông phải lo liệu lấy!... Tức là ý nói, Ngài Cao-Phong không tu theo đường vãng sanh Tịnh-Độ, mà Ngài là người tự tu tự chứng đắc lấy, mỗi đời có thể tốt hơn, nhưng vẫn phải sanh lại làm người thêm 500 đời nữa để tu hành, còn sau đó thì sao chưa nghe nói đến.

Thực sự pháp tu này khó quá!... Giả như, với mức công phu của Ngài như vậy, mà Ngài quyết lòng niệm Phật cầu vãng sanh thì Ngài sẽ vãng sanh tự tại vô cùng. Ngài Ngộ-Đạt Thiền Sư chân chánh tu hành suốt 10 đời, đức độ của Ngài quá lớn, đến đời thứ 10 trở thành một đại Quốc Sư trong thời nhà Nguyên, nhưng sau cùng bị nạn oán thân trái chủ báo đời, làm cho Ngài chịu đau đớn vô cùng, và phải trải qua một cơn hoạn nạn kinh hoàng. Giảng đến công án này, Hòa Thượng Tịnh-Không nói, Ngài Ngộ-Đạt gặp phải vận xui, nếu Ngài may mắn gặp câu A-Di-Đà Phật thì ngay từ đời thứ nhất đã vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc rồi, đâu cần gì phải chết đi rồi sinh lại tu hành khó khăn tới 10 đời, nhưng sau cùng vẫn bị nạn khổ!... Cho nên mong chư vị nên nhớ điều này, người niệm Phật, tha thiết nguyện vãng sanh với lòng tin

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

tưởng vững vàng thì được vắng sanh, chứ không phải tu giỏi mà được vắng sanh đâu nhé.

Câu 11(k): Một người tu hành rất giỏi nhưng không nguyện vắng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc nhất định không được vắng sanh.

Đúng không? – **[Đúng]**. Câu này trả lời cho câu trên. Một người tu hành rất giỏi nhưng không nguyện vắng sanh là vì họ không muốn vắng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc, họ muốn đi con đường tự chứng đắc, trong pháp Phật gọi đây là cách tu: “Đoạn Hoặc Chứng Chơn”, tức là tu hành diệt cho sạch hết nghiệp chướng để vượt qua sinh tử luân hồi. Diệt được một số nghiệp chướng, tiến lên một cảnh giới tương ứng, tu chứng theo đường dọc. Ví dụ như hôm trước mình có nói, người tu Thiền mà chứng được Sơ-Thiền thì các Ngài sinh lên Sơ-Thiền trong Sắc-Giới-Thiên. Đạt được mức Tứ-Thiền thì sanh lên Tứ-Thiền trong Sắc-Giới Thiên. Sau đó tiếp tục tu chứng từ Đệ-Nhất Không-Định đến Đệ-Tứ Không-Định thì sinh lên bốn cảnh trời trong Vô-Sắc-Giới, vẫn còn trong tam giới, chứ chưa qua khỏi tam giới, chưa qua khỏi sáu đường luân hồi.

Xin thưa chư vị, phải qua khỏi Bát-Định, tiến lên cái Định thứ chín thuộc về Vô-Lậu-Tận Định mới có thể vượt qua tam giới được. Xin thưa với chư vị, trên đời này không dễ gì tìm được một người mà đạt được mức định đó. Có lần Ngài Tịnh-Không giảng rằng những người tu Thiền, nhập vào

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

định thời gian 1 năm 2 năm trường vẫn chưa vượt qua được Vô-Sắc-Giới Thiên. Thực sự pháp tu này quá khó, không dễ cho hàng phàm phu mơ tưởng!

Cách đây hơn 40 năm về trước, Diệu-Âm có đọc một tài liệu từ thời Tổng Thống Gerald Ford (1974) của Mỹ. Lúc đó có một phái đoàn của Mỹ đi qua bên Hy-Mã-Lạp Sơn (Ấn Độ) để nghiên cứu những pháp Thiền-Định ở đó. Người ta đã chụp hình được một vị Thiền-Sư đang nhập định, mà các sợi tóc của Vị đó phát ra ánh sáng óng ánh trông giống như những bóng điện nhỏ xíu đang sáng vậy. Những sợi tóc của Ngài phát quang. Phái đoàn đó có gặp một vị tu Thiền-Định khác, vị này có năng lực khi nhập định có thể tự đoạn hơi thở rồi nằm trong hòm kiếng đóng kín lại, đem chôn dưới đất, 49 ngày sau khai huyệt ra, đào cái hòm lên, mở nắp kiếng ra, Vị đó đứng lên đi ra tự nhiên. Một mức thiền định thực sự phi thường. Xin thưa với chư vị, những người đạt được mức công phu như vậy, nếu họ nhiếp tâm niệm Phật cầu vãng sanh Tịnh-Độ, thì họ có thể sanh tới Thượng-Thượng Phẩm. Với Pháp Môn Niệm-Phật, khi tâm đã định thì rất dễ chứng đến cảnh “Nhất-Tâm Bất-Loạn”, dễ dàng vãng sanh Thượng Phẩm. Nhưng đáng tiếc thay, họ không có duyên niệm Phật, nên họ đành phải chấp nhận đi theo những cảnh giới tương ứng trong tam giới chứ không phải vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc. Nên nhớ trong tam giới, có những cảnh Trời có mức thiền định vô cùng phi thường, loài người khó tưởng tượng nổi.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Xin nhớ cho kỹ điều này, không được vãng sanh chỉ vì không nguyện vãng sanh Tịnh-Độ. Chính vì thế, lời nguyện vãng sanh quan trọng vô cùng, chúng ta cần phải nguyện vãng sanh. Mong cho những chư vị nào đang bị bệnh hoạn trầm kha, hãy nên giác ngộ, lợi dụng cơ hội này quyết lòng nguyện vãng sanh, cầu mong cho cơn bệnh này đưa mình về Tây-Phương Cực-Lạc, không thêm ở lại đây làm chi cho thêm cực khổ.

Các ước nguyện vãng sanh tha thiết mạnh mẽ sẽ định hình sự vãng sanh trong tương lai của chư vị. Người niệm Phật rất giỏi mà không nguyện vãng sanh tha thiết, thì thôi đành chịu thua. Ấn Quang Đại Sư nói, nếu không tha thiết nguyện vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, dầu cho chư vị niệm Phật đến nổi gió thổi không qua mưa rơi không lọt, với mức công phu như vậy cũng không được vãng sanh. Hãy nhớ cho kỹ điểm này. Hãy nhắc đi nhắc lại điểm then chốt này cho chúng ta cùng nắm vững. Nếu chư vị thực sự muốn vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc để một đời này thành đạo Vô-Thượng, thì sức nguyện vô cùng quan trọng. Đau bệnh xuống thì nguyện vãng sanh. Tai nạn đến thì nguyện vãng sanh. Hôm trước trong chuyến bay qua Âu Châu, Diệu Âm ngủ mê trên máy bay, thấy máy bay rơi tông vào núi, cảnh tượng kinh hoàng giống như thực vậy. Lúc đó Diệu Âm cứ niệm Phật, niệm Phật và niệm Phật... tiếp tục niệm Phật, mà còn nghĩ rằng không nên cho người khác hay vì sợ họ sẽ náo loạn lên.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Khi tỉnh dậy rồi thì thấy máy bay vẫn đang bay, không có chuyện gì xảy ra hết!... Hì hì!...

Xin thưa với chư vị, hãy tập làm sao trong giấc mơ niệm được câu A-Di-Đà Phật. Niệm Phật trong giấc mơ mình có thể được vãng sanh theo điện Vô-Ký Vãng Sanh. Không phải Vô-Ký thì cũng vãng sanh theo điện Ý-Niệm Vãng Sanh. Nằm ngủ mơ mộng, thức giấc dậy, đừng kiểm lại coi mình mơ thấy những gì, mà hãy niệm Phật liền đi nhé. Ngài Ngẫu-Ích Đại Sư nói, nếu không tha thiết nguyện vãng sanh dẫu cho niệm Phật đến “Nhất-Tâm Bất-Loạn” cũng không được vãng sanh. Mong chư vị nhớ những điểm này mà thực hiện cho được lời Tổ dạy, đừng nên sơ ý.

Câu 11(l): Tất cả do tâm tạo, Pháp Hộ-Niệm hướng dẫn người khi ra đi quyết lòng niệm Phật cầu vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc nên họ được vãng sanh.

Đúng không? – **[Đúng]**. Chư vị nắm được nguyên tắc này để nhắc nhở cho người bệnh phải làm cho được những gì phải làm. Có thể cười, có thể vỗ tay, có thể hoan hô... chư vị có thể dùng những phương tiện khéo léo, miễn sao động viên cho được người bệnh buông xả hết: không sợ chết, không sợ bệnh, không sợ đau, không nhớ nhà, không nhớ cửa, không nhớ con, không buồn phiền, v.v... cứ một lòng một dạ niệm câu A-Di-Đà Phật cầu vãng sanh. Nhắc nhở họ theo A-Di-Đà Phật mà đi về Tây-Phương Cực-Lạc, quyết định vững vàng, rõ ràng. Nếu người bệnh mà quyết định kiên dũng niệm Phật

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

cầu vãng sanh được trong lúc sắp sửa xả bỏ báo thân thì nhất định được vãng sanh. Đơn giản!... Chỉ như vậy mà thôi!... Chỉ đơn giản vậy thôi mà rất nhiều người được vãng sanh, thành tựu đường tu hành rồi đấy.

Chính vì thế, xin thưa với chư vị, công phu niệm Phật mỗi đêm rất cần, rất cần!... Công phu niệm Phật cho cao, cho giỏi rất cần, rất cần!... Công phu niệm Phật miên-mật không thể gián đoạn rất cần, rất cần!... Nhưng giả sử có công phu niệm Phật được vậy rồi, mà mình nghĩ rằng không cần đến người hộ niệm, thì coi chừng lại là một quyết định quá ư vội vã, nông cạn!... Trong lúc bình thường như thế này, ai cũng được quyền nghĩ rằng nghiệp chướng của mình không đến nỗi nặng, không đến nỗi tệ hại giống như những người mà mình đã từng thấy qua. Nhưng xin thành tâm báo trước với chư vị biết rằng, bây giờ nghiệp chướng của mình chưa có duyên hiện ra đó thôi, nhưng khi mà nó có cơ duyên hiện ra rồi, thì chưa chắc gì nghiệp chướng của mình nhẹ hơn nghiệp chướng của người khác đó nhé!...

Hiểu được như vậy, mong chư vị hết sức quý trọng Pháp Hộ-Niệm này. Pháp Hộ-Niệm hỗ trợ cho đường vãng sanh. Công phu niệm Phật tốt cũng hỗ trợ cho đường vãng sanh. Hai chuyện này hỗ trợ cho nhau, không bao giờ chống trái nhau. Nếu nghĩ rằng, niệm Phật cho tốt là điều quan trọng, còn hộ niệm là thứ yếu, đến lúc nghiệp chướng ứng hiện rồi, ta đối diện với những cảnh quá ư là bàng hoàng, quá ư là kinh

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

khủng, lúc đó có ngờ ngàng ngộ ra một sự thực thì cũng bằng thừa, không cách nào cứu vãn được nữa đâu!...

Vậy thì, hãy hết sức cẩn thận nghiên cứu thật kỹ Pháp Hộ-Niệm đi chư vị ơi!... Rất nhiều người nhờ Pháp Hộ-Niệm này mà vãng sanh bất khả tư nghì đó. Hôm trước mình thường khen bà Cụ bán bánh ú, bà Cụ đó chỉ có niệm Phật bên cạnh người bệnh rồi về bán bánh ú, công phu của bà hoàn toàn chỉ là như vậy suốt mười mấy năm trường, sau cùng bà vẫy tay chào mọi người ra đi vãng sanh rồi. Lại mới vừa rồi đây thôi, có người Dì Út của Phi, là một người bệnh nặng nằm lê liệt trên giường, chân trái và tay trái không cử động được hơn 20 năm trường và trở nên cứng đờ như que củi, ấy thế mà sau khi được hộ niệm ra đi xong rồi, tự nhiên toàn thân mềm mại như cộng bún tươi. Tuyệt vời vô cùng!... Nhờ đâu vậy? Xin thưa với chư vị, Pháp Hộ-Niệm thực sự đã cứu người Dì của Phi đó. Nếu lúc đó mà gia đình không tin Phật Pháp, không biết Hộ Niệm... thì chắc chắn người Dì này bị đại nạn!... Một người bị bệnh khổ rất lâu, trước lúc ra đi còn bị thêm chướng nạn của oán thân trái chủ rất nặng nề, ấy thế mà nhờ gia đình quyết lòng tin Phật, quyết hộ niệm mà Cụ được vãng sanh viên mãn.

Rõ ràng, Pháp Hộ-Niệm là đại cứu tinh cho chúng ta trong thời này. Mong chư vị phải cố gắng nghiên cứu thật kỹ để chúng ta cùng nhau vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

ĐỀ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (Tọa Đàm 027)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

Hôm nay chúng ta định nghĩa: **Vãng Sanh là gì?** Vấn đề thứ 12, trang 16.

Câu 12(a): Danh từ này được Phật nói rất nhiều trong các kinh điển Tịnh-Độ, chỉ cho người khi xả bỏ báo thân được A-Di-Đà Phật tiếp dẫn thẳng về cảnh giới Tây-Phương Cực-Lạc.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Không sai phải không? Hôm nay xin xác định rõ rệt, danh từ “Vãng Sanh” được Phật nói trong kinh điển Tịnh-Độ-Tông, chỉ cho đường tu hành của chúng ta có mục đích cụ thể là khi mãn báo thân này sanh về miền Cực-Lạc của đức Phật A-Di-Đà, không cầu sanh về cảnh trời, không đi những cảnh giới khác. Điềm về rõ ràng, cụ thể. Về tới cõi Tây-Phương Cực-Lạc thì viên mãn đạo quả.

Có nhiều nơi, người ta thông báo như vậy, hôm nay đạo tràng chúng ta cầu siêu cho ông Trần Văn X... bà Nguyễn Thị Y... vãng sanh vào ngày mấy tháng mấy, nhưng thực ra họ đang cúng cầu siêu cho những người chết!... Nghĩa là những người đó đã chết rồi và gia đình đang nhờ đạo tràng đó làm lễ cầu siêu. Vì vô tình dùng danh từ “Vãng Sanh” để chỉ

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

cho những người đã chết, nên làm cho nhiều người nghe qua bị phân vân, mơ hồ rồi lầm tưởng rằng vãng sanh tức là chết, từ đó mới nảy sinh ra vấn đề hiểu lầm: “*Tại sao lại có pháp môn tu hành lạ lùng, cứ cầu cho người ta chết?*”. Thật đáng tiếc thay!....

Câu 12(b): Vãng Sanh tức là chết, danh từ tuy khác nhưng ý nghĩa thì giống nhau.

Đúng không chư vị? – [Sai]. Cũng chính vì người ta nghĩ vãng sanh là chết, nên mới phát biểu gọn gàng: “*Hôm nay cầu siêu cho ông Trần văn X... vãng sanh vào ngày mấy tháng mấy...*”. Có một lần về Việt Nam, một vị kia phát biểu rằng: “*Tôi tu hành theo Tịnh-Độ-Tông và đã từng hộ niệm cả hàng ngàn ca vãng sanh rồi...*”, nhưng thực ra vị đó thường xuyên đi cúng cầu siêu cho hàng ngàn người chết, mà cứ lầm tưởng là đi hộ niệm cho hàng ngàn người vãng sanh!... Thực sự có nhiều người đã hiểu lầm vãng sanh tức là chết.

Trong kinh sách Tịnh-Độ, từ ngữ “**Vãng Sanh**” dành chỉ cho người khi xả bỏ báo thân, đã được A-Di-Đà Phật tiếp dẫn về Tây-Phương Cực-Lạc. Nghĩa là người nào về tới nước Cực-Lạc của Phật A-Di-Đà mới được gọi là vãng sanh. Nếu e ngại từ “Chết”, vì có vẻ đau buồn quá, thì chư vị cũng có thể nói: “*Vãng Sanh Thiên*”, thêm chữ “*Thiên*” nữa, để hàm chỉ cho những người chết được sanh về các cảnh lành, như sinh về một cảnh giới Trời trong sáu đường luân hồi. Chứ còn người bị chết, bị đọa lạc mà gọi là vãng sanh thì

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

thật sự đã dùng từ không chính xác. Hai tiếng **“Vãng Sanh”** chỉ dành cho những người khi mãn báo thân này được sanh về thế giới Tây-Phương Cực-Lạc. Mong chư vị chú ý điểm này, đừng nên sơ suất mà làm cho đại chúng lầm lẫn, hoang mang oan uổng lắm!...

Câu 12(c): Đây là thuật ngữ chỉ cho người chết được tái sanh vào những cảnh thiện trong sáu đường luân hồi.

Đúng không? – [Sai]. Cũng sai luôn. Như vậy, khi chư vị thực sự nghe được một tin vãng sanh là mừng lắm rồi đấy, quý vô cùng. Vãng sanh được phải do từ lòng thiết tha muốn được A-Di-Đà Phật tiếp dẫn về Tây-Phương Cực-Lạc mới được vãng sanh. Có nhiều người nghi ngờ nói rằng, một người kia tu hành khổ cực 80 năm qua mà sau cùng không được vãng sanh gì cả, thì làm gì có chuyện bà già đó hồi giờ ít tu mà lại được vãng sanh? Hòe nghi này cũng có lý lẽ căn bản, vì vãng sanh không đến nỗi quá dễ dàng như mình tưởng đâu.

Nhưng thực ra, khó thì cũng khó lắm đấy, vì lâu nay mấy ai thấy người được vãng sanh! Nhưng dễ thì cũng không phải không dám nói, vì hiện đã có nhiều ra đi được vãng sanh rồi, nhiều đến nỗi không còn đếm được. Như vậy, khó hay dễ tại đâu? Khó là tại vì người tu hành không biết đường tu vãng sanh. Đường tu vãng sanh là đường gì? Đường Niệm Phật cầu sanh thế giới Tây-Phương Cực-Lạc với niềm tin vững

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

vàng không thể chao đảo. Đây là một đại pháp rộng độ tất cả chúng sanh của Đức Thế-Tôn chỉ dạy.

Như vậy người nào tin tưởng vững vàng, quyết lòng niệm Phật cầu sanh về Tây-Phương Cực-Lạc thì người đó biết đường tu vãng sanh. Lúc lâm chung, trước khi xả bỏ báo thân vẫn còn nhận thức rõ ràng đường này. Nghĩa là không được mập mờ, không theo chư Thiên, không theo Ông-Bà, không theo Phật này Bồ-Tát nọ, đừng chạy theo bất cứ một cảnh giới nào khác... Chỉ một lòng quyết chí đi theo A-Di-Đà Phật trở về Tây-Phương Cực-Lạc là được vãng sanh.

Có người hỏi rằng, có cần theo ánh sáng gì không? Xin trả lời rằng, không cần chú ý đến ánh sáng gì cả, vì lúc đó có thể tâm trí của mình đã mê mệt rồi, không còn sáng suốt nữa, không thể phân biệt được ánh sáng nào thực, ánh sáng nào giả đâu. Hãy áp dụng lời Phật dạy trong kinh A-Di-Đà: **“Người đó chung thời, A-Di-Đà Phật và chư Thánh-Chúng hiện ra trước mặt tiếp dẫn đi về Tây-Phương Cực-Lạc”** là được. Hãy ứng dụng đúng như vậy. Người bệnh nào cứ một lòng một dạ niệm A-Di-Đà Phật cầu xin A-Di-Đà Phật lai nghinh tiếp dẫn về Tây-Phương thì người đó vãng sanh. Xin hỏi tiếp, làm sao biết được A-Di-Đà Phật như thế nào để đi theo? Người hộ niệm hãy dặn dò người bệnh, phải thường xuyên nhìn thẳng vào tấm hình A-Di-Đà Phật của ban hộ niệm treo trước mặt, nhiếp tâm vào đó mà niệm, tự nhận đó là hình tướng của A-Di-Đà Phật, chờ Ngài hiện thân ra đúng như vậy mà theo Ngài đi vãng sanh. Lòng mình đã

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

thành, tâm mình đã định như vậy, Phật dựa theo tâm của mình mà hóa thân tiếp độ. Nhất định không sai.

Tu hành mà không biết đường vắng sanh, khi chết lại không có người hộ niệm dẫn đường chỉ lối, nhất định chúng ta sẽ mơ hồ không biết đường nào mà đi, thành ra hầu hết đều đi theo oán thân trái chủ, họ có nhiều chiêu thức vô cùng tinh vi lừa gạt mình, đẩy mình vào những cảnh giới xấu ác chịu đọa lạc để họ báo thù.

Cho nên, xin thưa với chư vị, Pháp Hộ-Niệm quan trọng vô cùng, quá quan trọng, là một đại cứu tinh cho hàng phàm phu được thoát nạn mà nhiều người không biết. Cũng đáng tiếc thay, có nhiều người biết qua Pháp Hộ-Niệm rồi nhưng lại chê. Trong khi đó, xin thưa thực, gặp được Pháp Đại Cứu Tinh này chúng ta phải mất qua hàng ngàn năm mới có một cơ hội biết qua, chứ không phải đơn giản đâu nhé.

Chư Tổ Tịnh-Độ-Tông đã ứng dụng Pháp Hộ-Niệm cách đây hơn cả ngàn năm rồi mà mình không hay biết. Người học Phật Việt Nam chúng ta đã đánh mất quá nhiều người thân yêu của mình vào trong cảnh tam ác đạo mà không hay!... Bây giờ gặp pháp cứu tinh này, xin hãy cố gắng lên chư vị, ráng gìn giữ nó, phát triển nó hầu giúp đỡ nhau vắng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

Câu 12(d): Chỉ cho những người khi chết rồi để lại thân xác mềm mại, sắc tướng an lành.

Đúng không chư vị? – [Sai]. Không đúng. Người được vắng sanh lúc nào cũng để lại thân tướng tốt đẹp, nét mặt tươi

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

vui, tướng hảo bất khả tư nghì. Nhiều người khi vãng sanh rồi, sắc tướng lưu lại còn đẹp hơn lúc còn sống. Nhưng người ra đi lưu lại thân tướng tốt đẹp, mềm mại, tươi hồng... chưa chắc đã được vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc.

Điều này minh xác một vấn đề, một người chết đi mà nét mặt của họ hiện ra sự đau khổ, xám xịt, sắc tướng khó coi... thì chắc chắn bị nạn rồi!... Do đó, biết được Pháp Hộ-Niệm giúp ta có thể xác định cụ thể về một người nào sau khi chết có bị đọa lạc vào ba đường ác hay không.

Như vậy, làm sao biết được người nào là người vãng sanh, người nào là đi về cảnh lành? Người nào sau khi xả bỏ báo thân mười mấy tiếng đồng hồ mà thân tướng mềm mại, nét mặt tươi vui, sắc tướng trang nghiêm... thì chắc chắn họ được sanh về các cảnh lành. Các cảnh Trời, cảnh Người, cảnh A-Tu-La là những cảnh lành. Như vậy người chết đi được sanh lại làm người thì thân sắc cũng bắt đầu có tướng lành, sinh lên các cảnh Trời thì càng đẹp hơn nữa. Nhiều người sinh lên cảnh trời khi ra đi có hương thơm bay ra, đó có lẽ có chư Thiên Nhân tới đón, các Ngài có hương thơm nên chúng ta có thể ngửi được mùi hương.

Vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc thì chắc chắn có tướng tốt, vãng sanh thiên hoặc các cảnh lành cũng có tướng tốt, như vậy làm sao mình biết được những người để lại tướng tốt đó là người được vãng sanh nước Cực-Lạc?

Câu trả lời là, người nào có lòng tin vững vàng nhất, người đó có cơ hội vãng sanh cao nhất. Nếu mình xác định họ

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

có lòng tin vững vàng từ đầu đến cuối, quyết lòng niệm Phật không hề thay đổi tâm ý, thì người này rất dễ vãng sanh. Những người khi gặp được câu A-Di-Đà Phật họ quyết lòng chỉ niệm Phật cầu về Tây-Phương, họ không muốn chọn lựa gì khác, không chạy lung tung, không nói cao nói thấp, không tụng này tụng nọ, không muốn bày vẽ gì khác hết... Đây là những người quyết lòng đi vãng sanh nên rất dễ được vãng sanh. Hàng ngày niệm Phật, hễ rảnh là người ta niệm Phật, lúc vui niệm Phật, lúc bệnh niệm Phật, đau bệnh đau đớn quần quai người ta cũng cần rằng niệm Phật cầu xin vãng sanh, không thềm một tiếng than thở... đó là những người quyết lòng đi vãng sanh. Những người này khi ra đi lưu lại tướng lành thì nhất định ta tin tưởng được rằng họ vãng sanh.

Có nhiều trường hợp tu ít nhưng Tín-Hạnh-Nguyện lại vững cũng có thể tin tưởng được vãng sanh. Ví dụ, người chưa có duyên gặp Phật Pháp nên không tu được được nhiều, nhưng khi vừa gặp câu Phật hiệu, người ta phát lòng tin tưởng rất mạnh và quyết chí thực hành. Tu ít thì nghiệp còn nhiều, lâm chung có thể bị khá nhiều chướng nạn, bị đau đớn lẫn lộn... nhưng trước sau họ vẫn quyết lòng cần rằng chịu đựng để niệm Phật cầu vãng sanh. Người ta có thể ra đi trong đau khổ, quần quai, nhưng khi ra đi xong tự nhiên thân tướng chuyển tốt đẹp liền, nhờ vào tâm lực mạnh mà người đó được vãng sanh.

Có những người có thể giơ tay lên chào rồi ra đi. Nghiệp của người ta đã nhẹ, nhờ niệm Phật tốt, niệm Phật chí thành,

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

được chư Thiên-Long Hộ-Pháp gia trì bảo vệ, có Phật lực gia trì rồi, dù trong cơn đau bệnh mà họ vẫn cảm thấy thoải mái, họ thấy Phật tới đón mới chào mọi người rồi ra đi. Đó là những người vãng sanh.

Có nhiều người làm không được như vậy vì quá yếu sức, quá mệt mỏi, họ vẫn bị đau đớn... nhưng rõ ràng vẫn quyết lòng niệm Phật không gián đoạn, không một phút lơ là... những người này đều được vãng sanh đấy.

Bên Tây Úc, Diệu Âm có gặp Cô ấy là người Thiên-Chúa Giáo, 57 tuổi, bị bệnh ung thư đến giai đoạn cuối, vô phương cứu chữa, đang chờ từng ngày để chết. Chúng tôi khuyên Cô ta niệm Phật cầu vãng sanh. Cô quyết lòng niệm Phật. Nghĩa là tự nhiên Cô phát khởi một niềm tin tưởng mạnh mẽ vô song. Gặp được có mấy ngày thôi mà Diệu Âm dám mạnh dạn bảo đảm rằng, nếu vững vàng như vậy, Cô này xác suất vãng sanh lên tới 95%, mặc dầu hoàn toàn là người theo Thiên-Chúa Giáo.

Chư vị thấy rõ rệt được vấn đề chưa? Nhờ đâu mà được vãng sanh? Tín-Nguyện-Hạnh. Chúng ta là người tu theo Phật, niệm Phật, nhưng Tín-Nguyện-Hạnh không đủ chưa chắc sẽ được vãng sanh đâu nhé. Khi bệnh xuống mà èo mà uột, còn than vắn thở dài, còn ỷ lên ỷ xuống, còn phiền não đủ thứ... coi chừng thua người từ tôn giáo khác mà đủ Tín-Nguyện-Hạnh đấy nhé, không phải đơn giản đâu!...

Như huynh Quảng Chương đấy, trước phút ra đi bị tai nạn, té gãy tay, mê man bất tỉnh trong bệnh viện. Nhưng

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

chúng ta thấy rõ ràng anh là người có quyết tâm, một lòng một dạ muốn vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Là người mới biết tu, anh đâu có được khai tâm mở trí gì, đôi lúc vẫn còn lằm lằm, sơ ý... nhưng nhờ anh đã quyết chí vãng sanh mà ra đi có cơ hội thoát nạn. Anh ấy tự đọc rồi thấm lời nguyện của mình vào máy để tự nhắc nhở chính mình: “*Nam Mô A-Di-Đà Phật con là Đỗ Hữu Huy, pháp danh là Quảng Chương xin nguyện vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Xin Phật chứng giám cho con...*”. Gia đình vợ con của anh theo Thiên-Chúa Giáo, nhưng cũng quyết lòng hỗ trợ cho anh. Mặc dầu khi ra đi bị nhiều chướng ngại, nhưng biết được cái gút mắc của anh, mình khai thị hóa gỡ ra thì tự nhiên thân tướng liền chuyển đổi, mềm hăn lại rất nhanh. Suy nghiệm kỹ lại, anh ấy vẫn có nhiều điều làm mình tin tưởng được vãng sanh đây. Chư vị có thấy vi diệu không?

Người muốn vãng sanh phải biết đường đi, phải đi cho vững. Ví dụ như lúc anh Quảng Chương đang bệnh, Anh thường nói câu: “*Nhất định đi về Tây-Phương Cực-Lạc, 100% đi về Tây-Phương Cực-Lạc...*”. Anh khuyến cáo tất cả các người con, khi bước vào khuôn viên vườn của anh thì bắt buộc phải ăn chay, không ăn hành tỏi, không sát sanh. Dù cả gia đình theo Thiên-Chúa Giáo, nhưng vì lòng tin vững vàng, vì quyết chí vãng sanh không lay chuyển, nên sau khi chịu cái nạn nghiệp ứng ra quạt anh té tới gãy tay, mê man bất tỉnh trong bệnh viện. Nếu hôm đó xuất viện không kịp thì chết trong bệnh viện luôn rồi. Thế mà sau cùng tướng lành ứng

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

hiện tự nhiên viên mãn. Cho nên, một lần hộ niệm là một lần tìm ra một sự vi diệu mới, quý báu vô cùng. Những người phàm phu như chúng ta mà không được hộ niệm làm sao có thể vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc được.

Ngay ngày hôm nay có cuộc nói chuyện với mấy ban hộ niệm ở bên Việt Nam do Phi nhóm họp lại. Người ta báo cáo rằng, mới hôm qua đã đưa một người vãng sanh tốt đẹp lắm. Chư vị thấy đó, Pháp Hộ-Niệm cứu người trước mắt. Còn người nào chê Pháp Hộ-Niệm thì chắc phải chịu thua cuộc rồi. Đáng thương thay!... Chê một pháp đại cứu tinh, tự đoạn mất con đường giải thoát của chính mình. Đáng tiếc thay!...

Cho nên, câu hỏi hôm nay **“Vãng sanh là gì?”**, tuy đơn giản mà khá hay, giúp chúng ta không thể mơ hồ dùng từ một cách lằng lằng nữa. **“Vãng Sanh” là thần thức của người khi xả bỏ báo thân được A-Di-Đà Phật tiếp dẫn về Tây-Phương Cực-Lạc. Được vậy mới gọi là “Vãng Sanh”.**

Sau này, khi nghe có người nói sai, xin chư vị đừng nên tranh cãi, mà cũng đừng có phân vân hồ nghi nữa nhé. Người ta nói sai vì chưa từng biết qua vãng sanh là gì, cứ mặc nhiên cho rằng vãng sanh tức là chết. Nhưng thực tế rằng, vì ta không muốn chết đi sống lại trong các nẻo luân hồi, nên mới tìm đường vãng sanh để vô sanh vô tử. Rõ ràng vãng sanh không phải là chết. Sanh vào các cảnh giới thiện cũng không thể gọi là vãng sanh. Xin xác định cho rõ ràng vậy.

Xin nhắc lại, người chết để lại xác thân mềm mại tươi hồng là hiện tượng người ta vượt qua ba đường ác, tức là

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

không sanh vào địa ngục, ngạ quỷ, súc sanh, chứ không phải là chắc chắn được vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Người để lại thân tướng mềm mại như vậy, nhưng mà công hạnh tu hành của người ta tốt, người ta gìn giữ tín tâm cho đến cuối cùng, đến lúc sắp lâm chung người ta vẫn niệm Phật cầu sanh Tây-Phương Cực-Lạc, khi ra đi lưu lại thân tướng trang nghiêm tốt đẹp thì mình có thể tin tưởng rằng họ vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc.

Người được vãng sanh, trong vòng 8 giờ (có khi đến 12 giờ) thường thường đỉnh đầu của họ còn hơi ấm nhẹ, còn toàn thân thì lạnh toát. Xin nhớ cho, có thể sau 12 giờ thân nhiều người không còn hơi ấm nữa, nhưng không có gì quan ngại. Miễn là người nào Tín-Nguyện-Hạnh đầy đủ, niệm Phật cầu vãng sanh đến giây phút cuối cùng và ra đi để lại thân tướng tốt đẹp như vậy, thì người đó được vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

Còn hiện tượng chắc chắn nhất là chính người đó thông báo cho biết rằng: A-Di-Đà Phật đã lai nghênh tiếp dẫn. Họ vẫy tay chào ra đi, thì nhất định được vãng sanh, không thể nghi ngờ. Đây là một hiện tượng vô cùng quý báu.

Mong chư vị cố gắng quyết lòng nghiên cứu cho kỹ để tự mình được vãng sanh, còn giúp hộ niệm người nhà của mình vãng sanh, giúp đồng tu của mình vãng sanh Tây-Phương Cực-lạc.

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM **(Tọa Đàm 028)**

Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

Hàng đêm chúng ta nói về Hộ Niệm như vậy, chư vị có thấy thích thú không? Xin thưa thực là lợi lạc lắm đó nhé. Mình biết rằng phương pháp này là của Phật để lại hơn mấy ngàn năm rồi. Mình cũng là người học Phật, nhiều người cũng học Phật nhưng hoàn toàn không biết, nên phải trải qua mấy ngàn năm bây giờ mới gặp được cái duyên hộ niệm để vãng sanh. Xin chư vị phải cố gắng tìm hiểu, nếu để luống qua cái duyên này nhiều khi vài ngàn năm nữa mình mới có thể gặp lại được đấy chứ, không phải đơn giản đâu. Khi chúng ta nghiên cứu đầy đủ hết tập sách này rồi, thì hi vọng chư vị nắm vững Pháp Hộ-Niệm, không còn gì để ái ngại nữa. Tập sách này gồm đầy đủ chi tiết cụ thể của việc Hộ Niệm. Mong chư vị cố gắng thực hành, ít ra cũng giúp được chính mình cuối cùng được vãng sanh nhé.

Hôm nay chúng ta nói đến trang thứ 17.

Câu 13: Nói về hiện tượng vãng sanh Tây Phương **Cực-Lạc cần nhớ những điểm gì?**

Rõ ràng những điểm này rất cụ thể, không có gì là mơ hồ cả. **[Đúng]** hoặc **[Sai]** trong những Tọa Đàm này cũng xác

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

định luôn rồi. Nếu chư vị cố gắng lắng nghe cho đầy đủ thì sẽ rõ ràng, không còn gì để thắc mắc nữa đâu.

Câu 13(a): Người chết đi để lại thoai tướng mềm mại thì chắc chắn được vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

Đúng không chư vị? – [Sai]. Nhiều người cứ thấy người chết rồi để lại thân xác mềm mềm một chút thì tưởng là vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Chưa chắc!... Nhưng tình thực mà nói, nhờ Hộ Niệm mà mình mới thấy những hiện tượng người ra đi có thân tướng tốt đẹp, mềm mại bất khả tư nghì. Còn trước đây dễ gì tìm ra được một người ra đi lưu lại tướng lành. Điều này chứng tỏ rõ rệt một vấn đề, là con người sống trong xã hội thì bon chen nào là danh lợi, tiền tài, nhân nghĩa, thị phi... đủ thứ hết, nhưng khi chết rồi thì âm thầm đi vào con đường đọa lạc trong tam ác đạo nhiều không tưởng tượng được, mà con người không hay!

Nhờ có Pháp Hộ-Niệm mà chúng ta thấy được những người ra đi lưu lại tướng lành bất khả tư nghì, làm cho mình cảm thấy vui mừng, được an ủi vô biên, vì ít ra mình cũng giúp cho người đó vượt qua được ba đường ác nạn: địa ngục, ngạ quỷ, súc sanh, để họ được trở lại trong tam thiện đạo. Hơn nữa, thường thường những người được niệm Phật trợ duyên mà ra đi được tướng lành như vậy hầu hết được sanh lên một cảnh trời đầy chư vị. Phước báu lớn vô cùng, không phải đơn giản đâu.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Cho nên Pháp Hộ-Niệm quý báu quá đi. Một người được hộ niệm để lại thân tướng mềm mại tươi hồng, thì điểm đầu tiên mình xác định được là người đó vượt qua ba đường ác, tức là không bị đọa vào địa ngục, ngạ quỷ, súc sanh. Còn những người lúc sống mà ưa nói huyền nói diệu, khoe tài khoe trí, khoe danh khoe vọng, v.v... nhưng cuối cùng thì nằm cứng đờ, mặt mày hã kinh, ác tướng hiển lộ... thì nhất định khó thoát khỏi ba đường khổ nạn rồi!... Một khi rơi vào đó, chịu đọa lạc trùng trùng kiếp số, biết ngày nào mới có thể thoát ra đây!... Hiện tượng này thực sự quá rõ rệt, ngày ngày chúng ta đều thấy. Chính kim khẩu của đức Thích-Ca Mâu-Ni Phật cũng đã cảnh cáo cho chúng ta hàng ngàn năm qua rồi, là con người khi chết đi lấy lại thân người khó lắm. **“Nhân Thân Nan Đắc” là một ách nạn đón đau đang chờ chúng ta!...** Không đơn giản đâu chư vị, xin đừng khinh thường.

Khi biết được Pháp Hộ-Niệm, mới nhận ra hiện tượng đọa lạc quá nhiều, mới thấy rõ ràng lời Phật dạy là đúng, hoàn toàn không sai. Lâu nay chúng ta tu hành mà thiếu Pháp Hộ-Niệm nên cứ mập mờ hy vọng rằng mình sẽ thành tựu được chút ít gì đó, hy vọng là người thân của mình cũng được lợi lạc gì đó... Nhưng nào ngờ, thực tế hầu hết sau cùng đều đi vào con đường hiểm nạn, đau thương!... Hòa Thượng Tịnh-Không nói, thời này con người khi chết đi bị đọa vào cảnh ngạ-quỷ nhiều không đếm hết. Tại sao vậy? Vì lòng tham không buông xuống được. Tham tiền, tham bạc, tham

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

danh, tham vọng, tham huyền, tham diệu, tham lý, tham luận, tham pháp cũng là tham. Vì tính tham vô bờ bến nên đọa vào hàng nga-quỷ quá nhiều. Rùng rợn quá!...

Chính vì yếu tố này mà bên Tịnh Tông thường tích cực làm Tam Thời Hệ-Niệm Pháp Sự để cứu chúng sanh. Hàng triệu vong linh vì lòng tham luyến mà rơi vào cảnh giới đau buồn khổ não. Đau khổ lắm!... Kinh khủng lắm!... Buồn tủi lắm!... Nguyên cớ cho những vị đang bị đọa lạc đó ngộ ra đạo pháp, niệm Phật cầu nguyện vãng sanh để cấp kỳ thoát vòng khổ lụy, trở về Tây-Phương Cực-Lạc thành đạo. Còn những ai không chịu ngộ đạo, cứ tiếp tục tham chấp vào cảnh khổ đó, thì thôi cũng đành chịu thua!...

Còn chúng ta ở đây đã biết cảnh tam đồ khổ ải, thì phải hộ niệm cho nhau, quyết tránh đi vào những cảnh giới đó. Hãy tự chủ mà đi vãng sanh về miền Tịnh-Độ nhé. Xin chư vị hãy buông lòng tham ra. Nhất định đừng tham chi cảnh nga-quỷ. Xin nói thẳng thắn và rõ ràng hơn cho chư vị hiểu, những người tham nhà tham cửa, tham tiền tham bạc, nhớ thương con cháu, luyến lưu tình thân, v.v... khi chết rồi tâm chấp dính vào những điều này, thần thức cứ lang thang buồn tủi, tiếc thương mà vượt qua 49 ngày không đầu thai được, đành phải lưu lạc trong cảnh giới thân-trung-âm chịu lạnh lẽo khổ đau, sầu muộn, rồi kết bè với nhau thành một loài nào đó, mà người đời thường gọi là “Ma” là “Quỷ”. Oái oăm thay!... Mĩa mai thay!...

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Thực ra, chỉ vì vụng dại đường tu, tham lam không chịu buông xuống mà con người đã tự biến mình thành một loài mang kiếp sống lang thang túi phận đó thôi!... Hiểu được như vậy chúng ta mới thấy là Pháp Hộ-Niệm này quý giá vô cùng, răn nhắc chúng ta đừng nên sơ suất nữa.

Ngày hôm qua có nói chuyện với mấy ban hộ niệm bên Việt Nam, thì mấy ban hộ niệm đó họ khoe rằng, ngay ngày hôm qua đây, chúng tôi tiễn đưa được một người vãng sanh bất khả tư nghi. Chư vị thấy đó, nhờ dịp Phi mời gọi vài ban hộ niệm tụ họp cho mình nói vài lời, mới nghe được báo cáo này, chứ làm sao điều tra cho được những tin tức vãng sanh hàng ngày đây.

Vãng sanh vi diệu quá! Có người đã mạnh dạn nói rằng, đây là một hiện tượng khá đặc biệt trong lịch sử dân tộc Việt Nam, trước nay chưa từng xảy ra.

Thực sự Pháp Hộ-Niệm quý giá vô cùng. Trải qua mấy ngàn năm nay chúng ta mới gặp được. Nay gặp được rồi, xin chư vị phải trân quý để tìm cách cứu nhau nhé, chí ít đi nữa thì cũng phải tự cứu lấy mình. Nếu sơ ý luống qua cơ hội này, không dễ gì gặp lại đâu nhé chư vị.

Dùng Pháp Hộ-Niệm chúng ta có thể biết được những người bị nạn tam đồ, mà còn hay nữa, là có thể ấn chứng cho những người được vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Ví dụ, như một người trước khi tắt hơi mà họ quyết lòng niệm Phật, họ niệm Phật tới hơi thở cuối cùng, họ chấp tay thành khấn niệm Phật, có nhiều người giơ tay lên chào mọi người rồi ra

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

đi, lưu lại tướng lành viên mãn, ta có thể tin tưởng chắc chắn họ được vãng sanh. Nếu không được hộ niệm làm sao có được hiện tượng này?

Xin thưa với chư vị, người không tu thì đọa lạc đã đành, người có tu mà không biết đường vãng sanh vẫn có thể bị đọa lạc là chuyện như thường. Chính vì lý do này, chúng ta ở đây lập một Niệm Phật Đường nhỏ nhỏ, 5 người, 10 người là đủ rồi không cần đông nữa, càng đông càng lộn xộn, càng đông càng thêm thị phi, càng nhiều người càng ồn ào.Ồn ào quá coi chừng bị chính phủ đóng cửa thì làm sao tu hành cho an ổn đây! Chính vì thế, chúng ta cần chuyên tinh, chứ không cần đông người. Người nào quyết dạ chuyên tinh, một lòng một dạ tu đường vãng sanh Tịnh-Độ thì tới đây niệm Phật với chúng ta, không nên cầu người tâm ý lớn vồn, bất định, xen tạp mà thêm phiền não. Mỗi người chúng ta phải tự ngộ lấy con đường giải thoát, phải tự thực hiện vững vàng đường tu giải thoát, thì mới có thể thoát nạn. Nếu chạy theo cảm tình, tu theo chung chung, tu theo số đông, tu cho vui vẻ, người ta tu sao mình tu vậy... thì xin thưa thẳng thắn với chư vị, ức triệu người tu hành theo kiểu đó, tìm cho ra một người thoát nạn không dễ đâu. Lời Phật dạy rõ như vậy đây. Mong chư vị phải trân quý Pháp Hộ-Niệm này. Đừng khinh thường, đừng nên khinh thường nhé.

Câu 13(b): Người biết trước ngày giờ chết, an lành ra đi, để lại nhiều xá lợi thì chắc chắn được vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Đúng hay sai? – [Sai]. Có ai nói đúng không? Xin thưa với chư vị, đề xác định chắc chắn được vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, thì người biết trước ngày giờ ra đi chưa chắc gì sẽ được vãng sanh. Nhớ cho kỹ điểm này. Nhưng biết trước ngày giờ ra đi chắc chắn là một thoại tướng tốt. Nói người ra đi đó có thoại tướng tốt, thì chấp nhận. Một người được vãng sanh có thể biết trước ngày giờ ra đi. Đúng! Biết trước ngày giờ ra đi, người ta có thể niệm Phật ra đi tốt hơn những người không biết trước, tại vì người đó tỉnh táo hơn, an nhiên hơn, tự tại hơn. Nhưng người biết trước ngày giờ ra đi không hẳn là người ta đi vãng sanh. Xin nhớ cho kỹ điểm này nhé. Người chết để lại nhiều xá lợi cũng không hẳn là được vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Hãy nhớ cho kỹ những điểm này nghe chư vị. Có nhiều người nói:

- *Ôi!... Ông kia ông vãng sanh tốt quá.*
- *Tại sao biết ông vãng sanh vậy?*
- *Vì sau khi thiêu xác có nhiều xá lợi quá, nên biết chắc chắn ông đã được vãng sanh.*

Xin thưa với chư vị, không đúng!... Ngài Hư-Vân Lão Hòa-Thượng để lại những viên xá lợi tròn như những hạt bắp, hạt đậu xanh, vừa tròn vừa trong veo như hạt thủy tinh, nhưng Ngài có vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc đâu. Ngài sanh về cung trời Đâu-Suất, là cõi trời thứ tư trong Dục-Giới, chưa vào tới Sắc-Giới.

Những vị tu thiền định, giữ được tâm thanh tịnh rất dễ có xá lợi. Tâm càng thanh tịnh chừng nào càng dễ kết lại

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

những tinh thể của nhục thân, họ để lại những viên xá lợi đẹp lắm. Nhưng đó không phải là dấu hiệu được vãng sanh. Xin nhớ cho kỹ, điềm nào gọi là vãng sanh, điềm nào gọi là thoát tướng tốt hay gọi là tướng lành cần nên phân biệt rõ ràng. Xá lợi thuộc về tướng lành, biết trước ngày giờ ra đi, thân tướng tốt đẹp, những hiện tượng có hương thơm, có quang minh cũng thuộc về tướng lành. Ta có thể gọi đây là những người có tướng lành khi ra đi, chứ không hẳn là yếu tố chắc chắn được vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

Một người được sanh về một cảnh trời nhiều khi ra đi có hương thơm bay ra ngào ngạt đầy. Hương thơm này chưa chắc là của chính họ, nhưng của chư Thiên tới đón một người bạn về trời. Những người biết ngày giờ ra đi cũng không thể xác định là họ vãng sanh. Những người tu theo các đạo Quỷ-Thần, họ có thể biết ngày giờ chết đấy, nhưng chết xong họ đi tới những cảnh giới Quỷ-Thần để họ phục vụ ở đó. Ngày giờ đã hẹn sẵn nên họ biết trước. Tới ngày đã định, Quỷ Vương sai Âm Binh tới bắt hồn họ đi. Cho nên, có nhiều pháp tu có thể biết trước ngày giờ chết, chứ không phải biết ngày giờ ra đi là được vãng sanh đâu nhé.

Trong Phật Giáo chúng ta, nhiều vị tu hành giỏi, các Ngài có thể định thần tắt hơi ra đi theo một cảnh giới tương ứng với pháp môn tu, ra đi rất an lành, nhưng không phải là vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

Nhiều người tu hành mà cứ nguyện làm sao lúc chết cho an lành là được. Lời nguyện này hoàn toàn không có gì hay

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

ho đau, vô cùng sợ hãi! Nếu mơ ước như vậy, thì cần chi phải nguyện cầu cho bạn tâm, cứ nói với bác sĩ, hễ khi thấy tôi đau hãy chích giùm cho tôi một mũi thuốc morphine là xong, chứ cần gì phải tu hành cho vất vả vậy.

Chết an lành không phải là vắng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, xin đừng cầu nguyện sai lầm nữa. Phải thành tâm cầu nguyện vắng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Tha thiết cầu nguyện vắng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, dẫu cho lúc ra đi mình bị nghiệp chướng đánh phá phải trần trở, lăn lộn, đau đớn trên giường, nhưng chí khí vững vàng, nguyện lực vững vàng, quyết lòng đi vắng sanh, mình vẫn được vắng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Nghĩa là, trải qua cơn đau cuối cùng của cuộc đời này như đã trả xong một số nghiệp chướng nào đó rồi, mình dùng nguyện lực cầu sanh của mình, hợp với nguyện lực độ sanh của A-Di-Đà Phật ta vắng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc.

Người nào tâm lực vững vàng như vậy, trong cơn đau đớn người ta vùng lên niệm Phật, tự nhiên Phật lực gia trì, chư Thiên-Long Hộ-Pháp giúp đỡ, khiến họ hình như giảm mất cơn đau, an lành ra đi. Đây mới đúng là thực sự an lành vắng sanh Tịnh-Độ. Chứ còn cầu cho chết an lành thì đơn giản lắm, bác sĩ sẽ giúp liền cho, không khó khăn gì đâu. Hiện nay còn nhiều phương pháp khác như thuật châm cứu chẳng hạn, có thể làm tê liệt cả hệ thống thần kinh, không còn đau đớn gì cả mà ra đi. Không còn đau đớn có nghĩa là thân

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

xác không còn giã giữa nữa, chứ thực ra linh hồn của mình phải rã rập theo nghiệp thọ nạn rồi.

Hiểu được như vậy mới biết nguyện nào là nguyện sai, đừng nguyện!... Cầu nào là cầu không chánh, đừng cầu!... Chân chánh cầu nguyện để chúng ta thành đạo chính là cầu nguyện A-Di-Đà Phật tiếp độ vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Xin đừng nguyện cầu hết bệnh để ra đi, xin đừng cầu nguyện hết đau đớn, xin đừng cầu nguyện là khi ra đi được tất cả con cái tới vây quanh, xin đừng cầu nguyện là khi tôi ra đi được chết trong bệnh viện cho tiện, v.v.... Xin đừng nguyện cầu những thứ đó làm chi. Hoàn toàn không tốt đâu!...

Mong chư vị nhớ tha thiết nguyện vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc nhé.

Pháp Môn Niệm Phật đơn giản vô cùng, mà vi diệu đệ nhất, thật bất khả tư nghĩ!... Pháp Niệm-Phật Hộ-Niệm Vãng-Sanh đã và đang giúp được vô số người vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Cầu nguyện tất cả chư vị ai ai sau cùng cũng được vãng sanh một đời thành đạo.

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

ĐỀ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (Tọa Đàm 029)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

Trang 17, đáp án 13(c): Người chết về báo mộng cho biết mình đã vãng sanh thì được vãng sanh.

Đúng hay sai? – [Sai]. Nhiều gia đình khi có người thân vãng sanh rồi, cứ ngày đêm van vái cầu xin nếu được vãng sanh thì về báo mộng cho biết. Điều này thực ra không an toàn! Nếu thực sự người đó đã vãng sanh, thì trong thời gian đầu ít ra người ta cũng phải có thủ tục nhập cư chứ. Đúng không? Lên một cảnh trời, chỉ trong vòng tam giới này thôi, rất gần, nhưng để gì mà trở về kịp lúc để báo mộng. Đã từng có người đến nói với Diệu Âm rằng:

- *Tôi biết rõ người đó đã sinh về cảnh trời rồi.*

- *Tại sao biết vậy?*

- *Vì chết xong 10 ngày sau thì người đó về báo mộng cho biết là sinh về cảnh trời.*

Chư vị nghĩ thử giấc mộng này đúng hay sai? Làm gì mà một người về cảnh trời, rồi từ cảnh trời bay xuống đây mà kịp trong vòng 10 ngày? Không có chuyện đó đâu!

Chư vị còn nhớ sự tích ba vị Bồ-Tát, Ngài Sư-Tử-Giác, Ngài Vô-Trước và Ngài Thiên-Thân không? Ngài Sư-Tử-

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Giác muốn vắng sanh về cung trời Đâu-Suất, Ngài nguyện như vậy, nên khi tịch Ngài đi về cung trời Đâu-Suất, nhưng lại lạc ra ngoài ngoài viện của Di-Lặc Bồ-Tát, và bị Tiên nữ dụ đi mất. Thứ hai là Ngài Vô-Trước, chờ mãi không thấy sư huynh về, mới bàn với nhau và đi về cung trời Đâu-Suất để tìm anh, Ngài vào được nội viện Đạo Tràng của Di-Lặc Bồ-Tát. Khi gặp Di-Lặc Bồ-Tát, bái lạy Di-Lặc Bồ-Tát xong và hỏi về người anh của mình, thì Ngài Di-Lặc nói ông ta theo Tiên nữ ra ngoài rồi. Ngài Vô-Trước biết tin liền vội vã cáo từ Bồ-Tát và mau mau quay về báo cho người anh em là Thiên-Thân biết. Thời gian đi và về khá vội vã, rất gấp rút, vậy mà tới 3 năm sau mới trở lại được trần gian báo cho ngài Thiên-Thân biết tin tức của Ngài Sư-Tử Giác. Ngài Thiên-Thân suy nghĩ, như vậy thì về cung trời Đâu-Suất tu hành cũng khá khó khăn, sự thành tựu chưa chắc gì sẽ viên mãn, nếu sơ ý lạc ra ngoài cũng kẹt, nên Ngài mới quyết định niệm Phật cầu vắng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc.

Xin thưa với chư vị, đây là một sự tích có ý nghĩa nhắc nhở về sự khác biệt của cảnh giới. Cảnh giới bất đồng thì không gian và thời gian bất đồng, một ngày trên cung trời Đâu-Suất bằng dưới thế gian chúng ta 400 năm, không thể đi đến đó rồi một vài ngày liền trở lại được, không phải đơn giản như vậy đâu. Nếu chúng ta cứ lấy tâm móng cầu chuyện mộng mị không được tốt. Vì hễ có cầu thì có ứng. Nhưng coi chừng ứng giả. Hầu hết những mộng mị đó đều là huyễn, là

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

giả!... Thường thường mình mơ cái gì thì mộng ra cái đó. Mộng giả gạt mình lạc đường lạc nẻo hồi nào không hay!...

Như vậy xin chư vị đừng nên mong cầu chuyện mộng mị nữa. Phật dạy phải thành tâm niệm Phật cầu vãng sanh, niệm được 10 niệm cầu vãng sanh lúc lâm chung thì tất được vãng sanh, vậy thì ta hãy tin cho vững đi, nỗ lực khuyến tấn người bệnh tạo niệm lực cho mạnh mẽ lên, đầy đủ Tín-Nguyện-Hạnh để vãng sanh mới tốt. Khi họ vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc thì thành Bồ-Tát, lúc đó coi chừng các Ngài chưa kịp nghỉ ngơi, thì đã lo đến nhiệm vụ đi cứu độ vô lượng vô biên chúng sanh trên khắp 10 phương pháp giới, trong đó có mình, chứ không phải chỉ lo một người con trong đời này mà quên vô lượng người con khác đã và đang đọa lạc thảm thương đâu nhé. Nên nhớ cho, một người vãng sanh về Cực-Lạc rồi, các Ngài biết được tới vô lượng kiếp về trước, biết đến vô lượng thân bằng quyến thuộc đang ở đâu, các Ngài có thể nhìn thấu cả hư không pháp giới, nên nhiệm vụ của các Ngài là phải cứu độ tới vô lượng vô biên chúng sanh, vô lượng vô biên thân bằng quyến thuộc chứ không phải chỉ lo cứu một người con như mình đâu nhé.

Vì tình chấp sâu nặng nên người con cứ tưởng người mẹ đó chỉ là mẹ của riêng mình. Vì hẹp hòi trong cái tâm thế tục nên người mẹ cứ chấp vào một vài đứa con trước mặt mà quên mất vô lượng đứa con cũng do chính mình sinh ra trong vô lượng kiếp qua. Có hiểu thấu vấn đề sanh tử luân hồi mới thấy rằng chúng ta đang sống trong một tấn tuồng lòng vòng,

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

lần quân, rồi rắm bùng ben!... Có ý thức việc thoát vòng sanh tử là đại sự thì mới quý trọng sự vãng sanh Cực-Lạc. Khi vãng sanh rồi, các Ngài tự thấy tất cả, rõ ràng mình có vô lượng thân bằng quyến thuộc, có vô lượng con cái, vô lượng cha mẹ.

Vì thế, mình không nên hiếu kỳ cứ cầu này cầu nọ, mong này mong nọ để thỏa mãn tâm ý hẹp hòi vụng dại cá nhân, không tốt. Vọng cầu dễ gặp vọng cảnh, thật là điều không hay!... Khi trở về cảnh giới Tây-Phương Cực-Lạc rồi chư vị sẽ thấy rằng cái gia đình này quá nhỏ hẹp! Vợ chồng bên cạnh 2-3 đứa con thật nhỏ xíu! Hồi giờ mình lo tạo dựng sự nghiệp gia đình đến đâu tất mệt tối tưởng kết quả sẽ đầy đủ, nhưng cuối cùng chỉ là số 0. Khi trở về cảnh Cực-Lạc rồi mới thấy rõ cảnh đời này là giả vọng, vì chấp vào sự giả vọng này mà chúng sanh tiếp tục khổ lụy không có lối thoát nạn. Về đó rồi ta mới thấy gia đình quyến thuộc của mình rộng bao trùm pháp giới, chúng ta phải có nhiệm vụ đi cứu độ vô lượng vô biên thân bằng quyến thuộc đang gặp ách nạn ở khắp mọi nơi, chứ không phải chỉ lo riêng cho một vài người con và một vài đứa cháu ở tại cõi này. Vậy thì xin chư vị đừng nên mong cầu để thỏa mãn cái tâm hiếu kỳ, sanh tâm bất tín mà lỗi đạo, không tốt.

Câu 13(d): Người được vãng sanh thì có thoại tướng tốt, nhưng có thoại tướng tốt chưa hẳn là được vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Đúng không chư vị? – [**Đúng**]. Hôm qua mình cũng có nhắc tới vấn đề này rồi. Thoại tướng tốt như: có hương thơm, biết được ngày giờ, an nhiên ra đi, mặt mày tươi tắn, để lại xá lợi, v.v... chưa hẳn là được vãng sanh. Xin chư vị nhớ cho điểm này. Vậy chứ còn vãng sanh là gì? Làm sao biết được người đó vãng sanh? Điểm chính yếu là giây phút trước lúc lâm chung mà lòng tin của người niệm Phật còn vững vàng, ý nguyện vãng sanh vẫn tha thiết, càng đau càng tha thiết, càng bệnh càng tha thiết, lúc lâm chung phải tha thiết vãng sanh gấp bội lần hơn lúc bình thường. Chính hai điểm niềm tin và ý muốn vãng sanh này sẽ giúp cho người đó vãng sanh. Mong chư vị nhớ cho kỹ hai điểm này nhé. Một người đã tin vững rồi, đã tha thiết muốn vãng sanh như vậy, thì chắc chắn họ lo ngày đêm niệm Phật.

Ngài Ngẫu-Ích nói, niềm tin phải thật vững, sức nguyện phải thật tha thiết, gọi **“Thâm Tín, Thiết Nguyện”**, thì dầu cho đau đớn đến quần quai, loạn tâm niệm Phật, tán tâm niệm Phật cũng được vãng sanh. Như vậy tán tâm mà niệm Phật được là nhờ Hộ Niệm. Loạn tâm mà niệm Phật được là nhờ Hộ Niệm. Đau đớn quần quai mà niệm Phật được là nhờ người hộ niệm dẫn dắt cho mình. Nếu bị lâm vào cảnh đau đớn quần quai thì tự mình không cách nào có thể niệm Phật được. Lời Tổ nói ngắn gọn, nhưng phân tích ra mình mới thấy cái chỗ cần thiết, quan trọng không thể thiếu của Pháp Hộ-Niệm. Xin nhớ cho, một khi đã tán tâm rồi, thì xin miễn nói rằng tự mình niệm được câu A-Di-Đà Phật đi nhé! Một

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

khi đã loạn tâm rồi, thì đừng quá mơ mộng mà cho rằng tự mình niệm Phật được dễ dàng nhé!...

Xin thưa với chư vị, mới vừa đây Diệu-Âm nghe được một tin hơi buồn, là có một vị Sư quen biết ở bên Mỹ mới ngày hôm nay bất ngờ bị đột quỵ. Vị này rất hiền từ, trong những lần qua Mỹ nói chuyện về Hộ Niệm, Ngài luôn luôn tới tham dự các pháp hội. Ngài tới nghe nói về Hộ Niệm, nhưng lại chưa muốn lập Ban-Hộ-Niệm. Ngài còn đang trong thời gian tìm hiểu, nghiên cứu về Pháp Hộ-Niệm và thường tu theo cách “Bất Niệm Tự Niệm”. Ngài thường tu chung 2-3 tháng với các vị đó để tìm cầu sự tự niệm để vãng sanh, chứ không cần thiết phải lập Ban-Hộ-Niệm hầu hỗ trợ kịp thời khi hữu sự. Đùng một cái, hôm nay Ngài bị đột quỵ rồi!... Hiện giờ đang cấp cứu trong bệnh viện. Gia đình nghe tin tới thăm, đồng tu Phật tử nghe tin cũng tới thăm chứ đâu biết làm gì hơn đây!...

Nghe tin này Diệu Âm cũng cảm thấy buồn, vì biết được vị này là người rất hiền từ, những lần đi qua Mỹ, lần nào Ngài cũng có tới tham dự chứng minh, với tinh thần rất thân thiện, hoan hỷ. Trước đây Ngài là người tu Thiền theo phương pháp “Thiền Vô-Vi”, ru vào giấc ngủ ngon lành để đưa thần thức xuất ra theo một cảnh giới nào đó.

Muốn được hộ niệm chúng ta phải nghiên cứu trước về Pháp-Hộ-Niệm. Hiểu về Hộ Niệm rồi, phải lập Ban-Hộ-Niệm. Ban-Hộ-Niệm thực ra chỉ là một nhóm đồng tu niệm Phật, có chí hướng vãng sanh, biết qua qui luật Hộ Niệm là

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

được. Với hình tướng một vị Sư, Ngài chỉ lên tiếng là lập được Ban-Hộ-Niệm liền. Chỉ cần 5 người, 7 người cộng tu, sẵn lòng giúp đỡ nhau khi hữu sự là có liền một Ban-Hộ-Niệm, kịp thời trợ duyên cho Ngài, nghĩa là Ngài được hộ niệm rồi. Nhưng chỉ vì chưa xem trọng việc Hộ Niệm lắm, không cho việc Hộ Niệm là tối hệ trọng trong một đời người, nên Ngài thường dành thời giờ nghiên cứu nhiều thứ quá, Hộ Niệm cũng nghiên cứu, Niệm Phật cũng nghiên cứu, ngồi Thiền rồi cũng nghiên cứu, Trì Chú cũng nghiên cứu qua... Ngài thấy cái gì cũng hay, cũng thích nên đều nghiên cứu tới. Nghiên cứu nhiều quá, thành ra không có điểm nào mạnh nhất để định lại mà quyết lòng hạ thủ công phu.

Xin thưa với chư vị, một người hiền nhưng nghiệp chướng của họ chưa chắc gì sẽ hiền. Ngài không bao giờ chống đối một ai, thì đúng thực Ngài là một người hiền, nhưng nghiệp chướng tích tụ trong nhiều đời kiếp chưa chắc gì là hiền hết đâu. Hộ Niệm giúp cho mình sự thận trọng bảo vệ đường vắng sanh an ổn. Mình phải tự niệm vững vàng, nhưng cũng phải cẩn thận đề phòng khi lỡ tự mình tự niệm không xong chứ. Đối với vấn đề sanh tử vô thường, bất cứ chúng ta không ai được quyền lơ đãnh. Là phạm phu tội trọng không ai được quyền ỷ lại vào những hình tướng bất thường bên ngoài chưa được kiểm chứng. Là người học Phật chân chánh cần nên cẩn thận trước những sự chứng đắc sôi nổi trong nhân gian mới an toàn. Phật dạy: **“Thời mạt pháp ức triệu người tu hành khó tìm ra một người đắc đạo...”**, tại

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

sao ta có thể dám tin tưởng vào những lời tự khoe là chứng đắc quá dễ dàng xuất hiện nhan nhản khắp nơi?!...

Hộ Niệm quan trọng vô cùng! Không được hộ niệm thế gian ngày nay tìm đâu ra mấy ai có thể tự vượt khỏi ách nạn của nghiệp chướng để thành tựu đạo quả đây? Chính vì vậy, chư vị đã rõ tại sao ở đây ngày ngày chúng ta đều nói chuyện về Hộ Niệm chưa? Phải chăng thực ra là để tất cả chúng ta đều nắm cho vững từng điểm từng điểm của Pháp Hộ-Niệm hầu chính mình kịp thời ứng phó mà vãng sanh. Hôm nay Ngài đó đột quị, biết chừng đâu ngày mai tới mình đột quị. Mình đột quị mà mình biết hộ niệm thì mình là người cẩn thận vì đã chuẩn bị trước để sẵn sàng đi vãng sanh. Ông Nguyễn Văn Bé ở thành phố Melbourne Úc Châu, buổi sáng đi vào sở làm, buổi chiều có tin báo là chết rồi!... Đột quị đấy!...Nếu ông chưa từng biết Hộ Niệm là gì, Ban-Hộ-Niệm chưa từng chuẩn bị qua cho ông, thì làm sao sự đột quị bất ngờ xảy đến mà ông lại có thể chuyển xoay tình thế. Ấy thế mà khi ngã xuống, chính ông cất được lời yêu cầu đến mọi người: *“Chư vị ơi!... Hãy niệm Phật giúp cho tôi liền đi...”*. Phải chăng chính ông đã biến hung thành kiết, biến đột quị thành cuộc vãng sanh. Khi ra đi xong ông lưu lại tướng lành tốt đẹp vô cùng, sau 9 giờ thân tướng chuyển biến... chuyển biến... chuyển biến... Thật bất khả tư nghĩ.

Pháp-Hộ-Niệm thật vi diệu bất khả tư nghĩ!... Chư vị có thấy rõ một sự thực này không? Hộ Niệm phải lo trước, không thể lo sau. Hộ Niệm phải lo liền, đừng chờ tới tháng

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

nữa mới nghĩ tới nhé. Hộ Niệm là một pháp tu, phải tu sửa ngay từ bây giờ thì mới có hi vọng xóa được những sơ suất quá ư là nông cạn mà trước nay chúng ta chưa hề để ý qua. Vô thường tấn tốc, đừng chờ, đừng đợi đến dùng một ngày nào đó, biến cố đến rồi mới tính tới chuyện Hộ Niệm nghe chur vị. Lúc đó mình đã nằm mê man bất tỉnh trong bệnh viện, đang đếm từng hơi thở để ra đi, thì làm sao hộ niệm được đây?!!!... Hộ Niệm hoàn toàn không phải vậy đâu nhé. Chur vị đồng ý không?

Hôm trước mình nói, đây là một cái cơ may hi hữu, hiếm có để cứu lấy chính mình. Pháp-Hộ-Niệm đơn giản, dễ dàng, cụ thể cũng từ trong Phật Pháp, do Phật truyền lại từ mấy ngàn năm rồi, mà đến nay mình mới gặp được. Có nhiều nơi, người học Phật đã thực hiện hơn 2.000 năm qua, họ đã đưa tiền biết bao nhiêu người vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc rồi, đến bây giờ mình mới bắt đầu gặp được. Trễ tràng như vậy rồi mà chur vị còn trôi sụt nữa sao? Chur vị còn cam đành chờ đọa lạc bao đời kiếp nữa mới tính chuyện thoát nạn đây? Một cái duyên lành đến với chúng sanh phải trải qua hàng ngàn năm như vậy đấy chur vị ơi!... Phải thành tâm, phải chí thiết khẩn nguyện thì Phật Bồ-Tát mới cảm ứng tiền dẫn cho chúng ta cơ hội giải thoát thành đạo. Không có lòng chí thành khẩn nguyện, Phật Bồ-Tát làm sao nỡ đem đạo pháp nhiệm mầu đến để cho chúng sanh khinh thường phỉ báng mà kết thành tội trọng, đoạn mất cơ duyên cứu độ chúng sanh!...

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Mong chư vị phải hiểu được những đạo lý này mà trân quý Pháp Hộ-Niệm. Phải cố gắng nghiêm chỉnh học tập Phương Pháp-Hộ-Niệm để chuẩn bị hành trình vãng sanh thành đạo vững chắc, an toàn. Nhất định chúng ta phải đi cho vững, đi cho thẳng, đừng nên chao đảo, đừng nên phân đo nửa nhé. Chần chừ, chần chừ là tự tạo cạm bẫy cài huệ mạng của mình vào chốn khổ nạn hồi nào không hay!...

Một lần nữa, xin chư vị cố gắng quyết lòng nghiên cứu Pháp Hộ-Niệm, để cứu trợ cho nhau vững vàng vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

ĐỀ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (Tọa Đàm 030)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

Xin chư vị mở trang 17, chúng ta nói về: **Những điều cần nhớ về hiện tượng vãng sanh.**

Câu 13(e): Người thực hiện được đầy đủ Tín-Nguyện-Hạnh, lúc lâm chung thấy A-Di-Đà Phật tiếp dẫn thì chắc chắn được vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

Đúng không chư vị. – **[Đúng]**. Rõ ràng đây là điều chúng ta cần nắm vững. Ngày hôm qua chúng ta xác định là người vãng sanh thì tướng rất là đẹp, nhưng người ra đi để lại tướng rất đẹp chưa chắc gì được vãng sanh. Những thoại tướng tốt như: có hương thơm, biết được ngày giờ ra đi, có xá lợi, ngay cả có quang minh phát ra cũng chưa hẳn gì được vãng sanh. Nhưng người vãng sanh là người có đầy đủ Tín-Nguyện-Hạnh. Xin chư vị nhớ thật rõ điểm này. Người đầy đủ lòng tin, nguyện vãng sanh tha thiết và cố gắng niệm câu A-Di-Đà Phật trong lúc xả bỏ báo thân, đây là điều kiện để được vãng sanh.

Hôm nay chúng ta niệm Phật tại đây không phải là chắc chắn mình sẽ được vãng sanh đâu, nhưng phải làm sao trong lúc lâm chung tự mình làm cho được việc này mới vãng sanh.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Điều khó khăn chính là đây. Nhiều người khi lập được ban hộ niệm rồi, cứ tưởng vậy là đủ, tỏ ra giải đãi không lo tu hành... thì chưa chắc gì lúc lâm chung ban hộ niệm sẽ giúp được gì cho mình đó nhé, vì lúc đó mình đã mê man bất tỉnh rồi.

Xin thưa với chư vị, mê man bất tỉnh là một điều rất kệt, rất là khó chịu! Rơi vào tình huống này thì coi chừng bị lâm nạn rồi, chỉ có một vài trường hợp rất đặc biệt, rất may mắn mới giải cứu được, còn hầu hết, khi bị mê man bất tỉnh rồi thì đành chịu thua!...

Tại sao lại bị mê man bất tỉnh vậy? Chư vị cứ đi tìm hiểu thử ở những người đã chết đó, 1.000 người khi chết có được mấy người không bị mê man bất tỉnh? Mê man bất tỉnh là do phước quá yếu, nghiệp quá lớn, đưa đến lúc sắp ra đi nghiệp chướng đã ứng ra làm chủ lấy tất cả rồi, tâm ý của mình bị mê man bất tỉnh nên đành chấp nhận làm nô lệ cho nghiệp chướng rồi. Lúc đó dù có người hộ niệm tới hướng dẫn cũng chẳng qua gieo một chút duyên cho người đó mà thôi, tạo cho họ chút phước nào đó mà thôi, chứ khó có thể giúp được họ vãng sanh.

Muốn được vãng sanh, thì chính người nằm xuống đó phải niệm được câu A-Di-Đà Phật và tha thiết cầu nguyện vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc mới vãng sanh. Chính vì vậy, chúng ta cần cố gắng tu hành, cố gắng công phu và nên thường tạo phước. Xin thưa với chư vị, tu hành có công phu thì đường đi vững. Tạo phước cứu mình thoát cảnh mê man.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Trong việc tu hành, người Hoa thường tu phước rất lớn. Hầu hết ở các Đạo-Tràng, Chùa-Chiền, Niệm-Phật-Đường... người Hoa có tâm cúng dường, bố thí, tu phước lớn. Chính nhờ biết tu phước mà phước báu của người Hoa lớn hơn những người khác. Chư vị cứ để ý coi, nhiều khi là một ngôi chùa của Việt Nam, mà thành phần đóng góp để xây dựng ngôi chùa đó lại hầu hết là người Việt gốc Hoa, hoặc là người Hoa. Còn những người khác thì có lẽ hơi kém phần cúng dường, rất ít tạo phước. Không bố thí tạo phước thì phước báu kém đi, phước báu kém thì nghiệp chướng tung hoành mạnh. Có lẽ, chính nhờ phước báu này mà người Hoa đã có duyên gặp được Pháp Hộ-Niệm và giúp được nhiều người vãng sanh hàng ngàn năm qua rồi, còn Việt Nam chúng ta bây giờ mới có. Chư vị thấy ra được vấn đề này không?

Hẳn nhiên dân tộc nào cũng có người ác, người thiện. Ví dụ như người Hoa cũng có nhiều người bày ra những trò làm ác. Nhưng chúng ta cũng phải chấp nhận rằng ở đó có rất nhiều người biết tu, tu hành rất tốt, đạo hạnh rất cao, ví dụ như những vị Tổ Sư Tịnh-Độ-Tông Trung Hoa hầu hết đều là Phật Bồ-Tát thị hiện, các Ngài đã là tấm gương sáng cho chúng ta nương theo. Đặc biệt nhất là nhiều người Hoa tu phước mạnh mẽ. Chính nhờ tu phước nhiều nên họ có phước lớn. Chư vị để ý một chút thì biết cái phước của họ lớn lắm đấy. Ví dụ nhiều khi một căn nhà trị giá 300 ngàn đô-la, họ sẵn sàng trả tới 500 ngàn để tranh mua. Trên thị trường quốc tế bây giờ, khắp tất cả các nước trên thế giới, Mỹ, Anh,

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Nga... đâu đâu hàng hóa của người Hoa vẫn tràn ngập. Có những cửa hàng chuyên bán sản phẩm của người Hoa không thôi. Sự phát triển này làm cho cả thế giới phải kinh hoàng, phải tìm phương cạnh tranh. Sản phẩm nhiều, giá thành rẻ, chất lượng cố gắng nâng cao là chìa khóa cạnh tranh để phát triển của họ.

Ví dụ khác, ở Việt Nam chúng ta in ấn một quyển sách đẹp, chất lượng rất tốt như thế này mà giá thành chỉ có 2 đô-la Úc thôi, trong khi tại Úc này in được một quyển sách như thế này ít nhất cũng phải 10 đô-la, nhưng chất lượng rất kém, mà nhiều khi không làm được nữa là khác. Như vậy chính người Việt Nam chúng ta bây giờ cũng bắt đầu biết tu phước rồi đây. Làm tốt, giá rẻ, bán nhiều sẽ lời nhiều. Chính người Trung Hoa có cái tâm tu phước theo kiểu này, nên nền kinh tế của họ càng ngày càng tăng lên và nhiều khi dễ trở thành bá chủ kinh tế hoàn cầu trong tương lai hồi nào không hay.

Chính vì thế, muốn lúc lâm chung mình hưởng được phước báu, thì chư vị phải biết tạo phước, phước báu này không hẳn là chúng ta phải đem tiền đem bạc ra cúng dường bố thí mới gọi là tu phước. Chắc chắn việc bố thí tiền tài đều có phước, nhưng có nhiều cách tu phước lắm chứ không phải chỉ có việc bố thí tiền tài. Ví dụ như đến một đạo tràng tu hành, nhưng thường cảm thấy phiền não, thì chính sự phiền não này làm tiêu hao phước báu của mình. Gặp người biết tu phước bố thí, cúng dường mình lại đâm ra nghi ngờ, thị phi, thì chính sự thị phi này làm cho mình bị hao tổn phước báu.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Cho nên, Ngài Ấn-Quang thường dạy tu phước bằng cái tâm **“Tùy Hỷ Công Đức”**. Hay lắm!... Ví dụ, như người ta có tiền cúng dường 500 Euro làm việc từ thiện, mình nên thành tâm tán thán, khen tặng người đó. Ngài nói, có tâm chân thực khen tặng như vậy, mình có thể chia được một nửa phước báu của họ. Như vậy, thì những người nghèo khổ không có tiền, nhưng hiền lành vô tình nhiều khi họ lại tạo được phước báu rất nhiều. Phước báu nhiều phát ra từ cái tâm hiền lành của họ vậy.

Xin chư vị để ý tìm hiểu một chút sẽ thấy điều này. Về Việt Nam những người hiền lành được vãng sanh nhiều lắm. Người Dì của Phi là một người hiền vô cùng. Đau bệnh mấy mươi năm trường nằm một chỗ, thì không hiền cũng phải hiền. Hỏi rằng suốt đời không biết tu, nhưng mà sau cùng lại được phước phần vãng sanh rất tốt đẹp là do đâu? Nhờ tâm tánh hiền lành, chịu nghe lời niệm Phật cầu nguyện vãng sanh trong những ngày cuối cùng của cuộc đời. Còn những người tu hành nhìn qua thấy cũng khá như chúng ta đây, nhưng cứ chê người này dở, này chê người kia xấu, cứ phân biệt, thị phi, chấp trước... thì tiếng có tu hành nhưng phước báu càng ngày càng hết. Phước yếu rồi thì coi chừng cuối cùng đành nằm chèo queo thọ nạn!... Còn người thành tâm khiêm hạ thường được cái phước **“Tùy Hỷ Công Đức”**. Cái phước này lớn lắm, không làm mà được. Chư vị thấy đó, phước hay tội ở từ tâm sanh ra. Những người có điều kiện thì họ cố gắng làm phước. Những người có tiền bố thí tiền tài để tạo phước.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Mình không có tiền thì nhỏ cỏ, nấu cơm, rửa chén, quét nhà để tạo phước. Nhất là khen tặng người khác, vui vẻ tạo niềm an lành cho mọi người là tâm bố thí tạo phước lớn lắm đây.

Bố thí có Bố Thí Pháp, Bố Thí Tài-Vật, Bố Thí Vô-Úy. Bố Thí nào cũng tạo được phước báu. Phước nào cũng là phước cả, đều có thể hỗ trợ tốt cho đường tu hành của mình được thuận lợi. Người giảng kinh thuyết chánh pháp, tự nhiên họ được thông minh trí huệ. Tâm trí của họ từ từ mở lần ra, có thể đến chỗ khai ngộ. Bố Thí Vô-Úy là lòng thương yêu, đùm bọc, an ủi, nâng đỡ, ủy lạo tinh thần, giúp người chuyển buồn thành vui, chuyển sợ thành an, ăn chay, phóng sanh, những nôi cơm tình thương, v.v... đều là Bố Thí Vô-Úy. Bố Thí Vô-Úy tự nhiên cơ thể của chính mình càng ngày càng được phục hồi, khỏe mạnh tốt lên. Tất cả các cách tu phước đều phải bỏ ra công sức và tiền của, nên đều có liên quan đến Bố Thí Tài-Vật. Nhờ có phước lớn, khi lâm chung mình tránh được rất nhiều chương nạn, nhất là vấn đề mê man bất tỉnh.

Thưa với chư vị, Phật đã dạy cho chúng ta rất nhiều cách bố thí, chỉ vì mình sơ ý không tìm hiểu nên không biết đó thôi. Chúng ta rất cần đến phước báu tốt để giờ phút lâm chung dễ được tỉnh táo đi vãng sanh. Người tỉnh táo mà biết niệm Phật, rồi được hộ niệm vãng sanh nữa thì rất dễ vãng sanh. Nhờ có phước mà được an lành, nhờ có phước mà được nhiều người thương mến, nhờ có phước mà được nhiều người hộ niệm trợ duyên. Có phước dễ tạo thêm thiện căn, nhờ

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

thiện căn giúp cho ta giữ vững niềm tin, vui mừng niệm Phật. Có tin tưởng niệm Phật cầu vãng sanh mới vãng sanh vậy.

Còn những người có phước, không đau không bệnh gì cả, nhưng không có lòng tin vãng sanh thì thôi chịu thua. Không tin thì đành chịu chết, chết rồi đi theo con đường nào khác không ai biết được. Mong chư vị hiểu rõ điều này.

Câu 13(f): Người hiền hậu có chí quyết vãng sanh, lại được hộ niệm cẩn thận, nếu có thoát tướng tốt thì xác suất vãng sanh rất cao.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Người hiền hậu là người có phước. Chư vị để ý coi, những người hiền hậu nhiều khi người ta không có tiền, nhưng mà tâm tính hiền hòa, vui tươi, thích tán thán khen tặng người khác, đó chính là **“Tùy Hỷ Công Đức”**, là nguyện thứ năm trong mười đại nguyện lớn của Đức Phổ-Hiền Bồ-Tát vậy.

Những người hiền lành có phước sau cùng ít bị mê man bất tỉnh. Nhiều người nghèo khó, không có tiền bạc nhiều, nhưng tâm hồn người ta thoải mái, lúc nào cũng vui vẻ. Chính nhờ tâm hồn vui vẻ, thoải mái, ăn ở hiền hậu mà nghiệp chướng của họ theo đó mà tuôn ra... tuôn ra... tuôn ra nhiều lắm. Ngược lại, những người ưa trách người này, chê người kia, thường thường nghiệp chướng từ ngoài cứ đổ vào trong tâm của họ. Hòa Thượng Tịnh-Không giảng điều này hay lắm. Ngài nói, đi chùa, tới đạo tràng là phải tập làm quen

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

với những chuyện trái tai gai mắt, chính đó là môi trường thử thách, rèn luyện cái tâm của mình, xả bỏ nghiệp chướng.

Tới đạo tràng tu hành đừng nên chê người này dở, người nọ xấu, đánh giá người này kém, người kia sai... Ngài nói, tới đạo tràng là lo bòn công đức, bòn phước báu, tại sao mình tới đạo tràng để bòn rác rưởi vậy?!... Cứ đem những phiền não của người đời đổ vào tâm của mình. Đổ rác vào trong tâm thì nghiệp của mình không tiêu rồi, mà còn có thêm nghiệp chướng mới. Vậy thì làm sao tu hành được đây!..

Chư vị muốn được tỉnh táo trong lúc lâm chung để người hộ niệm tới hướng dẫn mình dễ dàng, mình nghe được lời họ khuyến giải, rồi làm theo để được vãng sanh, thì xin chư vị cố gắng tập tu phước báu. Chính những người lúc lâm chung nghe được rõ ràng lời người hộ niệm khai thị hướng dẫn là người có phước báu. Nghe mà tin tưởng làm theo thì phước báu đó đã chuyển thành căn lành. Có thiện căn, phước báu thì gặp nhân duyên này họ được vãng sanh.

Còn những người không tu phước báu thì đành phải chấp nhận gặp nhiều gian truân! Không tu phước chính là những người thường đấu tranh, ganh tị, thị phi đủ điều. Tính tình thường ngạo mạn, thiếu đức khiêm cung, thường cho rằng người khác kém cỏi, không có đủ tư cách hướng dẫn mình. Thị phi tiếp tục thị phi, tranh chấp tiếp tục tranh chấp, vậy thì làm sao hòa hợp để được hộ niệm. Nhiều người tự hào vào thời gian tu tập lâu năm, công phu cao, không chấp nhận người khác tới hộ niệm. Không kết hợp được với đại chúng,

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

thì tự tạo thêm sự trở ngại cho chính mình. Thị phi tiếp tục nảy sinh, phiền não tiếp tục dấy khởi. Đã phiền não rồi thì nghiệp chướng nương theo đó mà bùng lên, bùng lên... Những lời khuyên giải của đại chúng lúc đó tự nhiên mình cảm thấy nhàm chán, không muốn nghe. Nặng nề hơn, nhiều khi còn chuyển niềm tin thành bài bác, không muốn niệm Phật, muốn xua đuổi người hộ niệm ra về. Khinh thường đại chúng là tự mình tách rời đại chúng. Tách rời đại chúng thì mình tự cô lập lấy mình trong cơ cảnh khốn cùng, tứ bề thọ địch, không ai trợ giúp thành ra bị đại nạn, khó bề thoát khỏi vậy!...

Pháp Hộ-Niệm thực sự quá đơn giản mà ứng dụng cứu người thoát nạn tuyệt vời vô cùng. Chính vì thế, chúng ta hãy cố gắng hoàn thành cho được khóa trình này, có lẽ nó sẽ giúp cho chúng ta nắm vững từ điểm căn bản rất nhỏ để thực hiện không còn sơ suất, và cố gắng hiểu thấu cả đến lý đạo của pháp tu vãng sanh thành Phật. Mỗi người chúng ta phải là một người niệm Phật chân chính. Mỗi người chúng ta phải là một người hộ niệm như lý như pháp. Và, mỗi người chúng ta phải là một người quyết lòng niệm Phật cho được trong lúc lâm chung để vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc.

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

ĐỀ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (Tọa Đàm 031)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

Xin mở trang 17.

Câu hỏi 14: Người ra đi với thọai tướng tốt tại sao chưa chắc được vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc?

Câu 14(a): Người tu bố thí làm thiện, ít tạo nghiệp ác khi chết nếu để lại thọai tướng tốt thì họ theo nghiệp thiện mà sanh vào ba cảnh thiện để hưởng phước, chứ không phải vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Người khi chết xong mà lưu lại thân tướng tốt đẹp, ra đi an lành, thì mình tin vững vàng rằng người đó có gì đi nữa cũng không bị kẹt trong ba đường ác. Sở dĩ được vậy là do người ta tu thiện tích phước rất lớn. Những người tu thiện tích phước, ăn ở hiền lành, có tâm bố thí giúp người, khi họ ra đi nếu không có những chướng ngại quấy rối, lại được con cháu hỗ trợ, đồng tu hỗ trợ, thì họ có thể trở lại làm người.

Bên cạnh đó, mình cũng thường thấy nhiều người tu thiện tích phước, ăn ở hiền lành, nhưng khi ra đi để lại thân tướng không tốt. Đây cũng là chuyện hết sức bình thường. Sở

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

đã bị chướng nạn là vì nhân thiện lành của họ trong đời này chưa gặp cái duyên nên chưa thành quả báo, trong khi đó lúc ra đi lại gặp phải nghịch duyên, bị phiền não... duyên đến những nhân chẳng lành hay nghiệp ác trong quá khứ ứng hiện ra, nên họ bị quả báo không tốt.

Xin thưa với chư vị, có nhân lành nhưng chưa gặp duyên thì nhân lành chưa nở ra quả tốt. Đây là chuyện rất thường. Nhiều người có duyên lành, ví dụ như được bạn đồng tu đến quan hoài, con cháu hỗ trợ, chùa chiền tới lui thăm viếng... nhưng chính họ lại không có cái nhân thiện lành để hưởng cái phước lành, thì họ cũng không thể hưởng quả báo thiện lành.

Cho nên, chư vị phải nhớ, làm thiện sau cùng cần phải kết được với cái duyên thiện nữa thì mới hưởng được quả báo thiện, còn bị duyên nghịch thì khó đoán việc gì sẽ xảy ra. Ví dụ như những người làm thiện làm lành, nhưng lúc ra đi lại gặp con cái ngỗ nghịch, bạn bè đồng tu tới ồn náo, gây trở ngại, hoặc khi lâm chung gặp phải những chướng nạn nào đó, tự nhiên cuộc diện chuyển xoay. Do nghịch duyên mà duyên đến những nhân chẳng lành trong quá khứ hiện ra, khiến cho họ thọ nạn. Chính vì thế, có rất nhiều người tu hành khá tốt, nhưng khi ra đi vẫn để lại thân tướng chẳng lành, cứng đờ, sắc tướng u ám là do gặp duyên chẳng lành vậy.

Duyên lành quan trọng vô cùng. Tu hành mà không chú ý tạo duyên thuận lợi hỗ trợ cho mình khi ra đi là cả một sơ suất rất lớn. Xin thưa với chư vị, chính Pháp Hộ-Niệm là cái

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

duyên thật thiện thật lành, bảo vệ thật an toàn cho một người ra đi thoát nạn nghịch duyên gây hại đây. Sự Hộ Niệm tích cực giúp cho người ra đi kết hợp được giữa cái nhân thiện lành với cái duyên thuận lợi mà họ trở về cảnh giới thiện lành theo như ý muốn.

Hộ-Niệm Vãng-Sanh là chủ tâm nhắc nhở người bệnh ba điểm Tín-Nguyện-Hạnh để Nhân Duyên Vãng Sanh Tây-Phương Cực-Lạc hội tụ lại. Nếu người đó tin tưởng niệm Phật là có Nhân, Nguyện vãng sanh là có Duyên, rồi người hộ niệm tiếp sức tạo cái duyên của họ mạnh lên, hỗ trợ cho họ, gỡ rối cho họ, điều giải oán thân trái chủ giùm cho họ, cầu Phật gia trì cho họ, hồi hướng công đức cho họ... Đây là duyên Tha-Lực. Tự-Lực và Tha-Lực đồng hô lên, nhờ vậy Nhân-Duyên của họ được trọn vẹn mà họ hưởng lấy quả báo vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc.

Người niệm Phật mà không cần đến Hộ Niệm thì chính mình phải niệm đến cảnh “Nhất-Tâm Bất-Loạn” mới được. Xin hỏi rằng, liệu mình có đạt được “Nhất-Tâm Bất-Loạn” chăng? Còn niệm Phật chưa đạt được tới cảnh giới đó, thì phút cuối của cuộc đời khó tránh khỏi trở ngại đây. Niệm Phật thì có nhân Niệm-Phật, nhưng sau cùng gặp phải nghịch duyên cũng đành cam chịu thất bại đáng cay!

Nghịch duyên nhiều lắm, bất ngờ lắm, ví dụ như: Bệnh khổ hành hạ đau đớn quá chịu không nổi tự nhiên quên hết; Con cái khóc than sanh tâm quyến luyến mắt vãng sanh; Trong bệnh viện không ai biết vãng sanh là gì, sẵn sàng dùng

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

thuốc morphine giúp mình mê man bất tỉnh ra đi mà mất vãng sanh; Người thân sâu bi nói lời tiêu cực làm mình thoái tâm mà mất vãng sanh; Bạn bè thăm viếng bàn chuyện thế gian, làm lạc tâm mà mất vãng sanh, v.v... và v.v.... Có rất nhiều, rất nhiều duyên chẳng lành đưa đến làm cho người niệm Phật không giữ được chánh niệm trong lúc lâm chung mà mất phần vãng sanh.

Thành ra, xin thưa với chư vị, cần phải chú ý đến cái “Duyên” này. Tất cả đều do duyên bất đồng mà đưa đến kết quả bất đồng. Nghĩa là, cùng một cách tu mà kết quả lại có thể tốt hoặc xấu. Làm thiện làm lành phải có duyên thuận mới sinh ra cái quả báo tốt. Chính vì thế, người phàm phu chúng ta niệm Phật cần phải có Hộ Niệm thì Nhân-Duyên mới tương hợp, dễ dàng đưa đến quả báo Vãng-Sanh viên mãn. Vì thế, Pháp Hộ-Niệm vô cùng quan trọng, không thể thiếu, nếu chúng ta không muốn bị thất bại vậy.

Câu 14(b): Người suốt đời niệm Phật cầu sanh Tây-Phương Cực-Lạc, lúc lâm chung vẫn niệm Phật, nhưng lại quỵên luyến thế gian, tưởng nhớ đến phước báu quên mất tâm nguyện vãng sanh, thì dù có thoại tướng tốt vẫn chỉ sinh vào ba cảnh thiện mà thôi.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Thực sự đúng như vậy. Có người suốt cả cuộc đời niệm Phật cầu sanh Tây-Phương Cực-Lạc, nhưng khi bác sĩ phát hiện có bệnh ung thư, báo cho biết, thì tự nhiên tinh thần xuống dốc, tâm hồn chao đảo,

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

ý niệm phân vân không còn vững nữa. Tâm lực yếu đuối một chút, đôi khi dẫn đến sự thua cuộc. Mất vãng sanh là chuyện có thể xảy ra đối với người chưa vững đường tu vãng sanh.

Người không thực sự tha thiết vãng sanh, dù họ có niệm Phật nhưng không thiết tha cầu vãng sanh. Họ thường niệm Phật cầu hết bệnh, niệm Phật cầu phước báu, niệm Phật nhớ con nhớ cháu, niệm Phật nhớ tới gia tài điền sản gì đó... thì dù cho cả một đời tu hành, làm thiện, rồi lúc lâm chung người ta cũng niệm Phật và cũng được Phật tử đồng tu tới hộ niệm, nhưng sau cùng vẫn có thể mất vãng sanh. Sở dĩ thất bại vì chính trong tâm của họ không tha thiết cầu nguyện vãng sanh. Không tha thiết vãng sanh thì thường thường họ âm thầm cầu xin những thứ phước huệ gì khác. Còn cầu xin những thứ gì khác thì không được vãng sanh.

Trong kinh Vô-Lượng-Thọ có nói, một người suốt đời niệm Phật rất tinh chuyên, ăn ở hiền lành, giới luật nghiêm minh, nhưng lại không tha thiết chuyện vãng sanh, thì có thể sanh vào nhà vua chúa. Chính vì yếu tố không tha thiết chuyện vãng sanh, nên khi gặp một cơn bệnh thì lời cầu nguyện vãng sanh đã nấp dưới những sự nguyện cầu khác. Họ nguyện cầu cho con cháu đề huề, phước cao lộc trọng, gia đạo an vui, v.v.... nên mất vãng sanh. Có người có tâm thiện lành đặc biệt ưa giúp đời, thương người, họ muốn ở lại trong cõi người để tiếp tục cứu nhơn độ thế... Đó là những tâm hồn thiện lành, tốt chứ không phải xấu. Trong những giây phút xả bỏ báo thân, họ thường nghĩ về những chuyện thiện lành đó,

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

họ có thể dễ sinh vào ba cảnh thiện lành, nhất là nhờ vào cái phước của câu A-Di-Đà Phật, lại được trợ duyên thuận lợi nữa, nên họ dễ trở lại trong các đường thiện, chứ không phải vãng sanh Tịnh-Độ.

Chính vì vậy, xin nhắc đi nhắc lại cùng chư vị rằng, lời nguyện vãng sanh vô cùng quan trọng. Một người ít tu phước, khi ra đi vì thiếu phước nên họ có thể chịu nhiều nạn khổ, gây khó khăn cho đường vãng sanh. Nhưng nếu có cơ duyên tốt, gặp người hộ niệm khuyên giải, quyết lòng hỗ trợ, nếu người đó nghe theo phát tâm niệm Phật tha thiết cầu nguyện vãng sanh, lại được vãng sanh. Do tinh thần muốn vãng sanh tha thiết này, họ niệm Phật một vài tháng thôi, một vài tuần thôi, thậm chí một vài ngày thôi mà có thể vãng sanh thật đấy, sự thành tựu nhiều khi vượt thắng hơn cả những người tu hành mấy chục năm. Điều chính yếu là người đó nghe theo và phát tâm thực hiện đầy đủ Tín-Nguyện-Hạnh trước khi xả bỏ báo thân hay không.

Ví dụ, như những người bệnh nặng lâu năm, họ nằm trên giường bệnh từ năm này qua năm nọ, 10 năm, 20 năm trường khổ đau. Họ không còn muốn sống thêm nữa, họ mong cầu chết sớm cho khỏe thân, cho đỡ vất vả con cháu. Những người này, nếu có cơ may gặp được người hộ niệm hướng dẫn cho họ niệm Phật cầu vãng sanh, họ dễ vãng sanh lắm.

- Bác ơi!... Bây giờ đừng có cầu chết nữa. Cầu chết thì sẽ chết, nhưng chết rồi chịu đọa lạc đau khổ lắm. Hãy cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc thành Phật đi. Hết con bĩ

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

cực tới thời thái lai, mấy mươi năm qua Bác đã trả nghiệp khổ đau đủ rồi, bây giờ nghe lời Phật dạy, niệm Phật cầu vãng sanh về miền Cực-Lạc hưởng đời an vui hạnh phúc nhé.

Duyên lành đã đến, họ chỉ thành tâm niệm Phật một vài tháng thôi mà có thể vãng sanh bất khả tư nghĩ đây chứ vị a. Họ thành tựu vì họ đã chạm đến đáy của khổ đau rồi, từ đáy thẳm đó họ quyết vươn lên tìm đường giải thoát. Họ đem tất cả những nỗi khổ đau làm kinh nghiệm để chán chê kiếp sống này, gọi là “Yểm”, tức là chán chê cuộc sống này, để quyết chí cầu vãng sanh, gọi là “Hân”, tức là hân hoan vui sướng muốn vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc. Họ có thể thành tựu sự vãng sanh bất khả tư nghĩ, không ai ngờ được.

Xin chư vị phải nhớ cho, làm sao tâm tâm nguyện nguyện vãng sanh của mình phải thật tha thiết mới tốt. Đừng để ý niệm vãng sanh quá mờ nhạt trong tâm nhé. Đừng nên nghĩ rằng, tu hành tìm cầu một chút phước báu nào đó là đủ nhé. Đừng đam mê những lý huyền luận diệu, rồi vọng tưởng rằng mình đã khai ngộ mà chê bai đường vãng sanh, để tự mình lâm vào đường cùng bế tắc. Người nào lỡ có tâm ý chê bai sự vãng sanh mà không chịu kiết thành sám hối, không kịp thời ăn năn sửa đổi, thì dù hình tướng tu hành tốt tới đâu đi nữa, theo như lời Phật dạy, thời mạt pháp này, ức triệu người tu đó, tìm đâu ra một người thoát vòng sanh tử luân hồi?!... Tất cả những ý tưởng chê bai hay tham chấp đều là sự huân tập chủng tử vào tâm, những chủng tử đó sẽ sống dậy mãnh liệt trong lúc lâm chung, trong lúc mê man, mệt mỏi...

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Chúng tử hiện ra trong vô thức, làm chủ lấy huệ mạng của mình, đây chính là “Dẫn Nghiệp”, dẫn dắt thân-thức của mình đi theo đường sanh tử luân hồi đọa lạc, mất phần giải thoát.

Vậy thì, nếu ngày ngày mình mong muốn vãng sanh, ngày ngày mình cầu nguyện vãng sanh, ngày ngày mình trông chờ được vãng sanh, thì cuối cùng tinh thần vãng sanh của mình sẽ vững vàng mạnh mẽ, không ai lay chuyển được. Xả bỏ báo thân trong ý niệm vãng sanh Tịnh-Độ mạnh mẽ, thì chắc chắn chỉ có đường Cực-Lạc cho mình về, chứ còn đường nào khác chen vào nữa đây.

Câu 14(c): Người tu hành các Pháp Môn Tự-Lực, nếu đạt được mức tu chứng tốt, ra đi có tướng lành thì có thể sinh vào những cảnh giới nào đó tương ứng với mức chứng, chứ không phải vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Chắc chắn đúng như vậy. Có nhiều người tu học Phật mà không muốn vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Người ta chủ trương tu để kiếm phước, trở lại làm người đời sau tu tiếp. Họ lý luận rằng, Phật mà còn phải tu hành tới vô lượng kiếp mới thành đạo, thì làm sao mình tu một đời mà về tới Tây-Phương Cực-Lạc thành đạo dễ dàng được. Những người nghĩ như vậy thì không thể được vãng sanh, dẫn cho sau khi chết họ lưu lại thân tướng lành đẹp đẽ.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Được vãng sanh chủ yếu là do niềm tin và tâm nguyện vãng sanh. Một người đã thiếu cả hai điều này rồi, thì chớ vị nghĩ rằng họ có thể vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc được không? Không!... Nhất định không!... Không nguyện vãng sanh thì đường về Cực-Lạc chưa khai thông, không bao giờ có thể vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc được. Tu hành giỏi, họ có thể trở lại làm người, có thể sanh lên trời hưởng phước. Nhưng thực ra trở lại làm người là may mắn lắm rồi, chứ không dễ gì lên được một cảnh trời đâu chớ vị. Ba cảnh trời thấp nhất trong Dục-Giới như: Tứ-Thiên Vương Thiên, Dạ-Ma Thiên, Đao-Lợi Thiên có thể tu thiện tích phước theo 10 điều thiện, từ 90% trở lên có thể sanh vào đó. Bắt đầu tới Đâu-Suất Thiên, Hóa-Tự-Tại Thiên, Tha-Hóa-Tự-Tại Thiên cần phải tu thiện định, phải có mức thiện định tương đối cao mới được vào. Thật không phải dễ dàng!

Vì không nguyện vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc mà không được vãng sanh. Vì nghĩ rằng không có Tây-Phương Cực-Lạc nên không được vãng sanh. Người tu học theo Phật mà nói sai lời Phật dạy nên không được vãng sanh. Vì họ không muốn vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, nên nếu mình tới khuyên họ vãng sanh thì bị họ chống cự liền!... Xin chớ vị, phải hết sức cẩn thận kéo tạo duyên cho họ gây tội phỉ báng pháp Phật là điều không tốt. Gặp người muốn tu phước báu, nguyện đời đời tiếp tục tu, thì dù sao cũng tốt hơn người không tu hoặc làm ác. Thành ra tất cả đều phải tùy duyên, không thể tùy tiện phan duyên được.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Xin chư vị nhớ cho, tu vô lượng kiếp mới thành Phật là lời Phật dạy. Tu một đời này trở về Tây-Phương Cực-Lạc thành đạo, cũng là lời Phật dạy. Tất cả đều có đạo lý cả. Đời này ta vững tin được câu A-Di-Đà Phật, ta thành tâm niệm câu A-Di-Đà Phật, là vì trong vô lượng kiếp qua ta đã tu hành rồi, ta đã niệm Phật rồi, đời này hãy mau mau thu lượm tất cả công đức tu hành trong vô lượng kiếp dồn lại để trở về Tây-Phương Cực-Lạc thành đạo. Đừng sơ suất vứt bỏ công phu khổ cực tu hành trong vô lượng kiếp, rồi bắt đầu lần mò tu lại trong vô lượng kiếp nữa nhé. Oan uổng lắm đấy!... Phung phí lắm đấy!... Phật dạy, “Nhơn thân nan đắc”, coi chừng đời sau phải bị queo râu trong ba đường ác đạo rồi, đừng nói rằng sẽ đời đời kiếp kiếp tu hành tiếp nhé.

Mong chư vị hiểu cho chính xác pháp Phật để tu hành thẳng tắt, đi không lạc đường. Sơ ý lạc đường thì khó bề cứu vãn đấy.

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

ĐỀ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM **(Tọa Đàm 032)**

Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

Tại sao người ra đi có thoai tượng tốt chưa chắc được vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc?

Trang 18, câu trả lời 14(d): Người tu hành phước lớn nhưng nghiệp chưa sạch, thì ra đi dù có thân tượng tốt cũng chỉ được sanh lên một cảnh Trời để hưởng phước chứ không phải vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Đây là nói về người tự lực tu chứng. Thường thường tự lực tu chứng người ta tu rất là tinh tấn, ý chí rất kiên cường, làm thiện làm lành nhiều lắm. Tu hành như vậy rất tốt, nhưng về phần nghiệp-hoặc thì không dễ gì phá được. Xin thưa thẳng rằng, không dễ gì phá được nghiệp chướng đâu. Nhưng khi đã có sức tu nhiều, công phu lớn, đức hạnh cao, thì phước báu sẽ rất lớn. Phước báu lớn thì dễ theo đường phước đi về những cảnh giới lành thọ hưởng. Trong sáu đường luân hồi, những cảnh giới Trời, cảnh giới A-Tu-La, cảnh giới Người thuộc về những cảnh giới lành. Cảnh giới Thiên cũng có nhiều cõi khác nhau như: Dục-Giới Thiên, Sắc-Giới Thiên, Vô-Sắc-Giới Thiên. Những người sinh lên được Sắc-Giới Thiên và Vô-Sắc Giới Thiên là

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

đã có sự tu chứng. Người tu Thiền Định, nếu chứng được từ Sơ-Thiền cho đến Bát-Định, được sinh về những cảnh giới đó. Tổng quát là như vậy, chứ thực tế thì còn nhiều yếu tố khác chi phối vào, không dễ dàng gì lên đến đó đâu.

Như chúng ta biết, có những vị ngồi trong Thiền-Định vài ba tháng, nhưng cũng chưa vào được Sắc-Giới Thiền, nghĩa là chỉ sanh vào những cảnh trời trong cõi Dục-Giới. Thế mới biết, cách tu hành này đối với hàng phàm phu chúng ta đây thật khó khăn vô cùng! Công phu của các vị quá tốt, có định lực cao như vậy, mà sau cùng không vượt nổi tam giới. Nếu các Ngài có duyên niệm Phật, xin thưa với chư vị, các Ngài có thể vãng sanh tuyệt vời, vãng sanh tốt lắm. Sức định có sẵn, tâm thanh tịnh, công phu vững, nếu chuyển qua niệm Phật cầu sanh Tịnh-Độ, rất dễ thực hiện công phu thành phỉến, hơn nữa cũng có thể đạt tới Nhất-Tâm Bất-Loạn mà vãng sanh bất khả tư nghĩ. Hàng phàm phu chúng ta nghiệp sâu, chướng nặng, tâm ý thì chưa khai mở, chưa có sức định, như vậy mà nhờ Pháp Hộ-Niệm đã có rất nhiều người đã được vãng sanh thay, huống chi là những người tự lực tu luyện với công phu cao làm sao lại không được vãng sanh? Đáng tiếc các Ngài đã không chọn pháp Nhị-Lực, Niệm-Phật cầu Phật tiếp độ vãng sanh.

Pháp Tự-Lực quá khó, nên chỉ dành cho hàng thượng căn thượng trí mới làm được. Chư vị nghĩ thử, Tổ Sư Thiền-Tông Bồ-Đề Đạt-Ma từ bên Tây-Trúc qua Đông-Độ truyền dạy pháp môn Thiền-Định. Một đời hành đạo Ngài cứu được

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

bao nhiêu người thành tựu? Vì căn tánh chúng sanh thấp kém, đâu dễ gì tìm được mấy ai xứng hợp với đạo pháp của Ngài? Khó vô cùng, đến nỗi mà Ngài đành phải ngồi diện bích 9 năm mới tìm ra một vị đệ tử để truyền Pháp, rồi quay dép quay về lại bên Ấn-Độ. Một pháp môn tu tối thượng, cần đến người thượng trí để truyền thừa, nhưng làm sao tìm được người thượng trí thứ hai?... Khó quá!... Thực sự quá khó đối với hàng phàm phu chúng ta.

Câu 14(e): Chỉ có người niệm Phật tha thiết cầu sanh Tây-Phương Cực-Lạc, giữ vững ý niệm này đến lúc buông bỏ báo thân ra đi để lại thoai tướng tốt mới được vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Một người dẫu tu hành rất tốt, khi ra đi để lại thân tướng rất đẹp, có hương thơm, có xá lợi, nhiều khi biết được ngày giờ ra đi, nhưng không phải họ vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, tại vì họ không nguyện vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Đường tu của họ là tự lực tu chứng, chứng tới mức nào họ trở về một cảnh giới tương ứng với mức chứng đó, chứ không phải là vãng sanh Tịnh-Độ. Nhưng nếu một người ra đi với thân tướng đẹp như vậy mà quá trình tu học của họ là quyết niệm Phật cầu sanh Tây-Phương Cực-Lạc, rồi trước những giây phút xả bỏ báo thân, họ vẫn quyết lòng niệm Phật cầu sanh Tây-Phương Cực-Lạc, thì với cái thân tướng đó thì ta tin tưởng vững vàng rằng đã vãng sanh. Vì sao vậy? 10 niệm tắt sanh. Cái ý niệm cuối

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

cùng quyết định đời kiếp tương lai của họ. Những người suốt cuộc đời niệm Phật, tin tưởng vững vàng, tha thiết nguyện vãng sanh, đến lúc lâm chung niềm tin tưởng vẫn còn vững vàng, đau gì thì đau họ vẫn quyết lòng vãng sanh, bệnh gì thì bệnh họ cũng quyết lòng vãng sanh, khổ gì thì khổ họ vẫn quyết lòng niệm câu A-Di-Đà Phật, nhiều người niệm cho đến hơi thở cuối cùng rồi buông tay ra đi, dẫu rằng người ta không báo được là đi theo A-Di-Đà Phật, nhưng mình vẫn tin tưởng họ được vãng sanh.

Tại sao họ nói không được lời nào? Vì nghiệp chướng của họ vẫn còn nặng quá, bị nghiệp chướng đánh phá mặt nhoài đến nỗi nói không nổi. Dù mệt mỏi rã rời, nhưng ý chí kiên cường, họ quyết lòng niệm Phật để vãng sanh. Xin thưa với chư vị, 10 niệm 1 niệm tất sanh dành cho những người này đây. Ngài Ngẫu-Ích Đại Sư nói, người nào có lòng tin vững vàng không lay chuyển, tha thiết nguyện sanh Tây-Phương Cực-Lạc, thì dẫu cho tán tâm niệm Phật, loạn tâm niệm Phật cũng được vãng sanh. Trong quá trình hộ niệm tại Việt Nam, rất nhiều trường hợp ra đi trong diện này, tức là họ bị nghiệp chướng đánh tới bờ, oán thân trái chủ báo đời, nhưng mà nhờ ban hộ niệm túc trực bên cạnh ngày đêm khuyên răn, vỗ về, an ủi, khuyên tấn, điều giải oán thân trái chủ, khiến cho tinh thần của họ mạnh lên. Một khi tinh thần người bệnh mạnh mẽ lên mình có thể thấy rõ, nhưng vì sức khỏe quá yếu làm cho họ cất tiếng niệm Phật không nổi nữa, ban hộ niệm niệm Phật rất mạnh bên tai của họ và nhắc nhở

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

họ thâm niệm theo, ấy thế mà khi ra đi xong, thân tướng bắt đầu chuyển hóa, tướng lành liền hiển hiện rõ rệt. Đó gọi là hiện tượng 10 niệm 1 niệm tất sanh.

Hỏi rằng, giả sử những người niệm Phật khi ra đi trong tình huống đầy khổ nạn như vậy, nếu không có người hộ niệm giúp đỡ bên cạnh, liệu họ có thể vãng sanh được không? Rất khó, rất khó!... Thực sự rất khó! Là phàm phu, một vạn người ra đi một vạn người lâm vào tình trạng này, không có sự Hộ Niệm, tìm đâu ra một người thoát nạn. Pháp Hộ-Niệm trở thành đại cứu tinh cho chúng sanh trong thời này là vậy đó.

Xin thưa với chư vị, ở đây chúng ta liên tục nói về Hộ Niệm, sẽ từng bước nói cho đến hết cuốn sách này luôn. Đây là cả một khóa trình từ thấp nhất cho đến cao nhất, từ sơ đẳng nhất cho đến thâm nhập thẳng vào cốt tủy của Pháp Hộ-Niệm luôn. Nương theo những lời thô thiển này, hi vọng chư vị sẽ hiểu thấu Pháp Hộ-Niệm, và sẽ hành đúng Pháp Hộ-Niệm. Khi hiểu thấu và hành đúng rồi, tự nhiên chư vị có cơ duyên giúp người vãng sanh.

“*Hiểu-Thấu*” thuộc về Lý của Pháp Hộ-Niệm; “*Hành-Đúng*” thuộc về Sự Hộ-Niệm, tức là thực hành đúng Pháp Hộ-Niệm giúp cho người vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Như vậy, “Hiểu-Thấu Hành-Đúng” có nghĩa là làm “Như Lý Như Pháp” vậy.

Thực hành mà không hiểu thấu lý thì dễ bị chao đảo, khi gặp chuyện khó khăn dễ thoái tâm, gặp chuyện lạ lại hoảng sợ, thấy điều gì hay hay thì tâm ý liền chuyển đổi. Những người

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

tâm không chủ định, tâm không được vững chỉ vì chưa hiểu thấu lý, thường làm theo tùy hứng, chạy theo đường này chạy theo đường nọ, thêm bớt lung tung, đến một lúc nào đó biến Pháp Hộ-Niệm không còn là chánh pháp nữa!... Đây là một điều cần nên đặc biệt chú ý.

Hiểu Lý rồi mà thiếu Thực Hành, thì khi bước vào thực tế thường bị lúng túng, khó giải quyết vấn đề suôn sẻ. Ví dụ, như nói thẳng ra, là những người ở nước ngoài như chúng ta rất ít có dịp thực hành Pháp Hộ-Niệm, lâu lâu mới có một người. Vì vậy, Lý thì hiểu chút chút, nhưng mà khi ráp vào hộ niệm thường bị choáng váng, hoang mang, mất bình tĩnh, không còn sáng suốt nữa. Ví dụ, đưa trường hợp tại Niệm Phật Đường mình khi hộ niệm cho Bác Quảng-Chương, chư vị sẽ thấy hiện tượng khó khăn đó. Tại sao Bác Quảng-Chương một lòng một dạ quyết tâm vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, Bác tha thiết đến nỗi Bác đọc lời nguyện vãng sanh của Bác vào máy rồi mở ra để cho mọi người trong gia đình nghe và cũng là để nhắc nhở cho chính Bác. Tâm Bác đã vững vàng như vậy, nhưng nghiệp chướng của Bác cũng không dễ dàng tha cho Bác. Trước một ngày ra đi, Bác bị té gãy tay, lòi xương. Chư vị nghĩ thử, một người bị ung thư sắp chết, căn bệnh hành hạ đau đớn vô cùng, lại bị tai nạn gãy tay, đưa vào bệnh viện thì mê man bất tỉnh, nằm chờ tắt hơi.

Với nguyên tắc còn nước còn tát, bệnh viện chuẩn bị giải phẫu sắp xương. Với hiện tình của Bác Quảng Chương mà giải phẫu thì chắc chắn phải chết giữa lúc đang phẫu thuật

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

liền. Hiện tượng thấy rõ rệt như vậy, bác sĩ cũng chấp nhận tình trạng bất ổn này. Xin thưa với chư vị, nếu không có người vững vàng về Hộ Niệm, quyết lòng tìm mọi cách xuất viện đưa về nhà kịp thời để hộ niệm, thì đêm đó Bác đã chết ngay trên bàn mổ trong bệnh viện, thì làm sao có thể hộ niệm được đây? Một người dù đã niệm Phật, nhưng mê man bất tỉnh, lại chết trên bàn mổ, nằm trong môi trường không thuận lợi, thì làm sao vắng sanh được đây?

Xin thưa với chư vị, nếu không thực tập, chỉ nói lý suông, thì khi đối diện thực tế, chúng ta đành chịu thua. Nói thẳng với chư vị, chính Diệu-Âm đôi lúc cũng đành bó tay, chịu thất thủ, chứ không phải tài giỏi gì đâu. Trường hợp gỡ được nạn cho Bác Quảng Chương, một người tắt hơi trong cảnh hoàn toàn mê man bất tỉnh, lại đang gặp đại chướng nạn, là do sự may mắn vô cùng, tìm mãi tìm mãi sau cùng mới phát hiện ra một nguyên nhân chính, dựa vào đó mà mạnh mẽ khai thị hướng dẫn làm cho Bác giật mình tỉnh ngộ, định tâm niệm Phật để tự giải nạn mà chuyển tướng đó thôi. Rõ ràng, một lần hộ niệm có thêm một kinh nghiệm quý báu.

Khai thị là làm sao phải giải quyết hóa gỡ cho được điều khó khăn của chính người bệnh đó. Khi nói về khai thị, Diệu-Âm sẽ trình bày rõ ràng hơn. Khai thị theo cách viết lời khai thị ra giấy rồi đọc, thì cách đọc suông suông này không có nhiều tác dụng mạnh mẽ lắm. Chư vị nên nhớ cho, khai thị có: lời khai thị, cử chỉ khai thị, tinh thần khai thị, cường độ khai thị, tâm lý khai thị, lực động viên khai thị, v.v... nhằm

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

đánh thức cái tâm thức của người đang mê man rối loạn, đang chìm đắm trong ác mộng hư huyền, đang bị dập vùi trong những cảnh giới đảo điên phải bừng tỉnh dậy, phải kịp thời giật mình tỉnh ngộ mới cứu thoát được. Tâm lý, uyển chuyển, thực tế... cần thích hợp từng điều kiện một, chứ không phải cứng nhắc được. Ví dụ như trong cuốn sách này, ở chương thứ 10, có ghi lại những lời khai thị mẫu, nếu chúng ta đọc suông thì chưa chắc gì sẽ ứng dụng được, mà nên đọc trước, rồi dựa vào những nội dung đó mà tùy cơ ứng phó khi hữu sự thì tốt hơn.

Mong chư vị, mỗi lần đi hộ niệm chúng ta nên tham gia để tự thân chứng, nghĩa là tham gia hộ niệm sau một thời gian tự nhiên sẽ có kinh nghiệm về cách điều hành, biết cách khai thị. Kinh nghiệm này quý báu lắm. Hẳn nhiên, dù có kinh nghiệm đến đâu đi nữa, chúng ta cũng không thể hứa chắc rằng, tất cả mọi biến tướng đều có thể hóa giải hết được. Nhất định cần sự kết hợp chặt chẽ giữa Hộ Niệm, người bệnh và người gia đình mới tốt. Ví dụ, sự việc gần đây nhất là trường hợp người Dì của Phi, ở đó cũng có mấy ban hộ niệm đang hộ niệm, nhưng cũng khó khăn để hóa giải tình trạng của bà Cụ. Đây là việc thường tình chứ không có gì đặc biệt. Bà Cụ cứ trợn con mắt lên, thất thần, ban hộ niệm cũng lên tiếng khai thị điều giải, nhưng không dễ gì giải quyết. Trong những lúc này, mới thấy kinh nghiệm về Hộ Niệm trở thành vô cùng quý báu. Gọi là cần hiểu cho thấu những gì đang xảy ra cho người bệnh và kịp thời hành cho đúng Pháp Hộ-Niệm để hóa

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

giải cho người đang vướng nạn. Những trường hợp này, cần nắm tay, vỗ vai người bệnh, khai thị lớn tiếng nhằm đánh thức tâm thức của người đó, đừng để người ta tiếp tục chìm ngập quá lâu trong những cảnh giới bất an. Cần an ủi, vỗ về để người ta tỉnh lại, vùng lên, không còn sợ sệt nữa. Hãy vực người bệnh dậy, niệm Phật, vỗ tay, xoa mặt, cười vui, xóa tan căng thẳng, ủng hộ tinh thần... giúp cho người bệnh sớm trở về trạng thái bình thường, hay hơn là cứ đứng chấp tay niệm Phật, hoặc nói lời khai thị chung chung.

Xin thưa với chư vị, có nhiều phương cách đơn giản cứu người ngay trước mắt mà nhiều khi mình không để ý tới. Nhất là những người đang ở các nước ngoài thường thiếu quá nhiều kinh nghiệm Hộ Niệm, trải qua một vài ba cuộc hộ niệm vừa sơ sài, vừa không thành công, thực sự chưa thể gọi là chính thức hộ niệm được đâu. Trong nước, nhiều ban hộ niệm đã trải qua hàng trăm, thậm chí cả hàng ngàn ca rồi, nhưng đôi khi vẫn còn có chỗ sơ suất như thường. Biết được vậy, xin chư vị nên để tâm nghiên cứu thêm, không nên cho rằng quá đơn giản mà thêm phần sơ suất.

Cầu xin chư vị phát tâm làm đạo. Đây là một cơ duyên giải thoát rất may mắn cho người Việt Nam chúng ta. Mong chư vị cố gắng nghiên cứu thêm để khả năng hộ niệm của chúng ta càng ngày càng vững, hy vọng tràn đầy tương lai chúng ta cũng được vãng sanh và giúp cho người hữu duyên cùng vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, thành tựu đạo quả.

Nam mô A-Di-Đà Phật!

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM **(Tọa Đàm 033)**

Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

Câu 15: Người niệm Phật ra đi với thoải tương tốt, trường hợp nào ta biết họ được vãng sanh.

Trước khi ra đi chính họ nói đã thấy được A-Di-Đà Phật đến tiếp dẫn là điều chắc chắn nhất. Có nhiều người thông báo rồi đi vãng sanh đấy. Bà Cụ bán bánh ú cách đây mấy tháng, bà là một người không biết chữ, sáng sớm bùng cái rổ bán bánh ú đi bán đến 2 giờ chiều mới về, tối lại đi hộ niệm cho người ta. Bà làm việc này mười mấy năm, sau cùng bà biết được ngày giờ, vẫy tay chào chào mọi người đảng hoàng rồi ra đi. Xin thưa thực với chư vị, những người hiền lành chất phác như vậy họ nói được đấy. Người hiền lành tu trong cảnh hiền lành, tâm địa hiền lành là lò thiêu rụi nghiệp chướng, tăng trưởng phước báu. Một người hiền lành niệm Phật ra đi với thoải tương tốt, họ vãng sanh thật đấy.

Câu trả lời 15(b): Nhiều khi nói không nổi, nhưng thường ngày niệm Phật rất tốt, đầy đủ Tín-Hạnh-Nguyện đến giây phút cuối cùng thì tin tưởng họ được vãng sanh.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Đúng không? – **[Đúng]**. Nếu người nào biết Pháp Hộ-Niệm, rồi họ tin tưởng và kết hợp với ban Hộ-Niệm, tức là họ chuẩn bị cẩn thận cho giờ phút lâm chung được sự giúp đỡ, để họ thực hiện đầy đủ được Tín-Nguyên-Hạnh mà an toàn vắng sanh, chứ không có gì cả. Còn những người cho rằng không cần tới Hộ Niệm, vì nghĩ rằng tự họ đủ sức đi vắng sanh lấy. Nếu một người niệm Phật tự biết mình đủ sức Tín-Nguyên-Hạnh vắng sanh thì họ thực sự là người niệm Phật rất tốt, rất tinh tấn. Tuy nhiên, xin chư vị cũng phải hết sức cẩn thận, một khi đã nhận mình tinh tấn thì phải tinh tấn thật, đừng sơ ý tinh tấn trong vọng tưởng mà bị khó khăn đấy!

Có một vị kia tu niệm Phật rất siêng năng, một ngày niệm Phật 16 tiếng đồng hồ. Một ngày tu hành 16 tiếng đồng hồ, công phu này không phải đơn giản. Ngày nào ít nhất Ngài tu cũng 12 tiếng đồng hồ niệm Phật. Nhưng Ngài lại không tha thiết việc Hộ Niệm lắm, mà muốn tự mình thực hiện tất cả đường vắng sanh. Ngài nói:

- Tôi sẽ chứng tỏ sự tự tại vắng sanh cho mọi người thấy.

Ngài định được tới 4 lần vắng sanh, chứ không phải một lần. Nghĩa là, lần thứ nhất bị thất bại, Ngài ra tuyên bố đại ý rằng, hôm nay vì A-Di-Đà Phật bị bận, nên dời lại một tháng sau sẽ đến rước!...

Ngài niệm Phật có sự dụng công rất tốt, không dùng cơm chiều để dành thời giờ niệm Phật. Vì tu quá tinh tấn, nên không ai dám nghi ngờ là Ngài có điều gì sơ suất. Một tháng

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

sau, ngày hẹn đã đến, bao nhiêu người đang ngóng trông kỳ tích, nhưng cũng không đi vãng sanh. Ngài ra thất và than phiền với chư vị đồng tu rằng:

- Trong tháng qua tôi nói cho chư vị biết, chư vị không giữ gìn giữ tôi, lại làm ồn ào quá, nên A-Di-Đà Phật quở trách. Bây giờ Ngài hẹn lại 2 tháng nữa. Mong chư vị thận trọng đừng làm ồn nữa nhé.

Nhưng rút cuộc, đến lần thứ ba, rồi lần thứ tư trôi qua trong thất vọng của mọi người!...

Thưa chư vị, nói đến chuyện này không phải cố tình bôi xấu lỗi lầm của người, nhưng là một chuyện mang đầy tính khai thị, để nhắc nhở cho chúng ta biết những sơ suất rất dễ xảy ra. Niệm Phật có Phật lực gia trì, người có đủ Tín-Nguyện-Hạnh, ngày ngày tinh tấn niệm Phật thì được Phật lực gia trì. Nhưng xin chư vị phải nhớ cho, tinh tấn phải kèm theo lòng chí thành chí kính mới được cảm ứng đạo giao. Tâm khiêm hạ kèm theo lòng chí thành chí kính mới đúng nghĩa công phu chân thực, đây là lời nhắc nhở của Ngài Ấn-Quang. Nhờ có tâm chân thành khiêm hạ thì chư Thiên-Long Hộ-Pháp mới bảo vệ cho mình. Giả như vị đó đừng vội tuyên bố gì cả, cứ tự cho mình công phu còn yếu, mời gọi 5 người 10 người lập một nhóm cộng tu đề tu với nhau, dẫn dò hộ niệm giúp đỡ nhau, mời gọi ban hộ niệm đến trợ duyên nhắc nhở giữ gìn, thì khi hữu sự chắc rằng ai ai cũng quyết lòng niệm Phật hộ niệm trợ duyên cho mình an toàn vãng sanh. Thật lợi lạc bất khả tư nghĩ!

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Nhưng Ngài lại có ý xem thường việc Hộ Niệm, thích công phu một mình rồi thông báo biết được ngày giờ vãng sanh. Xin thưa với chư vị, 4 lần báo trước ngày giờ ra đi mà không đi được. Tại sao vậy? Xin thưa, tu hành trong thời mạt pháp này có nhiều điều cần cảnh tỉnh lắm, nếu sơ ý thì kẹt vô cùng đấy. Trong pháp giới này nhiều người bị nạn lắm chư vị ơi! Hòa Thượng Tịnh-Không nói, trong thời này người chết bị đọa lạc vào đường ma quỷ nhiều lắm, khổ đau, oán nạn nhiều lắm! Hãy để ý mà thấy, 1.000 người chết đi, tìm đâu có một vài người thoát nạn, tìm đâu ra một vài người lưu lại tướng lành. Nghĩa là, hầu hết con người sau khi chết bị nạn trong tam ác đạo nhiều quá. Sự khổ đau nhiều quá, kết thành sự oán hờn lớn lắm. Oán oán chập chùng, chúng sanh sống trong đau khổ, tình chấp sâu nặng, không dễ gì hoan hỷ cho người khác được giải thoát đâu.

Chính vì vậy, người tu hành cần chú ý khiêm hạ, chân thành mới được chư Thiên-Long Hộ-Pháp che chở để có thể tránh được ách nạn của oán thân. Nếu sơ ý, thường bị oán thân trái chủ tới quấy nhiễu. Nhiều đời nhiều kiếp mình giết hại chúng sanh quá nhiều, oán thân trái chủ quá nhiều, những sự oán hờn đó chưa giải tỏa được đâu, thì tốt nhất chúng ta nên ăn ở hiền lành, tu hành tốt, đem công đức hồi hướng cho pháp giới chúng sanh hữu duyên mà hóa giải lần ách nạn này đi mới tốt.

Xin thưa với chư vị, trong thời này không nên đóng cửa tự tu một mình. Đây là lời nhắc nhở của Hòa Thượng Tịnh-

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Không. Ngay đến các vị xuất gia, hàng đệ tử của Ngài cũng không được phép đóng cửa tự tu. Ngài Lý Bình Nam nói rằng, trong thời mạt pháp này không nên tự kiết thất tinh tấn bừa bãi. Muốn kiết thất tinh tấn cần phải cẩn thận, cỡ chừng 6 người 7 người là nhiều lắm rồi, đừng nên quá đông, người chủ thất cần lịch lãm và kinh nghiệm để chăm sóc, theo dõi, nhắc nhở nhau kịp thời. Ngài Ấn-Quang dạy, khi cố gắng nhiếp tâm nhiều quá, có lúc đầu mình nóng lên, thì nên xả xuống, hãy mở mắt ra, đứng lên đi kinh hành, nhìn ra bầu trời xanh một chút, v.v... để giải tỏa bớt sự căng thẳng ở trong đầu óc. Cách công phu của người phàm phu hạ căn cần nhẹ nhàng một chút mới an toàn, chính Ngài Ấn-Quang cũng có lần dẫn dò như vậy.

Tại sao? Xin thưa với chư vị, trong thời mạt pháp này chúng sanh bị oán nạn quá nhiều, không dễ gì chúng ta đóng cửa tịnh tu mà các vị đó lại làm lơ đâu. Hơn nữa, thường thường những người đóng cửa tịnh tu hay có cái tâm vọng cầu. Vì vọng cầu, nên oán thân trái chủ thường nương theo cái tâm vọng đó mà đến quấy nhiễu, họ giúp cho mình những cảnh giới không thực để gạt gẫm, tìm cách hãm hại. Ví dụ, như một vị thường kiết thất tinh tấn, hứa hẹn đến 4 lần vãng sanh nhưng đều thất bại. Vị đó chính thức thông báo cho nhiều người biết rằng, ngày ngày Ngài đều thấy A-Di-Đà Phật hiện thân thọ ký, tiếp chuyện. Ngài từng tổ chức một khóa tu tinh tấn có khoảng 60 người tham gia, Ngài báo trước cho mọi người biết trong vòng một tuần lễ sẽ có điều vi diệu,

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

gần nhất là ngửi được mùi hương thanh lạc bay ra. Và đúng như vậy, đến ngày cuối cùng của khóa thất, theo như Ngài nói, 59 người đã ngửi được mùi hương, chỉ có một bà Cụ đó vì con cháu gọi về nên mất dịp tự chứng kiến sự nhiệm mầu. Chư vị thấy không? Thật-Giả, Giả-Thật biết đâu mà ngờ đây!... Thực sự có những điều mà mình không ngờ tới được!

Vị đó có hướng dẫn phương cách niệm Phật tinh tấn để trong vòng 4 tuần thì có thể thấy quang minh của Phật, đưa ra từng thời điểm một để đạt được từng sự kỳ diệu một như vậy, và chính vị đó cũng xác định đã thực hiện qua. Nhưng không ngờ, tất cả lại đều là hư huyền!...

Cho nên, chúng ta nên nhận thức rõ ràng, vấn đề tu hành cần tinh tấn siêng năng là điều tốt, nhưng xin chư vị đừng nên hiếu kỳ, không được vọng tưởng, không được khởi tâm tìm cầu những điều cảm ứng thần kỳ, không được tự thấy mình đã chứng đắc. Phải giữ lòng khiêm hạ, tự thấy mình còn phạm phu tội nặng mà lo ngày đêm sám hối lỗi lầm, thành tâm niệm Phật cầu vãng sanh, rồi đem công đức hồi hướng cho oán thân trái chủ hầu hóa giải những mối oán thù truyền kiếp thì mới an toàn. Xin chư vị đọc lại những lời khai thị của Ngài Ấn-Quang thì sẽ rõ ràng hơn. Ngài dạy cụ thể lắm, xác thực lắm. Ngài không lý luận cao siêu huyền diệu đâu.

Đến một đạo tràng tu hành, khi thấy có chút ít phiền não, xin chư vị đừng vội cho chỗ đó là dở nhé. Chưa chắc đâu. Nhiều lúc nhờ chính những cái phiền não nhỏ nhỏ đến với mình lại trở thành một môi trường tôi luyện tốt đẹp cho

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

mình đây, tập cho mình làm quen lần với phiền não để mình có được cái tâm phủ phục nghiệp chướng, khắc phục tập khí, hay gọi là phục nghiệp. Phục nghiệp chứ không phải là đoạn nghiệp, nghĩa là, nghiệp chướng chưa tiêu, nhưng mình có khả năng đè phục nó lại. Còn tới một đạo tràng, thấy có chút ít gì không vừa ý, vội vã tách rời đại chúng, thì mình sẽ không có cái sức gọi là phục nghiệp. Hay nói rõ hơn, chính mình có nhiều phiền não quá, mà không chịu lập hạnh khắc chế, nên vô tình tự mình tiếp tục trưởng dưỡng phiền não càng ngày càng nhiều hơn.

Nên nhớ cho, đóng cửa tự tu một mình chưa chắc gì sẽ được thanh tịnh. Vì không tiếp xúc ai nên không có ai đụng chạm đến mình, thì mình không cách nào biết rõ sức chịu đựng thật sự của chính mình. Không có thử thách, thì khả năng yếu, khi gặp phải một sự cố khó khăn gì mình không có sức chịu đựng. Đấu tranh với vấn đề sanh tử luân hồi có lẽ còn phải khó khăn và quyết liệt hơn một chiến sĩ giữa sa trường. Một người lính chiến muốn chiến đấu tốt cần phải trải qua những tuần gọi là huấn nhục, thử thách nhiều gian khổ, có sức chịu đựng mới chiến đấu tốt, người học đạo mà không có khả năng khắc chế phiền não, thì làm sao sự tu hành có cơ duyên thành tựu đây? Thành ra, người tới một đạo tràng, vừa thấy chút ít phiền não vội vã tách rời đại chúng, về tu một mình, tưởng vậy là được thanh tịnh, nhưng thường khi chỉ là thanh tịnh giả, không thực. Một khi gặp sự cố rồi, thì phiền não ùn ùn kéo đến, chịu đựng không nổi!... Hỏi rằng làm sao

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

có thể đối đầu với những chướng nạn trong lúc sắp xả bỏ báo thân? Lúc đó thân thể thì đau đớn rã rời, tâm thần thì tán loạn, hãi kinh... chịu sao cho thấu? Phải chăng tự mình sơ ý, tạo thêm vô cùng sự khó khăn cho chính mình không?...

Vậy thì xem lại câu 15(b) nói: *“Có những người nói không nổi nhưng mà thường ngày niệm Phật tốt”*, thì chữ “Tốt” này xin chư vị cần hiểu cho rõ cái căn bản của người “Niệm-Phật Tốt” mới được. Ví dụ, như một vị mà một ngày niệm Phật 16 giờ, ai nhìn vào cũng khen: “Tốt!...”, nhưng coi chừng chư Tổ lại la rầy!... Hòa Thượng Tịnh-Không cấm các vị đệ tử đóng cửa tu riêng, dù các vị đó tu hành rất tốt cũng không được phép. Ngài dặn dò các Vị đó ra ngoài thuyết kinh giảng đạo cho đại chúng, rồi về tu chung với đại chúng, tứ chúng đồng tu với nhau, chứ không được tự đóng cửa tu riêng. Ngài nói tu vậy mới “Tốt”!...

Xin hiểu cho chính xác chữ “Tốt” này mới được. Tốt phải hợp với căn cơ, hợp với thực chất của chính mình mới có thể tốt được. Đừng vội nghĩ rằng, đại chúng thì ô hợp, tạo nhiều phiền não quá, còn ta thì thanh tịnh, muốn cát am riêng để dụng công thật tốt, muốn làm gì làm, tự do, thoải mái cho được thanh tịnh. Xin thưa với chư vị, Diệu-Âm này không dám chấp nhận sự thanh tịnh này đâu. Những chuyện chướng nạn xảy ra nhan nhản khắp nơi là những bài học vô cùng giá trị cho người tu hành trong thời này. Xin cẩn thận!

Trong những ngày gần đây, người ta thường nhờ Diệu-Âm điều giải rất nhiều chướng nạn do sự bất cẩn trong đường

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

dụng công. Thực tế Diệu-Âm không có đủ khả năng điều giải những chuyện này. Gặp duyên Diệu Âm chỉ khuyên rằng, hãy tập cái tâm khiêm hạ và hài hòa với đại chúng, phải cố gắng kết hợp với đại chúng mà tu chung với nhau, hãy tới đạo tràng niệm Phật chung với mọi người, hãy đem chướng nạn của mình mà kể ra cho vài người biết đi. Hãy thành thực kể ra một vài lần thì tự nhiên có thể hóa giải. Còn đã vướng nạn rồi mà không chịu tỉnh ngộ, còn cứ thấy tự cho mình được chứng đắc này chứng đắc nọ, thì đến một lúc nào đó nặng quá rồi, Phật cũng cứu không nổi, kể chi là phàm phu!

Pháp hội bên Âu Châu vừa rồi cũng có một vị bị trường hợp tương tự, cũng do tách rời đại chúng ra tu riêng, tu cho thanh tịnh không ngờ liền bị oán thân trái chủ quấy rầy. Diệu Âm mời tham gia cùng với đại chúng trong Pháp Hội, rồi lợi dụng buổi Tọa Đàm để nói chung, chứ không đủ khả năng điều giải riêng. Hy vọng là vị đó ngộ ra mà tự giải quyết lấy và không còn trở ngại nữa.

Hãy tu hành chung với đại chúng, tâm tình với đại chúng, đàm đạo với nhau về những sự khó khăn của chính mình, đơn giản như vậy mà có thể hóa giải đấy. Tu hành trong khiêm cung, hiền hòa, chân thật với đại chúng đó mới gọi là tu “Tốt” đối với hàng phàm phu tâm chưa khai ngộ như chúng ta. Xin nhắc lại, người chưa khai ngộ thì rất cần đến đại chúng, cần nương theo đại chúng để tu hành. Tiêu chuẩn của ngài Ấn-Quang là cỡ chừng 20 người trở lại cùng niệm Phật với nhau, quyết lòng một đường đi vắng sanh Tịnh-Độ.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Đó gọi là tu “Tốt”. Còn vị nào đã thực sự khai ngộ rồi, thì không có gì trở ngại đâu.

Mong chư vị cố gắng nghe những lời khai thị của các bậc Tôn Sư, các vị Cao Tăng, các Ngài có nhiều lời khuyên thâm thúy lắm. Chúng ta đừng nên sơ ý, tự lập lấy chương trình tu riêng, tưởng là tốt, mà nhiều khi bị trở ngại. Một khi bị trở ngại rồi, cũng đành chịu khó khăn lắm đấy nhé.

Một lần nữa, xin khuyên rằng, hãy kết hợp với nhau cùng niệm Phật, cố gắng nghiên cứu để hiểu thấu hành đúng Pháp Hộ-Niệm, tích cực hộ niệm trợ duyên cho nhau vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Có lẽ đây chính là pháp tu tốt trong tốt ở thời này vậy.

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

ĐỀ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (Tọa Đàm 034)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

Người niệm Phật ra đi với thoải tương tốt, trường hợp nào ta biết họ được vãng sanh?

Câu 15 ở trang 18. *Đáp án 15(c): Người có đầy đủ Tín-Hạnh-Nguyện, tắt hơi sau 8 giờ mà hơi ấm còn lưu một điểm ở đỉnh đầu thì xác suất vãng sanh rất cao.*

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Phải nhớ là toàn thân đều lạnh toát và đỉnh đầu còn ấm thì mới là cảm ứng tốt. Chứ nhiều khi đầu còn ấm, chân còn ấm, bụng còn ấm, khi một người ra đi mà còn nhiều chỗ ấm như vậy thì mình phải nghĩ rằng thần thức của họ chưa ra khỏi thân xác. Gặp trường hợp này phải ngay lập tức ngừng thăm thân, rồi phải khai thị, hướng dẫn, hộ niệm tiếp. Chính vì thế, trong Pháp Hộ-Niệm dặn dò khi thăm phải nhẹ nhàng và cẩn thận vô cùng. Cần phải khai thị trước, lời nói rõ ràng, báo cáo cho người bệnh biết trước và nhẹ nhàng thăm từ dưới thăm lên.

Ví dụ, khi thăm bàn chân thấy còn hơi ấm, đừng vội cho rằng người ta đã bị đọa địa ngục, mà nên thăm cao lên trên một chút, nếu còn chỗ ấm khác thì ngừng lại liền. Có nhiều

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

nơi âm như vậy, chứng tỏ thần thức có thể chưa ra khỏi xác. Chúng ta không được tiếp tục thăm nữa.

Có người chủ trương rằng hộ niệm không cần phải thăm thân, niệm Phật 8 tiếng đồng hồ, hồi hướng công đức rồi chấm dứt. Xử lý cách này, nếu gặp trường hợp thần thức còn bị vướng chưa ra khỏi thân xác mà giao cho nhà tử liệm, thì nhất định người chết bị nạn. Xin chư vị phải suy nghĩ thật kỹ về vấn đề này. Tốt nhất trong vòng 8 tiếng đồng hồ, không được đụng chạm vào thân xác người chết là điều chính xác, vì hầu hết hàng phàm phu mê muội, tham chấp đủ điều nên thần thức thường bám trụ trong thân xác chưa xuất ra được. Nếu đụng chạm sơ ý gây đau khổ cho họ, cũng có thể do vì đau đớn này làm họ dễ sanh tâm sân giận mà bị đọa lạc.

Ngài Tịnh-Không dạy, nên để 12 tiếng đồng hồ thăm thân thì mới an toàn hơn. Xin chư vị nhớ kỹ lời dạy này.

Trước khi thăm thân, người hộ niệm phải lên tiếng báo cho người chết biết. Thăm phải nhẹ nhàng, kính cẩn, không được làm mạnh, không được đu đưa có tính biểu diễn sự mềm mại khi có thoại tượng tốt. Những người hộ niệm mà sợ bị trách nhiệm, không dám thăm thân, mà lại giao gởi việc này cho nhân viên nhà quàn xử lý, chẳng lẽ như vậy là tròn lương tâm và trách nhiệm của mình sao? Nhân viên nhà tử liệm họ gói cái thân lại, khiêng đưa lên xe chở đi, sau đó họ sẽ làm gì tiếp đây? Họ có những động tác nhẹ nhàng kính cẩn đúng theo pháp thăm thân như người hộ niệm không? Nếu lúc đó người chết còn đang bị trở ngại, lại còn bị nạn từ nhà

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

tâm liệm nữa, làm sao hóa giải đây? Xin chư vị hãy suy nghĩ thật kỹ vấn đề này nhé.

Không thăm thân thì không kịp thời phát hiện ra ách nạn để hóa giải! Không hóa giải được ách nạn, thì người ra đi sẽ bị nạn! Đây là điều sơ suất của người hộ niệm khi không chịu thăm thân đúng pháp vậy. Xin chú ý cho.

Thăm thấy toàn thân đã lạnh hết, mềm mại, đỉnh đầu còn hơi ấm là một thành quả rất tốt. Tuy nhiên còn ấm thì xin chư vị còn phải hết sức cẩn thận. Dù biết được thành quả tốt, nhưng xin chư vị hộ niệm hãy phát tâm niệm Phật trợ duyên thêm 2 tiếng nữa, hoặc 4 tiếng nữa thì tuyệt vời hơn, thoải mái càng tốt hơn, càng viên mãn vô cùng. Đừng vừa thấy cảm ứng tốt, có thoải mái tốt, đỉnh đầu chưa kịp lạnh hết mà vội vã lắt lư thân xác, vui mừng ồn ào quá cũng không phải là điều an ổn! Phải cẩn thận tối đa hầu tránh những sơ suất đáng tiếc bất ngờ.

Vì không biết hộ niệm, nhiều người thường mạnh dạn nhào vô sẵn sàng ôm, nắm, níu, kéo, tạo những động thái nguy hiểm vô cùng cho người chết. Biết được hộ niệm rồi, chúng ta luôn luôn phải thực hiện những phương thức càng an toàn càng hay, để bảo vệ người ra đi tránh những chướng nạn bất ngờ đôi lúc xảy ra mà tội nghiệp cho họ.

Cũng xin nhắc lại, nội dung *câu 15(a)* là: *Trước khi ra đi chính họ nói đã thấy A-Di-Đà Phật đến tiếp dẫn thì trường hợp này mới là vững vàng nhất, chắc chắn được vắng sanh.* Lúc đó, giả sử như chư vị có rời bỏ hiện trường,

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

không niệm Phật nữa thì người ta cũng đã theo A-Di-Đà Phật vãng sanh rồi. Nhưng chắc chắn không ai nở làm như vậy được đâu. Ngược lại, với lòng từ bi kính yêu, chúng ta cũng phải dốc lòng niệm Phật hộ niệm cho vị đó 12 tiếng, 24 tiếng, niệm càng nhiều càng tốt để cho vị Bồ-Tát này vãng sanh viên mãn hơn, an toàn hơn, Ngải nợ ta nhiều hơn, ta sẽ lợi lạc nhiều hơn, chứ đừng thấy vậy mà bỏ đi nhé.

Còn trường hợp câu 15(b) là: *Khi không nói được, nhưng thường ngày niệm Phật tốt, đầy đủ Tín-Hạnh-Nguyện đến giây phút cuối cùng thì tin tưởng họ được vãng sanh.*

Xin nhắc lại, vấn đề “**Niệm Phật Tốt**” trong thời này. Xin chư vị cần nhớ, đừng nên tách rời đại chúng ra mà tu niệm một mình. Thường thường tu một mình không được an toàn lắm trong thời mạt pháp này! Chính Diệu Âm biết được rất nhiều trường hợp những người tách rời đạo tràng về âm thầm tu niệm một mình, sau cùng thường bị trở ngại. Đi đâu cũng gặp trường hợp này. Ở quốc gia nào cũng gặp trường hợp này cả. Tình trạng rất tương tự nhau. Mỗi khi gặp trường hợp như vậy, Diệu Âm luôn luôn khuyên họ nên trở lại Đạo Tràng, trở lại ngôi Chùa, hoặc trở lại Niệm Phật Đường tu chung với đại chúng mới tốt. Người thế gian thường nói “*Ăn cơm có canh, tu hành có bạn*”. Tu hành phải có bạn lữ, đồng tu, phải có chúng thì mới an toàn, nhờ lực của đại chúng bảo vệ cho mình, nhắc nhở mình, chỉ điểm cho mình những điều sơ suất, tốt hơn là lẳng lặng tu riêng vậy.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Câu 15(d): Người đã được vãng sanh thì thân tướng rất tốt, bất khả tư nghì.

Đúng không? Đúng chứ còn gì nữa mà suy nghĩ?... Cho nên người ra đi mà thân tướng đẹp, sắc tướng hồng hào, tươi tỉnh nhưng chưa chắc người đó đã được vãng sanh. Có thể người đó đi vào những cảnh giới lành khác, vì chính họ không nguyện vãng sanh. Còn những người đã niệm Phật, đã nguyện vãng sanh, trước lúc ra đi họ thực hiện được như vậy, thì khi ra đi có thoai tướng tốt lành, chứng tỏ chắc chắn họ vãng sanh. Vãng sanh rồi thì thân tướng tốt đẹp lắm.

Những điểm nào gọi là chắc chắn được vãng sanh? Xin nhắc lại, một là chính họ thấy được A-Di-Đà Phật đến tiếp dẫn, thông báo cho mình biết. Chư vị phải nhớ là đi theo A-Di-Đà Phật, thấy A-Di-Đà Phật, thấy hắc hình hài, thân tướng của Ngài đến tiếp dẫn. Trong kinh A-Di-Đà có nói, người niệm Phật khi mạng chung thì A-Di-Đà Phật và chư Thánh-Chúng hiện ra trước mặt người đó, tiếp dẫn người đó đi về Tây-Phương Cực-Lạc. Chúng ta cần nắm vững lý đạo này. Khi ra đi thấy rõ A-Di-Đà Phật hiện thân tiếp dẫn thì quý báu vô cùng, hãy liệng cái thân èo uột này lại, theo Ngài về Tây-Phương Cực-Lạc nhận lấy thân Bồ-Tát Bất-Thối chuyển, thân đẹp như Phật, vàng óng ánh, hào quang bao trùm pháp giới sướng hơn, ở đây làm chi cho cực khổ, bệnh lên bệnh xuống không tốt.

Có nhiều người chủ trương là đi theo quang minh này, quang minh nọ, thì xin thưa với chư vị, là những điểm đi theo

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

quang minh không được vững vàng. Tại vì sợ rằng nếu chúng ta niệm Phật không đến chỗ “Nhất-Tâm Bất-Loạn” thì sự phân biệt minh bạch ánh sáng này, ánh sáng nọ không dễ đâu. Là hàng phàm phu, chúng ta nên thực hiện phương pháp nào cụ thể nhất, vững vàng nhất mới an toàn. Hòa Thượng Tịnh-Không dạy, hãy nhìn tám hình Phật treo trước mặt, nhiếp tâm vào đó mà niệm, khi ta ra đi, A-Di-Đà Phật sẽ hóa hiện ra giống hình đó mà tiếp độ chúng ta. Còn tất cả những hình ảnh khác hiện ra, dù là hình tượng Phật, hay hình tượng Bồ-Tát nào khác ứng hiện ra, tuyệt đối giữ tâm bình lặng, cứ nhiếp tâm tiếp tục niệm A-Di-Đà Phật, không được đi theo. Chư vị cần nhớ thật kỹ điểm này.

Khi hộ niệm, chúng ta luôn luôn nhắc:

- Bác Tám ơi!... Chỉ đi theo A-Di-Đà Phật nhé. Bác hãy nhìn kỹ tám hình này. Đây là ảnh tượng của Ngài. Ngài hiện thân ra, Bác theo Ngài mà đi vãng sanh nhé.

Nói cho rõ ràng, dứt khoát. Người không vững Pháp Hộ-Niệm, thường dẫn dò chung chung như: “*Một đời tu hành niệm Phật, thì bây giờ phải theo Phật, theo Bồ-Tát vãng sanh nhé...*”. Khai thị như vậy thì kẹt vô cùng! Lời hướng dẫn này nhất định không đúng, không chính xác!... Khai thị trống trống thường mở ra những cái bẫy nguy hiểm, làm cho người ra đi dễ vướng phải nạn của oán thân trái chủ. Chư vị oán thân trái chủ, chư ác thần dễ dàng ứng hiện ra hình Phật đỏ đỏ, xanh xanh, trắng trắng, vàng vàng gì đó, quang minh lấp

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

lánh để lừa gạt người bệnh. Đi theo đó tức thì bị sập bẫy, chịu nạn.

Mong chư vị phải nhớ cho kỹ, chỉ được đi theo A-Di-Đà Phật, Ngài hiện ra giống như tấm hình của ban hộ niệm để trước mặt là an toàn, là vững vàng. Trên pháp giới này không có ai được quyền giả dạng hình tượng A-Di-Đà Phật để gạt gẫm chúng ta được. Chư Thiên-Long Hộ-Pháp bảo vệ quy pháp này. Mong chư vị phải nhớ.

Muốn được như vậy, xin chư vị cần chú ý những điểm này:

- Một là, người niệm Phật có lòng tin vững vàng, gọi là tín tâm vững vàng không được chao đảo.

- Thứ hai, lúc bệnh, lúc đau, lúc lâm chung phải giữ ý nguyện vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc tha thiết nhất định không thể xao lãng, đây gọi là chánh định. Đã chánh định, thì không được quyến luyến con cháu, không được thương nhà nhớ cửa, không được quyến luyến vợ chồng, không được phân vân hồ nghi, v.v...

Nói chung, phải thực hành cho đúng chánh pháp, không được để những ý niệm gì khác chen vào tâm thì chư vị mới khỏi bị gạt. Nhớ cho kỹ những điểm này.

Vì thế, chúng ta thấy rõ rằng, vãng sanh tuy dễ mà khó. Nếu không có người hộ niệm đúng lý đúng pháp trợ duyên, thì người bệnh cũng không dễ gì phát hiện ra những sơ suất của chính mình để khắc phục kịp thời hầu hóa giải những ách nạn đầu.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Cho nên, người nào có Tín-Nguyên-Hạnh đầy đủ thì A-Di-Đà Phật và chư Bồ-Tát sẽ gia trì cho chư vị, Thiên-Long Hộ-Pháp sẽ bảo vệ cho chư vị. Còn bây giờ chư vị có nguyện vãng sanh, nhưng lúc đó lại sợ chết, thì sẽ không được cảm ứng nữa. Sợ bệnh, cầu hết bệnh thì không còn cảm ứng nữa. Nhớ nhà, nhớ cửa, nhớ tiền, nhớ bạc, nhớ ơn, nhớ nghĩa gì đó thì không còn cảm ứng nữa...

Nói chung, Tín-Hạnh-Nguyên không đủ thì không được cảm ứng hoặc cảm ứng sai lạc, nghĩa là cảm ứng đến những cảnh vọng. Nói rõ hơn, bị những cảnh giới giả lừa gạt, bị ma chướng giả dạng lừa gạt chỉ vì Tín-Nguyên-Hạnh của mình không đủ vậy.

Vì thế, xin nhắc lên nhắc xuống cùng chư vị, điểm quan trọng nhất của người niệm Phật là lòng tin không được lung lay. Ra ngoài gặp người phỉ báng: “Ồ!... Mê muội! Tu hành kiểu gì mà cứ réo gọi A-Di-Đà Phật, A-Di-Đà Phật mãi vậy!...”. Nghe người chê bai, mình chao đảo phân vân. Bị phân vân là người tâm lực yếu đuối, không có chủ định, khi lâm chung chắc chắn sẽ bị chao đảo. Tâm trí hoang mang chao đảo thì liền mất cảm ứng đạo giao, rơi vào cảnh vọng, bị nghiệp chướng, ma chướng lôi vào đường đọa lạc, mất phần vãng sanh.

Cho nên, đã là người niệm Phật thì phải có tâm vững vàng, ai nói gì thì nói, ai tin gì thì tin, ai không tin Pháp Niệm Phật thì cũng kệ họ, chúng ta không có chi phải bận lòng phân trần giải thích. Người nào tin tưởng Pháp Niệm-Phật

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Vãng-Sanh thì tới đây cùng tu với chúng ta, ai không tin thì để họ tự do đi theo con đường của họ. Pháp môn nào cũng để tu hành, chỉ vì căn cơ khác nhau nên khó dễ khác nhau mà chúng ta phải chọn Pháp Niệm Phật cầu sanh Tịnh-Độ là chính xác, nhưng chính mình không được chấp trước phân biệt là được.

Nhắc lại, **Tín** phải vững vàng, **Nguyện** phải tha thiết, niệm Phật phải chuyên tinh, thành tâm mới vãng sanh được Tịnh-Độ. Nếu gặp người phê phán mà mình chao đảo, nghe người nói hay ho mà mình ham thích, thấy người khoe điều lạ thường mà mình hiếu kỳ... thì chính mình là người Tín không vững, Nguyện không bền, niệm Phật không thực tâm, thì cuối cùng trước cảnh lâm chung mình rất dễ bị oán thân trái chủ gạt mất đường vãng sanh vậy.

Mong chư vị hiểu rõ những điểm quan trọng này, cẩn thận chuẩn bị tư lương sung mãn, để một đời này ta về tới Tây-Phương Cực-Lạc thành đạo. Nếu sơ ý thì có thể bị trở ngại. Bị trở ngại đồng nghĩa với thua cuộc. Một đời niệm Phật mà coi chừng bị mất vãng sanh đó nhé. Chư vị nghe rõ chưa?

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (Tọa Đàm 035)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

Hôm nay chúng ta bàn đến

Câu 16 trang 19: Tại sao người biết trước ngày giờ ra đi cũng không chắc chắn được vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc?

Cuốn sách này đưa ra chi tiết cụ thể quá, rất cụ thể, từng chút từng chút một.

Câu trả lời 16(a): Người tu hành các pháp môn khác, vì họ không cầu vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc, nhưng nhờ công phu cao, định lực mạnh, họ có thể ngưng thần ra đi theo những cảnh giới tương ứng khác.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Mỗi người tu có một hướng đi. Ví dụ một người tu Thiền mà họ đạt được Thánh quả A-La-Hán, đâu phải chuyện bình thường. Đó là các vị Thánh, trong Phật Giáo Tiểu Thừa được tôn xưng là Phật rồi, gọi là Tạng-Giáo Phật. Trong Tứ Thánh Giáo: Tạng, Thông, Biệt, Viên, thì A-La-Hán được tôn là Phật trong Tạng-Giáo. Như vậy các vị tu theo các phái Tiểu Thừa không có nguyện vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc, nên họ không thể vãng

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

sanh Tịnh-Độ được. Hơn nữa, nhiều người chỉ nghiên cứu các kinh điển của Phật Giáo Nguyên-Thủy, sẽ không biết cõi Tây-Phương Cực-Lạc, không tin có A-Di-Đà Phật là chuyện thường tình.

Nhưng xin thưa với chư vị, với cảnh giới Tây-Phương Cực-Lạc, không phải chư vị A-La-Hán muốn vào thì vào đâu, các Ngài cũng phải niệm Phật cầu nguyện vãng sanh. Nếu được vãng sanh thì các Ngài vãng sanh về phần trung phẩm thuộc cõi Phương-Tiện Hữu-Dur. Phương-Tiện Hữu-Dur Độ tương đương với Hữu-Dur Niết-Bàn. Các vị A-La-Hán từ cảnh giới Hữu-Dur Niết-Bàn sanh về Phương-Tiện Hữu-Dur Độ trên Tây-Phương Cực-Lạc. Vẫn còn chữ “Hữu” trong đó. Về Tây-Phương Cực-Lạc thì vô sanh vô tử, nhưng Hữu-Dur ở cảnh giới khác chỉ cho sự vượt qua “Phần Đoạn Sanh Tử” nhưng vẫn còn phải phá “Biến-Dịch Sanh-Tử”, nên gọi là “Hữu Dur”.

Xin thưa với chư vị, pháp môn nào cũng có điểm về riêng, cũng có sự chứng đắc riêng. Người vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc là đi thẳng về cảnh giới Tịnh-Độ của Phật A-Di Đà. Về đó rồi, tự nhiên sáu đường sanh tử luân hồi bị đóng kín. Mình không bị rớt xuống hàng sanh tử luân hồi nữa gọi là Vị-Bất-Thoái. “Vị” là vị trí. Các vị A-La-Hán vượt qua cảnh giới phàm phu, trở về Hữu-Dur Niết-Bàn, thì đối với Đại-Thừa là vượt qua một bậc Bất-Thoái thứ nhất. Có tất cả 3 bậc Bất-Thoái, thì các A-La-Hán vượt qua Vị-Bất-Thoái. Lên cao nữa thì có Hạnh-Bất-Thoái và Niệm-Bất-Thoái.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Một người phàm phu như chúng ta, khi vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc, chư Tổ nói, đầu cho hạ phẩm hạ sanh, thuộc Phàm-Thánh Đồng-Cur Độ, vẫn là một đời viên mãn Tam-Bát-Thoái, nghĩa là vượt qua được 3 bậc Bát-Thoái. Hay lắm chư vị ơi! Khi nào có dịp, chúng ta sẽ nói thêm nữa, rất hay, tuyệt vời vô cùng.

Trong kinh Niệm-Phật Ba-La-Mật, Đức Thế-Tôn nói: **“Vãng sanh về Tây-Phương là một đời thành Phật”**, nên Ngài tuyên bố thẳng luôn, **“Vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc tức là thành Phật”**. Hay lắm!... Nói như vậy, xin chư vị cũng đừng nên hiểu lầm rằng, hôm nay mình vãng sanh về Tây-Phương, ngày mai mình thành Phật liền. Không phải vậy đâu. Ở cõi Tây-Phương Cực-Lạc chỉ có một đời, không có đời thứ hai. Bát-Thoái chuyển nghĩa là không lui xuống, không rớt lại hàng phàm phu nữa, cứ từ đó tiến lên, tiến thẳng lên quả vị Phật luôn. Chính vì vậy, không những là A-La-Hán, mà các vị Pháp-Thân Đại-Sĩ cũng phải niệm Phật cầu sanh về Tây-Phương Cực-Lạc để một đời thành Phật, thời gian thành Phật nhanh chóng. Còn ở các cảnh giới khác, nhiều khi phải tu hành 2-3 đại A-Tăng-Kỳ kiếp. 2-3 đại A-Tăng-Kỳ kiếp thời gian không phải đơn giản!

Câu 16(b): Có nhiều trường hợp người tu theo các đạo Quỷ Thần, được các Ngài báo cho biết ngày chết để về phục vụ trong các cảnh giới Quỷ Thần.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Đúng không chư vị? – [**Đúng**]. Đúng đấy. Chư vị nghe câu chuyện Hòa Thượng Tịnh-Không giảng, kể về một người tu theo đạo Quỷ Thần, khi ông ấy còn đang sống, trong giấc chiêm bao thấy Nhạc Phi mời ông xuống phục vụ cho cảnh giới Quỷ. Ông đồng ý. Khi thời điểm cần đến, Nhạc Phi báo trước 3 tháng. Ba tháng sau, âm binh tới bắt hồn đi phục vụ. Nhạc Phi sống làm Tướng trung thành việc nước, chết làm Thần theo niệm sát mà tiếp tục đấu tranh. Người đó biết trước ngày chết 3 tháng, nhưng hoàn toàn không phải là vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc.

Ở tại xã Nhân-Thọ, vùng quê Bình Định, một xã lân cận với xã Nhơn-Lộc của Diệu Âm, cách đây cũng 20 năm rồi, gần 20 năm rồi, có một vị kia hoàn toàn không tu hành gì hết. Thế mà tự nhiên ông ấy biết được ngày chết, ông ta báo cho mấy người quen thân biết: “*Tuần sau tôi chết đấy*”. Trước một ngày, ông nói: “*Ngày mai tôi chết đấy*”. Ông không đau không bệnh gì cả, và nói gọn gàng, tự nhiên, không lo sợ, không có triệu chứng gì về tâm thần suy yếu. Và đúng ngày đó, ông lên giường nằm rồi tắt hơi đi luôn. Người ta cho rằng ông ấy vãng sanh, nhưng thực ra ông không phải vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc đâu.

Có những trường hợp như vậy. Khi nghe người ta kể lại câu chuyện đó, suốt đời ông ta không biết tu hành, không có niệm Phật, không cầu vãng sanh, nhưng ông âm thầm thực hành một pháp tu trong Quỷ-Thần đạo. Ông hành theo đạo Quỷ-Thần. Cho nên xin thưa với chư vị, người biết ngày giờ

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

ra đi không chắc chắn được vãng sanh là vì những lý do như vậy. Những người tu đạo Tiên, người ta luyện khí luyện thần, nhiều khi cũng biết được ngày giờ ra đi. Trong đạo Cao-Đài, có những người cũng biết được ngày giờ ra đi, nhưng không phải họ vãng sanh, mà họ về cảnh giới Thần-Tiên. Thần-Tiên cũng thuộc về cảnh giới Quỷ-Thần. Họ nguyện đời sau làm người hiền nhân quân tử, theo Tiên, theo Thánh. Có những vị tu pháp Đồng-Bóng, thường xuyên tiếp xúc với cõi âm, đến lúc các vị cõi âm đó cần, người ta tới bắt hồn đi phục vụ cho họ. Bắt mà cho biết trước. Biết trước ngày giờ chết trong các trường hợp này hoàn toàn không phải là vãng sanh. Nói chung, Thần-Tiên, Thiên-Tiên, Địa-Tiên, Dạ-Xoa, La-Sát, Thành-Hoàng, Thổ Địa, v.v... gọi chung là cảnh giới Quỷ-Thần. Tu đạo Quỷ-Thần thì về cảnh giới Quỷ-Thần phục vụ vậy thôi.

Chính vì vậy, khi nghe được những thông tin tương tự, chúng ta đừng nên phân vân hay hồ hởi nhé. Đừng lấy yếu tố biết ngày giờ chết mà cho rằng vãng sanh. Không phải đâu. Do chính cái tâm nguyện của họ sẽ dẫn họ đi tới các cõi khác, có cõi khá một chút, có cõi u ám, tối tăm, có cõi đấu tranh không ngừng nghỉ. Chỉ vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc là vô sanh vô tử, thanh tịnh, trang nghiêm, thanh lương, cực lạc nhất. Mong chư vị phải chú trọng lời nguyện vãng sanh Tịnh-Độ để được vãng sanh.

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Câu 16(c): Chỉ có người nào tin tưởng, thành tâm niệm Phật cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc mới được vãng sanh.

Đúng không? – **[Đúng]**. Ở đây câu nào cũng đúng hết trơn. Xin nhắc đi nhắc lại, muốn vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc một đời bất thoái thành Phật thì chư vị phải tin. Tin đường Tây-Phương Cực-Lạc rồi thì hãy đi thẳng một đường, đừng đi lang thang nữa. Đi lang thang khắp các nẻo đường, thì không có đường nào đến được đích. Đức Bổn Sư Thích-Ca Mâu-Ni Phật đã dạy rõ rệt: **“Thời mạt pháp này ức ức người tu hành dễ gì tìm ra một người chứng đắc...”** để vượt qua tam giới. Khó vô cùng! Gọi là “Hãn nhất đắc độ”. “Hãn” là rất hiếm hoi. **“... chỉ nương theo Pháp Niệm Phật mà được vượt qua sanh tử luân hồi”**. Nhưng xin thưa với chư vị, nương theo Pháp Môn Niệm Phật phải nương cách nào cho vững, đừng nương lấy lệ, đừng nương sơ sơ. Có nhiều người ngày nào cũng niệm Phật, tưởng vậy là nương theo. Chưa chắc! Niệm Phật mà lòng tin không vững, thì Niệm mà không “Nương”. Niệm Phật mà không nguyện vãng sanh tha thiết, thì Niệm mà không “Nương”. Niệm Phật mà chấp trước thì phi tạo thêm nghiệp chướng, đến khi xả bỏ báo thân, cận tử nghiệp ứng hiện ra bị mê man bất tỉnh, bị nghiệp báo đánh tới thất đờm kinh hồn, tâm thần tán loạn, không còn cách nào nhớ câu A-Di-Đà Phật mà niệm, thì đây là Niệm mà không Nương. Phiền não chập chùng, gia đình, con cái, bạn

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

đồng tu, oán thân trái chủ chập chùng... dễ gì cho chúng ta tự chủ được thì “Nương” cách nào đây?

Cho nên, nương theo Pháp Niệm-Phật, ta phải nương theo đúng căn đúng cơ của mình. Người thượng căn, thượng cơ, nương theo cái lực định của họ, người ta có thể định vào trong câu A-Di-Đà Phật, người ta niệm Phật đến “Nhất tâm bất loạn” đi vắng sanh. Chư Đại Bồ-Tát có thể làm được chuyện đó. Còn chúng ta, nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ lên nghĩ xuống thấy mình vẫn là phàm phu, nghiệp chướng vẫn còn quá nặng, thì chư vị phải hết sức cẩn thận, cẩn thận tới đa. Nếu sơ ý, không chịu lo liệu trước, đến lúc nằm xuống, một câu A-Di-Đà Phật không dễ gì chúng ta niệm được đâu. Chính vì thế, Pháp Hộ-Niệm là nơi nương nhờ tuyệt vời, giúp cho chư vị giải quyết hình như là toàn bộ những gì mình thiếu sót đấy.

Nói rõ hơn, giả như lúc đó mình bị oán thân trái chủ bao vây hãm hại, người hộ niệm đến bên cạnh, giúp đỡ, điều giải, hóa gỡ ách nạn cho mình, hộ niệm Phật hùng hồn, nhờ lực của đại chúng mình nương theo mà niệm. Tâm tâm cảm ứng, Phật lực gia trì, nhờ quang minh phổ chiếu bao trùm tại đó che chở cho ta. Nếu mình bị rối loạn, lơ lơ lảo lảo thì người hộ niệm liền khai thị, gỡ rối, khuyến tấn giúp mình nhiếp tâm chí thành niệm Phật, không còn phân tâm nữa. Mình có thành tâm, có chí thành niệm Phật được, nhờ đó mà được cảm ứng với đại nguyện của đức A-Di-Đà, được từ lực của Phật gia trì, được chư Thiên-Long Hộ-Pháp bảo vệ cho mình an toàn để

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

vãng sanh. Xin thưa với chư vị, nếu sơ ý tự cho mình có khả năng làm được tất cả, thì cách tính toán này thiếu cẩn thận lắm đấy, coi chừng tự mình cô lập lấy mình trong tình huống bị tứ bề thọ nạn, không đâu nương tựa mà ân hận đó nhé.

Cho nên, mong chư vị nhớ cho, gọi là nương theo thì phải nương cho đúng. Cũng như vấn đề “Niệm Phật Tốt” là phải niệm làm sao cho đúng, đúng cách, đúng căn, đúng cơ, đúng theo hoàn cảnh thực tế của mình, thì mới gọi là “Niệm Phật Tốt”. Có thực sự “Niệm Phật Tốt” mới khỏi bị trở ngại, mới có chỗ nương tựa tốt, và mới có hy vọng vãng sanh. Còn sơ ý niệm theo hiểu kỳ, niệm theo vọng tưởng, niệm lệch tông chỉ của pháp môn thì lãnh phần thất bại. Rõ ràng bao nhiêu thế kỷ qua, biết bao nhiêu người niệm Phật, nhưng khó tìm ra được người vãng sanh. Phải chăng đã có điều sơ suất lớn lắm mà không hay!...

Những người tu rất lâu, tu khá giỏi nhưng vẫn bị trở ngại cũng là chuyện bình thường. Vì sao vậy? Xin thưa với chư vị, tu lâu tu giỏi mà có đúng chánh pháp hay không là chuyện khác. Tu đúng chánh pháp mà tự lực có phá nổi nghiệp chướng hay không? Nếu không phá nổi nghiệp chướng mà không có người giúp đỡ, gỡ rối trong những lúc cần thiết thì chưa được an toàn đâu. Hay nói rõ hơn, lúc lâm chung bị nghiệp chướng hành hạ đảo điên, mê man bất tỉnh, bị oán thân trái chủ tự do đánh phá, dụ hoặc, cài bẫy hãm hại mà đành thất bại.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Nhiều người tới ngày giỗ kỵ, thường đứng trước bàn thờ Gia-Tiên khấn nguyện cầu xin ông bà linh thiêng về bảo vệ, gia trì, giúp đỡ cho con cháu. Thường thường người thế gian hay làm vậy. Bảo đảm bây giờ mình tu hành giỏi như vậy, nhưng thói quen đến ngày giỗ kỵ cứ nguyện cầu cha mẹ mình về giúp đỡ, thì nhất định lúc lâm chung thế nào cũng thấy cha mẹ mình về giúp đỡ, nâng niu, bông bế, bảo vệ và sau cùng dẫn mình đi. Xin thừa thắng với chư vị, nhất định bị oán thân trái chủ trá hình, dẫn mình đi đọa lạc!... Tình trạng này nhiều lắm nhiều lắm!... Phải giác ngộ.

Xin kể một câu chuyện làm chứng minh. Diệu Âm có một người bạn cũng khá thân, những năm cuối đời của người cha vị đó thường lên trước bàn thờ nói chuyện thăm thì thăm thì. Ông cho người nhà biết là đang nói chuyện với ông nội bà nội. Có hôm ông cho biết có cả dòng tộc đang tụ họp về nhà. Ông tu hành theo cách nào mà cảm ứng toàn là những người âm đã chết trong dòng họ. Xin thừa thực với chư vị, đây chính là oán thân trái chủ trá hình, họ nương theo sự khấn cầu sai lầm mà gạt gẫm hãm hại ông Cụ thôi. Khi biết được Pháp Hộ-Niệm, chúng ta mới phát hiện ra những điều sai lầm vô cùng to lớn của người thế gian. Hiểu được vậy, xin chư vị phải cẩn thận, tự thức tỉnh. Hãy nghiên cứu thêm Pháp Hộ-Niệm để tránh nhiều điều sơ suất khác nhé.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Câu 16(d): Biết trước ngày giờ ra đi là một thoại tướng tốt, chứ không phải là điều kiện bảo đảm việc vãng sanh.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Rõ ràng, biết trước ngày giờ ra đi là một thoại tướng tốt. Đây chỉ là thoại tướng thôi, nhưng tướng lành này không bảo đảm chắc chắn được vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc. Nên nhớ cho kỹ, hôm trước mình có nói rồi, biết ngày giờ ra đi, lưu lại xá lợi, có quang minh, v.v... cũng không phải là bảo đảm được vãng sanh. Mà điều gì bảo đảm đây? Người nào Tín-Nguyện-Hạnh đầy đủ, trước giờ phút ra đi, thấy A-Di-Đà Phật hiện thân tiếp dẫn, người ta nói rõ ràng rồi ra đi, thì bảo đảm 100% vãng sanh, không còn nghi ngờ gì nữa cả. Còn những người được hộ niệm, niềm tin vững vàng, nếu người ta không thông báo được, nhưng công hạnh tu hành tinh chuyên, đến lúc giây phút cuối cùng họ vẫn niệm Phật, quyết lòng vãng sanh, khi ra đi để lại thân tướng tốt đẹp, đỉnh đầu ấm ấm... đây là hiện tượng cảm ứng vô cùng tuyệt vời! Mình hy vọng tới 99% họ vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

Hiểu được điều này, mong chư vị nắm thật vững đường vãng sanh nhé.

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

ĐỀ HIẾU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM

(Tọa Đàm 036)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

Xin chư vị mở trang 19.

Câu 17: Những gì có thể làm được khi Hộ-Niệm?

Những người biết hộ niệm rồi thì câu này đơn giản, còn người chưa biết hộ niệm thì câu này quan trọng, vì trước giờ có nghe qua về Hộ Niệm, nhưng không biết khi hộ niệm là làm gì đây? Trong chương này sẽ đưa ra một số vấn đề rất cụ thể cho chư vị biết qua.

Trả lời 17(a): Giúp người bệnh vượt thoát nhiều cạm bẫy hiểm nghèo, tránh bị khủng hoảng hay sợ hãi khi lâm chung.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Đây, mới giới thiệu một câu này thôi là mình thấy thấm thía rồi đấy. Một người phạm phu như chúng ta khi sắp sửa lìa đời, sẽ rơi vào những cảnh vô cùng hãi hùng. Thân thể thì đau nhức, gia sự thì bẽ bộn, oán thân trái chủ chập chùng... dễ bị khủng hoảng lắm chư vị ơi!... Nếu có người biết đạo ở bên cạnh hướng dẫn, là cả một ơn huệ vô cùng to lớn. Người hộ niệm có thể giúp cho người bệnh đang trong cơn khổ nạn đó vượt thoát những cạm bẫy

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

hiểm nghèo. Bây giờ mình nghe nói đến cạm bẫy này, cạm bẫy nọ... chứ chính mình không tưởng tượng ra được cái cạm bẫy như thế nào đâu, phải không?

Người đang đối diện sự chết, tức là khi lâm chung đó, họ sẽ đối diện với những cạm bẫy này, nhưng khi đối diện với sự thực rồi thì cũng đành chịu thua, đành buông tay chịu nạn! Nhưng nếu có người hộ niệm tới giúp đỡ thì họ có thể giúp cho người bệnh vượt qua những cạm bẫy này. Cạm bẫy gì đây? Ví dụ như hôm qua mình nói, nhiều người khi lâm chung, thường trước những giờ phút ra đi người ta thấy ông bà, cha mẹ, thân bằng quyến thuộc... đến giúp đỡ họ, nhiều lắm đấy. Hầu hết ai cũng gặp phải, không cách nào trốn thoát đâu. Đây chính là một vài cạm bẫy đơn giản nhất mà người khi ra đi thường gặp. Vì không biết, nên thường khi thấy ông bà, cha mẹ đến thì nhiều người mừng vui, hoan hỷ tiếp nhận. Có nhiều người đơn giản nghĩ rằng: À!... Người bệnh mệt mỏi, thường thường nằm mê sáng thấy này thấy nọ là chuyện bình thường, đâu có gì quan trọng. Nhưng thực ra, coi chừng đây là những cạm bẫy vô cùng nguy hiểm! Nếu người nào biết hộ niệm, thì tự nhiên giải quyết được dễ dàng. Khi đến vấn đề này, chúng ta sẽ bàn kỹ sau.

Người thế gian tới ngày giỗ kỵ ông bà, thường đứng thắp nhang, khấn nguyện như vậy:

- Ông bà có linh thiêng thì về đây giúp đỡ cho con, gia trì cho con mua mau bán đắt, an khang tráng kiện, thân thể khỏe mạnh, tai qua nạn khỏi...

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Vì tâm mình khẩn cầu như vậy, mà chư oán thân trái chủ nắm vững ước nguyện của mình, họ chờ dịp thuận lợi ứng hiện ra mà lừa gạt, dẫn dắt mình vào ba đường ác để trả thù. Có nhiều người bị hiện tượng này 3 năm, 2 năm, 1 năm trước khi chết là chuyện bình thường. Còn 1 tháng, 2 tháng, 1 tuần, 2 tuần trước khi ra đi thì quá nhiều, quá nhiều. Sợ quá! Sợ quá!... Không biết thì cứ tự nhiên chờ ngày sập bẫy. Biết rồi cần phải đề phòng, tránh sơ suất này đi. Đây là cái cạm bẫy đơn giản nhất, thô tháo nhất, và thường gặp nhất. Xin nhắc nhở cùng chư vị.

“Tránh bị khủng hoảng hay sợ hãi khi lâm chung”. Tại sao bị khủng hoảng? Xin thưa thẳng, vì nhiều đời nhiều kiếp mình sát sanh hại vật nhiều quá. Những món nợ về sanh mạng, họ thề đòi trả bằng sanh mạng, các vị oán thân trái chủ họ căm thù, oán hận mình thấu đến xương tủy, nhất định họ chờ ngày để thanh toán. Trong lúc mình còn khỏe thể này, người ta không làm được gì, nhưng đến khi thân tàn sức kiệt, họ mới hợp sức ra tay, lúc đó sẽ thấy!...

Xin thưa với chư vị, khi mà họ ra tay thì nhắm tới làm cho tinh thần của người chết bị mê mệt, bị khủng hoảng, bị kinh hoàng, là họ đã thành công, vì một khi tâm thần hãi kinh rối loạn thì nhất định bị lôi vào ba đường ác chịu nạn, không còn đường nào khác để lựa chọn. Họ đã trả được thù rồi vậy. Nếu may mắn, người đó được ban hộ niệm như lý như pháp đến trợ duyên, họ khai thị, giúp đỡ, khuyến tấn, khuyên người bệnh đừng chạy theo những hiện tượng hão huyền nữa, mà

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

nên thành tâm sám hối lỗi lầm, khuyển niệm Phật cầu Phật gia trì, thì tự nhiên thoát nạn.

Chư vị thấy đó, Hộ Niệm vô cùng quan trọng, vô cùng quan trọng. Rất nhiều người cứ nghĩ rằng: “*À!... Lo niệm Phật cho nhất tâm bất loạn, tự tại ra đi, cần gì cứ đứng đó chờ đến hộ niệm*”. Có đấy. “Nhất-Tâm Bất-Loạn” tự tại ra đi có đấy. Nhưng 1.000 người tu hành, tìm đâu ra được 1 người, 2 người được vậy. Dễ gì!... Còn 999 người kia đi đâu rồi? Bị nạn phải không? Chính nhờ hộ niệm giải quyết cho 999 người kia đấy. Mong chư vị chú ý cho kỹ.

Câu 17(b): Hướng dẫn người bệnh phát nguyện vãng sanh khẩn gọn cho dễ nhớ.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Hàng ngày chúng ta tu ở đây, thường nguyện cầu:

*Nguyện sanh Tây Phương Tịnh Độ trung,
Cửu phẩm liên hoa vi phụ mẫu
Hoa khai kiến Phật ngộ Vô Sanh
Bất thoái Bồ-Tát vi bạn hữu.*

Ồ!... Dài quá! Xin thưa với chư vị, trong thời khóa tu tập, mình phải nguyện thống nhất với đại chúng là đúng. Chứ lúc tới thời điểm ra đi rồi, chúng ta nguyện như vậy không nổi đâu. Khi đi hộ niệm, ta nên hỏi đến lời nguyện của người bệnh như thế nào:

- *Nam Mô A-Di-Đà Phật, cho con về Tây-Phương Cực-Lạc.* Được rồi!

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

- Nam mô A-Di-Đà Phật, con nguyện vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc. Được rồi! Đủ rồi! Bấy nhiêu đó đủ rồi, không cần dài dòng.

- Nam mô A-Di-Đà Phật, xin Phật cho con về Tây-Phương Cực-Lạc.

Hay lắm rồi chư vị ơi! Bao nhiêu đó là đủ rồi, không cần dài dòng đâu. Đừng thấy Ngài Liên-Trì Đại Sư phát nguyện thành một bài dài cả trang giấy, mình cũng ráng học thuộc lòng để phát nguyện theo. Ngài làm được, mà mình thì làm không nổi đâu nhé. Coi chừng quên trước lộn sau mà tâm rối bời đấy. Lúc lâm chung cấp bách lắm! Tâm phải định, phải vững và định từng điểm từng điểm rõ rệt, cụ thể thì mới có cơ hội thoát nạn. Bình thường chúng ta có thể dùng các lời nguyện của chư Tổ để học tập, để hiểu thấu đạo lý răn dạy của các Ngài, mong cho thâm nhập vào tâm cái lý đạo Tịnh-Độ, để có Tín tâm vững hơn, sức nguyện vững hơn và đường tu hành chuyên hơn, đúng lý đúng pháp hơn. Chứ còn khi đến tình trạng lâm chung rồi, thì càng đơn giản càng vững, càng ngắn gọn càng hay, khỏi bị quên, khỏi bị rối. Rất cần người hộ niệm đến bên cạnh nhắc nhở từng chút, từng chút mới an toàn được.

Nhưng cũng xin thưa với chư vị, có nhiều người mình nhắc nhở, nhưng họ không chịu nghe. Có nhiều người nhắc nhở, nhưng họ không chịu tin. Nhiều người không muốn vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Nhiều người còn bài bác

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

luôn cả A-Di-Đà Phật... Lúc đó thôi đành chịu thua. Hết duyên rồi vậy!.

Những lời này nói ra để động viên chư vị càng ngày càng tin cho vững, càng ngày càng đi cho thẳng, càng ngày càng tu cho chuyên để được vãng sanh. Nếu sơ ý thì coi chừng thất vọng đấy. Sống trong thế giới ngũ trược ác thế khó thoát nạn lắm đấy, không phải đơn giản đâu nhé chư vị. Nhớ là bây giờ mình còn có thể lý luận được, lúc đó yếu đuối, thôi đành chịu thua!

Pháp Hộ-Niệm nhờ vạch ra từng điểm, từng điểm để giải quyết mà cứu được người vãng sanh trước mắt. Mới ngày hôm nay, tin tức trong “Thế Giới Hộ-Niệm” có một người vãng sanh, ra đi lưu lại tướng lành đẹp vô cùng. Hiện tượng vãng sanh xảy ra trước mắt, ngày ngày đều có. Chỉ nhờ Pháp Hộ-Niệm, chỉ được hộ niệm mà nhiều người ra đi đã hưởng được cái ơn huệ này. Quý hóa thay.

Cho nên, “*Hướng dẫn người bệnh phát nguyện vãng sanh khẩn gọn*”. Xin nhớ cần khẩn gọn. Lời nguyện nào của họ vừa khẩn gọn và vừa đủ ý nghĩa là được. “*Nam Mô A-Di-Đà Phật, con muốn vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc*”. Tốt rồi. Đừng nên dài dòng quá mà quên lên quên xuống, không tốt.

Câu 17(c): Giúp người bệnh an tâm nằm dưỡng bệnh, không cần suy nghĩ gì cả.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Đúng không? – [Sai]. Mình thấy rõ ràng rằng, Pháp Hộ-Niệm thực hiện cả một phương pháp tu tập vững chắc, cụ thể, đâu ra đó. Nhiều người bình thời tu tập cứ mong sao cho tâm hồn được phẳng lặng, thanh tịnh, không xao động, lúc ra đi được nhẹ nhàng là được. Ý nguyện này rất dễ bị cạm bẫy của oán thân trái chủ. Hoặc là đến lúc lâm chung họ ước muốn làm sao cho tâm hồn phẳng lặng, thanh tịnh, nhưng xin thưa thực với chư vị, tình huống đã hoàn toàn không như ý muốn rồi. Họ muốn an tịnh mà an tịnh không được. Nghiệp báo đã ứng hiện khó lường, oán thân trái chủ đã ra tay báo hại, không cách này thì cũng cách khác, luôn luôn bị vây hãm trong cảnh rối loạn, hãi hùng thì làm sao an tịnh đây!... Còn nữa, bệnh khổ đang hành hạ xác thân đâu dễ gì thoải mái được. Vạn sự bức bách làm tâm thần đảo điên đảo đảo!...

Đau lưng quá niệm Phật không được rồi! Nhức đầu quá niệm Phật không được rồi! Đừng nói chi là lúc lâm chung tứ đại phân ly, xác thân đau nhức như con rùa đang sống bị lột cái mai! Hãy tưởng tượng cho dễ hiểu hơn, giống như có người lấy cái kềm kẹp cái móng tay của mình mà rút ra vậy. Chư vị chịu nổi không? Niệm Phật được không? Lúc đó nhận lấy một sự đau đớn kinh hoàng, đau đến nỗi phải tắt thở chết luôn. Đau đến nỗi mà tim phải ngừng đập luôn. Chư vị có ý thức điều này chưa? Có dám nghĩ rằng tự mình giải quyết ổn thỏa không?

Cho nên, lúc đó mà nghĩ rằng mình sẽ thanh tịnh thì quá phiêu phỏng!... Chỉ thực sự là Đại Bồ-Tát thì hi vọng. Nghiệp

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

chương các Ngài quá nhẹ, phước báu các Ngài quá lớn, công đức các Ngài quá nhiều, các Ngài được chư Thiên-Long Hộ-Pháp bảo vệ tối đa mới làm được. Còn phàm phu như chúng ta dễ gì vượt qua chương nạn, mà cứ ngồi đây lý luận hão huyền. Vì thế, nói rằng, “*Hộ Niệm là giúp cho người bệnh an tâm nằm dưỡng bệnh không cần suy nghĩ gì cả*” là sai chứ không đúng. Xin nhớ cho kỹ.

Câu 17(d): Hộ Niệm có thể hóa giải nhiều chương ngại giúp người bệnh an tâm niệm Phật, cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Câu này là đúng đây. Hộ Niệm có thể hóa giải nhiều chương ngại cho người bệnh. Sau khi hoảng sợ, hãi kinh, chồn vờn, bất an mà nghe được người hộ niệm khai thị, hướng dẫn, bảo vệ, củng cố tinh thần, rồi niệm Phật với họ thì tự nhiên cơn sợ hãi mất đi, nỗi đau đớn xóa tan, tinh thần họ vươn lên. Nhờ thế mà người ta mới an tâm, quyết lòng niệm Phật cầu sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

So sánh hai câu trên có chỗ khác nhau.

Câu trước là: “*Giúp cho người an tâm nằm dưỡng bệnh*”. Điều này không phải. Nằm đó, anh phải quyết lòng quyết chí niệm Phật. Dù có đau cũng phải vùng lên niệm Phật, dù có khổ cũng phải cố gắng niệm Phật, dù ngộp cũng niệm Phật, dù sợ cũng niệm Phật, có chúng tôi tới hộ niệm bảo vệ cho anh niệm Phật đây. Chứ không phải khuyên người ta cứ yên chí nằm đó dưỡng bệnh. Hoàn toàn không phải.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Còn câu thứ 2 là: “*Giúp cho người bệnh hóa giải nhiều chướng ngại trong lúc người ta lâm chung*”. Đau đớn, con cái, gia sự, buồn phiền, rối rắm, oán thân trái chủ, v.v... người hộ niệm khai thị, hướng dẫn giải quyết giùm cho, giúp người bệnh an tâm, tinh thần được vực lên. Nhờ thế mà người ta mới vượt qua ách nạn của nghiệp chướng, mới vùng lên nguyện vãng sanh, họ theo nguyện lực trở về Tây Phương Cực-Lạc.

Mong chư vị ai ai cũng quyết lòng quyết dạ tin tưởng niệm Phật tốt. Một đời này vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc nhé. Đừng lạc vào con đường nào khác nhé chư vị.

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

ĐỀ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (Tọa Đàm 037)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

Vấn đề thứ 17 trang 19: **Những gì có thể làm được khi Hộ-Niệm?**

Đáp án 17(e): Hướng dẫn người bệnh thực hiện chính xác Pháp Môn Niệm Phật ngay trong giây phút sắp mãn báo thân để vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Thực sự đúng như vậy. Người hộ niệm không phải là niệm Phật giúp cho người bệnh, không phải cứu độ người bệnh, mà người hộ niệm giúp cho người bệnh làm được đầy đủ Tín-Hạnh-Nguyện cho đúng với Pháp Niệm Phật trước khi liệng báo thân này. Thường hàng ngày chúng ta niệm Phật ở đây có vẻ giỏi lắm, nhưng khi bệnh xuống hình như là 99% những người như chúng ta làm không trọn vẹn tông chỉ Pháp Niệm Phật. Niệm Phật không nổi, đầu óc không còn tỉnh táo, thân thể không còn khỏe mạnh, tâm ý thì mê mết... Nhiều cảnh khổ đồ ập đến làm cho người bệnh trong những lúc sắp sửa xả bỏ báo thân hoàn toàn không chủ động được gì cả. Xin thưa thẳng với chư vị, hàng phàm phu chúng ta là vậy đấy. Nếu không có người hộ niệm hướng dẫn cụ thể thì mấy ai làm đúng.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Câu 17(f): Giúp người khi lâm chung giữ được Chánh-Niệm, niệm Phật cầu sanh Tịnh-Độ.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Câu này bỏ nghĩa cho câu trên. Làm được đúng Pháp Niệm-Phật là như thế nào? Là trong lúc lâm chung giữ được Chánh-Niệm. Xin nhắc lại từ “Chánh-Niệm” một chút. Chánh-Niệm của người niệm Phật chính là Tín-Nguyên đầy đủ và tranh thủ niệm câu A-Di-Đà Phật. Mỗi một pháp môn có một Chánh-Niệm riêng, xin chư vị cần nhớ điều này. Khi nói về Chánh-Niệm cần xác định là Chánh-Niệm với pháp tu nào. Pháp Môn Niệm-Phật có Chánh-Niệm là niệm câu A-Di-Đà Phật với lòng chí thành chí kính. Chí thành chí thiết niệm Phật là Chánh-Niệm. Nghĩa là, người có Tín-Nguyên-Hạnh đầy đủ, niệm lực mạnh mẽ thì người hộ niệm dễ trợ duyên cho người đó khi lâm chung giữ được Chánh-Niệm.

Thông thường vì đau đớn, niệm Phật không được! Hoảng kinh, niệm Phật không được! Âu sầu, niệm Phật không được! Sợ chết, niệm Phật không được! Sợ bệnh, niệm Phật không được!... Niệm Phật không được là mất Chánh-Niệm. Người hộ niệm rất cần thiết để nhắc nhở, ủy lạo, giúp đỡ, trợ lực cho người bệnh giữ Chánh-Niệm.

Có nhiều người nói rằng, Hòa Thượng Tịnh-Không cấm không cho khai thị. Thực ra vì sơ ý mà hiểu lầm lời giảng của Ngài. Tất cả chư Tổ đều căn dặn, một người lúc lâm chung rất cần thiện hữu tri thức hiểu đạo đến nhắc nhở. Nhắc nhở chính là khai thị. Chỉ điểm đường về Tây-Phương Cực-Lạc,

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

chỉ điểm chính là khai thị. Ngài Ân-Quang dạy: “*Thiện tri thức dùng những lời khéo léo, an ủi, giúp đỡ cho người đó quyết lòng vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc*”. Khéo léo, giúp đỡ, chỉ điểm, an ủi... chính là khai thị. Chứ không phải khai thị là nói pháp, giảng giải đạo lý gì khác cho người đang bị bệnh khổ.

Nếu nói cấm khai thị là hàm ý khuyên người hộ niệm không nên giảng đạo lý gì cao diệu với người bệnh. Hiểu như vậy thì đúng. Chuyện này chư Tổ khuyên cấm. Nhưng khéo léo hướng dẫn người bệnh phát tâm niệm Phật chính là những lời khai thị có tính cụ thể, giúp họ đi thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc. Mong chư vị đừng nên hiểu lầm nữa. Nếu người hộ niệm không nhắc nhở người bệnh, thì nhiều lúc tâm trí họ rối như tơ vò, nhiều lúc họ đang kẹt trong những cảnh giới khổ đau, không khai thị thì làm sao hóa gỡ được?

Có nhiều người nghiên cứu Hộ Niệm quá sơ sài mà hiểu lầm! Vì hiểu lầm nên hộ niệm bị sơ suất. Vì sơ suất nhiều quá nên đi hộ niệm mãi mà không thấy được người vãng sanh. Vì không thấy người vãng sanh nên cũng bỏ luôn pháp thăm thân, vì có thăm thân thì cũng thường thấy thân xác cứng đờ, tướng lạnh không có để càng thêm thất vọng, càng mất lòng tin, chứ có ích lợi gì!...

Xin thưa với chư vị, Hòa Thượng Tịnh-Không nói không được thăm thân trong vòng 8 tiếng đồng hồ, nên để 12 tiếng đồng hồ thăm thân mới an toàn hơn. Nghe pháp đừng nghe trước cắt sau, nghe sau cắt trước. Không thăm thân thì

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

không phát hiện kịp thời những chướng nạn của người chết. Rốt cuộc cứ ngồi đó niệm: “A-Di-Đà Phật... A-Di-Đà Phật...” rồi hồi hướng cho họ, xong bỏ ra về. Mỗi người mang theo mình một niềm mơ mơ màng màng, không biết là người đó có được gì không?

Vì thế, hộ niệm mà thiếu nghiên cứu cẩn thận, thường phạm phải nhiều điều sơ suất, làm cho Pháp Hộ-Niệm vốn vi diệu mà áp dụng không được hiệu quả. Thật đáng tiếc!

Câu 17(g): Khéo léo hướng dẫn, dùng tâm lý khuyến tấn giúp người bệnh an tâm niệm Phật vãng sanh.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Đây là lời khai thị của Ấn Tổ. Ấn Tổ dạy, người hộ niệm đến bên cạnh người bệnh khéo léo hướng dẫn, dùng lời tâm lý khuyến tấn giúp cho người bệnh quên đi cơn bệnh, không sợ chết, quyết lòng buông xả, niệm Phật cầu vãng sanh. Đây chính là nội dung lời khai thị nhắc nhở của Ấn Tổ.

Từ đời nhà Đường, Ngài Thiện-Đạo cũng có những lời dạy tương tự, khi lâm chung rất cần những người biết đạo, hiểu đạo đến nhắc nhở, giúp đỡ, dùng lời khéo léo khuyến tấn người bệnh, còn bà con thân nhân, bạn đồng tu đừng nên than vãn, đừng nên buồn phiền. Đây là những điều căn bản, cần nắm vững. Người bệnh dù có niệm Phật nhiều năm, nhưng đến giờ phút đó những cơn đau ập tới làm quên hết, tiêu tan luôn ý niệm vãng sanh. Ngoài ra còn nhiều vấn đề khác nữa dồn dập tới. Xin thưa với chư vị, nếu công phu không đủ, lúc

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

đó nghiệp chương tự do ứng hiện một cách vô thức, làm cho người bệnh không còn chủ động được nữa đâu.

Chính vì thế rất cần người hộ niệm khéo léo, hướng dẫn. Xin chú ý, khéo léo này không có nghĩa là nói nhẹ nhàng. Tâm lý, khuyến tấn không có nghĩa là nói những lời như ru ngủ. Không phải vậy đâu. Có người ưa thích cách nói nhẹ nhàng, vui vẻ thì mình dùng tâm lý nói những lời nhẹ nhàng, vui vẻ, cười tươi. Cũng có những lúc khai thị, hướng dẫn, chỉ điểm, cần đến những lời nói mạnh mẽ, nói cho thật mạnh để đánh thức tinh thần họ dậy, vực tâm hồn họ lên. Tùy cảnh, tùy cơ, tùy duyên ứng đối chứ không phải lúc nào cũng nhẹ nhàng là tốt. Không nên ứng dụng nguyên tắc quá cứng nhắc để khai thị trước người bệnh mà làm cho lời khai thị bị khô khan đi, khó đem lại hiệu ứng tốt. Ví dụ, đối với một người đang mê mê tỉnh tỉnh trong những cảnh giới mập mờ nào đó, mà lời khai thị nhẹ nhàng, ru ru thì thường không có tác dụng, khó mà vực tâm thần họ dậy được.

Cho nên, có nhiều lúc khai thị cần nói mạnh, có nhiều lúc cần phải uyển chuyển nói nhẹ nhàng. Tất cả đều phải tùy duyên chứ không thể cứng nhắc. Những người mắt đã yếu mờ, tai đã lểnh lểng rồi, mà nói giọng nhẹ nhàng như tiếng gió vi vu thì thôi chịu thua, không giúp ích gì được. Còn những người tinh táo, nghe tốt, đã niệm Phật tinh chuyên rồi, thì cần gì phải nói mạnh, cần chi phải nhắc nhở nhiều. Chỉ cần vài lời nói nhẹ nhàng khuyến khích thêm là đủ cho họ rồi vậy.

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Câu 17(h): Khai thị, hướng dẫn người bệnh buông xả vạn duyên, nhiếp tâm niệm Phật cầu vãng sanh.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Khai thị cho người bệnh, nhiều người thường nói:

- *Bác ơi!... Bác buông xả vạn duyên nhé.*

Xin thưa với chư vị, nhiều lúc nói buông xả vạn duyên, nhưng coi chừng chính người bệnh không biết duyên gì để mà buông đó!... Thành ra khuyên buông xả vạn duyên, có nghĩa là cái duyên nào người bệnh đang bị kẹt, hãy tìm cho ra mà khuyên họ buông xuống, mạnh dạn nhắc nhở họ bỏ ngay cái vướng chấp này đi. Chứ còn khuyên “*Buông vạn duyên... buông vạn duyên...*”, vạn duyên nhiều quá, họ biết buông cái nào, giữ cái nào đây? Nội dung lời khai thị này nhìn qua có vẻ đơn giản vô cùng, dễ dùng, nhưng dùng nên sử dụng quá máy móc mà nhiều lúc làm cho người bệnh cảm thấy lúng túng, mơ hồ. Nghĩa là, khuyên buông xả vạn duyên, thành tâm niệm Phật, cầu về Tây-Phương là mẫu nói chung, có lợi, không hại. Nhưng nếu chỉ nói chung chung như vậy, tình thực rất khó hóa gỡ được những vướng chấp của một người, nhất là người đang thọ nghiệp khổ. Ngoài trừ những người thực sự có công phu tu hành tốt, trí huệ khai mở, Tín-Nguyện-Hạnh đã đầy đủ, chỉ cần nhắc nhở tổng quát chung là được, vì thực sự họ đâu cần đến sự khai thị nữa.

Còn bình thường rất nhiều người vướng mắc đủ điều, mình cần phải tìm cho đúng cái vướng mắc của họ để gỡ ra. Một người đang nhớ tiền, đang kẹt vào chuyện tiền bạc mà

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

mình tới khuyên họ buông con cháu ra, thì buồn cười lắm vậy. Một người đang muốn hoàn thành một chuyện ơn nghĩa gì đó của thế gian chưa làm xong, trong lòng áy náy chẳng an, nên cứ sầu muộn mãi. Đến lúc sắp chết rồi, tự nhiên tâm thức của họ cứ nghĩ mãi về chuyện đó. Hãy làm sao cố gắng giải tỏa cho được cái vướng chấp này mới tốt cho họ được.

Xin thưa với chư vị, hộ niệm nhiều lúc mình trở thành một viên điều tra bắt đắc dĩ, tìm hiểu về tâm lý, tư tưởng, cách sống, thói quen, thích ai, ghét ai... của người bệnh. Hãy cố gắng tiếp chuyện với gia đình để dò hỏi thử người bệnh vướng mắc điều gì mà khai mở ra, khuyên họ xả bỏ đi, được vậy họ mới có thể vãng sanh. Còn hộ niệm mà cứ tới nói chung chung: “*Bác buông xả vạn duyên đi về với Phật nhé...*”, thì khó lòng giúp ích được ai vậy.

Nói chung chung thì **Lý** không sai, nhưng **Sự** thì hơi vụng về. Khai thị cần đúng với tâm trạng của từng người, đúng theo từng chi tiết một, từng trường hợp một thì có hiệu quả tốt vô cùng. Người đang thương con nhớ cháu, nhất định phải nói cho họ biết phải quyết lòng vãng sanh mới có cơ hội lo lắng cho con cháu sau này. Người đang sợ chết, nhất định phải khai giải cho được chuyện này, nhất định phải chấm dứt ý niệm sợ chết, phải làm sao tìm mọi cách giúp họ chuyển sự sợ chết thành vui mừng vãng sanh, vì vãng sanh là không chết, vãng sanh là về nước Cực-Lạc để sống an vui. Phải hóa giải cho được những điều người bệnh vướng chấp thì họ mới

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

vãng sanh. Còn cứ nói khơi khơi thì vô phương hóa giải, vãng sanh khó thành!

Câu 17(i): Giúp người bệnh không cầu hết bệnh, không sợ chết, tha thiết muốn vãng sanh thành đạo.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Điều này quá rõ ràng. Tập sách này đưa ra từng điểm từng điểm cụ thể để khai thị, hướng dẫn. Một người không kẹt chỗ này thì nhất định cũng kẹt chỗ khác, không vướng chỗ nọ, chắc chắn cũng mắc chỗ kia. Quyển sách này cố gắng liệt kê ra hầu hết những cái kẹt thông dụng nhất để chúng ta biết qua.

Người sợ chết, nhứt định không được vãng sanh. Vậy thì xin hỏi, chư vị có sợ chết không? Buông bỏ ngay ý niệm sợ chết đi nhé chư vị. Nếu sợ chết, thì tự mình rước lấy đại họa vào thân đấy. Sợ chết thì trong tâm cứ chồn vờn nghĩ về cảnh chết. Người nào nhớ mãi đến cảnh chết thì phải chết, không thể vãng sanh. Đừng nghĩ rằng bây giờ sợ chút chút thôi, chừng đó mình sẽ bỏ. Không đâu. Nỗi sợ chết chút chút hôm nay, sẽ mạnh lên 1.000 lần hơn ở cuối đời đấy. Khi nằm xuống, tất cả những nỗi sợ hãi sẽ tự động ứng hiện ra trong vô thức, mình không còn chủ động được nữa, không còn kiểm soát được nữa đâu.

“*Giúp người bệnh không cầu hết bệnh*”. Chư vị có sợ bệnh không? Có không? Xin thưa thực với chư vị, có bệnh thì uống thuốc, đi bác sĩ khám bệnh, tìm cách chữa bệnh là điều chúng ta phải làm. Nhưng bệnh mà tinh thần xuống dốc, lo

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

âu, sầu bi, sợ sệt, lo lắng từng chút từng chút, thì thuộc loại người bi quan yếm thế, tâm lực yếu đuối, trở thành một chướng ngại khá lớn cho đường vãng sanh đấy. Chư vị cứ để ý thì biết, một người quá lo sợ về bệnh tình, dẫn cho niệm Phật 50 năm đến sau cùng họ cũng sẽ gặp nhiều điều vô cùng khó khăn khi xả bỏ báo thân. Nhất định như vậy, chắc chắn như vậy.

Trước đây Diệu Âm đã gặp một vị đó, tu hành cũng khá lâu, Phật pháp nói cũng khá hay, nhưng vừa mới phát hiện ra bệnh tiểu đường, thì liền xuống sắc, suốt ngày than than thở thở đến thấu trời xanh!... Có một lần Diệu Âm nằm chung phòng với vị đó, hai giường kề bên nhau, Diệu Âm nghe vị đó than vắn thở dài suốt đêm không ngủ. Đây là trạng thái của người sợ bệnh. Sợ bệnh, suy cho cùng là từ sợ chết mà ra. Đã sợ chết rồi thì, xin nói thẳng thắn, dẫn cho có hộ niệm cũng khó được vãng sanh. Cho nên, xin thành khẩn nhắc nhở lời này, chư vị nên tập tữ tại trước bệnh hoạn mới tốt, mới được vãng sanh.

Tự tại trước bệnh hoạn có nghĩa là sao? Có nghĩa là, không phải mình không bệnh, nhưng có bệnh mà vui vẻ mặc nhiên, chấp nhận. Tại vì nghiệp chướng của chính mình, thì mình phải trả. Không trả hôm nay thì phải trả ngày mai. Không trả trước thì đến lúc lâm chung cũng phải trả. Vậy thì nghiệp nào ra trước ta trả trước, khỏi bận lòng trả sau, còn những nghiệp không ra thì kệ nó, không cầu không đợi. Như vậy, tự tại trước bệnh khổ là có bệnh mà không sợ, không

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

ngại, không buồn, không lo... thì khi lâm chung tự nhiên chư vị thấy an nhiên, tự tại. Có tự tại trước bệnh khổ mới được vãng sanh.

Hiểu được như vậy, chúng ta quyết lòng quyết dạ đi cho đúng để cùng nhau vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc nhé.

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (Tọa Đàm 038)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

Xin chư vị mở trang 20: **Những gì có thể làm được khi Hộ-Niệm?**

Câu trả lời 17(j): Giảng pháp là chính, nhưng phải biết tâm lý để an ủi người bệnh mới được.

Đúng không chư vị? – [Sai]. Thực ra tất cả những gì nói với người bệnh dù đơn giản hay cao siêu vẫn là pháp. Nhưng câu trả lời này nói rằng, “*Giảng Pháp là chính*” thì không đúng. Vì nếu chú trọng về giảng pháp thì thường đem những đạo lý cao siêu ra thuyết giảng. Pháp Phật thì mệnh mông, bao la như trời biển, mà người bệnh lúc đó thì đang nằm chèo queo, thở phì phèo, còn tâm trí nào nữa để nghe được lời pháp vi diệu đây!

Chính vì thế, Hộ Niệm không phải là chủ tâm nói pháp, dù rằng bất cứ lời nào cũng ít hay nhiều liên quan đến pháp Phật. Ví dụ như ta nói: “*Bác Chín ơi!... Niệm Phật trở về Tây-Phương nhé*”, cũng là pháp rồi đó, nhưng những lời nói này hết sức đơn giản, cụ thể, đi thẳng vào việc khuyến tấn niệm Phật vãng sanh. Điểm quan trọng trong những lúc khai thị hướng dẫn là nhắm thẳng vào những điều gì khó khăn của

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

người bệnh để tìm cách giải tỏa vướng mắc cho họ. Vấn đề tâm lý cũng rất quan trọng, có thể giúp cho người bệnh vui vẻ, an tâm, tin tưởng niệm Phật.

Cho nên, liên quan tới pháp Phật thì có đây, vì hướng dẫn người bệnh không thể tách rời Phật pháp được, nhưng điều quan trọng không phải chú trọng về chuyện thuyết kinh giảng đạo, mà chú trọng ở chỗ tìm hiểu tâm ý, những sự khó khăn, những điểm còn yếu, những vướng chấp của người bệnh và tìm cách hóa giải giúp họ, nâng đỡ họ lên. Đây là những điểm chính mà người hộ niệm cần phải làm, chứ không phải chủ tâm khai triển pháp này pháp nọ mà dễ làm cho họ rối tâm.

Câu trả lời 17(k): Không nên giảng giải lý đạo cao siêu. Hãy chú ý hóa gỡ những vướng mắc, khuyên người bệnh tin tưởng niệm Phật cầu vãng sanh là tốt.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Thực sự đúng đấy. Tập sách này nêu ra từng điểm từng điểm rất cụ thể. Nếu chư vị đọc qua vài lần thì có thể nắm bắt được những điểm căn bản về Hộ Niệm đấy, vì trong tập sách này đưa ra những điểm hết sức cụ thể, thực tế và minh định điều nào đúng, điều nào sai một cách rõ rệt, biến thành từng mục để kiểm tra. Cho nên, chư vị nào chưa biết về Hộ Niệm, nên đọc và nghe suốt qua các Tọa Đàm về cuốn sách này, có lẽ chư vị sẽ hiểu biết rõ ràng về Hộ Niệm. Khi hiểu biết rõ ràng về Hộ Niệm rồi, thì nên kiểm lại công việc hộ niệm để phát hiện ra những trường

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

hợp hộ niệm không theo đúng chánh pháp, trong đó nhiều khi có cả chính mình có thể đã sơ ý thực hiện thiếu chính xác trong quá khứ. Nói chung thấy được chỗ sai, sửa chữa lại cho chính xác, thì đã hiểu thấu và hành đúng Pháp Hộ-Niệm rồi đó. Hộ niệm như lý như pháp, chúng ta sẽ thấy người vãng sanh. Thấy được người vãng sanh mới giật mình ngộ ra được Phật Pháp nhiệm mầu. Pháp Hộ-Niệm đúng là đơn giản mà quá vi diệu! Thực sự vô cùng vi diệu!

“Hãy chú ý hóa gỡ những vướng mắc, khuyên người bệnh tin tưởng niệm Phật cầu vãng sanh là tốt”. Xin đưa ra một chuyện vãng sanh liên quan đến người Dì Út của Phi, có một chi tiết mà Phi vừa về thông báo lại khá hay. Dì Út rất thương một đứa cháu. Trong Pháp Hộ-Niệm có nói, khi một người sắp sửa rời bỏ báo thân, thì nên mời những người thân yêu cách ly ra. Nếu chúng ta vừa nghe như vậy, vội vã áp dụng một cách cứng nhắc thì coi chừng có thể bị sơ suất!... Vì những có những lúc cần phải cách ly, có những lúc không thể cách ly được, mà cần đến những người thân yêu đó tới nhắc nhở, khuyên tấn người bệnh. Nếu người thân yêu đó biết đạo, hiểu đạo tới nói một câu thích hợp, nhiều khi là cả một sự khai thị tuyệt vời.

Ví dụ, như dì Út lúc nào cũng nhớ đứa cháu, không thể quên. Khi sự quuyến luyến đã lên cao như vậy, thì dù có cách ly, hay không cách ly người ta cũng nhớ, cũng thương, cũng cứ chờ nhìn mặt người thân yêu cho được. Trường hợp này,

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

điều hay nhất là nên dẫn dò, hướng dẫn người cháu đó tới trình diện trước người bệnh và nói lên lời khai thị:

- Bà ơi!... Bà thương con lắm, con cũng thương Bà lắm. Con thương Bà nên con không muốn Bà bị đọa lạc. Con thương bà nên con đang niệm Phật hộ niệm cho Bà đây. Con đang cầu xin A-Di-Đà Phật rước Bà về Tây-Phương Cực-Lạc hưởng đời an vui cực lạc. Bà hãy quyết lòng niệm Phật nhé. Bà niệm Phật tức là Bà thương con. Bà về Tây-Phương Cực-Lạc rồi, sau này con cũng về đó, Bà Cháu mình gặp nhau tại cõi Phật. Bà và cháu không còn bị đọa lạc, không còn xa cách nhau, cùng nhau hưởng cảnh an vui thành đạo, cùng nhau cứu độ nhiều con cháu khác nữa Bà nhé.

Xin thưa với chư vị, chỉ cần một lời tương tự như vậy của người cháu nói lên là cả một sự khai thị tuyệt vời cho bà Cụ. Còn nếu người cháu đó hoàn toàn không tin Phật pháp, không chịu tới khuyến tấn, thì đành phải cách ly, đừng cho thấy mặt, để mong sao người bệnh quên đi. Tình thực mà nói, nếu tình cảm quyến luyến con cháu còn vương trong tâm, cần phải tìm cách hóa giải càng sớm càng tốt, nếu không hóa gỡ kịp thời, đến lúc sắp lâm chung vẫn còn quyến luyến, thì nhất định không thể được vãng sanh.

Vì thế, vấn đề cách ly người thân cần phải uyển chuyển, nghĩa là có nhiều lúc phải cách ly, có nhiều lúc không cần cách ly. Cách ly đối với những người con ngỗ nghịch, không tin Phật pháp, cố tình cản ngăn việc hộ niệm, hoặc người quá nặng về tình cảm, dễ khóc than, dễ rơi lệ trước cảnh ra đi.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Còn người thân con cháu hiểu đạo, biết hộ niệm thì rất cần ở bên cạnh chăm sóc, khuyến tấn, khai thị, ngày đêm nhắc nhở niệm Phật, là điều vô cùng cần thiết.

Hộ niệm cần phải hiểu cho thấu thì hành mới đúng. Tất cả đều có thể trở thành những bài pháp sống thực, cụ thể. Một người cháu được Bà Dì thương yêu, nếu cháu hiểu đạo lý, ngoan ngoãn biết vâng lời tới khuyên Bà một câu đúng pháp liền giúp cho Bà Dì vui vẻ niệm Phật, tin tưởng vững vàng hơn, Bà an tâm cầu vãng sanh không còn lưu luyến con cháu nữa. Đây là cách hóa gỡ vướng mắc tuyệt vời. Vướng mắc tình cảm, dùng tình cảm để hóa gỡ. Tất cả đều phải chuẩn bị trước, căn dặn trước mới được.

Pháp Hộ-Niệm thực sự đơn giản, nhưng đơn giản trong quy pháp nghiêm minh. Mong chư vị hãy nghiên cứu thêm để hiểu càng sâu hơn, càng tin tưởng hơn để hộ niệm càng vững hơn hầu giúp người vãng sanh. Tiễn đưa một người vãng sanh công đức vô lượng.

Câu 17(l): Hướng dẫn gia đình người bệnh thực hiện quy luật trợ niệm vãng sanh.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Những điều này cụ thể. Hộ niệm, điểm quan trọng là gia đình người bệnh phải thực hiện cho đúng quy luật trợ niệm. Ngày hôm qua Diệu Âm có liên lạc với anh Đạt. Anh Đạt khi hộ niệm nếu gặp điều gì khó khăn thường gọi điện qua hỏi ý kiến. Tâm đạo của anh rất tuyệt vời. Anh Đạt có cách điều đình với gia đình người

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

bệnh rất hay. Anh hộ niệm cho bà Cụ Phạm Thị Thanh, bị mê man bất tỉnh. Hồi giờ Bà lại không tu hành nhiều, con cái thì chỉ có một người con gái tin tưởng, còn hầu hết những người khác thì lơ là việc hộ niệm. Người con gái tin tưởng, nhưng người chồng, tức là rể, lại không tin, muốn tìm cách ngăn cản. Nói chung, về gia đình của bà Cụ có phần khá rối rắm! Ấy thế mà anh Đạt tới gặp người rể, tâm lý khuyên tấn, đã chuyển được tâm ý người rể, phát lòng tin tưởng, quyết lòng niệm Phật hộ niệm cho nhạc mẫu. Hay vô cùng!... Chuyển một tâm nghịch chống thành một tâm thành kính, sự thành kính này nhiều khi quý hóa hơn những tâm thành kính bình thường. Với những tấm lòng thành kính ấy, không biết bây giờ sự hộ niệm tiến triển tới đâu, nhưng đã có tin báo rằng, trước những giờ phút sắp sửa lâm chung, bà Cụ đã tỉnh táo lại và đang niệm Phật.

Xin thưa với chư vị, tình trạng bà Cụ này khá khó khăn, nghiệp chướng thì nặng nề lắm đấy. Nhưng nếu một cơ duyên tốt ở lúc cuối cùng, bà tự nhiên phát lòng tin tưởng, tỉnh táo lại niệm Phật. Chỉ cần một cơ duyên này, chư vị có thể thấy được điều vi diệu của Pháp Hộ-Niệm. Có được vãng sanh hay chẳng thì bây giờ không dám quả quyết. Nhưng nếu Cụ ra đi để lại tướng lành đẹp đẽ, thì mình có thể dám quyết định rằng, đầu tiên bà Cụ đã thoát được ba cõi ác đạo rồi. Mà cũng trong một cơ duyên này, nếu những thiện căn của bà Cụ trong nhiều đời nhiều kiếp hội tụ về, bà tỉnh táo quyết lòng tin tưởng niệm Phật cầu xin vãng sanh. Chỉ cần một ngày hai

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

ngày niệm Phật với Tín-Nguyên-Hạnh đầy đủ, xin thưa với chư vị, coi chừng bà Cụ vãng sanh bất khả tư nghì đây.

Hộ Niệm đơn giản phải không chư vị? Thế mà hồi giờ chúng ta không biết đến pháp này, mặc nhiên để người thân yêu của mình rơi vào ba đường ác chịu đọa lạc nhiều quá!... Tội nghiệp quá!... Xót xa quá phải không!... Mong chư vị thấy rõ sự vi diệu của Pháp Hộ-Niệm này mà cố gắng nghiên cứu thêm. Bây giờ đã có bộ sách này, Diệu Âm này hứa với chư vị là từ đây cho đến mãi đời sẽ nói mãi những nội dung hàm chứa trong tập sách mỏng này thôi, không nói gì khác hơn. Người nào tin tưởng hãy quyết lòng đi cho tới nơi tới chốn. Hy vọng người thân của chư vị được cứu, cha mẹ được cứu, chính mình cũng được cứu bằng Pháp Niệm-Phật Hộ-Niệm Vãng-Sanh này. Còn chư vị nào không tin, thì tùy duyên, đừng ai nấy đi, cứ chi ta phải bận tâm? Ai muốn lý cao luận diệu, cứ tự do lý luận. Ai muốn dèm pha, cứ việc dèm pha. Nhưng chắc chắn không ai được quyền ngăn cản ai trên đường tìm về cội nguồn giải thoát đâu nhé. Chư vị đồng ý không? Cố gắng lên nhé.

Câu 17(m): Dặn dò người thân không được khóc lóc, than thở hoặc nói những lời bi quan trước mặt người bệnh.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Rõ ràng. Những người biết hộ niệm rồi, thì những qui tắc này đã thuộc nằm lòng, còn người chưa từng biết qua hộ niệm, nghe câu này có lẽ phải giựt mình chẳng? Không ngờ trong đời của ta đã sơ ý tạo

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

quá nhiều chướng duyên gây đau khổ cho người thân mà không hay. Những người đã biết hộ niệm rồi, thì lời dặn dò này trở thành thông lệ bình thường, đâu có gì xa lạ, nhưng người chưa biết hộ niệm, nếu còn tiếp tục lơ là không chịu lắng nghe để sửa đổi, thì chư vị sẽ tiếp tục mạnh tay đẩy đọa người thân của mình vào chốn khổ nạn đấy.

Người thân của mình là ai vậy? Ông nội, bà nội, ông ngoại, bà ngoại phải không? Rồi còn ai nữa? Cha Mẹ, Chú Bác, Anh-Chị-Em của mình phải không? Vì không biết những lời răn cấm của Phật, nên có thể cha mẹ mình đã phạm phải sai lầm, vô tình đưa ông bà nội xuống địa ngục. Nếu hôm nay mình không biết qui tắc Pháp Hộ-Niệm, mình vô tình đưa cha mẹ xuống địa ngục, rồi sau này con cái mình lại tiếp tục đưa mình xuống địa ngục. Chúng sanh cứ tiếp tục như vậy đi vào hầm lửa mà không hề hay biết. Nguyên do tại đâu? Tại vì trong lúc người thân sắp chết, vì quá thương tiếc nên nhào vô ôm, nắm, níu, kéo, khóc than, rầu rĩ, la hét... làm cho người ra đi bị đọa lạc nặng nề. Những hành động vô tình nhưng gây điều tệ hại vô cùng kinh hoàng cho người thân yêu mà hồi giờ chúng ta không biết, không ai ngờ tới!... Ít người nhận thức rõ ràng mối nguy hại nghiêm trọng này mà nhắc nhở nhau hầu giúp nhau thoát nạn.

Chư vị ơi!... Có nhận ra được mối thương tâm lớn lao này chưa? Phải chăng vô lượng vô biên con người khi chết, đều vướng ách nạn bị hành hạ thân xác đến tột tệ này không? Hậu quả của sự vô tình nhưng tệ hại này đưa chúng sanh đi

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

về đâu đây? Có phải xuống tam đồ ác đạo chịu nạn không? Diêu Âm này thường đi nói chuyện về Hộ Niệm, có nhiều lần nói xong thì nhiều người cảm thấy đau thương đến nghẹn ngào rơi lệ! Người ta đã khóc!... Khóc đến nỗi không cầm được giọt lệ hối hận, bi thương. Hỏi tại sao vậy?

- *Tại vì, nếu tôi biết được Pháp Hộ-Niệm này trước 2 tuần thôi, thì tôi đã cứu mẹ tôi rồi. Mẹ tôi chết cách đây vừa đúng 2 tuần. Khi đó tôi chưa biết Pháp Hộ-Niệm, tôi đã mạnh dạn đưa mẹ tôi vào cảnh tam ác đạo rồi mà không hay!*

Tại sao lại như vậy?

- *Tại vì lúc mẹ tôi ra đi, tôi ôm, tôi nắm, tôi níu, tôi kéo, tôi giằng xóc thân xác mẹ tôi. Bây giờ biết rồi thì đã quá trễ. Ân hận vô cùng!... Ôi! Đau xót quá!...*

Xin thưa với chư vị, Pháp Hộ-Niệm quá ư là hệ trọng. Một pháp cứu độ chúng sanh vi diệu, tuyệt vời, rất tuyệt vời mà nhiều người chưa thấy rõ được giá trị của nó, vẫn còn hững hờ, chê bai, vẫn cứ móng cầu những điều cao siêu vượt khỏi tầm tay. Cao siêu mà làm không được nên biến thành vọng tưởng, vô thực, dẫn đến sự thất bại ê chề, đến nỗi có cả ức triệu người tu hành khó tìm ra một người thành tựu, hậu quả là cuối cùng hầu hết đều ngậm đắng nuốt cay, rơi vào chốn hiểm nạn. Vậy mà con người chưa chịu giác ngộ hồi đầu tìm đường giải thoát!...

Thực sự Pháp Hộ-Niệm là đại cứu tinh cho chúng sanh trong thời mạt pháp này. Chúng ta hãy quyết nương vào đó để được cứu độ đi. Một Pháp Hộ-Niệm bít kín đường xuống

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

tam ác đạo, khai thông đường vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc thành đạo, tất cả chỉ bằng Tín-Nguyện-Hạnh đầy đủ của Pháp Môn Niệm-Phật. Trọn vẹn tông chỉ của Pháp Niệm-Phật Vãng-Sanh một đời thành Phật nằm gọn trong Pháp Hộ-Niệm này. Mong chư vị chú ý để kịp thời giúp nhau một đời thành tựu đạo quả ngay trong thời mạt pháp này.

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

ĐỀ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (Tọa Đàm 039)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

*Xin mở trang 20, câu trả lời 17(n): Ngăn cản mọi sự
đụng chạm vào thân thể người chết ít ra là 8 tiếng đồng hồ
sau khi tắt thở.*

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Khi gặp được Pháp Hộ-Niệm, Diệu Âm mới biết đến điều này mà giật mình kinh hãi, liền vội vã loan truyền phương pháp này ra gấp gáp đến nỗi không kịp thở. Trong gần 50 năm qua Diệu Âm cũng có đi Chùa, cũng có đi Thánh Thất, cũng có đi Nhà Thờ, cũng tìm chỗ tham vấn việc tu hành, nhưng không ai nhắc nhở cho mình biết rằng, khi một người vừa mới chết mà ôm, nắm, níu, kéo, lăn lóc cái xác thân thì làm cho người chết đó bị đọa lạc rất nặng.

Khi phát hiện ra điều này làm cho Diệu Âm hoảng kinh, vì phải chẳng tất cả những người chết trên thế gian này đều bị người thân vắn vọt, lăn lộn, ôm ấp, níu kéo.... Có người véo má, vạch mắt, đánh đập vào thân, làm đủ hành động trên cái thân xác của người vừa mới tắt hơi, tạo nên một cảnh tượng vô cùng đau đớn, vô cùng hãi kinh cho người chết mà nhiều người không hay biết!...

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Xin thưa với chư vị, mình tưởng học Phật là được giải thoát một cách dễ dàng, theo đúng như lý của Phật là thoát vòng sanh tử luân hồi. Nhưng Lý-Đạo thì có đó, mà Sự-Đạo thì chúng ta thực hành sai quá nhiều mà không hay biết. Thần thức của người chết còn kẹt trong cái thân xác đó ít ra cũng 8 tiếng đồng hồ mới rời khỏi, trong khoảng thời gian này mà đưng chạm đến thân xác là một đại họa cho họ. Chỉ những người thực sự là Đại Bồ-Tát, thượng căn thượng trí, có năng lực định được thần, ngưng hơi thở ra đi, còn người phàm phu tâm ý mê mờ, nghiệp chướng nặng, nên bị vướng mắc vào cái thân xác đó, nhất là những người không hiểu đạo, sợ chết, thương tiếc cái thân.

Chính vì thế, khi gặp được Pháp Hộ-Niệm rồi, chư vị mới thấy quý hóa. Quý ở chỗ mình biết những điều đại họa phải tránh, biết những điều cần thiết nên làm để thoát vòng lao lung. Quý ở chỗ mình biết niệm Phật cầu vãng sanh, lúc lâm chung nhất định phải tha thiết cầu A-Di-Đà Phật lai nghênh tiếp dẫn vãng sanh Tây-Phương. Chúng ta chờ đợi cái giây phút ngưng hơi thở để lìa bỏ cái xác này như một cơ hội để giải thoát. Nếu chư vị có được tâm nguyện như vậy, thành tâm niệm Phật, quyết lòng vãng sanh, chư vị có thể đi trước khi hơi thở ngưng. Tức là mình không phải chết, mà còn đang sống, nhưng tự chủ liệng cái thân này để đi vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Lúc đó thì cái thân xác đó chỉ là thứ vật chất, ai muốn làm gì thì làm, không còn ảnh hưởng đến ta nữa.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Nhưng chỉ vì mê mờ, không biết đạo lý này, nên cứ nghĩ cái thân này là nhất, gia đình này là nhất, vợ con này là nhất, con cháu này là nhất, tài sản này là nhất, cái gì cũng nhất hết... để sau cùng ngỡ ngàng ra một sự thật, tất cả chỉ là số 0! Không đem theo được một cái gì cả, chỉ có chẳng là một khối nghiệp vĩ đại đeo đẳng bên mình mà chịu thọ nạn đón đau!

Chính vì thế, khi biết được Pháp Hộ-Niệm rồi, mình thấy rõ ràng đây là con đường giải thoát cụ thể mà trước nay chúng ta không biết. Trong bao nhiêu thế kỷ qua, hiện tượng vãng sanh hình như đếm không tròn trên đầu ngón tay. Người tu thì có ức triệu, mà người được giải thoát thì không có. Rõ rệt đúng như lời Phật nói: **“Ức triệu người tu hành khó tìm ra một người đắc đạo”**. Quá rõ rệt. Đến khi gặp được Pháp Hộ-Niệm, mình mới thấy được những hiện tượng vãng sanh rõ ràng trước mắt, mới ngỡ ngàng, giật mình, tỉnh ngộ. Chính Diệu Âm này đã đứng sững sờ nhìn trân trân một điều vi diệu, cảm động đến rơi nước mắt.

Hiện tượng cứu người vượt thoát sanh tử luân hồi có ngay trước mắt, mà tại sao bao nhiêu năm qua không ai nhắc nhở đến chuyện này vậy? Chẳng lẽ không có ai biết chẳng? Hoặc là có biết qua, nhưng lại khinh thường cho rằng một phương pháp thấp thỏm, nên không thèm để ý tới?!...

Thưa chư vị, một cái duyên lành để cứu độ người vãng sanh phải trải qua hàng ngàn năm như vậy mới gặp được. Từ Ngài Huệ-Viễn lập Liên-Xã ở vùng Lô-Sơn Đông-Lâm giúp người niệm Phật vãng sanh. Đến nhị Tổ Thiện-Đạo, là A-Di-

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Đà Phật tái lai, Ngài chủ trương hộ niệm thật kỹ, Ngài dặn dò hộ niệm cẩn thận vô cùng. Có nghĩa là, cái duyên hộ niệm ở Trung Hoa đã có trên cả ngàn năm rồi mà mình ở đây hoàn toàn không biết.

Xin thưa với chư vị, khi biết được quy luật trợ niệm bao gồm các điều ngăn cấm sự đụng chạm vào thân xác của người vừa mới chết, để tránh cái duyên đọa lạc vô cùng xấu cho người đó, làm cho Diệu Âm giật mình, tỉnh ngộ ra một phương pháp cứu người. Trục nhớ lại những gì đã từng thấy qua trong quá khứ, mới ngỡ ngàng... Trời hỡi!... Tất cả những người đã chết, ai ai cũng bị ách nạn này. Khó tìm ra một người thoát khỏi hành động bị cột tay, cột chân, véo má, véo mày, khóc lóc, kêu la, tắm rửa, thay áo thay quần... đủ thứ hành động tàn tệ trên xác thân chết chưa kịp lạnh. Ngoài ra còn có những người vừa mới chết xong liền bị giải phẫu cắt hết bộ đồ lòng liệng ra, rồi ướp xác, thoa son, đánh phấn... Rõ ràng đây chính là cái duyên vô cùng kinh hoàng, đã đẩy thần thức của người đó vào chốn đại khổ nạn mà không hay.

Kính mong chư vị hiểu rõ hậu quả nghiêm trọng của vấn đề, cần biết việc nào đúng, việc nào sai, đâu là hành động giúp nhau giải thoát, đâu là hành động gây đọa lạc cho nhau. Chư vị nên nhớ là các thức: mắt, tai, mũi, lưỡi, thân của một người có thể chết hết trong lúc vừa tắt hơi, nhưng còn có một cái thức gọi là Thần Thức, hay là A-Lại-Gia thức, hay là Linh Hồn của người đó, hoặc là cái Chơn Tâm, bị mê mờ còn nằm

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

trong cái thân xác đó vẫn chưa chết. Nói đúng hơn là không bao giờ chết.

Khi đầu thai thì chính cái thần thức này tới sớm nhất, nó tới trước ngũ trong trứng. Nghĩa là cái trứng đã có linh hồn, tức là có sự sống, nhưng mắt, tai, mũi, lưỡi, tay, chân...thì chưa có. Thời gian sau những thứ này từ từ mới sinh ra. Sự hình thành tương tự như cái trứng gà vậy. Thần thức đi vào sớm nhất, nằm mê trong đó, bám vào lâu nhất. Nhưng khi xả bỏ báo thân, tất cả các thức đều đi trước, nhưng thần thức vẫn còn bám theo thân xác đó và ra đi sau cùng. Thời gian bám trụ vào thân xác mau hoặc lâu tùy theo từng người, với hàng phàm phu như chúng ta thường vào khoảng 8 tiếng. Nhưng xin thưa với chư vị, Diệu Âm nghĩ rằng, những vị Cao Tăng, Tổ Sư sau này có lẽ sẽ khuyên chúng ta nên ngăn cản sự đụng chạm đến thân xác người ra đi lâu hơn mới an toàn. Ví dụ, Ngài Tịnh-Không đã khuyên nên niệm Phật không gián đoạn đến 12 tiếng mới được thăm thân, tắm liệm. Sau này, hi vọng các vị có thể đề nghị tăng lên 14 tiếng, 16 tiếng chẳng, để tăng thêm sự an toàn cho người ra đi.

Tại sao vậy? Nghiệp chướng của chúng sanh càng ngày càng nặng, tâm ý càng ngày càng mê muội, nên thần thức cứ bám vào những thứ hão huyền không buông xả được, đây là do sự tham chấp, quyến luyến đến con cháu, tài sản, địa vị, danh vọng, thân thể... mà gây ra, nhất là người sợ chết, quá tham tiếc thân mạng. Càng mê chùng nào thì linh hồn càng vướng lâu trong xác thân chùng đó. Càng vướng lâu trong

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

thân xác thì càng dễ bị ách nạn. Người thế gian không biết đến hiểm họa này, nên vừa khi tắt hơi xong, vội vã tắm rửa, thay áo quần, trang điểm... Những hành động này thực sự gây khó khăn rất lớn cho người chết, tạo duyên nợ lạc vô cùng khổ đau cho họ! Chư vị nên nhớ cho, đây là điều hết sức hệ trọng, không nên sơ ý khinh thường.

Câu 17(o): Một Ban Hộ Niệm giỏi có thể giúp cho người bệnh hết bệnh hoặc muốn ra đi lúc nào tùy ý.

Đúng hay sai chư vị? – [Sai]. Hoàn toàn sai!... Một *Ban Hộ Niệm* giỏi có nghĩa là đã nắm vững cả Lý lẫn Sự Tịnh-Độ. Người có nhiều kinh nghiệm hộ niệm, nên khi ứng xử một vấn đề lanh lợi hơn, nhạy bén hơn người khác. Hiểu “**Lý**” Tịnh Độ, thì ở đây mình gọi là “**Hiểu Thấu**” Pháp Hộ-Niệm, còn thực hành “**Sự**” cho đúng, ta gọi là “**Hành Đúng**” Pháp Hộ-Niệm. Cho nên, tập sách này nói cả Lý lẫn Sự. Sau này có dịp mổ xẻ sâu vào chúng ta sẽ thấy rõ rệt hơn vậy. Một ban hộ niệm nắm vững cả Lý lẫn Sự, thì được gọi là ban hộ niệm giỏi. Ban hộ niệm giỏi có nghĩa là ban hộ niệm đó nhạy bén, có sự khai thị hướng dẫn tốt, giúp cho người bệnh dễ có nhiều cơ hội ngộ ra đạo pháp, quyết lòng buông xả vạn duyên, thành tâm niệm Phật cầu vãng sanh mà đi thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc.

Nhưng chư vị nên nhớ cho, chính người bệnh đó có muốn vãng sanh hay không? Được vãng sanh hay không, là chính người bệnh đó phải thực hiện đúng theo những điều

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

ban hộ niệm hướng dẫn, chứ không phải ban hộ niệm có quyền năng gì để đưa người bệnh vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, hoặc giúp muốn ra đi lúc nào tùy ý, hoặc muốn hết bệnh thì hết bệnh. Hoàn toàn không phải như vậy.

Câu này nêu ra để nhắc nhở những người chưa tìm hiểu rõ về Pháp Hộ-Niệm, ưa hay lên tiếng phê phán một cách vô ý thức! Gặp một ca hộ niệm có sự thành tựu, lưu lại tướng lành thì tìm cách dị nghị mỉa mai rằng: “*Anh có năng lực gì mà đưa người vãng sanh?*”. Gặp một ca thất bại, thì chê bai: “*Hộ niệm vãng sanh, nhưng có vãng sanh gì đâu?*”.

Xin chư vị phải hiểu rõ về đạo lý duy tâm. Phật dạy tất cả đều do chính tâm của mỗi người tự thực hiện lấy con đường tương lai. Người chết đó muốn đi về địa ngục, thì dầu cho một ban hộ niệm giỏi cho mấy đi nữa cũng không ngăn cản được, giả như chư Phật ứng hiện trước mặt cứu cũng không cứu được. Một người nằm xuống mà quyết lòng niệm Phật cầu vãng sanh, không than, không thở, không sợ, không sầu gì hết, thì dầu cho nghiệp chướng nặng nề, nhưng nhờ căn lành nhiều đời ứng hiện về làm cho người ta tin vào sự hướng dẫn của người hộ niệm, làm đúng theo mà người ta vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc vậy.

Ngài Ngẫu-Ích Đại Sư nói: “*Cảnh duyên không tốt xấu, tốt xấu tại do tâm*”, chính tâm của người bệnh quyết định tương lai của chính họ. Bệnh hoạn đó chưa chắc gì là xấu, chưa chắc gì là tốt. Tốt hay xấu là chính người bệnh đó có biết lợi dụng căn bệnh này mà vãng sanh Tây-Phương Cực

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Lạc hay không. Sự nghiệp đề huề, con cháu thành tựu, công danh sáng lạng, địa vị cao trọng trong xã hội... chưa chắc là tốt hay xấu. Nếu chấp vào đó thì giờ đây dù có tốt cho mấy, tương lai vẫn phải đón nhận cảnh giới tối tăm khổ nạn! Còn người biết buông tất cả những thứ đó xuống để niệm Phật cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, thì đang sống này nghèo nạn cực khổ, nhưng chẳng bao lâu sau sẽ trở thành vị Bồ-Tát bất thoái ở thế giới Cực-Lạc. Như vậy tốt hay xấu, cực lạc hay đọa lạc do chính tâm người đó có thực hiện đúng con đường giải thoát hay không.

Xin thưa với chư vị, khi phát hiện ra một lý đạo tối diệu của Pháp Hộ-Niệm, Diệu Âm xin nói thẳng rằng, suốt cuộc đời này chỉ nói đến Hộ Niệm mà thôi. Và có lẽ với một tập sách nhỏ này cũng đủ rồi. Một câu này thôi mà khi cần nói, thì nói đến 10 ngày cũng không hết. Mà cũng một câu này, ở đây 15 phút cũng tạm gọi là xong. Một là tất cả, tất cả là một. Nếu chư vị hiểu cho thấu Lý-Đạo, thì tự nhiên thấy được Pháp Hộ-Niệm này thực sự là một đại cứu tinh cho chúng sanh, bao trùm tất cả những điều cần thiết cho một người muốn thực hiện để vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc, một đời thành đạo.

Hộ-Niệm Vãng-Sanh bất khả tư nghi, vậy mà không hiểu tại sao nhiều người vẫn lơ là, hoặc chê bai Pháp Hộ-Niệm, tìm cách chối từ!... Diệu Âm khuyên chư vị đừng chê, quyết không chê nữa nhé. Vì sao? Vì người phạm phu mà không được hộ niệm, xin hỏi chư vị, có ai tìm được một

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

người ra đi lưu lại chút ít tướng lành nào để có một tia hi vọng mong manh thoát cảnh đọa lạc chưa? Nhiều người lúc còn sống thì ưa lý cao luận diệu, nhưng sau cùng thường trở thành chứng nhân cho sự thất vọng nào nề!... Xin thưa với chư vị, đối với hàng Bồ-Tát mà Đức Thế-Tôn còn căn dặn: **“Thị nhân chung thời, nhất thiết chư căn tất giai tán hoại”**. Nghĩa là, khi đến thời điểm lâm chung, các căn thường tán hoại hết rồi đấy. Vậy thì, hàng phàm phu hạ căn như chúng ta đừng nên đứng đó mà lý với luận, tranh cao với thấp, thật không tốt lắm đâu.

Ban hộ niệm nào hướng dẫn, giúp đỡ theo đúng qui tắc Pháp Hộ-Niệm là một ban hộ niệm giỏi. Nói rõ hơn, một ban hộ niệm gọi là giỏi cần nắm vững cái Lý Tịnh-Độ. Lý Tịnh-Độ nằm ở chỗ *“Hiếu Thấu”* Pháp Hộ-Niệm. Pháp Hộ-Niệm thực thi trọn vẹn cả tông-chỉ của Pháp Môn Tịnh-Độ, đưa người vãng sanh. *“Hành Đúng”* Pháp Hộ-Niệm thuộc về Sự thể hiện. Hành cho đúng là như thế nào? Đừng bao giờ tự khoe công trạng của mình. Đừng tự cho mình đã chứng đắc, có năng lực tiếp độ vãng sanh nhé. Nhiều người khi hộ niệm một thời gian, liền tự vỗ ngực khoe này khoe nọ, thật là điều đáng lo ngại cho họ vậy!...

Mới ngày hôm qua đây, Diệu Âm mở email ra, thì nhận được một thông tin có người bị nạn oán thân trái chủ, xin nhờ giúp đỡ. Diệu Âm hỏi, tu hành như thế nào? Người đó trả lời rằng, tôi không theo đạo tràng nào hết, tôi tu bằng cách lên Internet học đạo, rồi ở nhà tự tu lấy. Vị này nghiên cứu rất

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

nhiều pháp, kinh nào nói cũng có vẻ thông, nhưng bây giờ thì vương phải nạn rồi. Làm sao cứu đây?...

Từ những sự cố này, chúng ta mới thấy rằng Pháp Hộ-Niệm quá ư tuyệt vời, quá ư tuyệt vời. Thời này, muốn tu hành được an toàn nhất định phải kết hợp lại tu chung với nhau để hộ niệm trợ duyên cho nhau. Xin chư vị đừng nên tách rời đại chúng về nhà đóng cửa tự tu lấy, rồi lý luận đủ điều cao siêu mà coi chừng vọng tưởng, đưa đến kết quả là lâm nạn. Khi lâm nạn rồi, dễ gì giải quyết cho cho an ổn được?

Mong chư vị hiểu cho, nếu muốn đạt Lý thì nghiên cứu Pháp Hộ-Niệm đi. Lý Đạo của Pháp Hộ-Niệm là Lý cao đến Tự Tánh đấy. Còn Sự Đạo tu hành thì rõ ràng, cụ thể cứu từng người vãng sanh. Mong chư vị cố gắng quyết lòng đi cho vững, đi cho thẳng về tới Tây-Phương Cực-Lạc.

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

ĐỀ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (Tọa Đàm 040)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

Xin mở trang 20. Chúng ta đang nói về: **Người hộ niệm sẽ giúp được gì khi đi hộ niệm.**

Câu 17(p): Người dù có tu hành tốt nhưng lâm chung không được hộ niệm cũng dễ bị nghiệp khổ hành hạ bị rối loạn mà quên mất đường vãng sanh.

Đúng hay sai? – **[Đúng]**. Nói về người tu hành tốt, ví dụ như, chúng ta đây hằng ngày niệm Phật, cũng có tâm hạnh cao lắm đấy, có người tu tốt lắm đấy. Hôm trước Diệu Âm nói đến một vị niệm Phật một ngày 16 tiếng đồng hồ, ngày nào ít nhất cũng tu 12 tiếng niệm Phật, nhưng sơ ý sau cùng vẫn bị trở ngại như thường. Thì chúng ta đây cũng vậy, chắc chắn chư vị cũng thường thấy, có nhiều người tu rất lâu năm nhưng lúc ra đi vẫn nằm trong cảnh mê mê tỉnh tỉnh, nghiệp chướng ứng hiện báo đời.

Là người niệm Phật, bây giờ đây chúng ta tu có vẻ rất tốt, nhưng nếu đến lúc bệnh khổ ứng hiện mà mình quên mất lời nguyện vãng sanh, không còn muốn vãng sanh nữa, không tha thiết vãng sanh nữa, quên mất câu “A-Di-Đà Phật”, mà cứ nằm trên giường rên rĩ!... Thì thôi chịu thua! Đó là do nghiệp

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

khổ hành hạ, hành hạ đến điên đảo, mê mết, lúc đó quên hết tất cả rồi, coi chừng mất phần vãng sanh.

Mình niệm Phật hôm nay là để thực tập, đến giai đoạn xả bỏ báo thân làm sao mình phải thực hiện cho được những điều này. Có nghĩa là, lúc đó lòng tin không thay đổi, khi đau đớn, nhức mỏi, chóng mặt, nhức đầu... mình vẫn niệm Phật, quyết chí tha thiết cầu xin vãng sanh thì mình mới được vãng sanh. Chứ không phải niệm Phật hôm nay thì nhất định cuối cùng mình được vãng sanh. Chỉ khi nào mình thực sự niệm Phật đến chỗ "Nhất Tâm Bất Loạn", không còn gì chen vào nữa, thì lúc đó sẽ vững vàng vãng sanh, không cần ai hỗ trợ. Nhưng đạt được cảnh giới "Nhất Tâm Bất Loạn" không phải dễ dàng như nhiều người nghĩ đâu, thành ra chúng ta phải hết sức cẩn thận. Đây là những kinh nghiệm mà chắc chắn mọi người đều có thể biết qua, vì thật sự khi lâm chung, chúng ta thường không còn tự chủ được nữa, bị nghiệp khổ hành hạ làm cho tâm trí rối loạn, quên mất đường vãng sanh. Một khi đã quên mất đường vãng sanh rồi, thì đành phải đi theo con đường nào khác, theo một nghiệp duyên nào đó ứng ra mà chịu nạn.

Câu 17(q): Người tu hành lâu năm nhưng khi ra đi không được hộ niệm vẫn dễ bị vướng bẫy của oán thân trái chủ mà bị nạn.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Một vị tu mỗi ngày 16 tiếng đồng hồ niệm Phật, đây là người tu hành rất tinh tấn,

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

nhưng sợ ý bị vướng bầy của oán thân trái chủ. Vướng như thế nào? Tự cho mình đã có chứng đắc mà vướng! Vị đó xác định là tu theo phương pháp của Ngài, thì trước nhất niệm Phật trong vòng 1 tuần đến 10 ngày phải ngửi được mùi hương thanh lạc của cồi Tây-Phương Cực-Lạc, nếu người nào niệm Phật đến 10 ngày mà không có cảm ứng này tức là sự tu hành đã sai lạc. Chính vị đó nói đã thực hiện được, diễn tả ra và cũng nói rằng đã chứng minh được điều này cho nhiều người biết. Kế tiếp, niệm Phật trong vòng 4 tuần thì thấy được Phật phóng quang. Vị đó đã chụp được những tấm hình phóng quang và gửi cho mọi người xem (!), Diệu Âm may mắn cũng được xem một số những tấm hình phóng quang đó (!). Bước thứ ba, niệm Phật trong vòng 2 tháng thì nghe được âm thanh vi diệu của câu A-Di-Đà Phật từ trong hư không vang lại, và cuối cùng niệm Phật 3 năm phải chứng đắc "Nhất Tâm Bất Loạn".

Chư vị thấy đó, có chí hướng tu hành tốt, nhưng vì sợ ý khởi lên vọng tưởng mà bị trở ngại. Vị đó xác định đã được A-Di-Đà Phật thọ ký, biết được ngày giờ vãng sanh, nhưng rốt cuộc đến bây giờ (2018) vẫn còn sống, mà sống trong cảnh rất là khổ tâm!...

Xin thưa với chư vị, cần y giáo phụng hành lời Phật, lời Tổ dạy, chớ nên vọng cầu thái quá. Nếu nghiên cứu kỹ về Pháp Hộ-Niệm chúng ta cũng biết đến vấn đề này, nghĩa là chư Tổ cũng thường ngăn cấm những vọng tưởng tương tự. Người thành tâm niệm Phật được Phật lực gia trì, nhưng chư

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Tổ cảm người phàm phu chúng ta trong thời mạt Pháp này không được dùng pháp “Quán Tưởng Niệm Phật”. Tâm mình còn mê muội, quán tưởng thường rơi vào cảnh vọng, không chính xác, nhưng chính mình không phân biệt được chơn hay giả nên thường rơi vào cạm bẫy của oán thân trái chủ.

Ví dụ, vị đó niệm Phật mà quán tưởng cái thân bay lên khỏi mặt đất, nên nhiều lần thấy thân lơ lửng trên không, quán tưởng được Phật thọ ký nên hàng ngày thấy Phật hiện thân thọ ký, quán tưởng có mùi hương thì có mùi hương bay ra, quán tưởng đến ánh sáng nên có hào quang xuất hiện, v.v... Xin thưa với chư vị, tâm mình nghĩ đến điều gì thì điều đó ứng hiện ra, gọi là “Tâm Tưởng Sự Hiện”. Phàm phu tâm trí thô tháo chưa khai, không chịu khiêm cung chí thành niệm Phật cầu Phật lực gia trì, ngược lại dùng tâm thô mà quán cảnh diệu, vọng cảnh ứng hiện lại hoan hỉ cho là chơn cảnh, tưởng mình chứng đắc rồi, nên bị hại là như vậy.

Chính vì thế, khi đi hộ niệm chúng ta phải hết sức cẩn thận. Khi một người bệnh thấy được điều gì vi diệu, chúng ta chớ nên vội vã hô hởi tung tin ra, mà cần đến bên cạnh người bệnh theo dõi, nhắc nhở, giữ vững tinh thần cho họ. Xin thận trọng trong từng lời khai thị hướng dẫn, đừng sơ ý thốt lên những lời sai lầm. Ví dụ như, xin đừng nói:

- Bác ơi! Những gì Bác thấy đó là ma quái giả dạng, là oán thân trái chủ trá hình để tìm cách hãm hại Bác đó.

Người hộ niệm mà nói như vậy là tiêu người bệnh rồi!... Một lời sơ ý có thể làm cho người bệnh bị rối loạn, khủng

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

hoảng, khó có thể lấy lại sự an tịnh để tiếp tục niệm Phật được đâu. Xin hãy khai thị khéo léo hơn, ví dụ:

- *Bác ơi! Nếu Bác đã chỉ thành niệm Phật mà thấy được quang minh là có cảm ứng tốt đấy. Tuy nhiên, (mình phải nói rõ đến chữ “Tuy Nhiên” để cảnh tỉnh người bệnh), có cảm ứng thì tốt, nhưng không được tự khoe rộng ra đâu nhé, đừng ỷ lại nhé. Bác đang nằm trên giường bệnh, vẫn còn đau lưng, còn chóng mặt, còn nhức đầu... Nghĩa là nghiệp chướng còn đang hiện hành. Vậy Bác vẫn phải tiếp tục thành khẩn niệm Phật cầu vãng sanh để Phật tiếp tục gia trì. Khiêm cung để Phật thương. Nhất định buông xả hết để không vướng, phải quyết lòng đi vãng sanh cho thật viên mãn. Có gì vui vẻ thì xin cho ban hộ niệm chúng con biết liền. Chúng con ở sát bên cạnh giúp đỡ cho Bác đây. Yên chí niệm Phật nhé.*

Những người đêm đêm thường thấy Tổ Tiên, Ông Bà, Thân Bằng Quýện Thuộc... đã chết hiện về rủ rê, xin đừng nói:

- *Bác Chín ơi!... Đó là oán thân trái chủ trá hình, ma quái dụ hoặc, ác thần lừa gạt để hãm hại đó...*

Nói vậy sẽ làm người bệnh sợ hãi, kệt cho người ta lắm đấy. Xin hãy khéo léo nói lời khuyến tấn, động viên tinh thần họ vươn lên:

- *Bác Chín ơi!... Tất cả đều là huyễn mộng, nằm mơ mơ màng màng mà thấy đó thôi. Đang bị bệnh, tinh thần mệt mỏi, sức khỏe yếu đuối thành ra nằm mơ thấy đủ thứ là chuyện bình thường. Chính con còn khỏe đây mà đêm đêm*

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

nằm ngủ vẫn thấy mộng mị liên tục, hướng chi là Bác trong cơn bệnh yếu. Thôi bây giờ Phật dạy chỉ niệm A-Di-Đà Phật, quyết lòng cầu A-Di-Đà Phật lai nghênh tiếp độ. Chỉ có A-Di-Đà Phật hiện thân tiếp độ mình sẽ theo Ngài đi vãng sanh, còn tất cả đều là giả, bỏ đi, không thêm để ý tới. Nhớ nhé. Có chúng con luôn luôn ở bên cạnh Bác đây, sẵn sàng giúp đỡ Bác, bảo vệ Bác trong bất cứ tình huống nào. Cứ thành tâm niệm A-Di-Đà Phật, Phật Bồ-Tát sẽ gia trì, chư Thiên-Long Hộ-Pháp sẽ bảo vệ cho Bác. Bác yên tâm nhé.

Nói những lời này hoàn toàn không làm người bệnh sợ hãi, mà còn giúp cho tâm họ vững lên, định lại, nhiếp tâm niệm Phật, không còn lo âu nữa.

Xin luôn luôn nói những lời tích cực để ủng hộ tinh thần người bệnh, giúp họ vươn lên để vượt qua những cảnh khó khăn, phá tan những sự lo sợ buồn phiền để an tâm niệm Phật cầu vãng sanh. Đừng sợ ý nói cộc lốc, thẳng thừng quá mà tạo điều sợ suýt gây trở ngại cho người bệnh. Vấn đề tâm lý rất quan trọng trong khai thị hướng dẫn.

Pháp Hộ-Niệm tuy đơn giản, nhưng ứng dụng lại có hiệu quả rất cao, xin chư vị cố gắng nghiên cứu cẩn thận để giúp người vãng sanh thành đạo. Một pháp cứu cả những người phạm phu hạ căn thành tựu đạo quả nhất định chúng ta không thể xem thường được, chắc chắn phải ẩn tàng một đạo lý vô cùng cao siêu, vô cùng vi diệu bên trong.

Tâm tướng sự hiện!... Tưởng mình đã chứng đắc thì sự chứng đắc giả hiện ra, mà bị trở ngại! Hơn một tháng qua

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Diệu Âm không đọc email, ngày hôm kia mới vào xem thử, thì thấy ngay một vị đồng tu bị trở ngại có liên quan đến oán thân trái chủ, và vị đó nhờ Diệu Âm tìm cách hóa giải giùm. Tình thực hiện tượng này xảy ra nhiều quá rồi, tự mỗi người phải ý thức mà ngăn ngừa lấy, đừng nên để vướng nạn rồi nhờ người hóa giải. Không đơn giản như vậy đâu.

Diệu Âm hỏi vị đó:

- *Anh tu với đạo tràng nào? Thời khóa công phu như thế nào?*

- *Tôi lên Internet nghiên cứu rồi tự một mình tu lấy, chứ không tu với đạo tràng nào cả...*

Chỉ cần một câu nói này chúng ta cũng có thể truy nguyên ra vấn đề. Vị đó kể lại, hễ mỗi khi nhiếp tâm thì liền bị hiện tượng oán thân trái chủ chi phối vào làm tâm hôn bất an, thấy nhiều cảnh giới hiện ra không tốt...

- *Anh nhiếp tâm như thế nào?*

Anh kể ra vài điều thì biết ngay rằng anh thường xuyên bị hôn trầm, ngủ gục, chứ không phải là nhiếp tâm gì cả. Trong hôn trầm mơ tưởng lung tung lại tưởng mình chứng đắc!... Nhiều lúc nghĩ ngợi đủ điều thành ra trạo cử. Trạo cử và hôn trầm thay phiên nhau chi phối cái tâm đến một nỗi luôn mà lầm lẫn là nhiếp tâm! Đúng thực sự là thời mạt pháp này mà tự tu một mình rất dễ rơi vào chỗ vọng tưởng sai lầm mà chính mình không hay biết.

Hiện tượng trở ngại này xảy ra nhiều quá, đâu đâu cũng thấy! Vì sơ ý bị oán thân trái chủ cài bẫy mà không hay. Giải

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

quyết những trường hợp này, Diệu Âm thường khuyên rằng, hãy giữ hạnh khiêm cung, luôn coi mình còn là phàm phu trí cận, nên sống hiền lành, thành tâm niệm Phật cầu Phật gia trì, chứ đừng tự nghĩ rằng mình cao tài dũng triết, đừng cho mình chứng này chứng nọ. Và, chắc chắn Diệu Âm không bao giờ quên lời khuyên, hãy tìm một đạo tràng tu chung với đại chúng, hoặc lập một nhóm cộng tu để niệm Phật với nhau mới tốt. Phải biết hòa hợp với đại chúng thì an toàn hơn, nhờ đại chúng khuyên giải dần dần giải tỏa những chướng nạn cho chính mình.

Trong thời mạt pháp này, Phật cùng chư Tổ Sư đều khuyên chúng sanh nương vào Pháp Môn Niệm Phật là an toàn nhất, vững vàng nhất và dễ thành tựu nhất. Nhưng cũng cần nhớ cho, niệm Phật có bốn pháp: Thật-Tướng Niệm Phật, Quán-Tướng Niệm Phật, Quán-Tượng Niệm Phật, và Trì-Danh Niệm Phật, thì chư Tổ chỉ khuyên chúng ta chỉ dùng hai pháp:

- Một là: Quán-Tượng Niệm Phật, tức là nhìn hình tượng Phật để niệm Phật.

- Hai là: Trì-Danh Niệm Phật, là cất lời niệm danh hiệu “A-Di-Đà Phật” để cầu vãng sanh Tịnh-Độ.

Chư Tổ không khuyên dùng pháp Thật-Tướng và Quán-Tướng. Hai pháp này cần đến căn cơ cao, hàng phàm phu không đủ sức thực hiện. Một vị bị trở ngại bên trên là do tách ly đại chúng, tự nghiên cứu lấy để tu hành và thực hành nặng về Quán-Tướng. Chư Tổ thường nói, dùng tâm thô mà quán

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

cảnh diệu, tự mình rước lấy chướng ngại là trường hợp này vậy.

Cách đây hơn 10 năm, có một lần Diệu Âm gặp một vị kia niệm Phật cũng tự xưng chứng đắc, đã xác định là ngày đó, tháng đó vắng sanh. Vị đó hỏi Diệu Âm rằng muốn Ngài vắng sanh như thế nào? Nằm vắng sanh, ngồi vắng sanh hay đứng vắng sanh? Diệu Âm hỏi:

- *Ngài biết chuyện này bao lâu rồi?*
- *Cỡ 2 năm rồi.*
- *Chắc chắn không?*
- *Chắc chắn chứ.*
- *Xin Ngài viết xuống vài dòng làm chứng từ đi nhé.*

Vị đó viết xuống, ký tên rõ ràng, xác định ngày giờ ra đi vắng sanh. Nhưng tới ngày đó không vắng sanh gì cả, và đến bây giờ, (2018), vẫn còn sống. Rõ ràng tu hành không cẩn thận, khởi lên vọng tưởng nên chiêu cảm đến những vọng cảnh sai lầm!... Khi nói đến những sơ suất của người bệnh, khế lý khế cơ, Diệu Âm sẽ nói rõ ràng hơn về điểm này.

Xin thưa chư vị, dầu rằng chúng ta đang niệm Phật tốt, cũng đừng nên khởi vọng tưởng. Đừng nghĩ rằng, niệm Phật là pháp tu an toàn, có chư Thiên-Long Hộ-Pháp ẩn thân bảo vệ, có 25 vị Bồ-Tát gia trì, có Phật quang che chở là ta muốn làm sao làm mà được đâu nhé. Điều căn bản là căn cơ của chúng ta như thế nào chư vị đã nắm rõ chưa? Khi tu hành có đúng chánh pháp hay không? Lúc niệm Phật tâm có thành kính hay không? Niệm Phật mà vọng tưởng nặng quá, tự cho

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

mình chứng đắc dễ dàng, thượng mạn nổi lên, thì coi chừng oán thân trái chủ trong nhiều đời nhiều kiếp nương vào đó mà tới gạt liền đấy. Gạt một người có tu hành, không bao giờ các vị đó dùng những cách hạ cấp để hù dọa cho mình sợ đâu, mà họ gạt bằng những chiêu thức vô cùng tuyệt vời. Trong các Tọa Đàm khác, Diệu Âm cũng có kể chuyện một người niệm Phật tự xưng là chứng đắc cảnh giới “Nhất-Tâm Bất-Loạn”, định được ngày giờ ra đi. Một buổi trưa nọ, giữa một đạo tràng đang trong mùa an cư kiết hạ, vị đó không vào thọ trai, mà âm thầm ra sau vườn treo cổ trên cây tự tử chết. May mà vị ấy để lại hai lá thư tuyệt mạng, chứ không thì đạo tràng đó cũng gặp khá nhiều khó khăn về pháp lý rồi. Hai lá thư đó, một lá nói: “Hôm nay tôi về Tây-Phương Cực-Lạc”, còn lá nữa thì diễn tả cảnh “Nhất Tâm Bất Loạn” của mình?!...

Xin thưa với các chư vị, đây không phải là chứng đắc gì cả, mà do vọng tưởng quá nặng, tự chiêu cảm lấy vọng cảnh ứng hiện mà lừa gạt mình một cách tệ hại!...

Hiểu được như vậy chúng ta mới thấy trân quý Pháp Hộ-Niệm. Một người dẫu tu hành lâu năm nhưng không cần đến Hộ Niệm, chẳng khác gì tự mình chấp nhận tình huống âm thầm lặng lẽ, lui thui một mình trên đường hoang vắng, không ai bảo vệ, coi chừng khó tránh khỏi những cạm bẫy hiểm nghèo đang giăng giăng chung quanh.

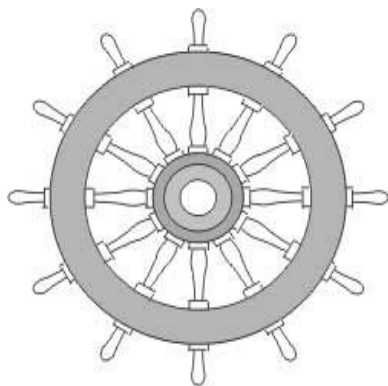
Ăn cơm cần canh, tu hành cần bạn. Chính bạn đồng tu 5 người, 10 người, 20 người tu chung với ta, là chỗ nương tựa nhau rất tốt, đó là nguồn năng lực tự nhiên hóa gỡ cho chúng

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

ta không biết bao nhiêu là khổ nạn đấy. Xin đừng tách rời đại chúng, đóng cửa tự tu một mình mà gọi là thanh tịnh hay an toàn trong thời mạt pháp này nhé chư vị.

Tự lực và Tha Lực hỗ trợ nhau là điều tối cần thiết đối với hàng phàm phu như chúng ta. Pháp Hộ-Niệm thực sự là đại cứu tinh giúp cho chúng ta an toàn tu hành, an toàn vãng sanh một đời thành tựu đạo quả.

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM **(Tọa Đàm 041)**

Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

Xin chư vị mở trang 21, câu 17(r): Người hộ niệm có thể kịp thời chế ngự oan gia trái chủ, không cho họ đánh phá người bệnh.

Đúng không chư vị? – [Sai]. Diệu Âm gặp nhiều người nêu ra vấn đề này. Họ nói rằng, một người muốn hộ niệm an toàn cho người bệnh thì phải có một năng lực nào đó để chế ngự những vị oan gia trái chủ. Nếu không có năng lực để đàn áp chế ngự oan gia trái chủ thì không thể nào giúp cho người bệnh an nhiên niệm Phật vắng sanh được.

Mình thấy đâu đó cũng có nhiều người có năng lực trừ ma, yểm quỷ, bắt oan gia trái chủ. Trên thế gian này có người làm được đấy. Tuy nhiên, trong Pháp Hộ-Niệm của Tịnh-Độ Tông, Phật không dạy chúng ta đàn áp các vị oan gia trái chủ. Chư Tổ trong Tịnh-Độ Tông cũng không bao giờ có một trường hợp nào các Ngài dùng năng lực của mình để đàn áp oan gia trái chủ. Không có.

Trong Pháp Hộ-Niệm các Ngài dạy chúng ta phương pháp điều giải oan gia trái chủ. Điều giải chứ không phải chế ngự, không phải là đấu tranh. Nếu chế ngự hay đàn áp họ, thì

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

chúng ta gây thù oán với chúng sanh trong pháp giới. Điều này không tốt, không đúng với chánh pháp.

Hộ Niệm không bao giờ được áp dụng phương thức lấy sức mạnh để thắng cuộc, mà phải dùng tâm từ bi, hòa bình, thông cảm cứu giúp nhau để điều giải, làm cho họ thoải mái, vui vẻ, đừng tạo nghiệp nữa. Xử sự như vậy mới đúng. Dùng sức mạnh giải quyết thì không còn từ bi, không thể bình đẳng được. Xin chư vị nhớ cho, oán thân trái chủ của người bệnh không phải là ma, là quỷ, là hàng xấu xa lắm đâu, mà thường thường họ chính là những người bị người bệnh làm hại, nhiễu loạn. Họ chính là nạn nhân của người bệnh, vì người bệnh mê mờ nên giết họ, hại họ, ăn thịt họ, làm những việc bất công với họ trước, nuôi thân mạng mình mà bắt thân mạng của chúng sanh phải chịu đau khổ, thành ra họ đau khổ quá nhiều nên sinh ra oán thù này. Trả thù là chuyện hết sức thường tình của chúng sanh phạm phư.

Vì thế, khi đối diện với nạn oán thân trái chủ, người tu hành phải tìm cách điều giải, tự mình sám hối những sai trái của chính mình, làm việc thiện phước hồi hướng công đức cho họ, thành tâm khuyên nhủ họ tìm cách thoát vòng sanh tử luân hồi đi, thoát cảnh đọa lạc đau khổ bằng cách niệm câu A Di Đà Phật, cầu Phật tiếp dẫn về Tây-Phương Cực-Lạc, hay hơn là tiếp tục ở đây chấp trước, hận thù nhau để chịu nạn. Đó mới là chánh pháp, đó mới là an toàn.

Như vậy, một khi điều giải, là chúng ta dùng tâm từ bi, tâm thương xót mà tìm cách cứu giúp các vị oán thân trái chủ

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

thoát khỏi khổ ách, chứ không phải đấu tranh, chống phá họ. Cho nên không bao giờ có tình trạng oan gia trái chủ của người bệnh thù hằn người hộ niệm, sẽ nhập thân quấy phá người hộ niệm như có người đã nghĩ. Người hộ niệm đúng chánh pháp hoàn toàn không bao giờ bị trở ngại về vấn đề này, ngược lại được chư Thiện-Thần, Thiên-Long, Hộ-Pháp ủng hộ, chư pháp giới chúng sanh cảm niệm công đức. Nhiều cuộc hộ niệm, nhờ sự điều giải khuyến tấn mà có nhiều vị trong pháp giới đã ngộ ra pháp niệm Phật vãng sanh và họ đi vãng sanh trước người bệnh đấy chư vị. Khi vãng sanh về Tây-Phương thì họ thành Bồ-Tát bất thoái, sau này họ thành Phật đấy. Họ là Bồ-Tát, là Phật, chứ không phải là ma.

Chư vị nên hiểu cho điều này, Phật-Ma, Ma-Phật là ở tại tâm của mình. Một cái tâm thù hằn, ganh ghét, đố kị, tham lam, thương mạn, v.v... thì tâm đó là Ma. Một cái tâm từ bi, hỉ xả, thương yêu, giúp ích phục vụ chúng sanh, v.v... là tâm Bồ-Tát. Một cái tâm niệm Phật trở về Tây-Phương, thì tất cả chúng sanh đều có thể vãng sanh bất thoái thành Phật. Điều quan trọng là chúng sanh có chịu giác ngộ hay không mà thôi.

Cho nên, nếu người hộ niệm tìm cách chế ngự oán thân trái chủ không cho họ đánh phá người bệnh là điều sai. Ý niệm này không đúng chánh pháp. Mong chư vị ở khắp nơi khi hộ niệm luôn luôn phải nhớ, không được vi phạm điều này. Nhiều ban hộ niệm đã sơ ý, ví dụ, khi thấy có hiện tượng oán thân trái chủ báo hại, liền họp lại nhiều người, kèm tay,

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

kèm chân, làm dữ với oán thân, dùng câu Phật Hiệu niệm mạnh để trấn áp, khoảng chừng 10 phút là có thể giải quyết được vấn đề dễ dàng. Tuy nhiên, điều này hoàn toàn không tốt!...

Xin chư vị hãy kiên nhẫn từ từ điều giải, khuyên lần, khuyên lần. Ngày đầu tiên có thể oán thân trái chủ không đồng ý, nhưng chớ vội vã, hãy thành tâm dùng chánh pháp từ từ khuyên giải, tha thiết giúp họ giác ngộ, ngày thứ hai chắc chắn cường độ thù hằn của họ giảm xuống, ngày thứ ba có thể giải quyết được đây. Lòng chân thành và tính kiên nhẫn rất có giá trị vậy.

Câu 17(s): Người hộ niệm có thể đánh đuổi oán thân trái chủ, trị ma quái đang công phá người bệnh.

Đúng không chư vị? – [Sai]. Cũng sai luôn. Ché ngự là cột tay, cột chân, nhốt họ lại. Nhiều người có pháp thuật, sử dụng bùa ngải gì đó bắt nhốt những vong linh rồi sai sử đi làm lợi cho mình. Chuyện này có đấy. Nhưng thưa với chư vị, rốt cuộc rồi không tốt đâu! Nhất định không tốt!... Còn người hộ niệm mà dụng tâm đánh đuổi oán thân trái chủ đang công phá người bệnh là một hành động sai lầm, không đúng chánh pháp. Có những vị, không biết đã học Pháp Hộ-Niệm từ đâu, lại thường dùng bùa ngải gì đó để trị tội chúng sanh, dùng gậy gộc đánh đập oán thân trái chủ. Ngay tại Brisbane này, Diệu Âm cũng gặp qua có vị đang dùng đến pháp thuật này, tức là họ dùng cây đập vào người bệnh đang bị oán thân

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

trái chủ nhập thân, dùng bùa trấn áp, bắt buộc các vị đó phải xuất ra... Xin thưa với chư vị, trên pháp giới này không có một người nào có năng lực giết hại huệ mạng của người khác. Sự thắng bại trước mắt chẳng qua chỉ là sự bức hiếp tạm thời thôi. Còn sau đó thì sao? Hôm nay mình đập họ, đến khi mình sắp tàn đời, họ sẽ đập lại mình đến tởm tưởi.

Những pháp thuật dùng để chế ngự, trấn áp, trị tội chúng sanh, mới nhìn qua thì cao diệu lắm, người thế gian có khi tôn sùng hiện tượng này như Thần Thánh, nhưng thực sự không hợp với chánh pháp! Những việc làm này thường tạo ra nhân quả tệ hại, nhất định sau cùng sẽ trả về cho chính người làm đó những quả báo không tốt.

Cho nên người hộ niệm không được quyền đánh đuổi oán thân trái chủ, trị ma quái đang công phá người bệnh. Nên lên danh xưng “Ma Quái” là mình đã nói lời bất bình đẳng, chứ thực ra không ai là ma quái cả. Xin chư vị nhớ cho. Người mẹ của mình khi chết đi, vì thương con nhớ cháu, thương nhà nhớ cửa, thương tiếc xác thân... linh hồn người mẹ cứ lang vãng không đầu thai được, từ đó cứ lang thang trong cảnh giới trung-âm, nấp bụi rậm này ẩn vào thân cây nọ, vì mê mờ mà tự mình đưa mình vào cảnh lạnh lẽo đói khát thê lương!... Vì quá tủi thân nên làm liều, chờ người qua đường hù dọa họ, làm người ta sợ sệt xa lánh và cho rằng “Ma Quái”. Nhưng thực ra, đó chính là người mẹ của mình, chứ không có “Ma Quái” nào hết.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Ma-Phật, Phật-Ma ở tại tâm này. Một người mẹ đó biết niệm Phật cầu sanh Tịnh-Độ khi biết thân mạng hết, quyết lòng buông xả, ngày ngày niệm Phật, giờ giờ niệm Phật, phút phút niệm Phật thì người mẹ đó được cảm ứng với đại nguyện của Đức A-Di-Đà, được Phật tiếp dẫn về Tây-Phương thành Phật. Cũng là người mẹ đó, nhưng mê mờ không chịu niệm Phật, thương con nhớ cháu, thương nhà tiếc cửa, ganh ghét tị hiềm, khi chết đi tâm còn chấp vào những mối thù hằn không buông được, linh hồn mới biến thành những loài ma quỷ để tìm cách hại người. Hại người chưa được mà tự mình hại lấy mình trong cảnh đọa lạc thê lương. Ma-Phật, Phật-Ma cũng là người mẹ của mình hết.

Chính vì thế xin thưa với chư vị, giác ngộ thành Phật, không giác ngộ thành Ma. Như vậy, Ma hay Phật, Phật hay Ma chỉ là Mê và Ngộ mà thôi. Mình gọi là Ma, nhưng thực ra đó chỉ là một chúng sanh đã lỡ mê rồi. Bây giờ chúng ta hãy cố gắng giúp cho họ ngộ ra để nương theo cơ duyên này mà thoát nạn. Điều này chính xác, chứ không nên ép uổng cứ cho họ là ma quỷ mãi được. Nên nhớ, dù dưới hoàn cảnh nào đi nữa thì Chơn-Tâm của họ vẫn còn nguyên vẹn là vị Phật. Hòa Thượng Tịnh-Không luôn luôn gọi các vị đó là “Chư Nhân-Giả”, mình gọi là “Các Ngài”, danh xưng khác nhau nhưng ý nghĩa tương đồng, để tôn trọng những vị “Phật” đang mê đó, hãy khuyên họ mau mau giác ngộ phát tâm niệm Phật vãng sanh thành Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Câu 17(t): Hộ niệm chỉ giúp cho người bệnh an tâm niệm Phật cầu vãng sanh, không liên quan đến vấn đề oán thân trái chủ.

Đúng hay sai? – [Sai]. Câu này cũng sai luôn. Câu trên nói áp chế không được, bắt cột cũng không xong, câu dưới nói đánh đập không đúng, còn câu này thì nói thôi không đánh, mặc kệ, cứ để họ tự do muốn làm gì thì làm cũng không phải luôn. Hộ niệm luôn luôn tìm cách điều giải những mối oán thù với nhau. Oán thân trái chủ không phải đối diện với người hộ niệm, mà đang đòi người bệnh trả lại cho họ sự công bằng. Mình muốn giúp cho người bệnh thoát khỏi ách nạn để vãng sanh Cực-Lạc, thì nhất định phải liên quan tới họ. Họ đang ra tay công phá người bệnh, mình tìm cách khuyên can họ bỏ đi, buông xả hận thù để cùng nhau niệm Phật cầu giải thoát. Mình dùng tâm chân thành, kính cẩn, thương xót, giải cứu họ thì họ sẽ cảm động, một là nghe theo buông oán thù ra cùng nhau kết thành bạn lữ, hộ niệm cho nhau vãng sanh; hai là không nghe theo, nhưng ít ra cũng khởi tâm cảm niệm tri ân vì họ biết rõ người hộ niệm luôn luôn thành khẩn xót thương muốn họ thoát khỏi ách nạn.

Cho nên, hộ niệm thì nhất định phải liên quan tới oán thân trái chủ, không thể từ chối. Chỉ có vấn đề cần phải đặt ra là tinh thần của người hộ niệm đối xử với họ có thực sự công bằng chưa? Có từ bi không? Có thực sự tôn trọng họ, cảm thông hoàn cảnh của họ mà tìm cách giúp họ bỏ mê qui giác, phát tâm niệm Phật vãng sanh Tịnh-Độ hay không? Làm

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

được như vậy thì người hộ niệm đang thực hiện chánh pháp, không những lợi lạc cho người bệnh mà còn lợi lạc đối với oán thân trái chủ, những vị vô hình, các chúng đẳng vong linh chung quanh. Nói chung, nhiều chúng sanh có duyên có thể kịp thời ngộ ra con đường vắng sanh một đời thành đạo.

Tu hành cần cẩn thận, đừng nên gây thù chuốc oán với chúng sanh mà tự mình gây chướng ngại cho chính mình. Những người tinh thần yếu đuối thường bị chúng sanh hiếp đáp, nhưng những người tâm tính thượng mạn lại là cơ hội ngon hơn cho chư vị oán thân trái chủ đánh phá. Thành ra trong thời mạt pháp này, Ngài Tịnh-Không khuyên không nên đóng cửa tu hành một mình chính là vì lý do này. Ngài nói thời này con người chỉ vì mê mờ, đấu tranh, ganh tị, hẹp hòi, cố chấp... nặng quá, nên chết rồi堕 vào con đường quỷ nhiều lắm. Một khi rơi vào đó rồi thì tiếp tục bị hiềm đấu tranh tạo sát nghiệp không ngừng nghỉ. Ngoài ra, con người vì lòng tham vô bờ bến nên chết rồi thường堕 vào hàng quỷ đói, sống những năm tháng dài đói khát khổ đau vô cùng! Trời mưa gió, bão bùng, nóng lạnh... không có nơi trú ẩn, họ chỉ nấp mình vào tàng cây, bụi rậm mà nướng thân, thật quá khổ đau, lạnh lùng, tủi phận!... Càng khổ càng chấp, càng thêm đố kỵ, dễ gì chấp nhận cho một ai được phần giải thoát. Phàm phu mà!... Chính vì vậy những người tinh thần yếu đuối, tâm lực kém, trầm cảm... thường bị họ tiếp cận mà cảm thấy bất an. Chỉ cần củng cố cho tâm lực vững mạnh lên thì có thể hóa giải được. Còn những người có tâm ý thượng mạn

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

lại là sự thử thách cho lòng đấu tranh đồ kị mạnh mẽ hơn, thường là đối tượng cho họ đánh phá mãnh liệt vậy.

Tu hành trong thời này mà không biết kết hợp với đại chúng để tạo thành một **“Tăng Đoàn Hòa Hợp”**, thì thường thường cuối cùng khó tránh khỏi những chương ngại bất ngờ. Tách rời đại chúng là tự mình cô lập lấy mình, không người nương tựa, nếu có thêm chút ít tính thượng mạn nữa, thì đây là cơ hội rất tốt cho oán thân trái chủ chen vào quấy nhiễu một cách dễ dàng. Nhiều người tới đạo tràng tu tập thường bị phiền não, mới tách ra tự tu một mình cho thanh tịnh. Nhưng thực ra, phạm phu mà đóng cửa tự tu thường vọng tưởng phát triển mạnh lắm, chứ không phải thanh tịnh đâu. Hôm trước bên Pháp Hội Âu Châu, có một vị rơi vào tình trạng này, nghĩa là tự tách rời đại chúng để tu riêng một mình, liền bị oán thân trái chủ quấy phá. Diệu Âm luôn luôn khuyên những vị này nên kết hợp với đại chúng cùng nhau tu tập mới được an toàn hơn, chương nạn mới có thể hóa giải. Những người tu riêng lẻ, thường quán tưởng sai lầm, rất dễ chiêu cảm đến những cảnh vọng. Chư Tổ dạy, người phạm phu thường dùng tâm thô mà quán cảnh diệu, tưởng mình được thanh tịnh, được chứng đắc, nhưng sự thực thường vương nạn lắm vậy!...

Thực tế là do cái tâm quán tưởng sai lầm mà sinh ra như vậy. Chư vị chúng sanh trong pháp giới có mỗi thù hằn, cũng nương theo cái tưởng đó mà tìm cách tiếp cận. Mình nghĩ rằng mình tu hành được chứng đắc rồi, thì họ lén lén tới bày trò cho mình cảm thấy chứng đắc. Mình muốn trị bệnh

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

một cách thần kỳ, họ có thể tới giúp cho mình có thể chữa trị một vài bệnh nào đó một cách thần kỳ. Mình muốn nghe âm thanh vi diệu, người ta đến cho mình nghe âm thanh. Đó là cái duyên kết hợp, tự mình bắt một nhịp cầu nối liền giữa mình và họ. Đơn giản như vậy thôi, chứ không có gì khó hiểu.

Tất cả đều do duyên. Chúng sanh cũng nhờ duyên mà được độ thoát sanh tử luân hồi. Đó là duyên lành. Chúng sanh cũng nhờ duyên mà nương theo đó để lừa gạt mình, cho mình những năng lực hảo huyền, tham chấp vào đó để thượng mạn tăng trưởng, mất đề phòng mà chờ ngày thọ nạn. Những danh từ to lớn như: năng lượng vũ trụ, từ trường vũ trụ, khả năng siêu việt, v.v... hình như chỉ là những gì còn khá phiêu phồng, không có căn bản. Đam mê vào đó chẳng khác gì có công xây lâu trên cát vậy!

Cho nên, mong chư vị phải nhớ, tu hành đừng nên hiếu kỳ, đừng thấy điều gì hay hay, lạ lạ liền chạy theo. Nhất định phải dựa theo đúng lời Phật dạy mà y giáo phụng hành mới tốt. Phật dạy thời mạt pháp chúng sanh phải nương theo Pháp Niệm Phật mới được độ thoát. Rõ ràng đây là tôn chỉ vững vàng cho ta hành đạo, vừa giúp chính ta, vừa giúp cho pháp giới chúng sanh có duyên, trở về Tây-Phương Cực-Lạc, một đời thành đạo.

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

ĐỀ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (Tọa Đàm 042)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

Xin chư vị mở trang 21.

Câu 17(u): Hộ niệm có thể điều giải nạn oán thân trái chủ giúp người bệnh khỏi bị khủng bố.

Đúng không? – **[Đúng]**. Những câu trước nói là kịp thời chế ngự, thì mình đã từ chối rồi. Câu kế nói đến đánh oan gia trái chủ cho họ chạy đi, mình cũng từ chối luôn. Những hành động đó không đúng pháp. Câu này trả lời cho các câu trên, là không phải đánh oan gia trái chủ, không phải chế ngự họ, không phải kèm chế họ, mà chính là điều giải với họ giúp cho người bệnh khỏi bị khủng bố. Điều này đúng với chánh pháp.

Điều giải chứ không phải đấu tranh. Nhất định người học Phật chúng ta không nên đi theo con đường đấu tranh. Người thế gian thường thích chuyện đấu tranh lắm, bất cứ chuyện gì cũng có thể trở thành mục tiêu tranh đấu với nhau. Mạng sống trải qua mấy chục năm trên thế gian này ngắn ngủi như bóng câu qua cửa sổ, ấy thế mà đấu tranh lên, đấu tranh xuống làm chi mà rốt cuộc cùng nhau đi tới chỗ đọa lạc!... Phật dạy, thời mạt pháp là thời đấu tranh kiên cố. Rõ ràng chúng sanh đang vướng vào cái chướng nạn chung của

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

thời mặt pháp. Người học Phật chúng ta không nên đấu tranh, hãy đi theo con đường hòa hợp, điều giải, xóa bỏ hận thù, lấy đức báo oán, sống trong tình thương yêu, hòa bình mới tốt.

Đem đạo lý này ứng dụng vào Pháp Hộ-Niệm rất chính xác và tuyệt vời. Oán thân trái chủ đang ra tay trả thù, đòi nợ người bệnh, là do nguyên nhân người bệnh đã làm hại họ trước. Tất cả đều có nhân duyên hết. Do duyên người ta mới đến, không duyên không có gì mà họ đến báo thù. Nếu người hộ niệm sơ ý, dùng những năng lực bất chánh chế ngự họ, dùng sức mạnh đàn áp họ, thì chính mình không phải là người học theo pháp bình đẳng của Phật.

Làm việc gì cũng phải để ý đến vấn đề Nhân-Quả. Có người không hiểu định luật Nhân-Duyên-Quả Báo nên sẵn sàng tạo nhân chẳng lành với chúng sanh. Thật là điều không tốt vậy!...

Chúng ta tới khuyên họ buông tình chấp ra để tìm phương giải thoát, buông oán thù ra cùng phát tâm niệm Phật cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc thành Phật. Rõ ràng chúng ta cố gắng giúp đỡ họ thoát cảnh khổ nạn, chứ không phải gây hại họ.

Có nhiều người nói rằng, hộ niệm không cần gì phải khai thị. Thừa chư vị, chúng ta đang hộ niệm cho người phạm phu nên cần đến khai thị và khai thị nhiều lắm. Chỉ khác nhau ở chỗ, các lễ đàn thì khai thị cần phải lập đàn tràng giảng pháp một cách trang nghiêm, thanh tịnh, còn khai thị trong

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

buổi Hộ Niệm chỉ là sự hướng dẫn giúp cho người bệnh giải quyết khó khăn của họ.

Bị oán thân trái chủ quấy rối, người bệnh sợ hãi, người hộ niệm khai thị giúp người bệnh không còn sợ sệt nữa, khuyến tấn họ vững vàng lên để niệm Phật. Nhờ tinh thần mạnh lên này mà họ vượt qua ách nạn của nghiệp chướng, của oán thân trái chủ. Nhờ khai thị mà hằng đêm thấy những hiện tượng lạ xảy ra họ không còn sợ sệt, lo âu nữa. Nhờ khai thị hướng dẫn, động viên tinh thần làm cho tâm người bệnh vững vàng thì mới vượt thoát qua ách nạn đang bủa vây, nếu cứ để nằm im thiêm thiếp trong nỗi sợ hãi, khủng bố thì họ bị rơi vào đó mà bị nạn.

Diệu Âm xin kể cho chư vị nghe một chuyện điều giải oán thân trái chủ vào năm 2004 ở thành phố Sydney, Úc Châu. Vấn đề rất nghiêm trọng, diễn tiến vô cùng kinh hoàng, không phải đơn giản!... Cũng xin nói thêm, trước đó một năm, vào năm 2003, cũng có một người tại thành phố này bị tình trạng xảy ra tương tự như vậy, người đó quá sợ hãi, quá căng thẳng mà đành phải tự tử chết!...

Nạn nhân của oán thân trái chủ vào năm 2004 cũng không hơn gì mấy, vì quá sợ hãi đã từng tự tử 2 lần, nhưng may mắn chưa chết. May mắn lắm đấy, nếu chết rồi thì vấn đề càng thêm rắc rối, không còn cách nào cứu vãn được!...

Trong năm 2004 khi Diệu Âm tới thành phố đó, có một người đồng tu dẫn vị đang bị nạn tới giới thiệu và nhờ Diệu Âm khai thị hóa giải giùm chướng nạn đang xảy ra. Khi nghe

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

kể lại đầu đuôi sự việc, thì Diệu Âm hơi giựt mình, vì đây đúng là một vấn đề khá lớn, tình trạng rất căng thẳng và sự cố xảy ra khá kinh hoàng!... Diệu Âm mới nói, hiện giờ nơi đây là căn nhà riêng của người ta, không tiện lắm để khai triển vấn đề này. Hơn nữa, riêng một mình tôi đối diện với chư vị sợ rằng tôi cũng không giải quyết được gì. Bắt đầu từ ngày mai tại Niệm Phật đường đó, tôi Tọa Đàm nói về Hộ Niệm trong suốt 3 ngày, xin mời chư vị cùng đến đó, đem sự việc trình bày ra, tôi sẽ lợi dụng công lực của đại chúng mà cố gắng hết sức để hóa giải thử coi, chứ không dám hứa gì hơn.

Sự cố quấy phá của oán thân trái chủ diễn ra hàng ngày, làm cho Cô ta vô cùng kinh hãi. Tại nhà của Cô có thiết lập một bàn thờ Phật trong một căn phòng nhỏ. Cô thường ngồi trước bàn thờ niệm Phật và cầu Phật cứu độ, nhất là từ khi bị oán thân trái chủ nhiễu loạn. Cô niệm Phật, thì các vị trong pháp giới vô hình từ trong bốn vách tường chung quanh cứ tiếp tục hiện ra bao vây Cô lại, hù dọa không cho Cô niệm Phật, và ép Cô phải tự tử chết. Có nhiều lần họ hiện thân hối thúc việc tự sát, nếu không họ sẽ ra tay. Thật là một hiện tượng vô cùng hãi hùng!

Nếu gặp cảnh tượng đó chư vị có sợ không? Chắc có lẽ sợ quá đi chứ!...

Khi gặp lần đầu tiên, Diệu Âm nói lời an ủi, nhắc nhở Cô hãy vững tâm đi, không cần sợ sệt nữa. Diệu Âm xác định với Cô rằng, những vị đó không thể hãm hại Cô được, vì nếu họ có thể hãm hại được thì họ đã làm rồi, không cần phải dọa

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

nạt đầu. Còn ở đây họ chỉ xúi Cô tự tử là vì họ không có quyền giết Cô, nên dùng cách đe dọa cho hoảng kinh và mượn tay Cô để giết Cô đó thôi. Bây giờ Cô đừng sợ nữa, đừng tự tử nữa, hãy yên chí đi. Cứ quyết lòng thành tâm niệm Phật thì liền có 25 vị Bồ-Tát đến gia hộ cho Cô, không có một vị nào dám qua mặt các vị Bồ-Tát đâu.

Trong 3 đêm, khi đang Tọa Đàm với đại chúng, vừa thấy Cô đó với người chồng bỗng 2 đứa con vào, Diệu Âm liền chuyển đề tài nói thẳng tới sự cố của Cô ấy. Có lẽ nhiều người ở đó không biết sự việc gì xảy ra, có thể họ chỉ nghĩ rằng Diệu Âm đưa ra một câu chuyện điển hình nào đó làm ví dụ cho vấn đề điều giải oán thân trái chủ thôi, nhưng chắc chắn Cô và gia đình biết rất rõ ràng là Diệu Âm đang bày kế giúp Cô giải quyết chương nạn.

Một lần đầu, sau khi nghe nói chuyện, Cô và gia đình cô ta lấy lại chút ít tinh thần, không còn quá lo sợ. Về nhà, chư vị oán thân đó cũng diễn lại sự dọa nạt tương tự, Cô ta không còn quá sợ hãi nữa, mà mạnh dạn đối diện, lên tiếng điều giải:

- Chư vị ơi!... Nhiều lúc mê mờ tôi đã gây nhiều lỗi lầm, làm điều sai trái với chư vị. Nay tôi đã biết lỗi và xin thành tâm sám hối. Tôi nhất định bỏ ác làm thiện, quyết lòng niệm Phật cầu vãng sanh Tịnh-Độ. Vãng sanh xong tôi sẽ tìm mọi cách cứu độ chư vị. Hiện giờ tu hành có chút công đức nào, tôi xin hồi hướng hết cho chư vị... Xin chư vị buông bỏ oán

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

thù, cùng với tôi niệm Phật vãng sanh để thoát vòng sanh tử đọa lạc. Tôi quyết định không tự tử đâu...

Diệu Âm dặn dò nếu đêm nay họ có hiện ra nữa thì cũng giống như những lần trước, Cô đừng sợ. Đúng là đêm đầu tiên Cô ta quyết lòng không sợ, cứ tự nhiên và gọi người chồng niệm Phật hộ niệm cho Cô. Đêm thứ hai cũng giống giống như vậy. Người chồng hết lòng hỗ trợ cho Cô, làm cho tinh thần Cô càng ngày càng vững hơn, Cô nói:

- Chính em trước đây cũng niệm Phật như vậy, nhưng tại sao các vị đó không tha em?

Tôi nói: “*Cô không có niệm Phật!*”

- Có!... Rõ ràng em có niệm Phật.

- Có phải lúc đó Cô sợ lắm phải không?

- Dạ đúng, em sợ quá!...

Tôi nói: *Đúng rồi, miêng Cô thì kêu lên “A-Di-Đà Phật”, còn tâm Cô thì sợ quá!... Quan trọng là cái tâm niệm chứ không phải cái miêng kêu xưng.*

Cô đưa Diệu Âm về nhà xem qua chỗ bàn thờ mà Cô thường ngồi niệm Phật, Cô nói:

- Em ngồi tại đây niệm Phật, em niệm lớn tiếng, nhưng các vị đó cứ nhào vô bắt em phải im đi, nếu không thì họ bóp cổ chết.

Tôi nói: *Không!... Có lẽ lúc đó Cô đang niệm “SỢ!”. Cô niệm “A-Di-Đà Sợ” chứ không phải “A-Di-Đà Phật” đâu!...*

Cô nói: *Đúng!... Thực sự em quá sợ hãi!... Em niệm lú lờ hết!...*

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Chư vị nên nhớ điểm này, Hộ Niệm là củng cố tâm lực của người bệnh mạnh mẽ lên. Chính cái tâm lực mạnh mẽ của người bệnh giúp họ giải thoát khỏi ách nạn của chính họ, họ mới cảm ứng được đại nguyện của đức A-Di-Đà và họ mới được chư vị Long-Thiên Hộ-Pháp bảo vệ. Ví dụ như Cô đó miệng kêu xưng A-Di-Đà Phật, nhưng tâm hồn thì bán loạn, sợ quá, không chủ định thì làm sao được cảm ứng! Vậy thì khi đi hộ niệm, chúng ta nên nhảy bén về tâm lý, khi gặp một người tinh thần đang bị khủng hoảng sợ sệt, chúng ta cần vực tinh thần họ lên, tạo niềm tin vững vàng cho họ. Diệu Âm nói những lời rất mạnh mẽ để ủng hộ tinh thần Cô ta:

- *Hãy vững vàng lên, tin tưởng đi, không có gì phải lo sợ cả. Cô nên nhớ, nếu Cô thành tâm niệm Phật, quyết lòng niệm Phật, thì trong kinh Phật nói rõ rằng, sẽ có 25 vị Bồ-Tát đến gia hộ cho Cô, quang minh của Phật gia trì cho Cô, Thiên-Long Hộ-Pháp bảo vệ cho Cô, làm gì có chuyện như vậy xảy ra.*

Cô ta lấy lại được tinh thần, tin tưởng vững vàng, không còn lo sợ nữa. Tôi khuyên người chồng vững tin Phật pháp, hết lòng yểm trợ cho vợ. Xin thưa với chư vị, họ tự điều giải lấy, qua 3 ngày thì vấn đề được giải quyết, hết luôn tới bây giờ. Nhưng sau đó mấy năm, Cô có tới Brisbane gặp tôi và hỏi:

- *Sao bây giờ đôi lúc em thấy họ cũng lảng vảng tới tương tự như trước vậy?*

ĐỂ HIỂU THÁU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Tôi nói: *Tương tự như trước, thì cứ làm như trước để hóa giải vậy thôi.*

Cô ta vững vàng điều giải như trước và vắn nạn đã chấm dứt luôn, không còn tái diễn nữa.

Một người khác trong năm 2003 đã bị tình trạng tương tự như vậy mà tự tử chết. Còn Cô này đã 2 lần tự tử nhưng may mắn không chết, đến lần thứ ba gặp tôi, tôi khuyên Cô ta quyết không được tự tử, và tôi bày vẽ cho cách điều giải. Cô ta thực sự có duyên, biết nghe lời, và quyết lòng điều giải. Có nhiều người gặp phải tình trạng đơn giản hơn, nhẹ nhàng hơn, nhưng không có duyên, lòng không tin tưởng, tâm không thành thực, nay thì điều giải, mai thì tìm cách đánh lại, vừa đánh vừa xoa, thành ra chứng nạn kéo dài 3-4 năm trường cũng không hóa giải được! Khi gặp lại, Diệu Âm xin thưa thẳng thắn rằng: không đủ khả năng giải quyết!...

Mong chư vị hiểu thấu được Sự-Lý của câu chuyện. Mỗi lần nói chuyện chúng ta đưa ra một chút kinh nghiệm để vun bồi cái vốn liếng hộ niệm cho chính mình. Pháp Hộ-Niệm có thể điều giải nạn oán thân trái chủ một cách tuyệt vời, giúp cho người bệnh khỏi bị khủng bố. Chúng ta cần trang bị cho chính mình một niềm tin vững vàng, một tinh thần mạnh mẽ để tự mình tránh khỏi những sự khủng bố đáng tiếc xảy ra. Tất cả những cảnh giới đều do chính tâm của mình tạo ra. Người tinh thần yếu đuối, thường lo âu sợ sệt, dù có niệm Phật cũng khó giữ được chánh niệm. Niềm tin không vững vàng, tinh thần hoang mang, suy nghĩ vắn vơ... thì dù có

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

niệm Phật cũng khó được thành tựu. Tâm tưởng sự hiện. Người ưa suy nghĩ mông lung, cảnh giới hư vọng thường nương theo đó mà ứng hiện ra. Người nghĩ mình chứng đắc thì tự nhiên hình như có chứng đắc, nghĩ mình nghe được âm thanh thì có âm thanh, nghĩ mình thấy cảnh giới nào đó thì tự nhiên có cảnh giới đó ứng hiện. Hư mà thật, thật mà hư!... Phàm phu chúng ta tâm ý còn mê mờ, khó có thể minh định vậy.

Chư vị có thể thử nghiệm điều này. Ví dụ, đang nhắm mắt niệm Phật mà nghĩ đến một người tiều phu đang quảy gánh củi từ trong rừng đi ra. Hãy tiếp tục nghĩ đi, nhiều khi khoảng 10 giây, 20 giây sau mình bắt đầu thấy có một người quảy củi đi ra đấy. Mình muốn củi khô hay tươi? Muốn củi khô thì thấy củi khô, muốn củi tươi thì thành củi tươi. Mình muốn củi dài thành củi dài, muốn củi ngắn thành củi ngắn... Nếu mình tiếp tục chú ý theo dõi cảnh đó, thì hình ảnh người gánh củi hiện ra càng lúc càng rõ. Nếu không chịu chấm dứt sự tưởng tượng, thì cảnh giới sẽ hiện ra rõ ràng như thực. Thực mà hư, hư mà thực là như vậy đấy.

Hiện tại bây giờ trong email có người đang nhờ Diệu Âm điều giải giùm một tình trạng liên quan đến oán thân trái chủ tương tự như vậy. Người này tu hành mà không chịu hòa chung với đại chúng, cứ ở nhà tự nghiên cứu rồi tu lấy. Quán tưởng đủ điều huyền diệu, nào là nhất tâm này nhất tâm nọ, tạo duyên cho oan gia trái chủ nương vào quấy rối. Một khi nghĩ tới cảnh diệu, thì cảnh diệu hiện ra. Giả mà tưởng thật,

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

chấp vào đó thành ra bị nạn. Rõ ràng khởi đầu do chính mình tạo ra, chứ không ai khác cả.

Vậy thì, ngừa bệnh hơn trị bệnh. Hãy giữ hạnh khiêm cung chí thành niệm Phật. Đừng hiếu kỳ, đừng tham chấp cảnh lạ, đừng tự cho mình chứng đắc thì được an toàn vậy.

Thường thường khi điều giải những người đang bị vướng vào tình trạng rối loạn, Diệu Âm nói mạnh lắm hầu tìm cách vực cái tâm họ tỉnh dậy, vực tinh thần họ mạnh lên. Chính nhờ tâm lực mạnh mẽ của họ giúp họ giải quyết vấn đề. Sau này khi nói về khai thị, điều giải oán thân, Diệu Âm xin nói rõ hơn.

Câu 17(v): Hộ niệm có thể an ủi, khuyến tấn, ủng hộ tinh thần giúp người bệnh không sợ hãi, an ổn niệm Phật khi lâm chung mà vãng sanh.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Người hộ niệm muốn an ủi cho người bệnh đừng sợ thì người hộ niệm phải vững tâm, không lo sợ mới được. Có người đi hộ niệm mà lại nơm nớp lo sợ bị oán thân trái chủ dựa. Nếu có ý niệm này, thì hay hơn hết là đừng nên đi hộ niệm, vì nếu miễn cưỡng đi hộ niệm thì cũng không giúp ích được gì cho ai, mà coi chừng chính mình bị trở ngại. Thực ra người nào thường bị dựa là do chính người đó có vấn đề, nghĩa là dù người đó có đi hộ niệm hay ở nhà, không tu hay có tu vẫn thường bị dựa. Nhất định phải có cái duyên gì đó người ta mới dựa, chứ không phải họ muốn dựa ai thì dựa được đâu.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Mình sợ, mình lo, mình ngại, mình nghĩ đến chuyện đó nên mình bị dựa. Nhất định những người này nếu không phải là trầm cảm, thần kinh yếu đuối, thì cũng thích mộng mơ, muốn tìm những điều lạ thường, muốn có những công năng đặc dị gì đó nên mới bị... Phải bỏ những cái đó đi, đừng hiểu kỳ nữa, hãy rèn luyện tinh thần vững mạnh thì không thể bị nạn. Nhiều người đi hộ niệm mà dùng đến cái lực gì của mình để đàn áp, chế ngự oán thân trái chủ... Đây chính là cái duyên, hay nói rõ hơn, là chính mình tự tạo ra duyên chẳng lành với chúng sanh mà thành mối oán thù không tốt.

Có những người hộ niệm lại dùng tay ấn vào huyệt đạo trên thân xác người chết, rồi bảo rằng nhờ ấn huyệt mà người chết được vãng sanh. Có người hộ niệm gặp người lúc hấp hối lại dùng tay chặn mạch máu cổ của người bệnh, hể máu chạy lên thì nói lỏng ra, máu chạy xuống thì chặn lại, để cho thần thức theo máu đi lên xuất ra trên đỉnh đầu. Lại có người bày chuyện lẻ một vết thương trên đỉnh đầu cho chảy máu ra, để thần thức theo máu mà xuất ra đi vãng sanh... Đây là những hành động vô cùng sai lầm, tự họ đặt điều mà làm lấy, chứ trong kinh điển Tịnh-Độ Tông không hề nói đến.

Mong chư vị hộ niệm chú ý, quyết không thể tự động nghiên cứu những tài liệu không rõ nguồn gốc, rồi áp dụng bừa bãi mà sai chánh pháp, tạo nên vấn đề nhân quả chẳng lành. Thật là điều không tốt.

Có người điều giải oan gia trái chủ mà nói những lời trình thượng, có lẽ dựa vào một chút đạo lực gì đó của mình

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

mà không kiêng dè trong cách tiếp xử... Từ cách xử sự thượng mạn này dễ tạo cái duyên chẳng lành với pháp giới chúng sanh, tạo nên mối oán thù cá nhân. Đây chính là cái duyên cho chúng sanh tìm đến xử trí mình vậy. Những người có tâm thiếu bình đẳng này đâu không đi hộ niệm cũng bị nạn, có tu hành hay không vẫn thường bị dựa. Nhất định phải có chỗ sơ suất. Mong chư vị hiểu rõ vấn đề, để hộ niệm trong tinh thần Khiêm-Cung-Từ-Ái, làm đạo theo đúng chánh pháp.

Cho nên: *“Hộ niệm có thể an ủi, khuyến tấn, ủng hộ tinh thần người bệnh không sợ hãi”*. Có người hướng dẫn mà nói như vậy:

- *Anh không cần sợ hãi gì cả. Oan gia trái chủ có tới thì tôi trị liền. Oan gia trái chủ mà gặp tôi thì phải chịu thua ngay.*

Nâng đỡ ủng hộ tinh thần người bệnh lên là điều tốt, nhưng ý niệm khinh thường hoặc đàn áp oán thân trái chủ thực sự không hay, coi chừng sơ ý kết cái duyên chẳng lành với oán thân trái chủ, làm cho họ hung hãn hơn nữa. Trước đây có một trường hợp hộ niệm, người bệnh sắp chết lại bị nạn oán thân dựa vào quấy phá. Vị hộ niệm đó cố gắng điều giải suốt mấy tiếng đồng hồ nhưng không thành công, nên sau cùng không còn kiên nhẫn được nữa, vị đó nói cứng rắn:

- *Bây giờ chính ta nói mà không nghe nữa sao? Không chịu vâng lời xuất ra, thì đem đến chỗ đó... ta có cách trục ra. Các người đừng trách tại sao ta nặng tay nhé!...*

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Vừa nói xong, thì vị nhập thân đó trợn to mắt lên, trông tướng giận dữ vô cùng!... Vị hộ niệm đó vừa bước ra khỏi cửa thì bên trong bệnh nhân chết liền!... Rõ ràng vì một lời thách thức đã khiến họ hung hãn thêm, hành động bất chấp nhân quả!... Đây là một kinh nghiệm khó quên. Cho nên, khi điều giải, chúng ta phải kiên nhẫn, từ từ khuyên can, đừng nên nóng giận buông lời thách thức hay có ý niệm đàn áp oán thân trái chủ thật là điều không tốt.

Tóm lại, an ủi, khuyến tấn, ủng hộ tinh thần người bệnh là điều cần thiết, nhưng không được khởi tâm đàn áp, chế ngự hay khinh thường những vị oán thân trái chủ, vì chính họ là những người đã chịu đau khổ quá nhiều do lỗi lầm của người bệnh trong suốt những năm tháng qua. Xử sự phải từ bi và bình đẳng mới đúng chánh pháp của Phật. Người hộ niệm phải mở tâm từ bi, hoan hỷ mà điều giải, đem đạo lý nhân quả, giải thoát của Phật dạy ra từ từ khuyến tấn. Hầu hết những chướng nạn đều có thể được giải quyết trong hòa bình, cảm thông.

Hiểu được như vậy chúng ta mới thấy Pháp Hộ-Niệm thật sự tuyệt vời, đã chuyển hận thù thành tình thương, chuyển đọa lạc thành giải thoát. Mong chư vị sau khi nghe qua những Tọa Đàm này có thể hiểu thấu được Lý, hành đúng được Sự của Pháp Hộ-Niệm, để cứu ta, cứu người vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

ĐỀ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (Tọa Đàm 043)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

Trang 21, câu trả lời 17(w): Hộ niệm có thể hướng dẫn gia đình biết cách Niệm Phật Hộ-Niệm và giải quyết tốt nhiều biến cố xảy ra giúp cho người bệnh dễ thoát nạn.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Đúng đây. Người hộ niệm có thể hướng dẫn gia đình biết cách niệm Phật hộ niệm và giải quyết tốt nhiều biến cố xảy ra.

Xin thưa với chư vị, Diệu Âm vừa nghe một tin khá vui. Ở bên Tiệp người ta hộ niệm cho Cụ Phạm Thị Thanh ra đi lưu lại tướng lành bất khả tư nghĩ, mới cách đây mấy tiếng đồng hồ thôi. Bà Cụ này có nhiều trở ngại, chính Diệu Âm cũng không dám tin tưởng là bà sẽ ra đi tốt lành như vậy. Trước khi Cụ ra đi thì bị chất dịch tràn vào trong phổi, bác sĩ cho thuốc, hễ uống thuốc vào thì bị mê man bất tỉnh, thành ra cuộc hộ niệm này trải qua khá nhiều khó khăn. Trong suốt những năm tháng qua bà Cụ không nằm được, vì nằm thì chất dịch tràn vào phổi, nên Cụ phải ngồi mãi. Bệnh khổ hành đau đớn nên thường Cụ rên la muốn thấu trời xanh! Hôm trước khi Diệu Âm qua Châu Âu, nhìn những khúc phim của gia đình đưa cho coi, xem đến mình cũng cảm thấy xót xa về tình

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

cảnh của Cụ. Trong gia đình có người tin Phật pháp, có người không tin. Đặc biệt có một người con quyết lòng hộ niệm cho Cụ, và sự thương lượng trong gia đình cũng khá vất vả, để trong những ngày cuối cùng Cụ được ở tại nhà để hộ niệm, chứ không đưa vào bệnh viện. Vậy mà, năm ngày trước khi ra đi, tự nhiên Cụ tỉnh táo lại và niệm Phật rất tốt. Tuần trước Diệu Âm có nói, nếu chỉ cần một cơ may tỉnh táo lại, bà Cụ chỉ cần niệm Phật cầu vãng sanh năm ngày hoặc một tuần, vẫn có thể được vãng sanh. Không ngờ hôm nay người ta báo cho biết, bà Cụ ra đi tốt vô cùng, rất viên mãn. Thực sự phước phần của bà Cụ khá tốt, và đây cũng là một thông tin vui, thêm một lần nữa cho chúng ta biết rằng, Pháp Hộ-Niệm quá tuyệt vời, cứu người trước mắt. Đúng ra những tin vãng sanh này nên cho cả ngàn người biết nhưng chúng ta nói đây chỉ được có mấy người nghe. Cái duyên để cho một người tin Pháp Hộ-Niệm cứu người khó lắm đấy.

Trong cuộc hộ niệm này, chính anh Đạt đã đi xa trên 300 cây số, xin thừa với chư vị người ta đi 300 cây số để hộ niệm cho bà Cụ này, nhưng người con rể trong gia đình đến những ngày cuối cùng thì phát tâm chống phá, chứ không phải phát tâm tin tưởng hỗ trợ, làm cho đồng tu trong đạo tràng nản chí muốn bỏ cuộc. Nhưng với lòng từ bi của người làm đạo, chính anh Đạt cùng với một vị đồng tu đến gặp người rể đó để tâm sự, khuyên can và sau cùng thuyết phục được người rể phát tâm đồng thuận hộ niệm cho bà Cụ. Đây chính là chuyện người hộ niệm hướng dẫn gia đình đấy.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Hôm trước lúc còn ở bên Âu Châu, nhìn qua những clip video quay lại cảnh bà Cụ nằm không được, Cụ ngồi lâu quá nên máu dồn xuống dưới chân làm đôi chân đen lại, da thịt bị hoại dần, đau nhức khiến bà Cụ rên la không ngừng. Diệu Âm khuyên con cháu thường xuyên xoa bóp chân cho bà Cụ, làm giảm bớt phần nào sự đau khổ cho Cụ, chứ không biết cách nào khác hơn.

Chư vị thấy đó, đến lúc cuối đời, đừng nghĩ rằng chúng ta có thể an nhiên tự tại tại ngôi như thế này mà vãng sanh đâu nhé. Không phải an nhiên tự tại đứng như thế này mà vãng sanh đâu nhé. Nhiều lúc nằm vãng sanh mà nằm cũng không nổi nữa đấy, đừng ở đó mà nói đùa. Mỗi người đều mang trên vai một khối nghiệp chướng vĩ đại như núi Tu-Di, khi gặp cơ duyên, nghiệp khổ ứng hiện ra rồi mới biết như thế nào là chướng ngại, đừng nên sơ ý vọng tưởng tới những điều sai lầm mà trở tay không kịp. Ân hận lắm đấy!

Xin thưa với chư vị, biết cách hướng dẫn gia đình hộ niệm là điều cần thiết phải chú ý. Cách đây cỡ một tháng, gia đình bà Cụ có tiệc sinh nhật, gia đình không dám tự mình sát sanh, nhưng lại chỉ định cho một quán ăn nướng một số chim bồ câu để thết đãi, cùng nhau no say. Ban hộ niệm thấy vậy mà lắc đầu chán nản, không còn tinh thần để hộ niệm nữa và dự định bỏ cuộc. Họ điện thoại hỏi ý kiến. Diệu Âm đề nghị ban hộ niệm nên đến gặp gia đình trình bày thẳng thắn về vấn đề này. Nếu gia đình thực sự không tin tưởng, không làm đúng theo qui luật Hộ Niệm, thì ban hộ niệm đành phải đình

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

chỉ chứ không còn cách nào khác hơn. Khi ban hộ niệm quyết định rút lui, thì gia đình mới nói lời hối hận và hứa không dám tái phạm nữa, lúc đó ban hộ niệm mới lấy lại chút ít tinh thần và tiếp tục cuộc Hộ Niệm.

Nếu gia đình không tôn trọng qui luật Pháp Hộ-Niệm, thì chắc chắn cuộc Hộ Niệm bị trở ngại. Chư vị nghĩ thử, nếu không được hộ niệm, bà Cụ sẽ ra đi như thế nào đây?

Cho nên, hướng dẫn gia đình biết cách hộ niệm cho người bệnh là điều rất cần thiết. Gia đình nào cũng có sơ suất, cũng có điều trở ngại cả, chính vì thế mỗi người phải tự lo liệu trước vấn đề này. Nếu không lo liệu trước, đến cuối cùng thường bị kẹt lăm, nhiều khi giải quyết không nổi những trở ngại phát sinh mà đành chịu nạn lấy thôi.

“Giải quyết tốt nhiều biến cố xảy ra...”. Như trường hợp ở bên Tiệp ban hộ niệm giải quyết biến cố rõ ràng tốt đẹp. Khi gia đình ăn năn sám hối, quyết lòng không dám vi phạm nữa, những người hộ niệm sẵn sàng đi xa hơn 300 cây số để tới hộ niệm. Nhiều người đang làm, xin nghỉ làm để tham gia hộ niệm cho bà Cụ. Tinh thần phục vụ của người ta thực sự đáng khen. Vì tâm nguyện muốn hộ niệm cho bà Cụ vãng sanh, nhiều người đã xin nghỉ làm cả tuần lễ và đi xa mấy trăm cây số để đến niệm Phật trợ duyên. Thật sự đáng khen! Phải chăng, chính nhờ sự phát tâm quý báu này mà được cảm ứng đến Phật lực gia trì, giúp cho bà Cụ lên tinh thần, gia đình cảm động phát khởi tín tâm, kết quả sau cùng bà Cụ Phạm Thị Thanh ra đi thật tốt đẹp.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Xin thưa với chư vị, hàng ngày đều có tin hộ niệm vãng sanh ra đi thân tướng tốt đẹp. Bà Cụ đó trong cơn bệnh khổ hành hạ, đau đớn vô cùng, rơi vào trạng thái mê mê tỉnh tỉnh, nhưng nhờ hộ niệm mà 5 ngày cuối cùng tự nhiên tỉnh táo như người bình thường, quyết lòng niệm Phật cầu vãng sanh. Chư vị thấy đó, hộ niệm vi diệu bất khả tư nghì! Giả sử như bà Cụ được tỉnh táo lại, nhưng con cái không tin, không giữ qui luật Hộ Niệm, ban hộ niệm đành phải hủy bỏ cuộc hộ niệm, liệu bà Cụ được kết quả tốt lành như vậy không?

Bất khả tư nghì! Pháp Hộ-Niệm đơn giản mà cứu người thành Phật. Chư vị nghĩ thử, có phải đây là pháp đại cứu tinh cho chúng sanh không? Vi diệu quá!

Câu 17(x): Hộ niệm cần khuyên bệnh nhân thành tâm sám hối, nhờ thế mà hóa giải nạn oán thân trái chủ.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Nhìn cảnh bà Cụ đau đớn mà mình cảm thấy xót xa! Diệu Âm khuyên con cái niệm Phật hộ niệm, phóng sanh hồi hướng công đức, và cố gắng thường xuyên xoa bóp chân cho Cụ, để chân bà Cụ cao lên và xoa nhẹ vào những chỗ đau nhức giúp cho máu động tan dần đi, bớt đau nhức phần nào...

Bệnh khổ hành hạ, kể sao cho thấu!... Đôi lúc tỉnh táo, Cụ niệm được vài ba câu Phật hiệu thì bắt đầu rên la. Nghiệp chướng của mỗi người chúng ta đều nặng nề như vậy đấy, không đơn giản đâu, không dễ dàng gì để chúng ta ra đi được an lành đâu nhé.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Mong chư vị hiểu được vấn đề này, hãy cố gắng tu hành nhiều hơn chút nữa, tinh tấn thêm chút nữa và tập buông xả nhiều chút nữa chư vị ơi!... Thực sự khi đi hộ niệm, nhìn thấy những cảnh tượng bệnh nhân ra đi trong đau khổ, mình mới giật mình tỉnh ngộ và biết sớm lo liệu cho thân phận của mình. Những chuyện thế gian này vô thường, cuối cùng không mang gì theo được, vậy thì có đáng cho chúng ta phải khổ tâm tranh đấu giành giật với nhau không?

Thế mà vẫn còn vô lượng chúng sanh cứ muốn chạy theo con đường đọa lạc chứ không chịu tìm đường giải thoát, thì làm sao đây? Phật không cứu được kẻ vô duyên, thì chúng ta là hàng phàm phu làm sao cứu được người không có niềm tin? Không tin chính là không có duyên. Chính vì thế, nhiều lúc muốn giúp đỡ nhau nhưng giúp không được, muốn chỉ điểm nhau con đường giải thoát mà chỉ điểm không trọn lời!...Cho nên, tự mỗi người phải lo tạo cái duyên cho chính mình. Tự chúng sanh phải có cái duyên với Phật Pháp mới có thể được độ thoát, còn không có duyên thì đành chịu thua. Không đủ duyên muốn hộ niệm, nhưng hộ niệm không được, muốn giúp người giúp cũng không xong!...

Khi gặp được Pháp Hộ-Niệm này, mong sao chư vị sớm giác ngộ ra vấn đề quan trọng nhất của đời người mà chuyển đổi những ý niệm sai lầm trước, hãy kết đại duyên lành với Phật Pháp, để ngay trong đời này chúng ta có định hướng giải thoát rõ rệt cho tương lai, và biết kết hợp những bạn chí đồng đạo hợp để chung quanh ta luôn luôn có người sẵn sàng hộ

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐỨNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

niệm, hướng dẫn, gỡ rối cho mình để đường vắng sanh Tịnh-Độ không bao giờ bị lạc.

Xin chư vị đừng nghĩ rằng, vừa nghe một thông tin nào đó báo cho biết có người đứng vắng sanh, ngồi vắng sanh thì nghĩ rằng mình cũng đứng vắng sanh, ngồi vắng sanh dễ dàng thoải mái. Xin thưa thẳng rằng, không đơn giản như vậy đâu ạ. Hãy tự nghĩ lại mức công phu tu hành của chính mình có tốt chưa? Hình như tín-nguyên-hạnh đang còn bấp bênh lắm đó phải không? Nhiều khi cũng cố gắng đấy chứ, nhưng gia sự rối ren, công việc bẽ bộn, phiền não không mời vãn đến thường xuyên!... Vậy thì, xin đừng nên đứng đó mà vọng tưởng nữa nhé!

Trên đường tu hành, ta nghe được một người đứng vắng sanh, thì bên cạnh đã có hàng triệu người bị đọa lạc rồi. Biết được một người ngồi vắng sanh, thì đếm qua tới vô số người nhận lấy thất bại chưa cay dù cả một đời có tu hành đấy. Thế thì xin chư vị hãy tự nhận mình là hàng phàm phu, tội chướng sâu nặng, trí huệ còn mê mờ mà tập tính cẩn thận, lập hạnh khiêm cung, biết nương dựa lẫn nhau để có sự trợ duyên tốt mà cùng nhau vắng sanh Tịnh-Độ. Trong kinh nghiệm Hộ Niệm cho chúng ta biết rằng, xác suất người bệnh bị nghiệp chướng hành hạ đến đảo điên điên đảo nhiều lắm, nhiều lắm đấy. Nhất định phải tìm cách nào khả thi nhất để có cơ hội an toàn nhất được vắng sanh, đừng để đến lúc đối đầu với sự thật rồi, chịu đựng không nổi, mới ngộ ra thì cũng quá muộn màng!

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Pháp Hộ-Niệm giúp cho chúng ta chuẩn bị tất cả sự an toàn để vãng sanh. Chuẩn bị gì đây? Xin thưa, buông xả nhiều nhiều một chút. Người hộ niệm đối diện với người bệnh luôn luôn khuyên buông xả vạn duyên, nhiếp tâm niệm Phật cầu nguyện vãng sanh. Vậy thì người muốn vãng sanh hãy mau tự quán xét lấy vấn đề này, để kịp thời phát hiện những tham chấp thô thiển mà bỏ đi. Rồi từ cảnh giới thô thiển này giúp cho chúng ta phát hiện thêm những tham chấp tế vi mà tiếp tục buông ra. Nên nhớ, mình là phàm phu, căn trí còn mê mờ, đầu óc còn lộn xộn, tu hành chưa cao lắm, thì cần tập tánh khiêm cung, chí thành chí kính niệm Phật nhờ Phật gia trì mới tốt. Thế gian vô thường, đừng chấp vào những danh vọng hão huyền mà coi chừng bị vướng nạn nặng lắm. Hãy buông ra đi...

Bà Cụ đó đau bệnh nằm trên giường không phải là một năm, hai năm, mà thời gian dài lắm, tất cả đều do nghiệp báo ứng hiện. Nhìn thấy một người chịu nạn nghiệp là tấm gương cho mình soi xét lại chính mình, đừng nghĩ mình không đến nỗi nào như vậy. Chưa chắc phước phần của mình sẽ tốt hơn ai đâu nhé!

Có nhiều người tu cũng khá đấy, nhưng khi bệnh khổ đến rồi thì bị hành hạ đến mê man bất tỉnh 5 năm, 10 năm đấy, chur vị hãy lấy đó làm kinh nghiệm mà cẩn thận cho chính mình. Người Cô của Diệu Âm là một người hiền lành, biết niệm Phật, con cái đều biết hộ niệm, thường phóng sanh làm phước để hồi hướng công đức cho Mẹ. Nhưng trước khi

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

ra đi, người Cô vẫn bị nghiệp chướng hành hạ đến mê man bất tỉnh suốt trong mấy mươi ngày... Cũng nhờ hộ niệm mà sau cùng tỉnh lại trước khi buông hơi thở cuối cùng ra đi và lưu lại tướng lành tốt đẹp.

Thường khi những người rơi vào tình trạng hôn mê, không còn tỉnh táo, người hộ niệm cần nên khai thị lớn tiếng một chút để giúp họ giật mình tỉnh lại. Có tỉnh lại mới có cơ hội vãng sanh. Gặp những người mê man mà khai thị với lời nói nhẹ nhàng như ru ngủ thì không thể nào có thể giúp họ tỉnh dậy được.

Chính vì thế, hộ niệm tại tư gia có nhiều ưu thắng hơn trong bệnh viện. Xin chư vị nhớ điều này. Giả sử như người Cô đó nằm trong bệnh viện thì đành chịu thua rồi, không còn cách nào có thể cứu vãn được. Trong qui luật Hộ Niệm, có điều lệ một khi bệnh tình không còn cứu chữa được nữa, thì phải tìm cách sớm xuất viện đem về nhà lo liệu việc hộ niệm. Nếu gia đình không làm theo điều qui định này, cứ muốn giữ người bệnh trong bệnh viện để chạy chữa cầu may, theo kiểu “còn nước còn tát”, thì thôi chịu thua. Hàng phàm phu nghiệp chướng nặng lắm, không gìn giữ qui luật thì không dễ gì cứu thoát được đâu. Nói rõ hơn, trong bệnh viện, không ai cho phép người hộ niệm lớn tiếng khai thị để đánh thức người bệnh dậy. Ra đi trong mê man bất tỉnh đồng nghĩa với đi theo đường đọa lạc vậy!... Còn nhiều chướng nạn khác, không dễ gì thoát nạn đối với một người ra đi trong bệnh viện đâu.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Đây là những kinh nghiệm rất có giá trị, xin các ban hộ niệm chú ý, khi quyết định khi nhận ca hộ niệm, cần phải nêu rõ qui luật Hộ Niệm và giảng giải rõ cho gia đình biết, để có sự thông hiểu sâu sắc mà đồng thuận hầu tạo cơ hội thuận tiện để điều giải, hóa gỡ ách nạn về oán thân trái chủ hoặc giải quyết nhiều biến cố khác xảy ra, giúp người bệnh thoát khỏi các vướng mắc, mới có thể vãng sanh Tịnh-Độ. Trợ duyên cho một người phạm phu thoát cảnh đọa lạc, vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc một đời thành tựu đạo quả là một việc rất lớn, đòi hỏi gia đình, nhất là người bệnh phải tin tưởng, thành khẩn, chí thiết mới đạt được hiệu quả, chứ không thể làm qua loa, tin qua loa mà có thể thành tựu được.

Trở lại chuyện Cụ Phạm Thị Thanh ở bên Tiệp có hiện tượng vãng sanh là cả một thành tích đáng khen cho ban hộ niệm bên nước Cộng Hòa Tiệp-Khắc. Chính Diệu Âm này cũng không dám tin là cuộc hộ niệm thành công tốt đẹp như vậy. Chỉ cách đây mấy hôm, Diệu Âm cầu mong cho sự may mắn đến với Cụ, giúp Cụ tỉnh dậy để trong một vài ngày cuối cùng của cuộc đời Cụ niệm Phật cầu vãng sanh mà được thành tựu. Nhưng không ngờ ước mơ thành sự thực, hôm nay bà Cụ ra đi có hiện tượng rất tốt. Xin báo tin mừng cho chư vị. Pháp Hộ-Niệm thật bất khả tư nghi!

Nam Mô A Di Đà Phật!

ĐỀ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM **(Tọa Đàm 044)**

Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

Xin mở trang 21.

Vấn đề thứ 18: Phương thức cần ứng dụng để giảm thiểu sơ suất.

Khởi sự làm một việc gì, trên đời này mấy ai tránh khỏi điều sơ suất. Người phát tâm hộ niệm giúp người vãng sanh cũng không phải ngoại lệ, đây là chuyện bình thường. Sơ suất mà nhận biết được sơ suất là điều quý. Nhưng thấy sơ suất rồi tìm phương cách khắc phục, không để mắc phải nữa lại là điều đáng quý hơn. Nếu có sơ suất mà không chú tâm sửa chữa thì sơ suất càng ngày càng nhiều, càng ngày càng nghiêm trọng.

Pháp Hộ-Niệm cứu cả huệ mạng đời đời kiếp kiếp của một người lại càng phải cẩn thận hơn nữa. Nếu người hộ niệm làm quá nhiều sơ suất mà không chú tâm tu sửa thì Pháp Hộ-Niệm nhanh chóng bị biến chất, sai lệch chánh pháp, tương lai sẽ không còn ai tin tưởng nữa, đưa đến tình trạng sớm bị mai một. Đây là một sự thiệt hại quá lớn, đoạn mất cơ hội giải thoát của đại chúng, thân nhân bà con chúng ta sau này khó có cơ hội được vãng sanh.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Câu 18(a): Cần phổ biến rộng rãi tài liệu Hộ Niệm Vãng Sanh đến tất cả thành viên ban hộ niệm và đến đại chúng nếu có thể được.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Xin thưa với chư vị, những cuộc Tọa Đàm này Diệu Âm đã gửi vào nhóm email hộ niệm chung trên thế giới, liền có người lên tiếng đề nghị cho viết lại để tìm cách lưu thông rộng ra. Viết lại để truyền ra là một trong những cách: “*phổ biến rộng rãi tài liệu Hộ Niệm Vãng Sanh ...*” đấy. Việc làm này khó lắm, không phải đơn giản đâu chư vị ơi! Phổ biến 1000 tập sách thì hi vọng có được 1 tập người ta coi tới, và may ra mới có được 1 người phát tâm thực hiện Pháp Hộ-Niệm.

Thành ra, làm đạo không phải dễ dàng đâu! Muốn cứu được chúng sanh thực sự không đơn giản. Ở đây chúng ta chỉ mới nói về giới thiệu thôi, gọi là phổ biến rộng rãi Pháp Hộ-Niệm, nhưng cũng cần đến nhiều người phát tâm, kiên trì nhẫn nại làm mới được. Phổ biến càng rộng ra thì có thêm người biết, có thêm người hiểu, thì mới hi vọng có sự áp dụng Pháp Hộ-Niệm tốt hơn, hầu giảm bớt sự sơ suất và mới có thêm cơ hội giúp người vãng sanh.

Những người Việt Nam ở các nước bên ngoài thông thường bị sơ suất nhiều hơn người trong nước, niềm tin về Pháp Phật yếu hơn, cuộc sống có lẽ nặng về phần vật chất hơn tâm linh, nên vấn đề tu hành giải thoát, Niệm-Phật Hộ-Niệm Vãng-Sanh cũng lộn lộn đi nhiều lắm.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Tuy nhiên, đây chỉ là cách nhìn chung chung, chứ không có gì tuyệt đối. Nói về sơ suất thì ở đâu cũng có sơ suất. Có người phát tâm mạnh mẽ quá, đi nhanh quá mà thường hay vấp. Có người nghiên cứu nhiều pháp quá, không chuyên, không thẳng cũng dễ đưa đến sự pha tạp làm cho Pháp Hộ-Niệm càng ngày càng phức tạp hơn, khó khăn hơn, chứ thực ra thì Pháp Hộ-Niệm cụ thể, rất đơn giản. Ví dụ như hôm trước có trường hợp Dì Út của Phi, hóa giải ách nạn cho Dì có vẻ đơn giản, nhưng cũng có nhiều trường hợp tương tự mà sự hóa giải lại vô cùng khó khăn. Đây chỉ vì niềm tin của con người có lúc vững có lúc không. Ngày hôm qua đây, có bà Cụ Phạm Thị Thanh ở bên Tiệp, bị bệnh khổ hành hạ mười mấy năm trường. Cụ đau đớn phải rên la, nghe đến mình cũng cảm thấy xót xa. Nhìn đến bệnh khổ của bà Cụ khó ai có thể tin tưởng rằng sẽ hóa giải được, nhưng nhờ ban hộ niệm ở bên Tiệp đã nghiên cứu rất kỹ về Pháp Hộ-Niệm, áp dụng khá chính xác, nhờ vậy mà đã hóa gỡ được ách nạn cho Cụ. Năm ngày trước khi ra đi, Cụ tỉnh táo lại như người bình thường và niệm Phật vãng sanh, lưu lại tướng lành vô cùng tốt đẹp. Xin tán thán công đức. Thành quả này không nhiều thì ít có liên quan đến sự phổ biến rộng rãi Pháp Hộ-Niệm. Trong những năm qua, chính chư vị Phật tử đồng tu bên Âu Châu đã phát tâm phổ biến Pháp Hộ-Niệm rộng rãi đến cả trong nước cũng như nhiều nơi trên thế giới. Chính những người hộ niệm cho Cụ Phạm Thị Thanh cũng chung sức góp phần tích cực trong việc phổ biến này. Phổ biến càng rộng,

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

đại chúng càng biết nhiều đến Pháp Hộ-Niệm, càng thêm cơ hội cho người được vãng sanh.

Câu 18(b): Lập quy trình huấn luyện, trưởng, phó ban hộ niệm cần được đào tạo tốt để thực thi chánh pháp, tránh điều sơ suất.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Chúng ta hãy coi những cuộc Tọa Đàm này như một khóa trình nói về Hộ Niệm, có lẽ đây là lần Tọa Đàm nói về Hộ Niệm đầy đủ nhất so với những lần Tọa Đàm trước. Chúng ta cố gắng giảng giải từ đầu đến cuối, khá chi tiết, khá cụ thể, hầu đáp ứng nhu cầu cần thiết cho những ai muốn nghiên cứu về Hộ Niệm, nhất là các vị phát tâm đi hộ niệm hoặc muốn thành lập ban hộ niệm. Mong muốn các vị trưởng/phó ban hộ niệm chú ý nghe qua, hi vọng những cuộc Tọa Đàm này giúp ích cho chư vị một số căn bản về Lý Đạo nhiệm mầu của Pháp Hộ-Niệm, về Sự Đạo thiết thực cụ thể của Pháp Hộ-Niệm, hầu hướng dẫn ban hộ niệm thực hành đúng chánh pháp. Chúng ta hãy cùng nhau phát tâm làm đạo, vì chúng sanh phục vụ, vì người thân yêu, vì người hữu duyên mà giúp họ vãng sanh. Hiện tại ở các nơi chưa lập được quy trình huấn luyện cụ thể, nhưng vì tâm nguyện trợ duyên cho người vãng sanh, chúng ta nên nhiệt tâm, cố gắng phổ biến cho nhau những kiến thức, những kinh nghiệm, những điều hiểu biết về Hộ Niệm để cùng thực hành vững vàng, hộ niệm như lý như pháp, tránh điều sơ suất.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Xin thưa với chư vị, chính vì hai chữ “Sơ Suất” này, mà làm cho Diệu Âm nhiều lần trần trở lo âu! Người phát tâm hộ niệm không phải ít, nhưng tài liệu học tập về Hộ Niệm có phần thiếu thốn, nên sự Hộ Niệm ở khắp nơi thường tạo ra sơ suất cũng không phải là ít!... Sơ suất nhiều quá. Người bệnh sơ suất, thì tự họ làm họ mất vãng sanh. Người hộ niệm sơ suất, thì đánh mất cơ hội vãng sanh của người hữu duyên. Tất cả đều là sự đáng tiếc.

Sơ suất nhiều lắm! Có những người phát tâm rất mạnh, ngày đêm đi hộ niệm, tâm từ bi muốn cứu người rất cao, không màng đến vấn đề khó khăn của bản thân, nhưng chỉ căn cứ đơn thuần vào lòng từ bi mà thiếu nghiên cứu kỹ về qui luật Hộ Niệm, thì càng nhiệt tâm chừng nào có thể càng nhiều sơ suất chừng đó. Đây không phải là trách móc, nhưng thông thường là vậy. Người phát tâm làm đạo cần nên chú ý, phải học hỏi, nghiên cứu cẩn thận về qui tắc của pháp môn thì khi thực hành mới an tâm, giảm thiểu sự rủi ro, đạt được sự lợi ích to lớn và tâm Bồ-đề mới được viên mãn.

Chư vị nên nhớ cho, nhiệt tâm mà thiếu kinh nghiệm có thể tạo ra sơ suất, nhưng biết tu sửa rồi thì tâm nhiệt thành sẽ tạo được công đức vô lượng vô biên. Cho nên hôm nay chúng ta nói về “*Lập quy trình huấn luyện, trưởng, phó ban hộ niệm cần được đào tạo tốt để thực thi chánh pháp, tránh điều sơ suất*”, thì mong chư vị hãy cố gắng nghiên cứu cẩn thận về Pháp Hộ-Niệm hơn nữa, thì sự phát tâm của chúng ta tạo được công đức viên mãn, lợi lạc vô cùng. Pháp Hộ-Niệm sẽ

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

được ứng dụng vi diệu hơn, sẽ có hiệu quả bất khả tư nghĩ hơn.

Xin thưa với chư vị! Pháp Hộ-Niệm thực sự đã thể hiện cái công năng vi diệu của nó, đã thành tựu cho những người phạm phu tội chướng sâu nặng mà hưởng được hiện tượng vắng sanh, thoát vòng sanh tử đọa lạc, một đời thành tựu đạo quả, vi diệu vô cùng. Thực sự tuyệt vời!... Quá ư vi diệu!... Tuy nhiên, vẫn còn có nhiều người tỏ ra khinh thường Pháp Hộ-Niệm, cho rằng đây chẳng qua là sự hỗ trợ cho hạng người phạm phu lúc sắp sửa lìa đời. Sự khinh thường này là một đại sơ suất, chứ không phải là tiểu sơ suất đâu!... Sự đánh giá này là một đại bất cần, chứ không phải tiểu bất cần đâu!... Một cái ý nghĩ vô cùng sai lầm, vô cùng nguy hại để tự mình đưa mình vào còng, làm cho một đời tu hành khó khăn sau cùng đành vướng nạn!... Một khi bị vướng nạn rồi, còn dám mở lời khinh thường Pháp Hộ-Niệm nữa chăng?

Vậy muốn tránh sơ suất, tránh bất cần, tránh sai lầm thì chúng ta hãy chú ý nghiên cứu Pháp Hộ-Niệm thật cẩn thận mới được. Đây là phương cách đại an toàn cho chính mình, một đời này sẽ hưởng được đại thiện lợi từ một pháp đại cứu tinh đây. Chính nhờ Pháp Hộ-Niệm này mà tất cả chúng ta đều có thể vượt thoát mọi ách nạn của nghiệp chướng, đi thẳng về cảnh giới Cực-Lạc của A-Di-Đà Phật mà thành Phật. Sinh ra trong thời mạt pháp này, lại là phạm phu nữa, mà không nghe lời Phật dạy, không nương dựa vào Pháp Niệm Phật, thì hãy tự xét lại đi, liệu mình có thoát được 6 ngã luân

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

hồi sanh tử khổ nạn chẳng? Hàng ức triệu người tu hành đã thất bại rồi, khó tìm ra một người thoát nạn đấy!...

Một ví dụ cụ thể, như Cụ Phạm Thị Thanh mới vãng sanh hôm qua đây. Cụ là một phàm phu vương phải một đại chương nạn. Cụ bị bệnh nằm liệt trên giường từ năm này qua năm nọ, đôi chân đã hoại tử, sưng to lên. Cụ bị đau đớn quá sức chịu không nổi, chỉ còn biết rên la than khóc suốt những năm tháng dài!... Chư vị có cảm thấy sự thống khổ không! Chúng ta đang ngồi đây toàn là nói lời lý thuyết suông, chứ khi bị đau đớn rồi chưa chắc mình rên la ít hơn Cụ đâu nhé. Xin chư vị cần phải cẩn thận. Vậy mà, nhờ được hộ niệm, Cụ an lành ra đi, lưu lại tướng lành vô cùng tốt đẹp. Pháp Hộ-Niệm thật đúng là một đại cứu tinh.

Câu 18(c): Nếu hộ niệm theo ý riêng, Pháp Hộ-Niệm dễ bị biến chất, không còn chánh pháp nữa mà sớm ngày mai một.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Nhiều người sau khi hộ niệm vài ba lần thì vội vã biến đổi Pháp Hộ-Niệm, tự ý thêm vào, bớt ra. Mấy năm trước Diệu Âm về Việt Nam, có người đã đưa cho xem một qui trình hộ niệm do một ban hộ niệm nào đó tự soạn ra và kết thành một tập rất dày, trong đó đã đưa ra khá nhiều qui tắc rất khác lạ, ví dụ như hộ niệm cần phải tụng nhiều bộ kinh, tụng nhiều bài sám, tụng nhiều bài chú, v.v... Diệu Âm nói với họ, tài liệu này là do những người hộ niệm ở đây tự chế biến ra, chứ tài liệu chính của chư Tổ để

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

lại không có các mục này. Diệu Âm cũng xin nói thẳng thắn rằng, nếu chư vị bất cẩn tự ý thêm bớt, gây nên điều sơ suất, làm cho Pháp Hộ-Niệm bị lai tạp sai chánh pháp, thì chư vị phải chịu lấy vấn đề nhân quả. Tương lai do chính sự thêm bớt này làm cho chúng sanh không còn biết đâu là chánh pháp, đâu là tà pháp, đại chúng sẽ mất niềm tin vào Pháp Hộ-Niệm, làm cho Pháp Hộ-Niệm sớm nở tối tàn. Đây là chương nạn khá lớn tự mình sơ ý gây ra, vô tình đánh mất con đường giải thoát của chúng sanh. Nhân quả này không phải đơn giản!...

Cho nên, mong chư vị phải cẩn thận y giáo lời Tổ mà phụng hành, đừng nên tự ý thêm bớt. Nên nhớ, mình thấy điều này có lợi thêm vào, thì người khác thấy điều kia có lợi cũng thêm vào. Mình thấy điều này dở bỏ ra, người khác thấy điều nọ dở bỏ ra... Thêm vào - Bỏ ra!... Bỏ ra - Thêm vào!... Tất cả chỉ vì tình thức cá nhân, nghĩ sao làm vậy, chưa có gì bảo đảm rằng đúng với chánh pháp, mà vội vã đẩy Pháp Hộ-Niệm vào tình trạng mạt pháp rồi vậy!...

Ngay như tình trạng Phật Giáo chúng ta cũng vậy, bây giờ Phật Giáo đang ở trong giai đoạn mạt pháp. Tại sao bị mạt pháp vậy? Vì những người hành đạo đã tự ý thêm bớt. Thấy điều này hay đưa vào! Thấy điều kia không thích, bỏ ra! Không chịu y theo kinh điển tu tập, không chịu y giáo lời Phật tu hành, cứ nghĩ sao làm vậy, tự động thêm vào, bỏ ra... khiến cho chánh pháp chỉ còn 1-2 phần, còn sự lai tạp thì chiếm tới 8-9 phần mà mạt pháp!

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Hôm nay, chúng ta gặp được Pháp Hộ-Niệm này đã thực sự cứu người vãng sanh, thật là điều đáng vui mừng. Trong thời mạt pháp này mà chúng ta gặp được một đại chánh pháp cứu người vãng sanh quả là duyên lành lớn lao, quý báu. Mong chư vị hãy cố gắng gìn giữ, thực hiện đúng theo chánh pháp, đừng nên sơ ý sửa đổi. Một sự sơ suất ngày hôm nay có thể tạo ra một cơ cầu đau khổ cho chúng sanh trong tương lai.

Chúng ta có thể đưa ra một ví dụ về bảo vệ chánh pháp để noi gương. Tổ Sư Thiên Tông Bồ-Đề Đạt-Ma khi qua Đông-Độ truyền pháp, Lương-Võ-Đế là một vị Hoàng Đế có tâm đạo rất cao, hộ pháp cho Phật Giáo rất lớn. Nhà vua xuất của tiền trong kho lẫm ra xây dựng chùa chiền, cúng dường tứ sự cho chư Tăng-Ni cả nước, tiền bạc tiêu dùng cho công trình phục vụ Phật sự lớn lao không còn tính đếm được. Thực sự trên thế gian này, từ trước tới nay, khó có ai có tâm hộ pháp mạnh như Ngài Lương-Võ-Đế. Nhưng khi diện kiến với Tổ Sư Bồ-Đề Đạt-Ma, Hoàng Đế hỏi:

- *Trẫm làm việc hộ pháp cho Phật pháp như vậy, công đức lớn tới cỡ nào?*

Tổ Sư trả lời lạnh lùng như một gáo nước lạnh:

- *Không có công đức gì cả!*

Chỉ cần một lời nói như vậy, liền bị Hoàng-Đế đó mời ra. Tổ Sư điềm nhiên chấp nhận sự xua đuổi mà tạ từ đi thẳng ra khỏi cửa hoàng cung không quay đầu nhìn lại. Ngài lặng lẽ tìm một miếu hoang âm thầm ngồi đối diện với vách đá suốt 9 năm, chấp nhận khổ hạnh!...

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Chư vị nhớ cho, nói một lời làm phiền lòng một vị Hoàng-Đế thời đó là tội phạm thượng, có thể bị chém bay đầu, không phải đơn giản đâu. Vậy mà Tổ Sư vẫn mạnh dạn nói lên sự thật. Khi nghe đến sự tích này, làm cho chúng ta phải cúi đầu nể phục cái dũng khí của Tổ Sư. Có người nghĩ rằng, tại sao Tổ Sư không biết khôn khéo nói lời uyển chuyển, để được một vị đại Hoàng-Đế yểm trợ, hộ pháp, thì sự truyền pháp của Ngài được thuận lợi vô cùng, mau chóng lan truyền khắp nước.

Xin thưa với chư vị, nếu Tổ Sư nói rằng công đức của bệ hạ lớn lắm thì sai pháp, vì vị Hoàng-Đế này đang tu phước báu chứ không phải tu công đức. Nếu hỏi về phước báu thì chắc chắn Tổ Sư sẽ nói:

- Lớn lắm, lớn lắm!... Bệ-hạ tạo phước lớn lắm.

Đó mới thật sự là lời chánh pháp. Vì Tổ Sư Bồ-Đề Đạt-Ma muốn giữ đúng chánh pháp, không được pha tạp, nên Ngài không thể vì một lời nói cho thuận tai trước mắt mà làm cho chúng sanh sau này bị mê mờ, sai lệch.

Phước-Đức và Công-Đức khác nhau. Phước-Đức liên quan đến sự bố thí, cúng dường thuộc về vật chất hữu lậu. Công-Đức thuộc về công hạnh tu hành liên quan đến Giới-Định-Huệ. Phước-Đức có thể ban tặng, Công-Đức tự mỗi người phải tu lấy.

Chính vì thế, đối với chánh pháp không ai có quyền thay đổi hoặc tự ý thêm bớt được. Chư Tổ thà rằng là chịu khổ, chịu đói, chịu khát, sẵn sàng chấp sự xua đuổi, lui thủ đi tìm

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

một miếu hoang vắng, âm thầm lặng lẽ ngôi điện bích 9 năm mà chờ một người có duyên tới để truyền pháp, chứ không thể nào nói một lời sai chánh pháp được.

Cho nên, xin nhắc nhở cùng chư vị phát tâm hộ niệm, chúng ta cần phải nghiêm chỉnh tôn trọng lời Tổ, lời Phật dạy. Phải y giáo phụng hành, đừng thêm đừng bớt vào chánh pháp. Trong lúc hộ niệm, nếu có trường hợp đặc biệt nào cần đến sự uyển chuyển, thì xin chư vị phải nói rõ ràng: **“Đây là sự uyển chuyển... để gỡ rối hoặc giải quyết một trường hợp cá biệt nào đó, chứ không phải đây là qui luật Hộ Niệm”**. Nhất là thời này khoa học kỹ thuật tiên tiến, hệ thống truyền thanh, truyền hình, điện toán, Internet, video, âm thanh, v.v... rất dồi dào. Những hình ảnh hoặc hoạt động nào thuộc về sự uyển chuyển giải quyết thì chúng ta phải ghi chú rõ ràng, chứ không nên tự động tung tin mù mịt làm rối loạn niềm tin hoặc đánh lạc hướng tu tập của đại chúng mà đưa đến hậu quả không tốt về sau.

Mong chư vị quyết tâm gìn giữ chánh pháp được trường tồn, tích cực hộ niệm cho nhau, giúp nhau cùng vắng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

Nam Mô A Di Đà Phật!

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM **(Tọa Đàm 045)**

Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

Câu 19: Những điểm khác nhau giữa Hộ Niệm và Cầu Siêu.

Đưa ra vấn đề này vì có nhiều người hiểu lầm giữa Hộ-Niệm và Cầu Siêu. Thông thường, trong những năm tháng qua, người tu hành hay không tu hành hầu hết thường khi chết rồi thì mời các vị Sư đến cầu siêu, hi vọng người thân được siêu độ. Nhưng xin thưa với chư vị, không dễ dàng như vậy đâu!

Câu 19(a): Hộ-Niệm là hướng dẫn cách tu hành, tháo gỡ những chướng nạn cho người đang sống, còn Cầu Siêu là phương pháp gỡ nạn cho người đã chết.

Đúng là như vậy đấy. Pháp Hộ-Niệm hướng dẫn những người đang sống tìm cách tháo gỡ lần những chướng nạn của mình, để lúc đi vãng sanh không bị trở ngại. Còn Cầu Siêu là khi chết rồi mới tìm phương cách tháo gỡ chướng nạn, cầu cho linh hồn người chết được siêu độ. Nhưng xin thưa thực với chư vị, không đơn giản như vậy đâu.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Một khi nghiệp chướng đã hiện hành, thần thức người đó đã bị cuốn theo cơn gió nghiệp rồi, thì cứu thoát ra không phải dễ dàng! Hãy tưởng tượng như một chiếc lá khô trong cơn bão táp, chiếc lá khô dễ gì cưỡng lại được sức gió như vũ bão!... Vì thế, đợi chết rồi nhờ đến một lễ cầu siêu để được siêu độ là cả một sự sơ suất rất lớn. Hầu hết Đồng Tu, Phật Tử tu hành hiện tại thường vương phải sơ suất này mà không hay. Cứ nghĩ rằng tu là làm chút thiện, làm chút phước, làm chút công quả cho chùa, rồi đến cuối đời dặn dò con cháu mời chư Tăng Ni đến cầu siêu để được siêu độ. Nhiều khi con cháu mời chư Tăng Ni đến cầu siêu cho mẹ, mà chính con cháu không tin. Nhiều người dặn dò con cháu, khi mình chết rồi mời Sư Thầy đến làm lễ cầu siêu, nhưng chính mình chưa bao giờ có ý định gì gọi là siêu sanh Tịnh-Độ, chưa bao giờ dám cất lên một lời nguyện vãng sanh. Thế thì làm sao có thể siêu sanh được!....

Phật dạy tất cả đều do chính mình thực hiện. Mong chư vị nhớ cho, tu hành cần trọng về thực chất, chứ không nên cầu ở sự hư vọng hão huyền. Hộ Niệm là phương cách hướng dẫn chính người đang sống biết cách tu hành cụ thể, thực tế, biết cách tháo gỡ những chướng nạn của chính mình, để đường vãng sanh được an toàn êm đẹp, chứ không phải chờ khi chết rồi mới nhờ người khác đến tháo gỡ chướng nạn. Chướng nạn gì đây? Nhiều lắm đấy. Chấp trước nặng nề, tâm ý mê mờ, thương nhà nhớ cửa, quyến luyến con cháu, tham tiếc tài sản, sợ chết sợ bệnh, tâm thần bất an, những ách nạn

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

từ oán thân trái chủ, v.v... nhiều lắm. Tất cả những thứ đó là sự vướng mắc, làm cho người chết khó thoát khỏi đọa lạc trong ba đường khổ.

Trong những sự vướng mắc đó, sợ chết là một trong những ách nạn rất lớn, làm mất phần vãng sanh và dẫn tới bị đọa lạc. Hầu hết những người có tâm sợ chết thì khi đối diện với cảnh lâm chung, cảnh xả bỏ báo thân khó có người nào giữ được tâm an tịnh, khó có ai tránh được những sự khủng hoảng khi ra đi. Chư vị cứ để ý coi, những người sợ chết, lúc gần chết họ thường làm những động tác rất lạ lùng, không kiểm soát được, diễn tả tình trạng sợ hãi bất an trong tâm. Do chính cái tâm sợ chết đã đưa đẩy họ vào những cảnh giới chẳng lành, oan gia trái chủ dọa nạt, kinh hoàng, hoảng sợ!...

Còn điểm vướng mắc thường bị nữa là sợ bệnh. Sợ bệnh bắt nguồn từ sợ chết. Sợ bệnh là nguyên nhân chính tạo ra nhiều bệnh khổ đấy. Cho nên, là phàm phu chúng ta nên chuẩn bị trước đi chư vị. Thân thể này chắc chắn sẽ có bệnh. Túi thịt này chắc chắn cũng có ngày sẽ xả bỏ. Nhưng đã dự đoán trước rồi, thì lúc bệnh đến ta không còn ngỡ ngàng bàng hoàng nữa. Bệnh đến là dịp giúp cho mình có cơ hội trả nghiệp đấy. Người niệm Phật không có tâm nguyện trả hết nghiệp, nhưng có cơ duyên trả nghiệp, hãy mạnh dạn trả nghiệp, thoải mái mà trả nghiệp đi, không cần lo sợ. Đây gọi là tinh thần tự tại trước bệnh khổ.

Xin nhắc lại, không sợ bệnh tức là tự tại trước bệnh khổ. Không sợ chết tức là tự tại trước cảnh tử sanh. Nghĩa là, ta đã

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

có sẵn đường đi rồi, đường đi đó chính là thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc thành đạo. Trên đường đi nếu gặp vấp chướng ngại gì ta không chấp đến, không dính vào, không lo ngại nữa. Hiểu được như vậy mới ứng dụng Pháp Hộ-Niệm được viên dung cả Lý lẫn Sự, đưa tiễn người vãng sanh.

Câu 19(b): Hộ-Niệm là hướng dẫn cho người sắp lâm chung giữ được chánh niệm, vững Tín-Hạnh-Nguyện để vãng sanh. Còn Cầu Siêu là pháp hướng dẫn cho thân trung ấm tỉnh ngộ mà siêu sanh.

Đúng không? – **[Đúng]**. Hộ-Niệm là người bệnh được những người khỏe, hiểu đạo, đến bên cạnh hướng dẫn, nhắc nhở, khuyến tấn... Nhắc nhở từ bây giờ cho đến lúc bệnh, rồi từ lúc bệnh cho đến lúc tắt hơi ra đi. Tắt hơi rồi vẫn phải ngồi bên cạnh niệm Phật, hướng dẫn, nhắc nhở. Cần tìm hiểu coi người bệnh bị kẹt cái gì mình gỡ cái đó ra, người ta lạc đường nào mình kéo trở lại... Hộ Niệm là vậy đó.

Còn Cầu Siêu là cách giúp đỡ cho người đã chết rồi. Đợi chết rồi mới lo liệu thì khó lắm đấy, trễ quá rồi!... Vấn đề không còn đơn giản nữa đâu.

Người phàm phu nghiệp nặng, chướng sâu, tâm trí mê mờ nên vương chấp trăm thứ, ngàn điều. Chính vì thế khi lâm chung là lúc thân xác rã rời, tâm hồn mê loạn, vương càng vương thêm làm sao có thể giữ được chánh niệm để thực hiện đường giải thoát cho đời kiếp tương lai? Tâm trí rối bời, tinh thần tán loạn trong cảnh khủng hoảng, khổ đau thì làm sao

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

thoát nạn? Tâm đau khổ sẽ đi về cảnh giới khổ đau. Tâm hãi kinh đi về cảnh giới kinh hãi. Nhất định dễ dàng rơi vào ba đường ác. Đã rơi vào ba đường ác rồi, thì dễ gì cứu ra được!

Thành ra người tu hành mà cứ chờ chết rồi tìm cách cầu siêu giải nạn thì quả là điều sơ suất rất lớn! Xin thưa với chư vị, Pháp Hộ-Niệm chính là hướng dẫn một người biết cách tu hành, khắc phục sơ suất, tích cực thực hiện chánh pháp một cách cụ thể, để chủ động siêu sanh Tịnh-Độ. Hoàn toàn khác với Pháp Cầu Siêu, là chờ nạn tai đến rồi mới lo toan hóa giải. Thế mà, vẫn còn nhiều người hiểu lầm, cứ nghĩ hộ niệm là cầu siêu, nên chờ người thân của mình chết rồi mới tìm ban hộ niệm đến giải quyết. Thật đáng tiếc!...

Xin chư vị nhớ cho, một người lúc cuối cùng phải giữ được chánh niệm, Tín-Hạnh-Nguyên vững vàng thì mới được vãng sanh. Muốn được vậy, cần nghiên cứu Pháp Hộ-Niệm để biết cách tu tập cụ thể, chuẩn bị tư lương đầy đủ để vãng sanh. Những người không lo liệu trước, thiếu hẳn Tín-Hạnh-Nguyên, chánh niệm không có, cuối cùng thần thức bị nghiệp lực lôi vào trong ba đường ác, thì thôi chịu thua. Lúc đó có đến tụng kinh làm lễ siêu độ chẳng qua cũng chỉ gieo chút duyên lành cho đời kiếp sau này, chứ hiện đời thoát nạn thì quá khó quá khó!... Không đơn giản đâu!

Đến đây cũng nhắc sơ qua vấn đề Chánh-Niệm một chút. Chánh-Niệm của người niệm Phật là người đó khi ra đi phải đủ niềm tin, đủ sức nguyện và niệm được câu A-Di-Đà Phật thì mới vãng sanh. Đây là điểm rất quan trọng, xin chư

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

vị cần nắm vững, chứ không phải bây giờ niệm Phật, thì lúc ra đi chắc chắn sẽ vững vàng Tín-Nguyện-Hạnh đâu nhé. Không dễ đâu. Khi lâm chung thường bị mê man, bất tỉnh, bị nghiệp khổ hành hạ đến điên đảo mà quên hết đây. Bị tình trạng này phần lớn là do thiếu phước đức vậy.

Do đó, tu phước báu rất quan trọng. Nhờ có phước báu mà bù trừ với nghiệp chướng. Hay nói rõ hơn, có nhiều phước báu thì ảnh hưởng của nghiệp chướng nhẹ đi, lúc lâm chung ít bị nghiệp chướng hành hạ. Tu phước có nhiều cách: bố thí tiền tài, bố thí vô úy, bố thí pháp. Bố thí cách nào cũng tạo được phước đức. Người không có phương tiện thì hãy sống hiền hòa là cách tạo phước vô lượng đây. Cụ thể đừng cố chấp, đừng ganh tỵ, đừng cạnh tranh, đừng đấu tranh, nên biết tán thán người làm tốt... đây chính là đang tu phước báu. Có phước thì nghiệp chướng sẽ nhẹ đi. Nói chung, tạo phước rất quan trọng. Những người ra đi được tỉnh táo, sáng suốt, chính là những người có phước báu lớn. Những người ra đi mà không còn tỉnh táo, bị mê man bất tỉnh thường là những người thiếu phước. Bị mê man bất tỉnh thì khó có thể giữ được Chánh-Niệm khi ra đi vậy.

Người niệm Phật cầu vãng sanh thì Niệm Phật là Chánh-Hạnh, Tu-Phước là Trợ-Hạnh. Chánh-Trợ tu song song là điều vô cùng cần thiết cho tất cả các pháp môn tu học, chứ không riêng gì cho người tu niệm Phật cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Hiểu được đạo lý này, chúng ta biết phương cách hóa gỡ ách nạn về nghiệp khổ khi lâm chung. Cầu mong cho chư vị đều được tỉnh táo, giữ vững được chánh niệm để vãng sanh. Xin nhắc lại, Chánh-Niệm của người niệm Phật là Tín-Nguyện-Hạnh đầy đủ. Có sáng suốt, có bình tĩnh rồi mới nguyện vãng sanh được, mới niệm Phật được để vãng sanh. Còn lúc xả bỏ báo thân mà bị mê man bất tỉnh, thì một đời niệm Phật mà cuối cùng đành chịu thua cuộc, khó có cơ hội cứu vãn vậy.

Câu 19(c): Hộ Niệm là một pháp tu giúp người sống thực hiện Pháp Môn Niệm Phật một cách cụ thể, vững vàng để sanh về Tịnh-Độ. Còn Cầu Siêu là pháp hồi hướng công đức, tăng phước, giảm tội cho hương linh sau khi đã chết.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Rõ ràng đây. Hộ Niệm thực sự là một pháp tu. Nhiều người cứ tưởng rằng, tu hành là thỉnh thoảng tới chùa niệm vài câu Phật hiệu, tới chùa lạy Phật vài lạy, tới chùa thấy người ta tụng kinh mình tụng theo, rồi nhìn qua nhìn lại, bàn ra tán vào vài chuyện gọi là tu hành. Không phải như vậy đâu!...

Đường đời có vạn phương thì tu hành cũng có vạn pháp, có những pháp tu Bất-Liễu-Giáo, có những pháp tu Liễu-Giáo. Bất-Liễu-Giáo là cách tu hành không thể thành tựu. Liễu-Giáo là pháp tu có thể đem đến sự thành tựu đạo nghiệp.

Ví dụ, như vừa rồi chúng ta nói về tu phước báu. Có nhiều người suốt đời chăm chỉ tu phước báu. Tu phước thì có

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

phước, có thể họ được giàu sang, phú quý. Đến lúc xả bỏ báo thân có thể ít bị bệnh khổ, hoặc được chăm sóc kỹ lưỡng hơn người bình thường... Nhưng không biết đường giải thoát, thì dù có an nhiên tự tại ra đi cũng chỉ đi theo con đường phước báu hữu lậu nào đó trong 6 đường luân hồi, chứ không thể thành tựu đạo quả. Nghĩa là, dù sướng hay khổ, họ cũng chỉ theo nghiệp thọ báo mà thôi. Đường tu này gọi là Bất-Liễu-Giáo. Những người này chỉ nhắm tới những thứ phước báu hữu lậu của thế gian, không thể thoát vòng sanh tử luân hồi được.

Có những người biết tu đường giải thoát nhưng thiếu phước báu cũng khó thoát nạn. Biết đường giải thoát thì biết đường đi, nhưng sức khỏe yếu quá nên đi không nổi. Hãy tưởng tượng như người có con thuyền, nhưng sức chèo quá yếu, máy thiếu xăng thì cũng đành chịu thất bại vậy thôi!...

Người chuyên lòng niệm Phật cầu sanh Tịnh-Độ là người biết đường đi giải thoát, là đang tu pháp Liễu-Giáo. Nhưng nếu sơ ý tâm chấp đủ điều, như: đấu tranh, ganh tị, phiền não, sợ chết, sợ bệnh, tranh danh, đoạt lợi, v.v... thì chính họ biến pháp Liễu-Giáo thành Bất-Liễu-Giáo. Những sự tham chấp tạo ra nghiệp chướng trùng trùng, làm tiêu mòn phước báu, sau cùng khó thoát khỏi cái vòng nghiệp chướng do chính mình tạo ra mà đành chịu nạn.

Pháp Niệm Phật có ba món tư lương Tín-Nguyện-Hạnh. Niềm tin được ví như có con thuyền. Niệm Phật như có mái chèo. Nguyện vãng sanh Cực-Lạc như có bánh lái. Niềm tin

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

không vững thì cũng có thuyền đáy, nhưng chỉ là con thuyền hư mục. Niệm Phật lúc có lúc không thì chẳng khác gì có mái chèo, nhưng lúc chèo lúc buông. Nguyên vãng sanh thì có bánh lái, nhưng còn tham chấp đủ điều, lúc tu cách này lúc tu cách khác, thì chẳng khác gì lái thuyền mà không biết hướng đi.

Ngược lại, có người Tín-Nguyên-Hạnh đầy đủ, nhưng phước báu quá yếu thì chẳng khác gì có con thuyền chắc chắn, nhưng sức lực quá yếu, muốn chèo mà chèo không nổi, con thuyền vẫn phải chịu dập dềnh giữa đại dương, đi không tới đích.

Những người tới chùa chỉ lo tu phước, cầu phước, không lo tìm đường giải thoát, thì giống như người có sức chèo, nhưng không biết chèo đi đâu! Người phạm phu tu hành mà không tin Pháp Niệm Phật, không nguyên vãng sanh, thì coi như không có con thuyền. Cứ dùng hai cánh tay này mà bơi chập chờn, bơi rã rời... Với cái thân nghiệp báo này nặng trình trịch, làm sao có khả năng vượt qua bể khổ luân hồi để đến bờ giác ngộ?!...

Mong chư vị phải hiểu rõ được sự thực này mà cẩn thận ứng dụng pháp môn nào nào an toàn nhất, khả thi nhất để một đời này có hi vọng thoát vòng sanh tử đọa lạc, thành tựu đạo nghiệp, thì pháp đó chính là pháp Liễu-Giáo cho chúng ta vậy.

Xin thưa với chư vị, chính Pháp Niệm-Phật Hộ-Niệm Vãng-Sanh là một pháp Liễu-Giáo, là đại cứu tinh, đáp ứng

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

được nhu cầu, giúp cho một người phạm phu tội chướng sâu nặng thực hiện ý niệm giải thoát trong một đời này.

Pháp Niệm Phật cần đến niềm tin, phải tin tưởng cho vững vàng nhé. Pháp Niệm Phật cần đến lòng tha thiết muốn vãng sanh, những tham chấp thể trần phải buông ra nhé. Những gì còn khó chịu trong người phải buông ra, để tất cả những thứ đó không còn cản trở đường vãng sanh, lúc lâm chung tâm mình không bị vướng mắc, nhờ vậy mới có thể an tịnh niệm Phật được. Và, cũng xin nhớ cho, lý thuyết là như vậy, chứ thực sự thì chưa phải an toàn đâu. Nhờ người hộ niệm bên cạnh nhắc nhở, khuyến tấn, chỉ điểm, điều giải, niệm Phật trợ duyên mới có thể hóa gỡ ách nạn, giúp mình vãng sanh Tịnh-Độ đây.

Hộ-Niệm là phương pháp hướng dẫn người bệnh chủ động thực hiện Tín-Hạnh-Nguyện để đi vãng sanh Tịnh-Độ. Cầu Siêu là pháp tìm cách cứu nạn người đã bị chết rồi. Hai phương pháp này có chỗ khác nhau. Một người bị chết đi đọa lạc, đành phải dùng pháp cầu siêu để cầu mong cho họ được siêu sanh, chứ thực tế dễ gì lập một lễ cầu siêu thì được siêu sanh. Nếu siêu sanh dễ dàng thì Phật đâu phải nói lời: *“Úc triệu người tu hành khó tìm ra một người được độ”*. Chỉ vì người có học Phật nhưng không biết đường siêu thoát, nên cứ nằm chờ chết rồi hi vọng vào sự cầu siêu, vô tình biến pháp giải thoát của Phật thành pháp cầu siêu cho người chết. Chứ Phật đã dạy rành rành: *“Thời mạt pháp, chỉ còn nương theo Pháp Niệm Phật mới được siêu thoát sanh tử luân hồi”*. Chỉ

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

vì chúng sanh không chịu nghe theo lời Phật dạy mà tiếp tục bị sanh tử luân hồi vô lượng kiếp.

Niệm Phật vãng sanh thoát vòng sanh tử. Pháp Hộ-Niệm còn hướng dẫn cho chúng ta chủ động đi vãng sanh. Như vậy xin chư vị hãy chủ động đi vãng sanh nhé. Chủ động đi vãng sanh thì xin nhớ cho, cuộc sống này chỉ là tạm bợ trong một thời gian rất ngắn ở cõi đời này. Ví dụ như đem so sánh thời gian từ lúc sinh ra cho đến lúc chết ở cõi đời này với thọ mạng ở cõi trời Đâu-Suất thôi, thì chúng ta cũng có thể hình dung ra sự giả tạm của cuộc đời này. Một vị thiên nhân ở cõi trời Đâu-Suất ra vườn thăm hoa, rồi trở vào nhà, thì thời gian đó ở thế gian này chúng ta đã mãn một đời rồi. Mạng sống ở thế gian này ngắn ngủi như vậy đấy. Một ngày trên cõi trời Đâu Suất dài bằng 400 năm dưới thế, $\frac{1}{4}$ ngày trên đó bằng 100 năm ở đây. Rõ ràng trong vòng $\frac{1}{4}$ ngày trên đó, thì ở đây chúng ta đã tiêu mạng hết rồi. Thật sự thời gian ở đây chóng vánh không có ý nghĩa gì cả.

Vậy thì, ngày xả bỏ báo thân là ngày ta liệng cái thân tạm bợ này để đi về Tây-Phương Cực-Lạc sống cảnh vô sanh vô tử. Hãy xác định lập trường rõ ràng như vậy nghe chư vị. Nếu xác định rõ ràng như vậy rồi, thì khi bệnh nặng chúng ta đâu còn sợ nữa, khi biết sắp chết chúng ta đâu còn sợ nữa, khi gặp những trở ngại trong cuộc đời này chúng ta đâu còn sợ nữa... Ở cõi đời này tất cả chỉ là tạm bợ, vô thường thì còn gì để tham chấp nữa. Chính vì thế mà ta phải chủ động dùng Tín-Hạnh-Nguyện để đi vãng sanh. Hãy mượn cái thân tạm

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

bộ này làm con thuyền để đi về Tây-Phương Cực-Lạc thành đạo.

Mong chư vị chú ý, phải đi cho thẳng, đi cho vững, nhất định Tín-Hạnh-Nguyên không thể rời khỏi cái tâm này. Kính chúc chư vị ai ai cũng sớm thành Bồ-Tát Bất Thoái cả nhé.

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (Tọa Đàm 046)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

Xin mở trang 22.

Câu 20: Những điểm khác nhau giữa Hộ Niệm và Cầu An.

Câu 20(a): Mục đích của Hộ Niệm là giúp người vãng sanh thành đạo, còn mục đích của Cầu An là cầu tiêu tai giải nạn khi bị nạn hoặc đau bệnh.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Hộ Niệm là một quá trình tu tập, gỡ rối cho người phạm phu như chúng ta những ách nạn mà vô hình chung mình tạo ra trong suốt thời gian sinh sống. Đời này tạo nghiệp thì chúng ta có còn thể nhớ một vài phần, chứ còn đời trước, nhiều đời trước nữa, làm sao biết được. Xin hỏi, có ai biết được đời trước mình làm gì không? Không biết! Thực sự nghiệp chướng của chúng ta nhiều lắm, không ít đâu. Chính vì nghiệp chướng quá nhiều, quá rắc rối, nên nếu không có phương pháp nào cụ thể, hữu hiệu để hóa giải, thì thông thường chúng ta tu hành để tìm phương giải nạn, nhưng thực tế thì cứ vướng nạn mãi, vì chúng ta cứ tạo nghiệp mãi thôi.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Suy cho cùng, mục đích của Pháp Hộ-Niệm là giúp cho mọi người cách hóa giải những ách nạn của mình. Nếu hóa giải được ách nạn rồi, thì chúng ta vĩnh viễn thoát khỏi ách nạn và sống trong thế giới an lành, vô sanh vô tử. Vậy thì xin thưa với chư vị, nếu nói về ý nghĩa cầu an, phải chăng chính Pháp Hộ-Niệm này là một pháp đại cầu an, chứ không phải là tiểu cầu an đâu. Xin chư vị suy nghĩ thử có đúng không?

Một người đang bị trong cơn nghiệp khổ, mình tới khuyến tấn, ủng hộ tinh thần, giúp cho người ta vui vẻ niệm Phật. Một người đang bị oán thân trái chủ đánh phá tới bởi, khủng hoảng lo sợ, mình tới cầm tay khuyến tấn, nâng đỡ tinh thần lên, điều giải oán nạn giúp họ an tâm không còn lo sợ nữa, không còn khủng bố nữa. Như vậy rõ ràng Pháp Hộ-Niệm là pháp đại cầu an chứ không phải tiểu cầu an.

Nhiều người mỗi khi có bệnh thì lập đàn cầu an. Nhưng xin thưa với chư vị, tất cả các pháp môn tu học, pháp nào cũng bao hàm ý nghĩa cầu an cả, chứ không phải lập đàn xin cầu an mới gọi là cầu an đâu. Cũng như Hộ Niệm thì tất cả các pháp môn đều có ý hộ niệm hết, sám hối thì tất cả pháp môn đều sám hối hết. Một là tất cả, tất cả là một. Nếu hiểu cho rộng ra thì mọi pháp môn đều bao dung nhau. Như vậy nếu nói về “Cầu An” thì chúng ta nên đặt vấn đề cầu an như thế nào cho đúng với chánh pháp đó là điều cần nên chú ý.

Đạo Phật không phải là một tôn giáo theo kiểu Thần-Giáo, để chúng ta tới cúi lạy cầu xin Thần Linh giúp cho mình tiêu tai giải nạn. Phật không dạy như vậy. Phật dạy

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

chúng ta cần hiểu cho thấu rằng mọi hiện tượng trong vũ trụ nhân sanh này đều có nhân duyên quả báo. Phải tạo nhân lành để hưởng quả lành. Ví dụ như muốn cầu phước, Phật không dạy chúng ta đến quỳ trước bàn thờ Phật cầu xin Phật ban cho ta được phước lành, được tiền bạc, được giàu có. Không phải vậy, mà Phật dạy chúng ta muốn cầu phước thì phải biết bố thí giúp người. Bố thí tiền tài là nhân, sẽ gặt hái quả báo là có tiền tài. Chúng ta thương người, nâng đỡ người là nhân, sẽ được kiên cường tráng kiện là quả. Rõ ràng Phật dạy chúng ta về định luật nhân quả. Chúng ta không chịu làm theo lời Phật dạy, mà cứ quỳ trước Phật cầu Phật cho được khỏe mạnh, cho được an khang, cho được giàu có... Rõ ràng chúng ta đã lầm lẫn biến chư Phật Bồ-Tát thành những vị Thần Linh để cầu xin. Phật không thể biến đổi định luật nhân quả, thì có Thần Linh nào lại có thể biến đổi được định luật nhân quả?

Cầu An cũng vậy, nhiều người gặp cơn bệnh khổ, gặp điều hoạn nạn thì tìm Thầy lập đàn cầu an, cầu tiêu tai giải nạn. Hãy chú ý theo dõi thử họ có thực sự được tiêu tai giải nạn không?

Thực ra, nếu nói cầu an thì chính Pháp Hộ-Niệm là một pháp cầu an tuyệt vời. Vì sao vậy? Vì người hộ niệm giúp cho người bệnh an tâm niệm Phật. An tâm không phải là cầu an sao? Người bệnh đang bị khủng hoảng, lo sợ, hãi kinh, tâm thần tán loạn, người hộ niệm giúp cho họ an tĩnh lại, không sợ sệt nữa, không lo âu nữa, thì đúng là cầu an rồi chứ còn gì nữa. Nhưng Pháp Hộ-Niệm hướng dẫn dùng tín

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

nguyện sâu niệm Phật cầu sanh Tịnh-Độ mà vượt qua 6 đường luân hồi thành tựu đạo quả, chứ không hướng dẫn chúng ta quì lạy xin Phật Bồ-Tát cho mình hết bệnh, cho mình hết nghiệp. Những người lập đàn cầu an thường cầu xin Quý Thần ban phước lành, giúp giải nạn, thường coi chư Phật Bồ-Tát như những vị Thần Linh để cầu xin. Thực sự điều này hoàn toàn sai với chánh pháp.

Chư vị cứ nghĩ coi, hồi giờ có người nào cầu xin mà được không? Phật dạy về nhân quả. Rõ ràng Pháp Hộ-Niệm này ứng dụng định luật nhân quả. Niệm Phật là Nhân, Thành Phật là Quả. Người nào tin vào câu A-Di-Đà Phật là chúng tôi trong nhiều đời nhiều kiếp họ đã có thiện căn, phước đức lớn rồi. Khuyến họ mau mau gom tụ thiện căn, phước đức đó về đây và tiếp tục niệm Phật để đi thành Phật. Rõ ràng, vì những người đã có thành quả niệm Phật rồi, bây giờ lấy cái thành quả đó trở về Tây-Phương Cực-Lạc thành Phật. Niệm Phật thành Phật thì làm sao không được an vui.

Rõ ràng Pháp Hộ-Niệm là pháp đại cầu an, chỉ vì chúng ta không hiểu thấu lý đạo này, nên cứ gặp bệnh thì cầu xin Phật Bồ-Tát cho mình hết bệnh, vô tình làm sai pháp Phật, đem một pháp an lành cho cả một huệ mạng bất sanh bất diệt, an vui vĩnh viễn, giờ đây lại vùi vào túi thịt này để cầu xin một chút lợi lạc tạm bợ vô thường!...

Hiểu được như vậy chúng ta mới thấy là tu hành cần phải đúng Lý, đúng Sự. Đúng Lý là hiểu thấu pháp, đúng Sự là thực hành cho đúng pháp. Nhiều người cứ đem tình thức ra

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

nghĩ sao làm vậy nên sai lệch quá nhiều. Mỗi khi bệnh xuống thì van vái cầu xin Phật Bồ-Tát cho mình hết bệnh. Cầu không được lại cho rằng Phật Bồ-Tát không linh, mà không chịu nhận ra mình tu hành không đúng chánh pháp.

Pháp Hộ-Niệm không dạy mình cầu xin hết bệnh, mà dạy hãy an nhiên chấp nhận cơn bệnh, luôn luôn quyết lòng niệm Phật cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, vậy mà thường khi bệnh tình lại chóng bình phục. Thật là điều lạ lùng! Trước đây chính Diệu Âm này là một người bệnh hoạn, bệnh đến nỗi có tháng phải chở đi cấp cứu hai lần. Đến lúc nạn quá, Diệu Âm không thêm lo lắng về bệnh nữa, quyết lòng niệm Phật cầu vãng sanh. Trong khi nhiều người niệm Phật thì an khang tráng kiện, còn mình niệm Phật thì bệnh rề rề, buồn quá nên tính đến chuyện niệm Phật cho vãng sanh luôn. Diệu Âm có chứng bệnh chóng mặt, ói mửa rồi xỉu. Lạy Phật vài ba lạy thì chóng mặt chịu không nổi, nên chuẩn bị một ngày đó lạy Phật cho vãng sanh luôn. Khi đã quyết lòng, nhất định không sợ nữa, không cần gì nữa. Ngày hôm đó Diệu Âm quỳ trước Phật nguyện vãng sanh, rồi bắt đầu niệm Phật, lạy Phật, quyết lạy cả hàng ngàn lạy cho xỉu xuống, đi vãng sanh luôn. Không ngờ quyết tâm lạy cho chết mà không chết, nhưng lại hết bệnh...

Lúc đó mới giật mình tỉnh ngộ ra đạo lý đừng quá nô lệ vào cái thân này, thì cái thân này cũng không thể báo hại mình quá đáng được. Niệm Phật phải biết niệm cho đúng pháp, thì tự nhiên mình là một hành giả chuẩn bị về Tây-

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Phương Cực-Lạc. Tu hành hợp với đại nguyện của Ngài, thì tự nhiên hết bệnh chứ không phải cầu xin hết bệnh mà được hết bệnh. Hiểu được như vậy mới thấy rằng, Pháp Hộ-Niệm này suy cho cùng ra lý đạo cao tốt đây, không phải thấp đâu.

Câu 20(b): Hộ-Niệm là cả một quá trình tu học để thành tựu đạo quả, còn Cầu An chỉ thực hiện khi nghiệp chướng hiện hành rồi tìm cách hóa giải.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Cứ đợi nước đến chân rồi mới nhảy, nghiệp tới nơi rồi mới la hoảng lên là cách Cầu An, còn Hộ Niệm là dạy cho chúng ta phải chuẩn bị, nhất định phải chuẩn bị trước.

Cách đây hai ngày, Cụ Phạm Thị Thanh ở bên Tiệp, là người bị nghiệp chướng đánh phá mười mấy năm trường. Cụ không nằm được mà phải ngồi mãi đến nỗi đôi chân bị hoại luôn. Nhìn cảnh đau đớn của Cụ mà mình cảm thấy ngỡ ngàng, xót xa!...

Nhưng ban hộ niệm đến đâu phải là để cầu an cho Cụ, mà chính là nâng đỡ tinh thần, khuyến tấn Cụ chấp nhận cái nghiệp này, quyết lòng niệm Phật trở về Tây-Phương. Ban hộ niệm khuyên người thân con cháu trong gia đình tích cực hỗ trợ tinh thần cho Cụ, không sợ chết, sẵn sàng xả bỏ cái thân tàn tạ này, quyết lòng niệm Phật cầu vãng sanh Tịnh-Độ. Năm ngày trước khi ra đi tự nhiên Cụ tỉnh táo lại như một người bình thường. Chư vị thấy đó, vi diệu không?

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Tại sao Cụ bị nạn vậy? Trong cuộc đời này và nhiều đời trước đã sơ ý vụng tu, tạo tác nghiệp ác, sát sanh hại vật, v.v... nay quả báo ứng hiện về. Ban hộ niệm khuyên con cái phát tâm mua cá, mua chim, phóng sanh hồi hướng cho cụ. Ban hộ niệm và con cháu thay phiên nhau niệm Phật bên cạnh Cụ, năm ngày trước khi xả bỏ báo thân, tự nhiên Cụ tỉnh táo lại như một người bình thường, sáng suốt thực hiện từng điều ban hộ niệm dặn. Trong khi những ngày trước đó, bà Cụ rên la suốt ngày, lúc mê lúc tỉnh, mặt mày không còn thần sắc nữa vì sự khủng hoảng, bất an, đau đớn. Phải chăng khi quyết lòng niệm Phật cầu vãng sanh về Tây-Phương, thì câu Phật hiệu đã sa thải đi những nghiệp chướng hiện hành, được từ lực của Phật gia trì làm cho Cụ an lành để chờ ngày vãng sanh? Đây có phải là Pháp Hộ-Niệm đã bao gồm cả pháp cầu an không chư vị?

Thành tâm niệm một câu A-Di-Đà Phật thì câu Phật hiệu đi vào tâm xua tan nghiệp chướng. Hãy tưởng tượng như một cái ly đã tràn đầy nước bẩn, bỏ một cục thanh châu vào ly thì nước bẩn tràn ra. Nước bẩn tượng trưng cho nghiệp chướng. Thế nên, có nhiều người niệm Phật, tự nhiên thấy nào là vọng tưởng, ý nghĩ sàm bậy, tư tưởng bất chánh hiện ra... Thực ra, tất cả những thứ tội chướng đã có tràn ngập trong tâm rồi, khi niệm câu Phật hiệu như bỏ vào tâm từng viên ngọc thanh châu, làm cho tội chướng phải trào ra. Niệm Phật càng nhiều tội chướng càng trào ra nhiều. Khi gặp trường hợp này, xin chư vị đừng lo ngại, cứ tiếp tục niệm Phật thì đến một lúc nào

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

đó sẽ hết. Tội chướng hết trào ra tức là tội chướng tiêu trừ. Không cầu tiêu nghiệp nhưng nghiệp tự tiêu, đây chính là một pháp cầu an một cách tự nhiên, vi diệu vô cùng.

Ấn Tổ dạy:

*Niệm Phật phương năng tiêu túc nghiệp,
Kiệt thành tự khả chuyển phàm tâm.*

Niệm Phật có năng lực tiêu trừ nghiệp chướng từ trong vô lượng kiếp, kiệt thành chí thành niệm Phật tự cầu Phật hiệu có khả năng chuyển tâm phàm này thành Phật.

Nhờ đạo lý này giúp chúng ta hiểu thấu tại sao Pháp Hộ-Niệm có thể cứu vô lượng vô biên người niệm Phật vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, nhiều đến nỗi bây giờ không còn cách nào có thể đếm được là vậy đó.

Hộ Niệm là cả một quá trình tu tập để thành tựu đạo quả. Biết mình nghiệp chướng nặng nề rồi thì giờ này nghiệp chướng đổ ra, xin hãy bình tĩnh đi, nhẹ nhàng đi, chấp nhận đi, nó đổ ra mình mừng đi. Nghiệp chướng ứng hiện thành bệnh. Bệnh đến giúp mình sa thải đi một số nghiệp. Nếu lo âu sợ sệt về bệnh nhiều quá, chẳng khác gì, thay vì nó đổ ra rồi mất luôn, bây giờ mình lại hốt lại, hốt thêm cả đất cát, bùn nhơ bỏ lại vào tâm của mình. Phải chăng, nạn thêm nạn là như vậy.

Cho nên Pháp Hộ-Niệm khuyên mình không sợ nghiệp, không sợ bệnh, hãy an nhiên chấp nhận. Hãy suy nghĩ đơn giản rằng, hôm nay mình bị bệnh thì ngày lâm chung mình bớt bệnh. Bà Cụ Phạm Thị Thanh bệnh hơn 10 năm trường,

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

đến 5 ngày trước khi lâm chung thì không còn bệnh nữa, có lẽ nhờ hơn 10 năm trường bệnh hoạn mà nghiệp theo đó tiêu đi, nên đến 5 ngày cuối cùng của cuộc đời được tỉnh táo lại để niệm Phật vãng sanh. Nếu giả sử 10 năm qua không trả nghiệp. Nghiệp chướng dồn lại đến 5 ngày cuối cùng mới trả, thì Cụ đã mê man, bất tỉnh rồi, làm sao thoát nạn được?

Rõ ràng tội phước đều do tâm tạo. Cũng là một người tạo nghiệp chướng như vậy, nhưng hiểu biết Pháp Hộ-Niệm, thì tự nhiên cảm thấy an tâm, vững vàng, không còn lo âu sợ sệt. Ví dụ Dì Út của bác sĩ Phi, bị bệnh nằm liệt trên giường hơn 20 năm. Chính hơn 20 năm chịu bệnh khổ trên giường mà Cụ đã trả được khá nhiều nghiệp chướng. Nếu hai mươi mấy năm trả nghiệp, mà cụ lo sợ, buồn tủi, rầu rĩ, sầu bi, thì nghiệp chướng đổ ra hơn 20 năm Cụ lại vợ hốt, dồn nhét trở lại vào trong thân tâm này, thì đến lúc lâm chung làm sao được thoát nạn! Nhất định Cụ phải theo nghiệp thọ nạn trong tam đồ ác đạo, chịu khổ đau vạn kiếp!... Nhưng chính vì Cụ là người hiền lành, không tranh chấp, không cự cãi, không than trời trách đất... nên bao nhiêu nghiệp chướng đổ ra cứ tiếp tục đổ ra trong suốt hai mươi mấy năm, sau cùng Cụ được nhẹ nhàng niệm Phật trở về Tây-Phương Cực-Lạc.

Chư vị thấy không, “Đắc-Thất nan truy Họa-Phước!”. Người hiểu đạo, tự nhiên biến cảnh đau khổ, bệnh hoạn thành sự may mắn. Người niệm Phật cầu vãng sanh mà sáng sợ bệnh, trưa sợ bệnh, chiều sợ bệnh... Bệnh chưa đến mà lo sợ cuống cuồng, mỗi ngày đo dò tim mạch mấy lần, lên cân,

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

xuống cân, lúc nóng, lúc lạnh... đều pháp phòng không an. Chư vị nghĩ thử, một người mà tâm hồn mãi quyện theo nghiệp khổ, thì làm sao thoát khỏi ách nạn của nghiệp khổ đây?

Những người nghĩ mãi về bệnh hoạn mà không có bệnh thì pháp Phật không linh rồi!... Nhưng những người đó mà thường bệnh lên bệnh xuống thì chứng tỏ rằng pháp Phật có linh nghiệm. Phật dạy, tất cả đều do tâm tạo. Người mà ngày ngày nghĩ về bệnh thì nhất định sẽ có bệnh, bệnh không có cũng sẽ có. Tâm mình nghĩ cái gì nó sẽ sinh ra cái đó. Người mà lo sợ bệnh, nghĩ về bệnh, nhất định bệnh phải đến, đó là điều tự nhiên.

Nghĩ về bệnh, để mang bệnh đến, thì sao bằng nghĩ về vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc để mình được vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc thành Phật.

Khi bệnh đến hãy nghĩ rằng đây chỉ là cơ hội cho chúng ta trả nghiệp. Khi bệnh đến là bài pháp cho chúng ta biết ở thế gian này khổ sở vô cùng, vậy thì hãy lo vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Một căn bệnh đến là một cơ hội cho mình có hi vọng vãng sanh. Nghĩ đến vãng sanh thì tâm hoan hỉ. Vô tình bệnh hoạn giúp tâm mình hoan hỉ. Tâm hoan hỉ thì tự nhiên có bệnh mà cũng như không bệnh. Đó là trạng thái tự tại trước bệnh khổ.

Xin thưa với chư vị, Pháp Hộ-Niệm không chủ trương cầu an, nhưng khi thực hành như lý như pháp thì bao hàm có một pháp cầu an tuyệt vời, giúp cho người hữu duyên thoát

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

khỏi tất cả mọi sự sợ hãi, lo âu, phiền muộn, khổ đau trước nghiệp khổ mà an nhiên tự tại niệm Phật vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc...

Pháp Hộ-Niệm thật quá vi diệu!... Đạo lý nhiệm mầu hàm chứa trong những động tác hướng dẫn, khai thị đơn giản, thực tiễn giúp cho người niệm được câu “A-Di-Đà Phật” cầu sanh Tịnh-Độ mà được vãng sanh thành Phật. Tạo cơ duyên cho một người vãng sanh thành Phật, có công đức nào lớn hơn.

Nam Mô A Di Đà Phật!

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (Tọa Đàm 047)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

Xin chú vị mở trang 22, dòng chót, câu trả lời 20(c): Hộ Niệm là trợ duyên cho người bệnh giữ vững ba tư lương Tín-Nguyện-Hạnh của Pháp Môn Niệm Phật để vãng sanh. Còn Cầu An là chú tâm cầu hết bệnh.

Đúng không chú vị? – **[Đúng]**. Xin thưa thực, mình phân biệt giữa Hộ Niệm và Cầu An là nhắm tới phần hình thức tu hành của người thời nay. Thông thường nhiều người không chịu lo tu hành, cứ mỗi lần bị bệnh thì la hoảng lên, chạy nhờ người này cầu an, lạy Phật Bồ-Tát xin cầu an. Nhưng thực ra, tất cả đều có nhân quả hết. Một căn bệnh đến với mình đều có nhân duyên quả báo. Một sự may mắn hoặc một phước báu nào đó đến với mình luôn luôn có nhân quả hết. Cho nên, cầu an không phải khi bệnh xuống, quì trước bàn thờ Phật xin Phật cho mình được an lành, hoặc nhờ quý Thầy đến làm một lễ cầu an thì mình được an lành. Không phải vậy đâu.

Ví dụ như nói về Pháp Hộ-Niệm, nhiều người đã hiểu lầm cứ nằm đó chờ đến khi sắp chết, rồi mời ban hộ niệm tới niệm Phật cầu cho hết bệnh. Đó là một ý nghĩ sai lầm! Hộ

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

niệm là một quá trình tu tập, chứ không phải chờ đến lúc gần chết, rồi mời người ta tới niệm vài ba câu Phật hiệu là mình được an tâm. Không phải vậy đâu.

Hôm trước chúng ta có nói qua, Pháp Hộ-Niệm không phải là cầu siêu. Một người không chịu tu hành, cứ đợi chết rồi nhờ ban hộ niệm đến niệm Phật để được siêu sanh. Những ý niệm sai lầm, cần nên đính chính lại.

Thực ra, tất cả các pháp môn tu tập, pháp nào cũng có sự viên mãn nếu hiểu thấu về Lý Đạo và hành đúng về Sự Đạo của nó. Nghĩa là, mỗi pháp đều có đầy đủ tất cả các pháp như cầu siêu, cầu an, sám hối, v.v... Ví dụ, hộ niệm giúp cho một người bệnh biết đường vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, đây đúng là cầu siêu chứ còn gì nữa. Nhưng về sự hành đạo thì có khác. Hộ Niệm là hướng dẫn cho người đó phương pháp tu hành, làm đầy đủ Tín-Nguyện-Hạnh để đi vãng sanh, hay gọi là chủ động đi siêu sanh. Còn nằm đó chờ chết, rồi mời người khác tới niệm Phật cho mình siêu sanh là một điều quá phiêu phông, không đáng tin cậy, không có căn bản.

Cầu An cũng vậy, một người đang bị oán thân trái chủ đánh phá toi bờ, người ta rơi vào tình huống rối loạn, bất an. Người hộ niệm đến khuyên người bệnh phát lồ sám hối lỗi lầm, niệm Phật cầu vãng sanh, rồi thành tâm điều giải oán nạn, gỡ rối cho người bệnh, ủng hộ tinh thần họ để không còn sợ hãi nữa, được an tịnh trở lại. Đây chính là phương pháp cầu an, nhưng cách hành xử có Lý-Sự viên dung, hợp chánh pháp. Còn những người cứ làm chuyện sai lầm, đến khi gặp

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

nạn thì quì lạy cầu xin Phật giúp cho mình được an lành, giải nạn... Đây là điều sai lầm, không đúng chánh pháp.

Cho nên mong chư vị nhớ cho, về lý đạo thì pháp nào cũng có hàm chứa đầy đủ các pháp, chỉ có cách dụng công, phương tiện hành đạo khác nhau mà thôi. Một khi được tu hành viên mãn, thì pháp nào cũng dẫn đến chỗ thành tựu đạo quả. Vậy thì, tu pháp nào hãy tu cho thật hoàn chỉnh một pháp, thì coi như đã tu tất cả các pháp. Một là tất cả, tất cả là một vậy.

Một Pháp Hộ-Niệm này mà chư vị nghiên cứu kỹ để hiểu cho thấu, thì cầu siêu cũng đó, cầu an cũng đó, sám hối cũng đó, thành đạo cũng đó, cứu độ chúng sanh cũng tại đó luôn... Tam tạng kinh điển của Phật cũng dồn vào một pháp này thôi. Trong kinh Lăng Nghiêm có 25 vị Bồ-Tát đứng ra trình lên đức Thế-Tôn về cách tu hành của mình, mỗi Ngài đều có một pháp tu đặc biệt riêng và sau cùng tất cả đều được thành tựu. Như vậy rõ ràng pháp tu nào cũng đưa đến chỗ thành tựu, gọi là “Viên Thông”. Viên là viên mãn, hoàn toàn. Thông là thông đạt, là khai ngộ trí huệ. Tất cả các pháp đều giúp hành giả thành tựu đạo quả. Tuy nhiên nên nhớ cho, mỗi vị Bồ-Tát chỉ tu có một pháp môn, chứ không phải tu hết cả 25 pháp môn.

Như vậy rõ ràng pháp môn của Phật vô hữu cao hạ, không pháp nào cao, không pháp nào thấp cả. Nhưng có một điều cần chú ý, một người có thể thích hợp với pháp tu này nhưng không hợp với pháp tu kia. Một căn cơ thích ứng với

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

một cách hành trì tương ứng, chứ không phải cách hành trì nào cũng thích hợp với mọi người được. Cho nên, trong “*Thất Bồ-Đề Phần*”, là bảy điều cần giác ngộ cho một người tu hành, thì Đức Thế-Tôn dạy cần phải tuyển chọn một pháp môn nào thích hợp với căn cơ của chính mình, rồi tập trung, hoan hỷ, tinh tấn chuyên trì pháp môn đó thì mới có thể dễ dàng thành tựu. Đó là điều giác ngộ cần thiết cho người học Phật. Còn nếu sơ ý, ôm đồm quá nhiều pháp môn, thì sau cùng khó tránh khỏi sự lộn xộn, rối ren, mất chủ định. Nói theo Tổ Ngẫu-Ích thì, “... *Sự sự không xong, việc việc không thành, đây là điều đáng thương của người tu hành trong thời này vậy*”.

Trở lại Pháp Hộ-Niệm, xin thưa với chư vị, Hộ Niệm chính là một pháp tu, gọi là Pháp Niệm Phật Vãng Sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Như vậy trong kinh Lăng-Nghiêm với 25 viên thông, thì chúng ta chọn pháp viên thông của Bồ-Tát Đại-Thế-Chí, vị đứng bên phải của đức A-Di-Đà, đây là chương: “Niệm Phật Viên Thông”, một đời Ngài chuyên lòng niệm Phật cầu sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Bây giờ ngài là một vị Đẳng Giác Bồ-Tát, Vị Bồ-Tát tả hữu sát cạnh của đức A-Di-Đà, hướng dẫn chúng sanh trên pháp giới niệm Phật vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc.

Tại sao ta chọn pháp môn này, mà không chọn các pháp môn khác? Tại vì trong 25 chương viên thông đó có nhiều cách hành trì khác nhau. Đức Thế-Tôn quán xét căn cơ của chúng sanh trong thời mạt pháp này mà tuyển trạch chương

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

“Niệm Phật Viên Thông” để chúng sanh tu tập được thành tựu.

Cho nên, niệm A-Di-Đà Phật cầu vãng sanh Tịnh-Độ là pháp môn thù thắng nhất, vi diệu nhất, hợp căn, hợp cơ nhất đối với chúng sanh trong thời mạt pháp này. Những người phàm phu căn cơ yếu đuối, tội chướng sâu nặng, nếu muốn một đời này thoát ly sanh tử luân hồi, thì không còn phương pháp nào hữu hiệu hơn là niệm A-Di-Đà Phật cầu về Tây-Phương Cực-Lạc.

Thưa với chư vị, chúng ta đang đi đúng theo tông chỉ của Pháp Môn “Niệm Phật Viên Thông” của Đại-Thế-Chí Bồ-Tát. Nhưng trong thời mạt pháp này, chánh pháp đã yếu, căn cơ lại hạ liệt, nghiệp chướng sâu nặng, nên chúng ta muốn thực hiện cho đầy đủ tông chỉ của Pháp Môn Niệm Phật một đời thoát vòng sanh tử luân hồi trở về Tây-Phương thành đạo không phải lúc nào cũng êm xuôi đâu. Chúng ta rất cần những người biết đạo, biết quy luật, biết phương pháp hướng dẫn chỉ điểm đúng đường, tránh đi lệch, nhất là giờ phút cuối cùng. Dầu rằng Pháp Môn Niệm Phật là pháp môn đơn giản, dễ tu hành.

Vì xác suất tự lực đề ra đi quá khó, quá khó, nên chúng ta phải cần cẩn thận. Cẩn thận cái gì đây? Một là tu hành tinh tấn, chuyên nhất mới mạnh. Hai là phải cần cẩn thận chuẩn bị ngăn chặn những gì có thể làm cho mình sụp đổ ý nguyện vãng sanh trong những giờ phút cuối cùng. Nếu sơ ý thì chúng ta có thể sẽ bị kẹt đấy. Thì xin thưa với chư vị, Pháp

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Hộ-Niệm chính là giúp cho người bệnh như chúng ta lấp bằng những sơ hở, giữ vững được 3 tư lương Tín-Nguyện-Hạnh của Pháp Môn Niệm Phật từ bây giờ cho đến ngày thở ra không còn thở vào được để vãng sanh. Giữ được chánh hạnh ở giai đoạn lâm chung rất quan trọng và không đơn giản đâu.

Cho nên, biết rõ về Pháp Hộ-Niệm rồi, chúng ta phải càng ngày càng vững tâm, càng tu hành chuyên nhất để đường vãng sanh càng được an ổn. Những gì sơ suất hãy bỏ, quyết tìm cách bỏ lần, bỏ lần đi. Những điều sơ suất này thường xảy ra đối với chúng ta lắm, nếu tu một mình đơn lẻ, chúng ta cũng khó phát hiện lắm đấy. Nhưng khi tu chung với đại chúng, thì đại chúng có thể thấy được dễ dàng mà khuyên giúp ta buông bỏ. Ví dụ, như một ngày nọ một người đồng tu đến đạo tràng có sắc mặt buồn buồn. Buồn tức là trong tâm đang kẹt vấn đề gì đó. Nếu ở nhà tu hành riêng một mình, thì khó có ai để tâm sự, không có ai giải tỏa, thì vấn đề kẹt đó càng ngày càng nặng hơn, càng ngày càng rối hơn. Ban đầu thì nhỏ, nhưng càng ngày càng lớn, sau cùng chính nó trở thành một mối họa không nhỏ cho vị đồng tu đó!... Những mối họa này thường không mất đâu, nó chìm lắng trong A-Lại-Gia thức, biến thành những chủng tử kiên cố, đến lúc cuối đời, thân sức suy kiệt, thần trí mê mết, thì chúng ứng hiện ra một cách tự nhiên, gọi là ứng hiện trong vô thức. Nhiều chủng tử tự động ứng hiện làm cho tâm hồn bán loạn, không còn sáng suốt nữa. Hay nói rõ hơn, nghiệp chương đã

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

làm chủ còn chính ta trở thành kẻ nô lệ, cúi đầu theo nghiệp thọ nạn.

Chính vì vậy, nếu không được khai giải trước, thì những mối họa này sẽ ươm mầm trong tiềm thức này. Đến lúc thân tâm suy kiệt, không còn tự chủ được nữa, thì những mầm họa này mới tự động ứng hiện ra làm tâm hồn điên đảo. Chính vì vấn đề này, mà có rất nhiều người tu hành lâu năm, nhưng sau cùng không thực hiện được những gì theo đúng như ý nguyện. Người niệm Phật cả một đời, nhưng không đủ khả năng đạt được cảnh giới nhất tâm bất loạn, lại không chuẩn bị hộ niệm trợ duyên, sau cùng khó giữ vững được Tín-Nguyện-Hạnh mà đành mất phần vãng sanh cũng vì lý do này vậy.

Cầu an là thường đợi đến lúc bệnh xuống, hoạn nạn, nghiệp đổ ra, mới lập đàn cầu hết bệnh, cầu tiêu tai giải nạn. Thường thường người thế gian thích cầu tiêu nghiệp, cầu hết bệnh lắm. Tại vì sao? Tại vì chỉ nghe đến tiếng hết nghiệp, hết bệnh là thích rồi! Còn thực sự có hết hay không thì chưa cần biết đến. Con người cứ tưởng thân mạng này là nhất, sự nghiệp này là nhất, cuộc đời này là nhất, còn đi vào thế giới nào khác là chỗ không thấy, không biết, không cần tới. Vì cho cuộc đời này là nhất, nên tham sống sợ chết, cầu mong sống được ngày nào đỡ ngày đó, nên nói về cầu an thì ai cũng thích. Còn nói rằng buông xả để vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc thì ít ai tin. Khó lắm, khó lắm!... Chính vì tâm nguyện bám víu lấy cõi này, nên vạn ức người tu hành, khó tìm ra một người giải thoát.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Pháp Môn Niệm Phật dạy cho chúng ta quyết lòng cầu vãng sanh Tịnh-Độ. Người niệm Phật phải đi cho đúng, đi cho thẳng, để một đời này vững vàng trở về Tây-Phương Cực-Lạc thành đạo.

Tu pháp môn nào cũng để cuối cùng thành tựu đạo quả. Lý đạo cao tột của Phật dạy là làm sao trở về cho được Chơn-Tâm Tự-Tánh của chính mình. Tu hành pháp môn nào phải thật vững một pháp môn mới có hi vọng thành tựu, thì Pháp Môn Niệm Phật không phải tự lực tu chứng để khai mở Chân Tâm, mà chính là đi về Tây-Phương Cực-Lạc, nhờ cảnh giới thù thắng của đức Phật A-Di-Đà giúp cho Chân Tâm của chúng ta hiển lộ. Đây là pháp Nhị-Lực, dễ tu, dễ vãng sanh, dễ thành tựu đạo quả.

Muốn vững vàng vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, thì Pháp Hộ-Niệm trợ duyên giúp cho hành giả thực hiện chính xác và đầy đủ tông chỉ của Pháp Môn Niệm Phật, thoát khỏi nhiều chướng nạn, đường vãng sanh được an toàn thẳng tắp. Đây chính là Sự Tu vững vàng, cụ thể. Pháp Hộ-Niệm giúp cho người niệm Phật hóa gỡ những vướng mắc trong tâm để giữ vững chánh niệm vãng sanh. Giúp người đang trong cơn lo sợ tự nhiên hết sợ, đang trong cơn khủng hoảng tự nhiên hết khủng hoảng, đang bị oán thân trái chủ đòi nợ trả thù tự nhiên được hóa giải. Lòng chân thành của người hộ niệm giữ vững cái tâm chí thành niệm Phật của người bệnh, niệm Phật được cảm ứng đạo giao. Trong kinh có nói, người thành tâm niệm Phật quang minh của câu Phật hiệu phát ra 40 dặm.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Diệu Âm thường nói, chỉ cần quang minh của câu Phật hiệu bủa ra 2 thước thôi, bên này bủa ra 2 thước, bên kia bủa ra 2 thước, trong phạm vi 4 thước quang minh đang bao trùm thì cũng đủ tạo được môi trường an toàn cho người bệnh an nhiên theo nguyện mà vắng sanh rồi.

Chính vì thế xin thưa với chư vị, Pháp Niệm-Phật Hộ-Niệm Vãng-Sanh là một Pháp Đại Cứu Tinh vi diệu, tối thắng, đơn giản, cụ thể, và thiết thực cứu từng người vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc thành Phật vậy.

Nam Mô A Di Đà Phật!

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM **(Tọa Đàm 048)**

Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

Xin mở trang 23.

Câu 21: Người muốn được vãng sanh Tây Phương Cực Lạc phải làm gì?

Hôm trước chúng ta có nói qua về khi hộ niệm chúng ta làm gì? Bây giờ câu này là người muốn vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc phải làm gì?

Câu 21(a): Tin tưởng vững vàng vào Pháp Niệm Phật, ngày ngày chí thành niệm Phật cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Người muốn vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc thì những điểm này rất quan trọng. Một là niềm tin vững vàng vào Pháp Môn Niệm Phật. Không biết ở đây chư vị tin vững chưa? Có nhiều người niệm Phật mà lại không tin có chuyện vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, thì hôm nay mong mỗi những vị đó hãy tin đi. Tin tưởng niệm Phật mới có kết quả. Không tin thà rằng hãy đi kiếm việc làm ăn để có chút ít tiền bạc tiêu xài thì hay hơn là niệm Phật mà tâm ý buông lung, nói năng không thận trọng tạo nghiệp

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

không tốt. Niệm Phật mà không tin thì chư Tổ nói, niệm Phật cho đến long hầu bề hòng cũng như không.

Cho nên điểm đầu tiên của một người muốn vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc là phải tin lời Phật dạy. Phật dạy niệm Phật để vãng sanh, chư vị đến đây niệm Phật với mục đích cuối đời này khi báo thân này mãn hạn, ta đừng lượm báo thân khác trong lục đạo luân hồi, bốn cẳng một đuôi gì đó thì kẹt lắm. Hãy quyết lòng để vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc thì đúng chánh pháp, và đây là khởi đầu cho một chuyến đi xa tới mười vạn ức cõi Phật, để tới Tây-Phương Cực-Lạc thành đạo đấy.

Hãy nhớ cho, một cõi Phật khác với một quả địa cầu này. Ví dụ như cõi Phật của Đức Thích-Ca Mâu-Ni Phật có tam thiên đại thiên thế giới. Một dải Ngân-Hà này chỉ là một phần nhỏ xíu trong thế giới của Đức Bồ-Na-Thập-Hai Phật mà thôi. Thế mà chư vị tin vững vàng thì đây là khởi đầu một chuyến đi vượt qua đến mười vạn ức cõi Phật, để về tới Tây-Phương Cực-Lạc của Đức A-Di-Đà mà thành đạo đấy. Rồi từ cõi Tây-Phương Cực-Lạc, chư vị có năng lực đi đến mười phương chư Phật cứu độ chúng sanh. Cảnh giới này vi diệu lắm. Có dịp chúng ta sẽ nói thêm về chuyện này.

Mong chư vị tin tưởng vững vàng. Chúng ta tới đây niệm Phật là để vãng sanh. Vì để vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc nên chúng ta mới tới đây niệm Phật. “*Ngày ngày chí thành niệm Phật cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc*”. Đây là mục đích duy nhất. Đây là điều quan trọng bậc nhất. Thực

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

sự, một câu này đã gói cả một tông chỉ của Pháp Môn Niệm Phật. Tông chỉ của Pháp Môn Niệm Phật là tin tưởng, nguyện vãng sanh và niệm Phật. Niềm tin phải vững vàng, nguyện vãng sanh phải tha thiết, niệm Phật phải chí thành. Phải tin thật sâu mới được vãng sanh. Nguyện vãng sanh tha thiết là khi mình liệng báo thân này mình chỉ muốn về thế giới Tây-Phương Cực-Lạc, không muốn thành cái gì khác cả, và ngày ngày chí thành niệm Phật. Đây là cái tông chỉ của Pháp Môn Niệm Phật để thành Phật.

Trong câu này xin chú ý hai chữ “*Chí Thành*”, vô cùng quan trọng. Nếu niệm Phật để cầu mong hết bệnh, không phải là chí thành. Nếu niệm Phật để cầu mua mau bán đắt, không phải là chí thành. Nếu niệm Phật mà khi bác sĩ báo cho biết mình có căn bệnh ngặt nghèo không còn cách nào chữa được mà mình hoang mang lo sợ, thì không phải là chí thành... Một ý nguyện nào khác với ý nguyện vãng sanh xen vào trong lúc niệm Phật, thì gọi là niệm Phật không chí thành.

Trong quá khứ chúng ta có thể sơ ý về vấn đề này, niệm Phật mà lo âu đủ thứ, tính toán nhiều bề, thì bây giờ xin chư vị hãy nhiếp tâm lại niệm Phật với một mục đích duy nhất là để vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Như vậy, tin tưởng vững vàng, nguyện vãng sanh tha thiết và niệm Phật với mục đích đó, thì gọi là chí thành. Ngoài vấn đề này ra, đừng nên móng khởi những mong cầu khác. Ví dụ, cầu mua mau bán đắt: Không cần! Cầu thân thể kiên cường tráng kiện: Không cần! Cầu trí huệ khai mở: Không cần! Chỉ cần phải làm sao một

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

đời này, sau khi xả bỏ báo thân, ta phải đi về Tây-Phương Cực-Lạc cho được. Nếu nhất định đi thẳng như vậy, thì gọi là “*Chí thành Niệm Phật*”. Mong chư vị nhớ cho kỹ điểm này.

Câu 21(b): Cần chuẩn bị sự Hộ Niệm cẩn thận lúc lâm chung mới có thể hóa giải những vướng mắc và giữ được chánh niệm để vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

Đúng không chư vị? – [**Đúng**]. Câu (a) nói về tông chỉ của Pháp Môn Niệm Phật, câu này nói về hành động của chúng ta cần phải làm những gì, để khi xả bỏ báo thân mình thực hiện không sai lệch với tông chỉ, để vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc.

Vậy thì bây giờ cần những gì đây? Xin thưa với chư vị, ngày ngày chúng ta chí thành niệm Phật là tốt lắm đấy, nhưng có một điểm chư vị nên nhớ kỹ, là chúng ta đang niệm Phật trong lúc thân thể còn an khang, tráng kiện, tinh thần còn tỉnh táo, thần trí hoàn toàn vững vàng, không có một chướng ngại nào. Còn câu (b) này là nói chúng ta cần chuẩn bị ở lúc sắp sửa xả bỏ báo thân. Xin thưa thẳng thắn rằng, trong mấy chục người đang ngồi đây, chưa chắc gì có được nửa người giữ được tâm hồn an định, vững vàng, không lo lắng, không sợ sệt, không đau nhức, không buồn phiền, không bị rối loạn khi lâm chung. Có nghĩa là, tất cả phàm phu chúng ta đang bị nghiệp chướng chi phối từng giờ, từng phút, từng giây, từng sát-na một đấy.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

Biết được vậy, thì chúng ta phải chuẩn bị trước để khi xả bỏ báo thân niệm tin tưởng vẫn còn vững vàng không thay đổi, ý nguyện vãng sanh vẫn tha thiết không có gì chen vào, và chúng ta vẫn niệm A-Di-Đà Phật. Hay nói rõ hơn, là chúng ta chủ động niệm A-Di-Đà Phật với Tín-Nguyện-Hạnh vững vàng. Phải chuẩn bị thật kỹ, nếu không thì một đời niệm Phật chưa chắc gì sau cùng ta được vãng sanh, dù rằng Pháp Niệm Phật là pháp rất dễ tu, dễ thực hành.

Mọi sự sơ ý đều có thể dẫn tới sự thất bại, vì xin nhớ cho, lúc đó chúng ta có thể bị mê man rồi, bị mệt mỏi rồi, bị đau đớn quằn quại trên giường bệnh rồi, nhiều khi nằm không yên, trở mình không nổi đấy.

Hiểu được những chướng nạn không mời mà đến này, chúng ta mới thấy được Pháp Hộ-Niệm quả thực là đại cứu tinh, một đại cứu mệnh, giúp cho chúng ta thực hiện được mộng ý vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc trong một đời này thoát khỏi sanh tử luân hồi, thành tựu đạo quả đấy.

Cho nên, tất cả mọi người cần phải chuẩn bị sự Hộ Niệm cẩn thận, nhất là lúc lâm chung không thể thiếu sự Hộ Niệm. Tất cả mọi người phạm phu như chúng ta không ai không cần đến sự trợ giúp của ban hộ niệm để hóa giải những vướng mắc. Vì sao vậy? Xin hỏi, chúng ta ở đây người nào biết được và kể ra những gì mình vướng mắc khi lâm chung không? Xin thưa, từng phút, từng giây, từng cơn đau quằn quại ứng hiện lên đầy chur vị. Chur vị đã từng đau bệnh chưa? Ở đây chur vị lái xe có từng bị tông xe chưa? Tông xe nhẹ

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

thôi, trong xe có airbag, cái túi hơi nó mở ra bảo vệ an toàn, mà một lần tông nhau như vậy chúng ta cũng phải kinh hoàng, phải mệt mỏi, phải phiền não cả tuần lễ chưa giải hết được, đừng nói chi là lúc sắp sửa ra đi.

Chư Tổ nói lúc đó thân thể chúng ta như đầu buốt giống như con rùa đang sống bị lột cái mai ra. Diệu Âm thường hay nói lời cụ thể hơn, giống như mình đang bị người khác dùng cái kèm kẹp móng tay rút ra vậy. Nghe nói thôi mà đã rợn tóc gáy rồi!...

Xin thưa, chưa hết đâu, ngoài cái vướng mắc của bệnh khổ, còn có những ách nạn của oán thân trái chủ, liên quan đến tội sát hại chúng sanh. Cái tội ăn thịt đấy. Giết hại chúng sanh không thương tiếc để lấy thịt mà ăn, tạo ra mối oán thù truyền kiếp. Chư vị nghĩ thử, mình đi vấp hòn đá một chút mà đau chịu không thấu, ấy thế mà với chúng sanh mình đã từng banh thầy, mổ ruột, lóc thịt để ăn, thì làm sao mối oán thù hành hình sát mạng này lại dễ dàng quên được. Vì thế, xin thưa với chư vị, phải rất cẩn thận để chuẩn bị hóa giải những cái vướng mắc này, đừng đợi đến khi đối diện với sự thực rồi thì ô hô, không còn cách nào cứu vãn được!...

Còn vấn đề quyền luyện tình thân, nhớ nhà tiếc của, tham danh mê lợi, đấu tranh ganh tị, v.v... hàng ngàn thứ vướng mắc khác vẫn còn nguyên vẹn trong cái A-lại-gia thức này, thì làm sao với hàng phàm phu mê mờ tự hóa giải được?

Chư vị nên nhớ rằng, một hiện tượng nào đó đã xảy ra trong vũ trụ này, thì không bao giờ mất được, nó chỉ núp một

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

nơi chốn nào đó trong không gian và thời gian vô tận này. Nhà khoa học nổi tiếng Einstein phát hiện rằng, nếu chúng ta đi được với tốc độ bằng tốc độ ánh sáng thì có thể bắt được những hình ảnh, động tác vừa xảy ra trong không gian. Nếu có tốc độ nhanh hơn ánh sáng thì có thể tìm gặp lại những gì đã xảy ra trong quá khứ.

Xin thưa với chư vị, ông Einstein phát hiện bằng lý thuyết, chứ chính ông ta thực hành không được. Nhưng đạo Phật chúng ta làm được. Khi vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc rồi thì không những đi với tốc độ bằng ánh sáng, mà chư vị có thể đi với tốc độ nhanh hơn ánh sáng cả hàng ngàn lần. Tức là, chư vị không phải chỉ có thể đi ngược lại một đời, mà có thể đi ngược lại đến vô lượng kiếp trong quá khứ. Nghĩa là, chư vị có thể nhìn thấy biết được tất cả những hình ảnh, động thái, hiện tượng, hoàn cảnh, cuộc sống, v.v... trong vô lượng kiếp về trước.

Cho nên có những người thường hay đem khoa học này khoa học nọ ra lý luận, bài bác Phật Pháp, nhưng khi hiểu thấu đạo lý của Phật rồi, thì ta mới thấy rằng, dấu cho nền khoa học của thế gian này phát triển thêm 1 tỷ kiếp nữa, cũng không thể nào theo kịp những gì Phật đã phát hiện ra đâu.

Vậy thì, bây giờ chúng ta đừng nên đứng đây lý luận, biện giải làm chi nhé. Hãy vững tin lời Phật dạy, quyết lòng niệm Phật cầu về Tây-Phương Cực-Lạc. Vãng sanh về đó rồi, thì Chơn-Tâm Tự-Tánh hiển lộ, chúng ta tự nhiên có đầy đủ

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (QUYỂN 1)

tất cả. Chúng ta thực hiện trọn vẹn đạo pháp nhiệm mầu của Phật.

Nguyện mong chư vị quyết lòng tin tưởng vững vàng, quyết tâm một đời này vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc. Hành trì ngày ngày của chúng ta là chuyên nhất niệm Phật, chí thành niệm Phật. Sự cẩn thận của chúng ta là nghiên cứu kỹ càng Pháp Hộ-Niệm, để lúc lâm chung những vướng mắc không còn là điều khó hóa giải. Nhờ thế chúng ta có thể giữ được chánh niệm, Tín-Nguyện-Hạnh vững vàng để vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc.

Cầu mong cho tất cả chư vị ai ai cũng sớm thành A-Duy-Việt-Trí Bồ-Tát, thành đạo Vô-Thượng.

Nam Mô A Di Đà Phật!

